סוף העולם שמאלה

מסע אופנוע ביבשת הדרומית

סיגל גבע

סוף העולם שמאלה
מסע אופנוע ביבשת הדרומית
סיגל גבע

מדבר, קסדות, פאבים, תנינים, 'זמן חלום', רכיבות שטח, צלילות, אבוריג'ינים, מחנאות, אחזקת אופנוע, אקלים טרופי, נהגי משאיות, חזירי בר, גניבות, קנגרו, קאובויס, מדורות, דראג קווינס, לילות בודדים, וכאלו שלא... קואלות, בירות, ביטוחים, פנצ'רים, אוהלים. אוסטרליה.

אז חציתי יומיים לחלוץ עם אופנוע מפורק ופאפאיה אחת בשביל נילח בן אלף ומאתיים קילומטרים בחצי האי קייפ יורק, תפסתי טרמפים על משאיות עם ארבעה טריילרים, ועבדתי כטבחית על ספינת דיג. למדתי להבדיל בין תניני מים מתוקים לסולטיס, לתקן פנצ'ר לבד, מה זה בוש טאקר וכמה זמן לוקח לאופנוע להתיבש אחרי צליחת נהר בעומק מטר ושלושים. נאלצתי להתמודד עם רגעי בדידות שלפעמים העיקו ועם משקל האופנוע כשהיה צריך להרים אותו. מה עשיתי כשהאופנוע ננגב על ידי אבוריג'ינים וכמה דמעות שפכתי כשמצאתי את עצמי מוטלת על הכביש עם רגל מרוסקת.

זהו מסע הרפתקאות של סיגל גבע, 26, שבמשך שנה רכבה לבדה 27,000 קילומטרים על גבי שלושה אופנועים בערבות אוסטרליה. הספר מתאר את חוויותיה בדרכים, ההתמודדות היומיומית עם הקשיים, המפגשים האישיים ומסעה הפנימי.

דאנאקוד 10-474167

סוף העולם שמאלה

מסע אופנוע ביבשת הדרומית

סיגל גבע

סוף העולם שמאלה
מסע אופנוע ביבשת הדרומית
סיגל גבע

מדבר, קסדות, פאבים, תנינים, 'זמן חלום', רכיבות שטח, צלילות, אבוריג'ינים, מחנאות, אחזקת אופנוע, אקלים טרופי, נהגי משאיות, חזירי בר, גיבות, קנגרו, קאובויס, מדורות, דראג קווינס, לילות בודדים, וכאלו שלא... קואלות, בירות, ביטוחים, פנצ'רים, אוהלים.

אוסטרליה.

או חכיתי יומיים לחדלוץ עם אופנוע מפורק ופאפאיה אחת בשביל נידח בן אלף ומאתיים קילומטרים בחצי האי קייפ יורק, תפסתי טרמפים על משאיות עם ארבעה טריילרים, ועברתי כטבחית על ספינת דיג. למדתי להבדיל בין תניני מים מתוקים לסולטיס, לתקן פנצ'ר לבד, מה זה בוש טאקר וכמה זמן לוקח לאופנוע להתיבש אחרי צליחת נהר בעומק מטר ושלושים. נאלצתי להתמודד עם רגעי בדידות שלפעמים העיקו ועם משקל האופנוע בשהיה צריך להרים אותו. מה עשיתי כשהאופנוע נגנב על ידי אבוריג'ינים וכמה דמעות שפכתי כשמצאתי את עצמי מוטלת על הכביש עם רגל מרוסקת.

זהו מסע הרפתקאות של סיגל גבע, 26, שבמשך שנה רכבה לבדה 27,000 קילומטרים על גבי שלושה אופנועים בערבות אוסטרליה. הספר מתאר את חויותיה בדרכים, ההתמודדות היומיומית עם הקשיים, המפגשים האישיים ומסעה הפנימי.

דאנאקוד 10-474167

סוף העולם שמאלה

מסע אופנוע ביבשת החמישית

סיגל גבע (גלי)

יפור חוזר
save the word!
260789

Left At The End Of The World

A motorcycle journey on the southern continent

Sigal Geva (Gali)

הפקה והוצאה לאור: סיגל גבע
עיצוב: אילן גרייצר
צילומים: סיגל גבע
עריכה לשונית: מישהי חמודה מאוד
סידור, הדפסה וכריכה: עיתונות פלוס
הפצה: כתר

מסת"ב : 0-0753-07-965
מספר קטלוגי: 474167

© Copyright 1998 All right reserved to Sigal Geva
כל הזכויות בשפה העברית שמורות , 1998 © לסיגל גבע
איו להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט, לתרגם,
לאכסן במאגר מידע או להפיץ ספר זה או קטעים
ממנו בשום צורה ובשום אמצעי, אלקטרוני,
אופטי או מכני (לרבות צילום והקלטה),
ללא אישור בכתב מהמוציא לאור.

מוקדש באהבה לאמא ציפי
על כל השנים שאני מורידה לה מהחיים

למי תודה, למי ברכה:

לכל מי שבלבלתי לו את המוח, היה סבלני,
הקשיב וייעץ. צור שיזף, אבירם ברקאי, טל שביט,
אילן מנכ"ל 'מוטו', רפי בן-שחר, משה זינגר, שירה,
מאיר שלו והגפילטע

לעופי שתמכה לאורך כל המסע, שהכינה קסטות,
כתבה מגילות ושלחה חבילות, וליעל ששילמה את
חשבונות הטלפון

לאילן שתמך לפני, תוך כדי ואחרי, סבל אותי
לאורך הפקת הספר בעזרת 250 גרם מדיום-רר וויסקי
(איתו אני כבר אתחשבן)

לכל האנשים הטובים בדרך, תושבי ברום ואלבני,
לדני וניר תורן, תום הארלי ורובו

לגריי, הכלב שלי שבמהלך ההפקה אכל יוגורט, חסה ופקאנים

ושוב, לאמא יקרה לי...

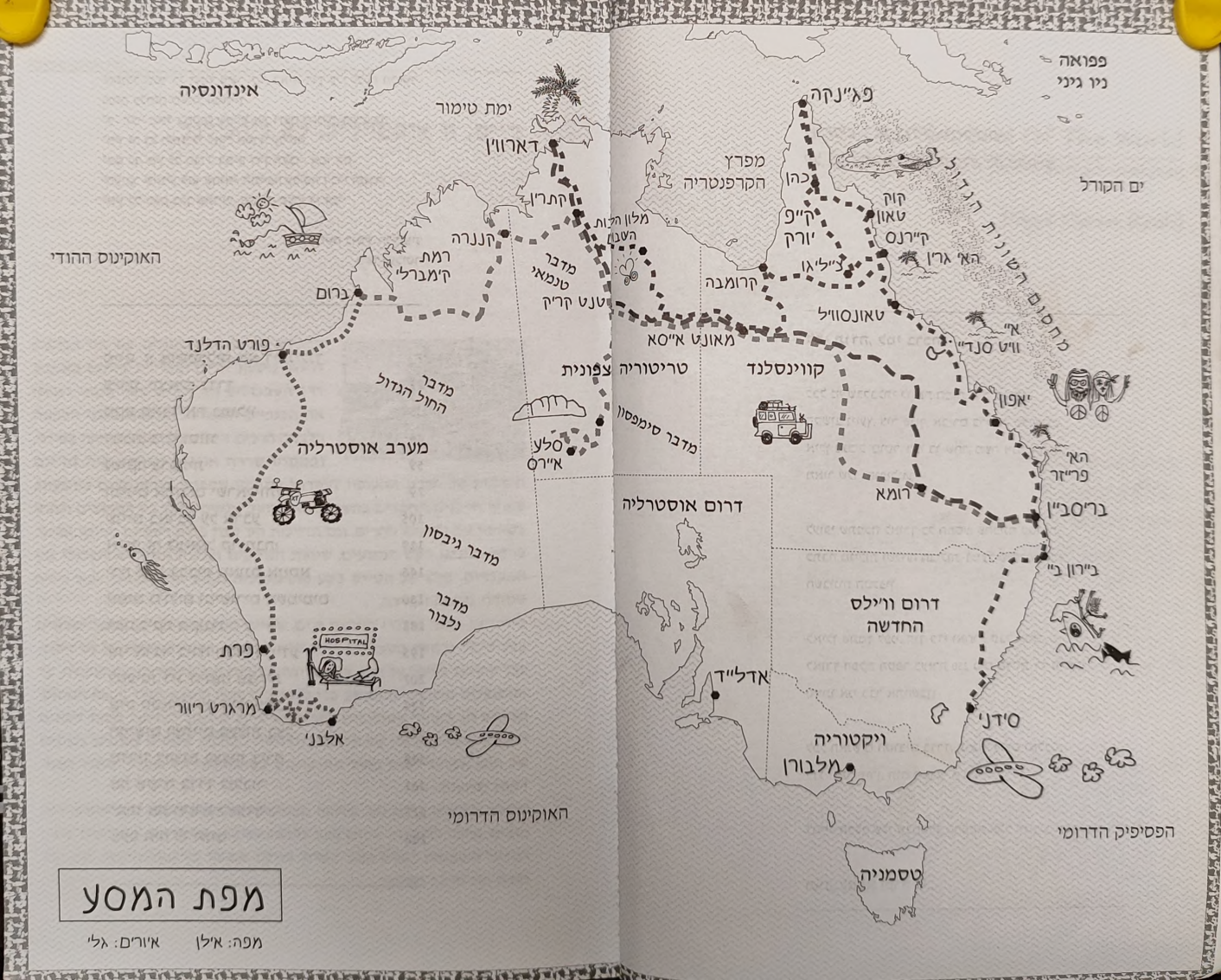

מפת המסע

מפה: אילן איורים: גלי

"התוכל לומר לי, תתול צישר יקר, באיזו דרך עלי ללכת מכאן?"
פנתה עליסה לחתול המחייך.
"זה תלוי מאד במקום שאליו את רוצה להגיע", השיב לה.
"אין זה כל חשוב לי לאן", אמרה עליסה.
"אם כך, אין כל הבדל באיזו דרך תלכי", אמר לה.
"העיקר שאגיע לאן שהוא", הוסיפה עליסה דברי הסבר.
"אין כל ספק בכך שתגיעי, אם רק תלכי די זמן"

'עליסה בארץ הפלאות'
צ'ישר ועליסה

מייט. זו אוסטרליה, לא דיסנילנד	7
צ'ירס. יוצאים לדרך	22
מקס מאבד את בתוליו	33
דמפה, בילי וסווג	46
נשיקה צרפתית	59
תנינים אוהבים ישראליות!	79
שניים בארבע על ארבע	105
איפה זה לעזאזל קרומבה?	119
ירח מלא בכביש מאונט אייסא	146
שמים גדולים ומישורים משמימים	160
רפובליקת הקנגרו	182
שני ארגזי בירה תמורת מידע	195
לספינת דיג דרושה טבחית	207
קיק סטארט עם נעלי עקב	224
חמישים ושתיים מעלות בצל	235
מדריך להכנת פצצות בירה	248
מה שקרה בדרך לנלבור	261
"מתי את חוזרת ל'אוז'?"	275
פעם היה לי חלום ...	282

מייט. זו אוסטרליה, לא דיסנילנד

המטוס הגדול שייט בשמים. פני היו דבוקות לחלון, נושפת אדים ומציירת עליהם באצבע. דרך השבלולים והכוכבים ששירטטתי ראיתי את הכנפיים האפורות חותכות בעננים הכבשה הלבנים הרכים. היינו כשעה לפני הנחיתה בסידני, ובמטוס שררה אווירה נינוחה. היה זה יום ההולדת של חברת התעופה, ועשרות בקבוקי שמפניה חולקו חינם לנוסעים, שנעשו חייכנים ונחמדים בהשפעת האלכוהול. אנשים טיילו בין המושבים ופתחו בשיחות עם נוסעים אחרים, וגם הדיילות היו קצת פחות רשמיות ופינקו אותנו. ברקע התנגנו רעש המנועים, שיחות הנוסעים ועגלות המזון שהתגלגלו בין המעברים. קולו של הטייס בקע מהרמקולים וקטע את הזמזום. הוא דיווח שסידני גשומה וקרירה.

לידי ישב בחור הולנדי מחוטט פנים, שסיים מסע אופניים בן מספר חודשים בניו זילנד ובמשך כשעתיים דיבר ללא הפסקה. כשסיים לספר על ניו זילנד, עבר להולנד וסיפר על חייו, על הפרידה מהאשה ועל התיסכולים מהעבודה, עד שהתנצלתי ונחלצתי מהמושב כדי ללכת לשרותים ולשבת לבדי בקצה המטוס. המטוס חג באוויר בסיבובים רחבים ואיטיים, מתכונן לנחיתה. מבעד לעננים התגנבו פיסות אדמה של היבשת הדרומית הגדולה, שטחים עצומים בגוונים של חום אפרפר ושוב כחול האוקיינוס כשהמטוס חלף מעליו. נותרו כמה דקות לנחיתה.

שלושה חודשים קודם לכן, בטיסה מבנגקוק לניו זילנד, חלפנו מעל אוסטרליה, חוצים אותה לרוחבה, טסים מעל ערבות עצומות ומדבריות. פס דקיק שחור רמז על הימצאות הכביש הישר הארוך בעולם, שמחבר בין מזרח היבשת למערבה, חוצה את מדבר הנלבור.

זכרתי את התחושה שליוותה אותי אז, כשהבטתי על הכל מלמעלה במשך חמש שעות הטיסה בשמי אוסטרליה. ידעתי שבעוד כמה חודשים אראה את הכל מלמטה, אחצה את היבשת על גבי אופנוע, ארכב על אותם הכבישים ממש. והנה אני, לפני הגשמת החלום. כמה דקות לפני סידני והאופנוע.

ניצלתי את הדקות האחרונות תחת חסות "תאי אייר" למחשבות. בעוד כמה רגעים אצא מהמטוס ואצטרך שוב לדאוג לעצמי. הרהורי כפירה החלו מחלחלים לתוכי ואיימו לפורר את ההחלטה שגמלה בי ושעכשיו ניצבתי לפני מימושה. אני עושה את הצעד הנכון? זה באמת מה שאני רוצה לעשות בחודשים הקרובים? לרכב לבדי על גבי אופנוע בכל רחבי אוסטרליה? למה? על סמך איזה נסיון? דמותה של אמא צפה בזכרוני, מודאגת, יודעת עם מי יש לה עסק. בת עקשנית שתמיד איכשהו חוזרת הביתה עם גבס על הרגל, תפרים ביד או סימנים כחולים. אחריה צפה שורה של חברים, שלא האינסטינקט האימהי אלא ההגיון אמר להם, שאולי אני מגזימה הפעם. הם הבינו קצת יותר טוב את גודל הסכנות שבהן אני עלולה להיתקל בשבילים הנידחים. אני באמת מנסה לקפוץ גבוה מדי?

דחקתי את המחשבות מערערות הבטחון. "ברגע שהחלטת, לכי על זה. הפחד הוא האויב, והצעד הראשון הוא זה שגוזל את האומץ. אחריו הכל יזרום", נזכרתי בעצה שקיבלתי מעופי, אחת הבודדות שלא פיקפקה בי מאז שההחלטה התגבשה בתוכי, ושעמדה מאחורי, סומכת עלי ותומכת בי גם כשהגעתי למקומות הכי נידחים במסע, אולי מפני שהצליחה לנתח אירועים מרחוק באובייקטיביות ומתוך הכרות איתי.

ההכנות למסע עלו בראשי. כל הצעדים שעשיתי בחודשים שקדמו ליציאה כוונו ליום הגדול: העבודה הקשה שהשקעתי בה שעות ארוכות, שיחות עם אופנוענים שטיילו באוסטרליה, איסוף אובססיבי של עצות וחומר, איך חילקתי במין סיפוק עמוק ולא נשלט חפצים שלי לקרובים אלי, בגדים, ספרים ודיסקים הושאלו, כאילו לא ארצה אותם בחזרה יום אחד, כאילו על ידי חלוקת חלק מהרכוש הקטן שלי אני מקטינה עוד יותר את הבסיס הקושר אותי למשהו. נמנעתי מיצירת קשרים עם בני זוג, וברחתי מפני כל מי שאיים על התוכנית שלי בכך שמצא חן בעיני. סירבתי לקבל על עצמי התחייבות למקום עבודה מסודר או להמשך הלימודים, ושמרתי בקנאות על חוסר המחויבות שיצרתי כמעט כלפי הכל. שלא יהיה שום דבר שיסיח את דעתי מהמטרה. שלא אהיה משוחדת. לא היתה לי תוכנית מוגדרת. כל מה שרציתי לעשות זה לנדוד על גבי האופנוע כמה שיותר רחוק, כמה שיותר זמן וכמה שיותר לעומק.

תחושת חוסר הבטחון התחלפה בהתרגשות ובציפיה. דיילת עברה ומזגה לי עוד כוסית שמפניה. לחיים, לחיי מסע האופנוע שלי באוסטרליה.

נחתתי בסידני מתנודדת, ואספתי מהמסוע את התרמיל. יאן ההולנדי התעקש ללוות אותי ולעזור לי לשאת קופסת קרטון גדולה, שעטפתי וקשרתי בסמרטוטים ובחבלים. חשבתי בחיוך, שבנתב"ג בטח היו עוצרים אותי עם מטען שנראה כך. בתוך הקופסה היו צדפים, אבנים ודוגמיות חול צבעוני שאספתי בניו זילנד. פקיד המכס התבונן בי כשידי הימנית חתמה שאין באמתחתי שום דבר כמו צדפים או צמחים להצהיר עליהם וידי השמאלית אחזה בקופסה. לא נשארה לי יד להחזיק לעצמי אצבעות שלא יעיפו אותי מהיבשת על הברחה עוד לפני שנכנסתי אליה.

סידני קיבלה את פני רטובה וקודרת. דרך חלונות הטרמינל ראיתי את העננים השחורים. גשם דקיק ועקשני ירד ללא הפסקה. זהו. מעכשיו אני לבד. עוד התחלה. יבשת זרה. רחובות חדשים להכיר. ללמוד איך, איפה, כמה. הלוואי שהייתי שבועיים קדימה. עצמאית, על אופנוע, בדרכי צפונה לאורך החוף המזרחי. תפסיקי, נזפתי בעצמי, את הרי בעד שינויים ותהליכים. לחוות אותם, להתמודד איתם. תיכנסי לזה במלוא המרץ.

ובכל זאת, מה עכשיו?

יאן כמעט שיכנע אותי להתלוות אליו לפארק קרוואנים בפרברי העיר, אבל הרעיון לבלות איתו את הלילה הראשון בסידני, באוהל תחת מטר סוחף, לא כל כך קסם לי, ונפרדנו.

נזכרתי בארגון המטיילים שאני שייכת אליו. בחרתי פינה שקטה בטרמינל ושקעתי לתוך כורסה נעימה. אחרי חיטוט שלפתי מקרקעית התרמיל את הספר האוסטרלי עם שמות החברים, ושקעתי בחיפושים אחרי המארח שלי.

"ברוכה הבאה לאוסטרליה", מייט. את מחפשת אולי מוניתי" הרמתי את הראש, מחייכת למשמע המונח "מייט". זו אוסטרליה, ללא ספק. מולי עמד בחור גבוה וצנום כבן 20, פנים שזופות ושיער בלונדיני אסוף לקוקו ארוך. לגופו מדים ירוקים של חברת המוניות. בגדי גלישה יהלמו אותו הרבה יותר, חשבתי כשהחיוך עדיין על שפתי.

"אני ג'ייסון".

"נעים מאד".

הוא התיישב לידי. "אז את מחפשת מוניתי?"

"אני מאמינה שאצטרך אחת, אבל לא כרגע. אני צריכה קודם להחליט מה הכתובת".

"מה זאת אומרת?"

סיפרתי לו על ארגון הטיילים והמארחים, שכל מה שצריך לעשות זה לפתוח את הספר, לבחור מארח ולהשתכן למשך יומיים בביתו. ג'ייסון הסתכל סביב. "טוב, אין כמעט עבודה. את היית במטוס היחיד שנחת בשעתיים האחרונות. אם את רוצה, אעזור לך".

אחרי חצי שעה בחרנו מרשימת השמות האינסופית את המארח האופטימלי, שגר הכי קרוב לשדה התעופה ומוכן לקבל אורחת ללא הודעה מוקדמת. קראתי את הנתונים.

פיליפ בושמפ, נגר. רווק בן 45. גר חמש דקות נסיעה משדה התעופה. יש ברחוב שלו אוטובוסים מהירים למרכז העיר. תחביבים: טיולים, אופנועים וייצור בירה. מוכן לקבל עד שני אורחים ללא הודעה מוקדמת.

נשמע לא רע. בג'ייסון התעורר ספק. הוא לא הבין איך אפשר לטלפן לאנשים שלא מכירים ולנחות עליהם סתם כך. "ואם הוא יהיה פסיכופט?" הרגעתי אותו. שנינו לא ניחשנו שהוא לא טעה בהרבה.

התקשרתי לפיליפ, והוא הסביר לי איך להגיע לביתו. ג'ייסון עזר לי לסחוב את הכבודה שלי למונית, ויצאנו לכיוון הבית.

נוף אורבני, כבישים מהירים, אזורי תעשיה, הרבה בטון, שהאפיר עוד יותר בהשפעת מזג האוויר הקודר. טוב, התנחמתי, זה רק חלק מהעיר הגדולה הזו. התמונות שראיתי מהיבשת הזו ציירו לי תמונה שונה לחלוטין של אוסטרליה. ג'ייסון נהג בין הנתיבים ולא הפסיק לספר לי על העיר ועל מוקדי הבילוי שלה. "אני לא מבין אותך. את בטוחה שאת רוצה לבלות את הלילה אצל אדם שאת לא מכירה? את מוזמנת לבוא להתארח אצל המשפחה שלי. יש לנו חדר מיותר, כי אחותי בחופשה באנגליה".

"לא תודה. פיליפ חבר כמוני בארגון מטיילים ותיק ומאורגן. אין מה לחשוש". את בטוחה? שאלתי את עצמי.

לאחר כמה דקות עצרה המונית בפרבר עלוב בקצה אזור תעשיה. ג'ייסון הפנה אלי מבט שואל. התעלמתי ממנו ושלפתי את התרמיל מתא המטען. דחפתי שער עץ ירוק ומרקיב ונכנסנו לחצר הבית, האחרון בשורת בתי אבן ישנים. דלת הבית נפתחה לרווחה ואדם נמוך ומקריח חקר אותנו בחשדנות. "לא אמרת בטלפון שאתם זוג".

"אה, אנחנו באמת לא. זה ג'ייסון. הוא הביא אותי לכאן במונית שלו".

המבט החשדני לא נעלם, ופיליפ הוביל אותנו במסדרון הבית לחדר גדול. "זה החדר שלך. תתארגני ובואי לסלון. התה מוכן".

אני תמיד יכולה לעבור לחבר אחר מהארגון, הרגעתי את עצמי. ג'ייסון היה קצת יותר מודאג. "אני לא אוהב את הפרצוף שלו, מייט. אם יש איזו בעיה, תתקשרי ואני מיד בא לקחת אותך לבית של אמא שלי. אני לא מבין בכלל את הארגון הזה. לישון אצל אנשים שלא מכירים? את מטורפת!" הוא תחב לידי את מספר הטלפון שלו, ואחרי מחשבה קצרה הוסיף גם את מספר הטלפון הסלולרי שלו, למקרה דחוף, ועזב, מסרב לקבל תשלום עבור הנסיעה.

האמת היא, שגם אני נתקפתי בספקות, שהתחזקו אחרי ערב מוזר ביותר שביליתי במחיצת פיליפ. אבל השמפניה והעייפות הכריעו אותי, והחלטתי בכל זאת להעביר שם את הלילה ולדחות כל החלטה לבוקר שאחרי.

האנג-אובר קל פתח את הבוקר הבא. פיליפ ישב מולי, וניסינו לתהות זה על קנקנו של זה. על השולחן היו טוסטים וממרח חום. טעמתי ממנו על קצה המזלג ולא יכולתי להסתיר את התיעוב שעלה על פני. "מה זה?"

"זה לא טעים לך? מוזר. כל האוזיס אוהבים וג'מייט".

"אוזיס?"

"אה, זה קיצור לאוסטרלים. כמו שפומיס הם האנגלים, יאנקיס הם האמרקנים וקיוויס הם הניו זילנדים. כדאי שתתרגלי לסלנג שלנו".

הסתפקתי בטוסטים עם חמאה. פיליפ סיפר לי שהוא נגר, גנן, שרברב, חשמלאי ושיפוצניק, ובעצם כל דבר שצריך. הוא שיפץ בעצמו את הבית הקטן שלו, העמיד את האמבטיה על רגליים באוויר ומיקם את השרותים בביתן עץ בגינה מחוץ לבית. רצפת העץ היתה ספוגה בריחות קטורת, והבית היה מלא במפות העולם, בקריסטלים ובאבנים עם סגולות של אנרגיות חיוביות. נראה, שהוא העניק תשומת לב לכל פריט הכי קטן שהיה בבית. הכל היה נקי ומסודר באופן כמעט כפייתי. הזווית שבה היו מונחים הרהיטים או הכריות, כלי המטבח, ששטף וניגב היטב והניח בזהירות במקום כמו בתצוגה, לא לפני שהלך צעד אחורה ובדק אם הם אכן מונחים ישר. המרווחים בין התמונות שהיו תלויות על לוח השעם היו מדוייקים, ואחרי שטיפת הכלים הוא דאג לנגב במטלית יבשה את הכיור. אחרי שהכל היה נקי, הוא הניח לפני דף נייר עם לוח הזמנים שלו לשבוע הקרוב, שעות ארוחות, פגישות, חוגים. ממש כמו במחנה צבאי. אחרי שהצצתי בפניו והקשבתי לו השתכנעתי, שהוא היה רציני ביותר כשביקש ממני לעמוד בלוח הזמנים. דחפתי יד לכיס הג'ינס. הפתק שג'ייסון נתן לי עם מספר הטלפון שלו חיכה שם מקופל.

פיליפ יצא לעבודה, לא לפני שלחץ את ידי ואמר: "האחי קרישנה, מייט. ברוכה הבאה לסידני".

סידני, עיר הבירה של דרום ויילס החדשה, אחת משש המדינות ושתי הטריטוריות שמרכיבות את אוסטרליה. כמו רוב ערי הבירה של היבשת, גם היא שוכנת על חוף הים. קנברה, עיר הבירה של היבשת כולה, היא היחידה שאינה ממוקמת על קו החוף. מתוך 18 מיליון תושבי אוסטרליה, שישה מיליונים מתגוררים בסידני רבתי, עיר קוסמופוליטית ענקית ודינמית.

נסעתי באוטובוס למרכז העיר ונכנסתי למזנון קטן ברחוב הראשי, רחוב פיט. הבטן הריקה הציקה לי. לא הצלחתי לאכול בבוקר מאותו ממרח ווג'מייט מבחיל. התיישבתי עם כריך וקפה, פני פונות לרחוב. תושבים מכל הסוגים והמינים חלפו מולי. אוסטרלים מחוספסים, צאצאי האסירים האנגלים שהגיעו ליבשת לפני 200 שנים, צעדו ברחובות. הם דילגו מעל קבוצת אבוריג'ינים, בני השבטים, שהתגוללו שיכורים על המדרכות, ממלמלים בקרואלית. בצידו השני של הרחוב היו חנויות תבלינים ומזכרות זולות של סינים, שהגיעו לכאן בעקבות הבהלה לזהב במאה שעברה, ובתי עסק קטנים של לבנונים, שבאו לחפש עתיד טוב יותר. בנוסף להם יש איטלקים, יוגוסלבים, אסיאתים, ערבים, יוונים, תורכים וכמובן יהודים. תיירים יפנים עמוסי ציוד צילום גדשו את הרחובות, ותרמילאים אירופים שוטטו, בולטים בעורם השזוף, בתכשיטיהם הזולים, בבגדיהם הזרוקים. מעל האנשים התנשאו מבני אבן עתיקים ומרשימים בסגנון ויקטוריאני לצד גורדי שחקים בנויים זכוכית ירוקות.

טיבן של ערים גדולות להפגין ניכור וקור. אנשים צעדו ברחובות, כאילו מזג האוויר הקודר והגשם נתנו להם תירוץ טוב לא למקד את העיניים בעוברים ושבים, אלא בלהות בנחישות באיזו נקודה בחלל או במדרכה ולצעוד במהירות קדימה, מכונסים בעצמם.

פתחתי את מחירון האופנועים שקניתי ברחוב. הגיע הזמן למצוא אופנוע מתאים. לא ידעתי כלום על אופנועי שטח או על אופנועים דו שימושיים. הנסיון שרכשתי היה על אופנועים ספורטיביים בלבד.

לא היה לי מושג איזה אופנוע יתאים לי. כל מה שידעתי זה שאני צריכה אופנוע דו שימושי, שלא יהיה גבוה מדי או כבד מדי. אופנוע שאני אשלוט בו, ולא הוא בי. שאוכל להרים אותו לבדי כשאפול, ולהגיע עם כפות הרגליים לקרקע. אחד שיחזיק מעמד לאורך התלאות והקילומטרים, יהיה קל לתיחזוק, סלחני, ועם זאת קרבי, וכמובן, במחיר נמוך שיתאים לתקציב שלי. מחירי האופנועים הפתיעו אותי. הסתמכתי על מידע ישן מאופנוען ישראלי שרכב בכבישי אוסטרליה שנתיים קודם לכן, וגיליתי שחסר לי סכום גבוה. ליתר דיוק, שליש ממחירו של האופנוע המתאים.

הימרתי איך יגיב סוחר אופנועים כשיראה לפניו בחורה קטנה עם תוכנית כל כך גרנדיוזית. האם ילעג לי? ואם יתייחס אלי ברצינות, האם ינסה לבוא לקראתי ולעזור לי במחיר ובעצות, או להפך, ינצל את הנאיביות שלי וימכור לי חתול יקר בשק? כיצד מתייחסים כאן הסוחרים לבחורה שבאה לקנות אופנוע? קשה לי להאמין שהם נותרים אדישים למישהי שחודרת לעולם הגברי הזה.

אני בטוחה שבמקומות שונים מתייחסים לרוכבות אופנוע בצורות שונות. אופנוענית בארצות הברית לא זוכה לאותו יחס כמו אופנוענית במצרים או בוייטנאם. יש כאלה בכלל? ואיך האוסטרלים יתייחסו אל אופנוענית? האם השוביניזם כאן חזק מזה שבתרבות המערבית, או שמא היבשת הקשוחה הוציאה מתוכה בוקרות קשוחות שמשתמשות באופנועי שטח להולכת הבקר? ולאיזה יחס תזכה תיירת מבולבלת? והעובדה שאני מישראל תשנה משהו? שלפתי את מפת העיר מהתיק, סימנתי את מיקומם של בתי העסק לאופנועים, החנויות והמוסכים, ויצאתי לדרך.

מזג האוויר הקודר השפיע מהר על מצב הרוח שלי. אחרי שיטוטים ארוכים בין חנויות האופנועים הבנתי, שאין לי די כסף לקנות אופנוע במצב טוב. בעיתונים לא מצאתי כלום. הכל היה גבוה מדי, כבד מדי או יקר מדי.

יום החיפושים הראשון היה רטוב ומאכזב. חזרתי מדוכדכת לבית של פיליפ. תהיי אופטימית, ניסיתי לשכנע את עצמי, הרי לא ציפית למצוא מיד אופנוע מתאים. בכל זאת עשית הכרות עם העיר, קיבלת מושג כללי לגבי מה שקורה, ובקרוב בטח תמצאי אופנוע מתאים.

בימים הראשונים פקדתי כל חנות וכל מוסך אופנועים. הייתי נכנסת ומתקיפה חזיתית עם שיער פזור, חיוך מתוק מדבש מאחורי פרצוף קשות, מסבירה את המצוקה הכספית ומנסה לשכנע את המוכרים, שכדאי להם לתת לי אופנוע במחיר הפסד, ובתמורה אדביק מדבקות פרסומת של החנות על כל האופנוע.

"זו הרי הרפתקה כל כך גדולה. אתה לא רוצה להיות חלק ממנה? לעזור לי להגשים את החלום הזה?"

"יש לך נסיון רכיבה על אופנועים?"

"כן, על אופנועי כביש. בישראל עבדתי בקידום מכירות של מוצרים שונים, כשכל מסע הפרסום התבסס על חבורה של ארבע בנות רכובות על אופנועים".

"ולמה את חושבת שתוכלי לרדת לשבילי עפר, לביצות, לחצות נחלים ודיונות חול לבדך, ללא נסיון ברכיבת שטח?"

"אלמד מהנסיון".

"ומה תעשי אם תיתקעי בביצה שורצת תנינים? או אם האופנוע פשוט יסרב

לזוז כשהיישוב הקרוב נמצא במרחק 400 קילומטרים?"

"אני אשתדל לא לבכות", עניתי בציניות.

"יש לך נסיון בתיקון תקלות באופנוע?"

"אני יודעת לתקן דברים בסיסיים, לעשות טיפולים שוטפים ולתקן תקר. אבל אני לא יודעת עדיין אם בכלל אתרחק מהכבישים ומהציוויליזציה".

"יש לך תוכנית מסע?"

השתיקה שלי ענתה על השאלה.

"המשפחה שלך יודעת שאת כאן?"

חלק מהסוחרים נתנו לי תחושה של ילדה קטנה שברחה מהבית, ובלי ידיעת משפחתה עומדת לעשות מעשה טיפשי מאד. עד כמה בעצם זה היה רחוק מהאמת? אמא עדיין לא ידעה מה התוכנית המלאה שלי. ואני? אני ידעתי? חלק מהם גילו דאגה כנה, העמיסו עלי פרטים, ניסו להסביר לי שאני עומדת לפני מעשה חסר סיכוי. העדפתי את הסוחרים שרצו לחתום עיסקה, ולא ממש היה אכפת להם לאיזה שביל מבודד אגיע עם האופנוע או איזה נסיון יש לי. הם לפחות לא הציקו לי בשכנועים שארד מהרעיון. היו כאלה שהתייחסו אלי בסלחנות ואמרו, שאם הם לא הצליחו לשכנע אותי להימנע מהגשמת התוכנית שלי, אז בטח כמה שבועות בכבישי היבשת יעשו את זה.

באותם ימים זכיתי להרבה תגובות, החל בכינויים כמו נאיבית, טיפשה, חסרת אחריות ומטורפת שלא תצא מזה בחיים, ועד מילות תמיכה ועידוד. היו מכונאים שהחמיאו על התעוזה, והיו פקידות במוסכים שאמרו לי: "כל הכבוד. תראי לכל הבחורים שאנחנו יכולות גם כן. את פמיניסטית אמיצה שראויה לשבח". די, רציתי לצעוק, עיזבו אותי בשקט. אני לא עושה את זה בשם הפמיניזם, בשם מדינת ישראל או בשם חברת אופנועים כלשהי. אני לעצמי.

בהתחלה עוד ניסיתי לתאר להם את חוש ההרפתקנות שדגדג לי בכל הגוף ולא נתן מנוח. הסברתי שמה שנראה להם מסוכן, נתפס אצלי כריגוש. רוב האנשים הביטו בי, הנהנו בראשיהם וחייכו בסלחנות. רק אלה שחוו מסע ארוך הבינו את העיניים שנצצו כשדיברתי על האתגר. הם היו מעטים מאד.

באחד הערבים לקח אותי פיליפ למרכז בודהיסטי. עמדתי מוקסמת מבליל הצבעים הקיטשי. בחדר לא גדול במיוחד ריכזו את תמצית כל מה שהבודהיזם עומד עליו, ולא הצלחתי להחליט אם זה נראה כמו זלזול בכל אותם אלים, או שעצם היותם בחדרון ברחוב מעופש בסידני, ולא במקדש הדור, מראה על מעין פשטות באותה אלוהות. פסלי בודהה בגוונים של אדום וזהב ניצבו לאורך קירות החדר. ריחות הקטורת נישאו באוויר. עלי פרחים היו פזורים על השטיח,

ונרות צבעוניים דלקו והטילו צללים מרקדים על הכל. ברקע התנגנה קלטת, וצלילי הסיטאר מילאו את החדר. כל הקיטש הזה התמזג באופן מפתיע, עד שנהפך לקו נקי.

פיליפ הציג אותי למדריכה ההודית. אשה קטנה וקשישה בעלת פנים טובות ורגועות. אחרי שהחלפנו כמה מילים, החלה המדיטציה. אווירה חיובית אפפה את המקום, אבל הראש שלי היה במקום אחר והטקס כולו לא הצליח להרגיע אותי. מצאתי את עצמי יושבת ישיבה מזרחית מאד לא נוחה על גבי כריות מוזהבות ושרה שירים: "פנימה, החוצה, אוויר, מים, פרח". ניסיתי להתרכז בעיניים עצומות, אחר כך בעיניים פקוחות, לשכנע עצמי להתרפות ולהיכנס לטראנס. הכל ללא הצלחה. אחרי שסיימנו עם השירים, הקפנו את החדר בהליכה איטית, כשבכל צעד ביצענו נשיפה או שאיפה עמוקה. השתגעתי מהאיטיות. שעה וחצי נמשכו עבורי כנצח. בסופן הדליקו הנוכחים נרות והניחו אותם למרגלות הבודהות, ואז נפנו לדבר זה עם זה. אט אט התפזרו כולם, והמקום התרוקן.

המדריכה הקשישה ריחפה לקראתי. גופה הקטן והשדוף היה עטוף בסורנג כתום. היא אספה את ידי בידיה הרכות והביטה בי מחייכת. הגוף הקטן שלה היה עמוס אנרגיות.

"יעבור עוד זמן עד שתוכלי לשבת רגועה וליהנות ממדיטציה. את המרץ שיש לך תוכלי להשקיע במסע שלך. אולי תוך כדי הטיול בשבילי אוסטרליה, תזכי לטיול מקביל בתוך עצמך, ואל תתפלאי אם הוא לא יהיה רצוף בטוב בלבד. אל תישברי כשתיתקלי בקשיים, ואיני מדברת רק על קשיים פיסיים. נסי לחשוב כמה שיותר על משמעויות מאחורי ההתרחשויות, וזה יעזור לך להתמודד עם מצבים פחות נעימים. בודהה ישמור עליך". היא הניחה בידי תמונה קשורה בחוט אדום. בודהה שמנמן וחייכני הביט בי מהציור, גופו צבוע בזהב ואדום. "בהצלחה", חייכה אלי והידקה את אחיזתה בכף ידי.

למחרת שוב יצאתי לחפש אופנוע. במוסך קטן פגשתי את טי.ג'יי, שהראה לי אופנוע מדגם ימאהה 250 סמ"ק, חבוט וישן. "אל תתני למראה שלו להטעות אותך. המנוע מצוין והוא במחיר מציאה".

ככל שניסיתי לשכנע את עצמי שעם הזמן אלמד לאהוב את גוש הברזל החלוד הזה, שהוצע לי במחיר מפתה ביותר, לא הצלחתי. בסוף מסע החיפושים מצאתי בחנות אופנועים גדולה, שניהל בחור בשם אלן, אופנוע מדגם ימאהה. 350 סמ"ק שמאד מצאו חן בעיני, אבל המחיר היה גבוה מדי. אלן ניסה להסביר לי, שאין לי מה לחשוב על הקפת אוסטרליה בפחות מ- 350 סמ"ק, ש"מה שעולה בזול, בסוף יעלה לך ביוקר". פתחנו במשא ומתן מייגע, וכמעט סגרנו עיסקה: $3,000

אוסטרליים לאופנוע מודל 94' עם רשיון, ביטוח, קסדה חדשה, מעיל, כפפות ועוד אי אלו אביזרים. אין מה לומר, עיסקה מצויינת, אם רק היו לי עוד אלף דולר.

"אתה צריך אולי עוזרת במוסך? מישהי שתנקה בסוף יום העבודה?" אלן הניד בראשו לשלילה. "אולי תעשה לי עוד 30% הנחה, ונדביק מדבקות של המוסך שלך על כל האופנוע? בכל זאת, אמשוך תשומת לב לבדי על אופנוע, ואנשים יבדקו אותו מקרוב בכל רחבי היבשת".

"זה בדיוק העניין. אנחנו באוסטרליה, מייט. אין לי שום עניין שהמוסך שלי יתפרסם 5,000 או 8,000 קילומטרים מכאן. תביני, הורדתי לך מעל 25% ממחיר העיסקה הכוללת. אני מאד מעריך את הנחישות שלך, אבל יותר מזה אני לא יכול להוריד, ואני מציע לך לא להתפשר. הרי בסוף המסע את תמכרי את האופנוע. זו אינה השקעה שתלך לאיבוד".

הבנתי שאם אני רוצה אופנוע סביר ואמין, אני פשוט חייבת להשיג עוד קצת כסף. הגיע הזמן להכניס את אמא בסוד העניינים ולבקש את עזרתה. אלף דולר פשוט לא יכולים לעמוד ביני לבין הגשמת החלום. התקשרתי אליה וסיפרתי לה על תוכניותי.

אמא ניסתה כמובן לשכנע אותי לרדת מהרעיון. זו הפעם הראשונה, בעצם, שהיא הבינה שהייתי רצינית ביותר בכוונתי לקנות אופנוע ולטייל לבדי. לאט לאט היא התרככה, והצלחתי לסחוט ממנה הבטחה לעזור לי בקניית האופנוע. התרגשתי מהרעיון שתוך שלושה ימים יהיה לי אופנוע ואוכל לצאת מהעיר ולהתחיל במסע.

עוד יומיים של סופשבוע גשום עברו להם. ישבתי וכססתי צפרניים, חוששת שמשהו ישתבש ואלן ייבהל מגודל ההנחה שעשה לי ויבטל את העיסקה. העברתי שעות ארוכות בשיחות עם פיליפ, שסיפר לי על מקומות קסומים שמחכים לי. על איים קטנים, צלילות במחסום השוניות הגדול, מדבריות אדומים, ואדיות ללא סוף. סיפורים שהציתו את דמיוני והאיצו את קצב זרימת הדם שלי. אחד החברים שלו, רוכב אופנועים בעצמו, בא לבקר במהלך סוף השבוע.

"אז איזה נסיון יש לך באופנועי שטח?"

"אין לי".

"ובמכונאות?" הרים גבה.

שתקתי ומשכתי בכתפי.

"ואת חושבת שתצליחי? לא נורמלית. זו אוסטרליה, לא דיסנילנד".

היה לי ברור שהוא חושב שאני מטומטמת גמורה. כל הדברים שניסיתי להסביר

לו על יציאה למסע על הכבישים ובתוך עצמי, על כל מה שאני מצפה למצוא, נופים, רומנטיות, וכמו שאמר פירסינג, זן ואמנות אחזקת האופנוע, כל אלה פשוט לא אמרו לו כלום. הוא ניסה לשמור על פנים רציניות, לחץ את ידי ואיחל לי הצלחה.

הוא היה רק אחד מרבים שבהם נתקלתי בסידני ושלא האמינו שאצליח לעשות את זה. אנשים שהצליחו לגרום לי לחשוב שאולי אני באמת עומדת לעשות טעות נוראית. אם כולם מסביב חושבים שאני מטורפת חסרת סיכוי, אולי הם צודקים?

סימן מאלוהים או סתם צירוף מקרים, אבל אחרי קרוב לשבוע בסידני, כשנשם ירד ללא הפסקה, בעודי נוסעת באוטובוס בדרכי לאלן ולאופנוע, ראיתי מבעד לחלון את מקס, עומד בשקט בפתח אחת האכסניות. היה עליו שלט "למכירה". פתאום פסק הגשם והשמש יצאה. זינקתי מהאוטובוס ונכנסתי לאכסניה. בפנים ישבו שמונה יפנים שלא דיברו כמעט אף מילה אנגלית.

עם אוצר מלים דל ביפנית, שהסתכם בסושי, סוזוקי, קווסאקי והרבה סימני ידיים, הצלחתי איכשהו לאתר את הבעלים של הימאהה 250 סמ"ק. מיצ'ו, בחור יפני שחזר עם חבריו מטיול בן מספר חודשים ברחבי אוסטרליה. מיצ'ו ניסה להסביר לי באנגלית עילגת, ששמר על האופנוע כעל בבת עינו במהלך הטיול. ובאמת, האופנוע נראה כמו חדש, עם מספר קילומטרים לא גבוה במיוחד, במחיר $2,300. כשאף אחד לא ראה, התכופפתי ואמרתי לאופנוע: "נעים מאד, אני גלי ואתה מקס - האופנוע החדש שלי".

לקחתי את האופנוע לנסיעת מבחן במרכז העיר, כשפני מועדות למוסך של טי.ג.יי. הוא קפץ על מקס ויצא לרכיבה קצרה. "עושה רושם שהאופנוע במצב מכני מצוין. לא נראה שיש טעם שתשקיעי כסף בבדיקה, אבל זה שיקול שלך. אני מייעץ לך להציע למוכר $1,600, ומאמין שתתפשרו בסוף על סביבות האלפיים". חזרתי למיצ'ו, ובלי ויכוחים הוא הסכים לסכום הנמוך שנקבתי והסביר לי, שלמחרת הוא טס בחזרה ליפן והוא מעדיף למכור את האופנוע לי, ולא לסוחרי האופנועים. לא האמנתי למראה עיניי כשהוא וחבריו ירדו למטבח האכסניה ובידיהם קסדה, מעיל, מכנסי רכיבה, מגפי רכיבה, כפפות, חליפת גשם, ציוד מלא למחנאות ולטיפול ואחזקת האופנוע, פלוס ערכת עזרה ראשונה, תיק אוכף ומיכל דלק נוסף.

"אנחנו כבר לא צריכים את הציוד, והוא בטח יועיל לך", גימגם אחד היפנים. האופוריה אפפה אותי, והרגשתי שאין יותר מה לבקש ושאני רוצה לקפוץ לשמים ולדהור על הכבישים.

החלטתי לצאת למסע תוך יומיים.

טי.ג'יי הסכים לעזור לי להכין את האופנוע לדרך לאחר שעות העבודה במוסך. כשהאופנוע היה במוסך, התפניתי ליום תיור בעיר. העברתי את הזמן עד לשעות אחר הצהריים, בהן קבענו במוסך. טיילתי במוזיאון הפאוור המפורסם ושוטטתי בין חנויות המזכרות והבגדים, כשהמועקה שליוותה אותי בימים האחרונים נעלמה ואת מקומה תפסה שמחה. עכשיו, כשיש לי אופנוע, כלום לא יעצור אותי, אם רק אדע לשמור על עצמי.

בשעה ארבע הגעתי למוסך. ריח דחוס של גריז ושל משחה חריפה לניקוי ידיים עמד באוויר. עשרים האופנועים שעמדו על המדרכה בשעות היום הצטופפו בפנים, ונורת פלורסנט האירה את המוסך באור מדכא. כתמים של שמן ניתזו על המכונות ועל הרצפה, והכל נראה מלוכלך ועזוב.

טי.ג'יי חייך: "זה לא היה גורם לבוס שלי אושר רב אם הוא היה יודע מה אני עושה בשעות אחר הצהריים".

פילסנו דרך שלדי הברזל, מדלגים מעל לאגוזים ולבוכנות, עד שהגענו למקס. האופנוע עמד על הליפט, גבוה מעל כולם, ממתין לניתוח. "תיפסי", אוברול כחול הושלך לעברי. לבשתי אותו מעל בגדי, אספתי את השיער והפשלתי שרוולים. בשעות הקרובות למדתי איך להגיע לכל מיני ברגים כדי שאוכל להתגבר על תקלות צפויות במהלך הדרך. דאגנו לפילטרים חדשים, החלפנו שמן, כיוונו את הקפיצים וריתכנו לבסיס השלדה מסגרת פלדה כדי שהאגזוז לא ישרוף את תיק האוכף. טי.ג'יי עבד בזריזות, מזמזם עם הרדיו, עונה בסבלנות לשאלות שהמטרתי עליו. איך מפרקים את זה, איפה הבורג הזה, מה עושים כשקורה ככה ואיך מאתרים רעש כזה. הייתי מאושרת מהעולם שנגלה לי מתחת לכל מעטפת הפלסטיקים. ברגים ופלגים קיבלו פתאום משמעות. כל חוטי החשמל, הקרבורטור, הבוכנות, וצינורית הדלק התחברו ברצף הגיוני, שבסופו הביא לתפקוד המנוע. ביחד עם שלדת הברזל והצמיגים, העסק הזה יסחוב אותי לאורך אלפי קילומטרים.

כשסיימנו, הצטיידתי בציוד רזרבי של חוטי חשמל, צמיג, פלג הצתה, פיוזים, שמן וכפות שיעזרו לי לחלץ את הצמיג כדי לתקן תקר. טי.ג'יי שלף מהמדפים העמוסים כמה כבלים ופריטים נוספים. מולי נערמה ערימה קטנה של דברים שלא היה לי מושג למה הם משמשים.

"כדאי שיהיו לך הדברים האלה. גם אם לא בדיוק תדעי מה לעשות איתם, יכול להיות שתיתקלי באנשים שכן יידעו. הרבה אוסטרלים באאוט בק יודעים לתקן בעיות מכניות, אבל הם לא יוכלו לעזור אם לא יהיה לך החלק שצריך להחליף".

עברנו לשבת במשרד. הידיים והפנים היו מלוכלכות מהעבודה, והאצבעות הותירו כתמים שחורים על בדלי הסיגריות. מפת אוסטרליה היתה פרושה על השולחן, מנוקדת בכתמי קפה. טי.ג'יי סימן בטוש אדום איפה אפשר לקנות דלק, איפה כדאי לעצור ואיפה צריך להיזהר ולא רצוי לישון לבד. ישבתי לידו, כותבת על שולי המפה עצות ושמות מקומות, ממלאה את כל השוליים הלבנים בכתב צפוף. אחרי כשעה הוא הרים את הראש והעיף מבט בשעון. "קדימה, החבר'ה מחכים לנו בפאב". זה המחיר היחיד שהסכים לקבל עבור העבודה שהשקיע באופנוע. "תזמיני אותי לישישיה' בפאב שבפינה".

הורדנו את מקס מהליפט והוצאנו אותו מהמוסך. ניקינו את עצמנו כמה שיכולנו ונפטרנו מהסרבלים.

התנעתי את מקס ועקבתי אחרי טי.ג'יי, שרכב על אופנוע הדוקאטי שלו, עד לפינת הרחוב. שם כבר ישבו שני זוגות חברים שלו. הצטרפנו אליהם לבירות בסוף הערב רכבתי בחזרה לביתו של פיליפ.

היו לי עוד כמה דברים לסדר לפני היציאה לדרך. אחרי שלושת חודשי המחנאות בניו זילנד, היה צריך לתקן את האוהל, לאתר חור במזרן המתנפח ולהצטייד מחדש בחלק מהציוד. את הבוקר שלמחרת הקדשתי להשלמת כל מה שהיה חסר לי ולאירגון התיקים שלי. בסוף היום, אחרי ארוחה דשנה שחתמה את ימי בסידני, התיישבתי עם פיליפ וסימנו על המפה נקודות מעניינות בכל רחבי היבשת.

"זה ג'ונגל אמיתי שם בחוץ. יש כל כך הרבה סכנות שאורבות בדרכים. אם זה הקנגרו שקופצים פתאום לכבישים או בנות היענה שיכולות להגיח ולרוץ על יד האופנוע ופתאום לחתוך אותו בבהלה, הבקר שיכול להתגלות לך עומד באדישות מאחורי סיבוב, הנחשים הענקיים שזוחלים על הכבישים, העכבישים והעקרבים שבמדבריות, התנינים שבביצות. גם בים לא חסרות צרות. הכרישים, המדוזות הקטלניות בצפון אוסטרליה, נחשי הים הארסיים. ובשום אופן אל תשכחי לשאת איתך הרבה מים. המרחבים העצומים מחייבים לשאת הרבה מים. ודלק. וכמובן", הוסיף ברצינות תהומית, "אל תזלזלי בעובדה, שבני האדם הם החיה המסוכנת ביותר. את התנהגותם, להבדיל מזו של בעלי החיים, לא ניתן לצפות".

הנהנתי, מנסה לא להפגין את ההתלהבות שאחזה בי למשמע כל מה שמצפה לי בערבות האוסטרליות. את ההרצאה חתם במתנה - חבילת מפות מפורטות לכל היבשת. חבילה שמאוחר יותר נאלצתי להיפרד ממנה, כי היא תפסה יותר מדי נפח ושקלה יותר מדי בשביל מקס הקטן.

כמה שעות ליציאה. המתנתי לטי.ג'יי שיבוא לאסוף אותי לפגוש כמה חברים שלו שהתעניינו במסע שתכננתי. שמעתי אותו פונה לרחוב של פיליפ. את מנוע שתי הפעימות שלו זיהיתי מרחוק. רעש צווחני מטרטר בעצבנות, מנוע העובד על סל"ד גבוה.

"למה מקסי?" שאל טי ג'יי כשישבנו בפאב והרמנו כוסית לכבוד המסע. "כי כל צעד שאני אחליט לעשות במסע, אני אחשוב מה המקסימום גרוע שיכול לצאת מזה", עניתי בחיוך. "חוץ מזה, מקס היה הלוחם בדרכים, וצפויות לנו מלחמות".

בתשע בבוקר ארזתי דברים אחרונים ושתיתי כוס תה עם פיליפ. באותו בוקר הוא ניסה להתגבר על הלחץ שהיה מנת חלקו ולהמתין בסבלנות כדי להיפרד ממני. אחרי חצי שעה של תיפופים על השולחן ותנועות עצבניות, נכנע לאותו צורך שאירגן את חייו, חיבק אותי במהירות ועזב.

כשסיימתי את ההכנות, כתבתי לו כמה מילות פרידה בספר האורחים, ובדרך החוצה מהעיר השארתי אצל טי.ג'יי למשמרת את הקופסה המוברחת עם הצדפים והסלעים שאספתי בניו זילנד.

האופנוע היה מאורגן. בתיק האוכף ריכזתי את ציוד המחנאות, מיכל הדלק הנוסף והציוד לתחזוקת האופנוע. בתרמיל היו כל הבגדים והציוד האישי. היה לי עוד תרמיל קטן ובו היו דברים שרציתי שיהיו נגישים יותר, כמו מצלמה, ווקמן, ארנק ודפי כתיבה. הכל היה קשור כעת לאופנוע. לא הייתי בטוחה שהציוד ארוז בחוכמה ושהקשירה נכונה וחזקה, אבל תיארתי לעצמי שזה מסוג הדברים שאלמד עם הזמן והנסיון. הקפדתי שיהיה לי בתרמיל מינימום מציוד החובה, כמו סבון קטן, בקבוקון שמפו ומוצרים ללא אריזתם. גם הבגדים גולגלו כדי שיתפסו פחות נפח. מצד שני, היו בו המון דברים בלתי נחוצים, כמו מזכרות קטנות או מפות דרכים מיותרות. עם הזמן אדע לסנן ולהישאר עם המינימום הנחוץ.

ליטפתי את מקס. אופנוע השטח הראשון שלי. לא עוד אופנועי השטח הגדולים והחזקים של החברים שלי, אלא קטן אישי משלי. כזה שמותאם למידות שלי. אם אפול איתו בחולות, אוכל להרים אותו בלי עזרה. מתי שארצה אוכל לקפוץ עליו ולרכב בלי לבקש רשות מאף אחד. ואם אראה שביל עפר, דיונה או שלולית בוץ, אוכל לרכב דרכה בלי חשש שאשקע. לזה הוא הרי מיועד. אני המלכה של גוש הברזל הזה, והוא יעשה מה שאגיד לו.

תמונת העתיד הצטיירה לי בראש וסיחררה אותי. החופש הבלתי מוגבל, ההחלטות הרגעיות. אני יכולה לעשות מה שאני רוצה, כמה שאני רוצה, עם מי שאני רוצה,

ואף אחד לא יגיד כלום. אני אדון לעצמי בממלכה זרה, ואם לא אשוב על עקבותי אהיה משולה לרוח רפאים, לתמונה חולפת בחיי האנשים והמקומות שלידם אעבור.

ציפיתי לאותם ימי חופש נטולי מחוייבות, מלבד אחריות בסיסית לעצמי ולאופנוע. ימים שכלום לא יעצור אותם, מלבד שובע ששיערתי שיגיע בשלב כלשהו, רק לא ידעתי כמה זמן יעבור לפני שאגיע לתחושת המיצוי ודרך איזה רצף אירועים ארכב.

אני מודה, אותו חוסר ודאות לגבי העתיד רק הוסיף לריגוש החזק.

צ׳רס. יוצאים לדרך

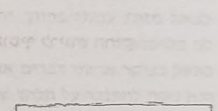

סוף סוף עזבתי את העיר בדרך להגשמת החלום הגדול, לכבוש את היבשת הדרומית הגדולה. ליוותה אותי הרגשה שאני בלתי מנוצחת. אני עם מקס. הציוד קשור אליו. תמצית החופש בתרמיל רתום לשני גלגלים; רציתי לסובב את מצערת הגז ולעצור רק כשהכביש ייגמר מתחת לצמיגים. אבל זו אוסטרליה, הזכרתי לעצמי. כאן הכבישים כמעט אף פעם לא נגמרים.

מהירות לא היתה קיימת. האופנוע הקטן כרע תחת משקל הציוד ואילץ אותי לרכב במהירות שלא עלתה על 90 קמ״ש. אהבתי את הכבישים הקטנים והשקטים, שבהם יכולתי לשקוע במחשבות, אבל לא שכחתי ששום כביש לא בטוח לחלוטין, ומלבד הסכנה הנשקפת מכלי רכב אחרים, יש פניות פתאומיות, עיקולים חדים, כביש משובש או כתם שמן. די באחד מאלה לעצור אותי. המחשבה על עצם קיומן האפשרי של הסכנות האיצה בי את זרימת הדם.

ביציאה מהעיר נתקלתי בתמרור צהוב ועליו ציור של קנגרו, אוכל נמלים וצב. חייכתי, ומחשבה חלפה במוחי, לסחוב תמרור כזה בלילה חשוך ולשלוח הביתה. האופנוע נהם והתגלגל בנעימות. מזג האוויר היה נפלא, היום היה בהיר וקר. עננים כבשה לבנים ניקדו שמים כחולים, והכביש השחור התפתל צפונה, העפיל וגלש בין הצוקים והעצים. לא הפסקתי לזמזם מתחת לקסדה. הרגשתי חופשיה ומאושרת, חסרת תוכניות מוגדרות. הייתי חלק מהתהליך, חלק מהכביש וממזג האוויר, מהריחות ומהנופים. לא כמו הטיילים במכוניות הפורד פאלקון שראיתי בתחנות הדלק ובצידי הדרכים, אלא חשופה לחלוטין, לטוב ולרע. הרי אותו מגע הדוק ומשכר יכול בשבריר שניה להפך לקטלני. הראש היה פנוי למחשבות אינסופיות, ללא שום דבר שיכול היה להפריע לי או להסיח את דעתי, כמו שותף

לנסיעה או רדיו.

״כביש הדמים״, הכריז שלט גדול, ותחתיו נרשמו נתונים על הקטל שהשתולל בכבישים. צלבים לבנים עמדו בשולי הכביש, מעידים שכאן נהרג אדם. צלב לאדם. לידם צלבים קטנים יותר, לילדים. כשהגעתי לניו קאסל שעל החוף המזרחי, פניתי בפיצול הכביש לכיוון צפון-מערב. רכבתי כמה שעות רצופות עד שהגעתי לעיירה קטנה ששמה בלנדפורד, והאטתי. רכבתי לאורך הרחוב הראשי, כביש רחב ששני צידיו נתחמו על ידי בתי עץ נמוכים. בוקרים טיילו על גבי סוסים בין מכוניות הולדן ישנות, וילדים קטנים על אופניים רדפו אחרי האופנוע כשעברתי ביניהם.

הבטתי בשעון. יצאתי מסידני לפני חמש שעות. היה קר והייתי רעבה ועייפה. הגיע הזמן להפשיר עם קפה חם. בסוף הרחוב עמדה תחנת דלק קטנה עם דיינר. עצרתי. היה משהו לא נוח בהעברת ההילוכים, משהו שלא שמתי אליו לב קודם. הבנתי שכיוון שנעלתי את מגפי הרכיבה המגושמים, הפרשי הגבהים בין הנעל לרגלית ההילוכים הצטמצמו והמעבר לא היה נוח כעת. אולר הלדרמן ושחרור קטן של הבורג סידרו את הבעיה.

נכנסתי לדיינר והזמנתי ״פלאפל״ אוסטרלי, מין תבשיל בשר לא מזוהה שנאפה במעטפת בצק וטבל ברוטב.

״50 סנט. מזיגה חופשית, אהובה״, חייכה אלי סבתא חמודה בשמלה ורודה וסינר לבן שעמדה מאחורי הדלפק. ״את לא קופאת על האופנוע הארור?״

הנהנתי ומזגתי לי כוס קפה. חיבקתי את הכוס בידיים כדי לחמם אותן, ונעמדתי מול החלון שצפה לרחוב. הרגשתי שרירים ששכחתי מקיומם. עברו קרוב לארבעה חודשים מאז שרכבתי לאחרונה על אופנוע. הנחתי את כוס הקפה על השולחן ושלחתי ידיים משולבות קדימה, מותחות אותן עד כמה שאפשר, נועלת מרפקים, מרגישה את השרירים ואת הגידים נמתחים, את שרירי הכתף והשכמות מתקשחים. בבת אחת הרפיתי אותם. רפיון קטן התפשט בנעימות בפלג הגוף העליון. שחררתי פיהוק לחלון. הנה אני מתחילה במסע שלי. החלום מתממש ונהפך למציאות. בעוד כמה חודשים הוא כבר יהיה נוסטלגיה.

אופנוע ענק ומצולק, עמוס תרמילים, נכנס בנהמה לתחנת הדלק, וממנו גלש אחד הבחורים הכי יפים שראיתי בימי חיי. עם מעט זיפים, עיניים כחולות וחיוך ממיס. הוא נכנס לדיינר הקטן, פוסע בצעדים שהעידו על שרירים מאומצים. הבחור פשט את מעיל העור ונותר בחולצת טריקו לבנה שהיתה מתוחה עליו והדגישה את מבנה גופו. הוא מזג לעצמו כוס קפה ונעמד לצידי, בוהה החוצה דרך החלון, מותח את שרירי הצוואר ימינה ושמאלה. אז פנה והביט בי, בוחן

בחיך את מכנסי הרכיבה והמגפיים. "האופנוע שבחוץ שלך?"

"כן".

"מטיילת?"

"אהה".

"נעים מאד, כריס".

התיישבנו. כריס חזר ארבעה ימים קודם לכן מהמזרח התיכון, שם עבד על אניית מסע במשך חמש שנים. הוא היה בדרכו מבית הוריו שבצפון לסידני, על מנת לפתוח דף חדש. דיברנו על העבודה בים, על ישראל, שבה ביקר כמה פעמים, על החברה הסורית שלו, שעכשיו עזב, ועל המסע ביבשת.

"אני מקווה שתסתדרי לבד. אחרי הכל", גיחך, "אל תשכחי שהאוזיס הם צאצאים של אסירים, ועדיין מסתובבים כמה כאלה בדרכים".

"אז זה סיפור אמיתי?"

"בוודאי. האנגלים שלחו לכאן ספינות עם אסירים שהתיישבו בקולוניות עונשין בסידני".

"אבל היו כאן האבוריג'ינים לפניהם. ושמעתי שלהולנדים מגיעה זכות גילוי היבשת".

כריס חייך. "אני מבין שאת רוצה שיעור היסטוריה קטן. זה מצריך 'סטאבי'". הוא הוציא מהמקרר שתי פחיות וי.בי, בירה ממבשלות המדינה ויקטוריה. אחרי שלגם מהבירה, נפנה אלי. "בטעות חושבים שהאנגלים היו הראשונים שנתקלו ביבשת הדרומית הגדולה. האמת היא, שהאבוריג'ינים חיו כאן 50 אלף שנים, והראשונים שראו אותם היו ככל הנראה ספנים פורטוגזים, שלא טרחו לרדת לחוף. אחר כך עברו כאן יורדי ים הולנדים, ולהם מגיע הכתר על החקירה הראשונה של היבשת. הם תיארו את הארץ כיבשה וקשה והעדיפו לעזוב אותה. לבסוף הגיע לכאן קפטן קוק האנגלי במסע תגליותיו.

בשלב כלשהו, לאחר מלחמת האזרחים בארצות הברית, אנגליה נאלצה לפנות משם את אסיריה. בתי הכלא באנגליה היו מלאים, והוחלט להגלות את האסירים ליבשת החדשה שנמצאה".

"אז פשוט זרקו אותם לכאן, רחוק מכל ציוויליזציה?"

"נכון. אל תשכחי, הם היו אסירים אחרי הכל. אבל עונש ההגליה היה נורא. 16 השנים הראשונות לא היו פשוטות. החיים במושבת האסירים היו קשים, הפערים בין השוטרים ומשפחותיהם לבין האסירים היו עצומים, והם היו תלויים באספקה שהגיעה מאירופה. רק לקראת סוף המאה השמונה עשרה גדלה האוכלוסיה. מתיישבים חופשיים הצטרפו והחלו לגדל תוצרת חקלאית מקומית,

לפתח את ענף הכבשים ולצוד לווייתנים וכלבי ים. כל אותה תקופה נחקר רק חלק קטן מהיבשת. עם גילוי הזהב, לפני 150 שנה, זינק מספר התושבים החופשיים. האבוריג'ינים נושלו מאדמותיהם על ידי הכורים והחקלאים. בחלק מהמקומות הם נטבחו. בטסמניה, למשל, הילידים נטבחו עד האחרון. האדם הלבן עשה את מה שהניתוק ותנאי האקלים הקשים לא עשו במשך עשרות שנים. אלה ששרדו את האלימות, המחלות והחשיפה לאלכוהול ולסמים, נהפכו לפליטים ונדחקו לאזורים המבודדים. בד בבד החלו להגיע מהגרים רבים ליבשת, ובעיקר לאזור ויקטוריה, שם התגלו מצבורי זהב גדולים. הסינים מצאו את דרכם לאזור, והחלו מהומות גזעניות שנבעו מפחד מפני הגירה המונית של אסיאתים ליבשת. אגב, עד היום חוששים כאן מפני פלישת האסיאתים, וחוקי ההגירה מאד נוקשים".

"אבל איך בכלל הצליחו האירופים מלכתחילה להשתלט על הילידים?"

"כשהאירופים הגיעו לכאן, מספר האבוריג'ינים היה 300 אלף. הם חיו במבנה שבטי של משפחה מורחבת, והיה קשה לארגן אותם כדי שיתנגדו לפולשים. האירופים התעלמו מנוכחותם וכינו את היבשת 'טרה נוליוס', ארץ חסרת תושבים. האבוריג'ינים היו חסרים מערכת שלטונית, התיישבות קבע או עדות לחזקה על האדמה. אמונתם אמרה, שהאדמה אינה שייכת לאיש, להפך. האדם שייך לאדמה, והיא מחזיקה ומקיימת אותו. כשדגל בריטניה הונף במפרץ סידני, האדמה הופקעה לטובת הכתר הבריטי, ועל תושביה חלו חוקי בריטניה".

"ומה עלה בגורל האבוריג'ינים? הם עדיין קיימים?"

כריס התמתח ולגם מהבירה. "את, אין כמו הבירה האוסטרלית". אחרי שסיים לשתות, כופף את פחית הבירה והמשיך: "בעקבות הפלישה, האבוריג'ינים נהפכו לפליטים מחוסרי בתים וזכויות. חלק גורש, חלק נדד, ואחרים נפלו קורבן למחלות חדשות או נחשפו לסמים, לאלכוהול, לקפאין ולטבק. בתחילת המאה העשרים ניסו האוסטרלים לחוקק חוקים שמטרתם הפרדה. הגבילו את הילידים בזכויות חזקה על אדמות ובמציאת עבודה. בשלב מסוים הממשלה קנתה שליטה עד לרמת מקומות מגורים ובחירת בן זוג, זאת במסגרת פרוייקט הטמעה, רצון לסגלם לתרבות האירופית על ידי העברת חלק מהם בכוח לעיר הגדולה. בנוסף לכך, כדי לשמור על בעלי הדם הטהור, הפקיעו מרשותם ילדים במקרה שהיה חשש שהאב אינו אבוריג'יני".

"זה מזעזע. לחשוב שהאדם הלבן, הנאור לכאורה, פעל כך לפני לא הרבה שנים".

"בהחלט. רק בשנת 67' העניקו להם מעמד של אזרחים ורק בשנת 72' ננטשה מדיניות ההטמעה והחליטו להעניק להם הגדרה עצמית, תוך זיהוי צרכיהם המיוחדים וחקיקת חוקים מתאימים".

"יהיום: איפה הם מתגוררים? מה הם עושים?"

"בדצמבר 93' הציגה הממשלה הפדרלית את חקיקת זכויות הילידים, שתוכנה היה מקובל על הכורים, החוואים, הממשלה והאבוריג'ינים. יתכן שזה יתן להם סיכוי לחיים טובים יותר, אבל רבים מהם עדיין חיים בתנאים מחרידים. מובטלים שמתקיימים מקצבת אבטלה. מכורים לאלכוהול ולסמים. בכמה אזורים ברחבי היבשת הקימו קהילות יבשות מאלכוהול, וקיימות תוכניות שיקום".

"אני צריכה להיזהר מהם בדרכים?"

הוא הרהר, ניסה להתנסח, ולבסוף אמר: "את צריכה להבין, שהם לא אנשים רעים, אבל בעקבות כל מה שקרה, הם מצאו עצמם קורבן טרגי של הגעת האירופים, ועבורם את תיירת אירופית. חלק מהילידים שתפגשי עלולים להיות מסוממים או שיכורים, חלק לא יאהבו את הנסיונות לחקור אותם כמו קופים, אבל אני בטוח שתפגשי גם ילידים נפלאים, שיעזרו לך אם תזדקקי לעזרה. רק תהיי רגישה ותדעי מתי לסגת. אותו דבר עם הלבנים. את יודעת שאנחנו אוהבים בירה, נכון? לפעמים היא מטשטשת את החושים, ולהיות בחורה בודדה בפאב שומם יכול להיות מצב עדין". הוא חייך וסגר את רוכסן מעילו.

הגיע הזמן לזוז. רציתי להגיע עוד הלילה לתמוורת', בירת מוזיקת הקאנטרי האוסטרלית.

"תודה על השיעור המאלף. לא ידעתי שמצב כזה יכול להיות במקום מערבי בסוף המאה".

כריס הוציא כרטיס מארנקו. "זו הכתובת של הורי. כשתגיעי לקיירנס, תוכלי ליצור איתם קשר וללון בביתם. הם גם יוכלו לעדכן אותך מה הטלפון שלי, ויהיה מעניין להיפגש בעוד כמה חודשים ולשמוע מה עבר עלייך כל אותו זמן".

רגע לפני שחבשתי את הקסדה הוא לחץ את ידי בחום ונעץ בי עיניים כחולות חודרות. "אל תשכחי, זו ארץ קשה ואת חייבת לכבד אותה. חלומות יכולים להתפך במהירות לסיוטים ביבשת פרועה כמו אוסטרליה".

עלינו על האופנועים ורכבנו, כריס דרומה ואני צפונה. חיוך מטופש היה מרוח על פני. תהיתי אם אי פעם נתראה שוב.

הגעתי לתמוורת' עם דמדומים. העייפות הכריעה אותי, ולנתי אצל זוג קשישים שהשתייכו לארגון המטיילים. ג'ון, שנלחם בפלשתינה במלחמת העולם הראשונה, רכש במהלך התקופה שבילה באזורנו הרבה חברים ישראלים. תוך פחות משעתיים הוא עשה סדר בעולם ושלום במזרח התיכון, וכל זאת על שישיית בירות. הוא שלף עיתון אוסטרלי בן כמה חודשים. "תראי מה אני שומר", אמר. כותרות עיתונים אדומות מדם. גופות שסועות, אנשים לבושים שחור אוספים חלקי

גופות מהרצפה, בידיהם שקיות ניילון שחורות. ישראל. פורים 95'.

אחרי מקלחת חמה שקעתי במיטה הרכה ודפדפתי במפת הכבישים. סימנתי לי מקומות שרציתי לבקר בהם וטוויתי את מסלול הרכיבה למחר. ידעתי שלא בטוח שאעבור בכל אותם כבישים שסימנתי, אבל עצם סימונם נתן לי תוכנית לצפות לה, צעד סמלי לעובדה שקרית ביסודה, שיש לי תכלית כלשהי. אחרי שסימנתי במשך שעה קווים אדומים על פני המפה, נתתי לשינה לרפות את השרירים משעות הרכיבה הארוכות.

למחרת המשכתי עם האופנוע בין העיירות הקטנות לצד הכביש הצר. מאות הקילומטרים שרכבתי במין עקשנות שקשה להסבירה, מיצו את ההתלהבות לרכב ללא הפסק. עוד כמה ימים כאלה, והטיול יתחיל להיכנס לשיגרה שלו, חשבתי לעצמי.

בצהרי היום הגעתי לאחת מאותן עיירות קטנטנות שמרחוק נראות עיירות תעשיה מפותחות בגלל מגדלי מים וקונסטרוקציות מתכת של מכרה זה או אחר. כשמתקרבים מגלים, שהעיירה מסתכמת בפאב ובכמה מבני מגורים, ותו לא. איתרתי את הדיינר הקטנטן היחיד בעיירה, ועצרתי.

המלצרית שעמדה מולי עם פנקס ועיפרון חייכה ופתחה בשיחה בעודי בוחנת את לוח התפריט שמעל הדלפק. היא שאלה אותי מהיכן באתי ולאן מועדות פני.

"דרך יפהפיה מסידני לכאן, אה?"

פתאום קלטתי, שרכבתי מאות קילומטרים והייתי כל כך שקועה במחשבות, שכמעט לא שמתי לב לנוף סביבי. אם יבקשו ממני לתאר אותו, יהיה לי אולי מושג כללי, לא יותר. לא אוכל לומר על פני כמה עיירות חלפתי, אם הן היו גדולות או קטנות, צפופות והומות או רגועות. הכל היה רקע למחשבות. היו לי בהמשך הרבה קפיצות זמן כאלה, קטעי דרך גדולים שפשוט לא נקלטו, כי הייתי עסוקה במחשבות שונות, החל בהרהורי פילוסופיה בגרוש ועד למחשבות שטותיות, ופלא שבכלל שמתי לב לדרך.

הזמנתי המבורגר ולימונדה ונדחקתי אל ספסל העץ המרופד. הייתי הלקוחה היחידה, והדבר ניכר גם במנה המכובדת שקיבלתי כעבור כמה דקות.

בת המצווה של חן, בת אחותי, בעוד שבוע. אני לא אהיה שם. מה אפשר לכתוב להז הוצאתי מהתרמיל הקטן צרור ניירות ועט והתחלתי לכתוב: "...את בת השתיים-עשרה שאני הכי אוהבת בעולם, אני קצת רחוקה עכשיו ולא יכולה להגיע להיות איתך ביום הזה, אני עוד לא נורא גדולה וחכמה, אבל רוצה לתת לך כמה עצות... אני יודעת מנסיון, שהגדולים אומרים שצריך לעשות ככה ולהתנהג

ככה ולהגיד ככה, והצעירים לא כל כך מקשיבים וחושבים שהם יודעים הכל ורוצים לנסות לבד. אבל אין מה לעשות, לפעמים (לא תמיד, רק לפעמים) הם יותר חכמים מפני שהם גדולים ומנוסים וגם מפני שיש כאלה שהם פשוט באמת חכמים...

_יש בעולם הרבה דברים שצריך להיזהר ולברוח מהם, וגם המון דברים מקסימים שצריך לדעת להגיע אליהם לא רק פיסית עם הגוף, אלא גם עם הנשמה. לפעמים מסלול החיים עובר בקלות, ולפעמים נתקלים בבעיות וכדאי לדעת איך להתגבר עליהן, על אותן בעיות קטנות שיכולות להפוך לענקיות או סתם להיראות מנופחות כי נבהלים מהן. אז כשאת בבעיה, אל תרימי ידיים ותרקעי ברגליים ותבכי שיעזרו לך. נסי לבד. אם לא תצליחי, תדעי שלפחות ניסית. ואם תצליחי, תרגישי את ההרגשה הכי טובה בעולם, שקוראים לה עצמאות. כשתעשי טעויות, ואני בטוחה שתעשי, אל תשכחי שגם מטעויות לומדים...

_לפעמים הסקרנות, הרדיפה אחרי דברים, העקשנות ויצר ההרפתקנות יביאו אותך למצבים לא נעימים, אולי אפילו מסוכנים. במקרים כאלו לא יזיק להתייעץ במבוגרים שקרובים אלייך, והכי חשוב, שיבינו ללבך. כאלה שגם אם הם כבר לא ילדים, עמוק בתוכם הם כן... במשך השנים תפגשי הרבה אנשים, חלק חכמים, חלק פחות, תשמעי המון ותצטרכי לסנן ולאסוף סביבך כמה שיותר דברים עם איכות. אם זה אנשים, עצות, מעשים וכדומה... אני מקווה שתדעי לשמור על האיזון ולשלב בין דברים, גם אם הם ייראו לך סותרים אחד את השני: נסי ליהנות מכל העולמות, קצת מפה ומשם, ואף פעם לא בקיצוניות, כי זה מקור כל רע... תאלצי לדעת להתפשר ולוותר, השאלה בשביל מי ועבור מה... ואם יש לך יום רע וכלום לא מסתדר, עיצמי את העיניים, קחי שאיפה עמוקה ודחי כל החלטה ליום שאחרי. סביר להניח שלא תביני יותר, אבל נקודת המבט שלך תשתנה...

_יום אחד תעשי טיול כמו שאני עושה ברגעים אלה. זה נפלא להיות לבד, רחוקה מהבית, ולהעמיד במבחן המציאות את כל מה שאני כותבת לך עכשיו...

_מזל טוב, ותשתדלי לא להיות ילדה טובה מדי..."

הנחתי את העט בצד. לא יזיק לי גם לדבוק בגישה הזו.

בעלת המקום חייכה אלי מאחורי משקפיים עבים. "איזו שפה מוזרה את כותבת שם?"

"עברית. אני מישראל".

היא המשיכה לחייך. "חתיכת מכתב, אהז"

התבוננתי בשעון שעל הקיר. ישבתי שם למעלה משעה. צררתי את המכתב הארוך

יחד עם קמיע שקניתי לה בשוק אמנים קטן שחלפתי על פניו בדרך, וביציאה מהעיירה שלחתי הכל למושב.

בסופו של היום הנעתי לטנטרפילד. השרשרת של האופנוע נראתה לי רפויה מדי, ועצרתי במוסך קטן לקנות תרסיס שמן שרשרת ולקבל הנחיות כיצד להגיע אל פארק הקרוואנים. הגעתי רצוצה, קפואה, וגוועת ברעב אל פארק שומם. בניתי את האוהל בחוסר חשק. חשבתי שאני מדמיינת כשפתאום מישהו קרא בשמי, ומבין העצים הגיח יאן, הבחור ההולנדי שפגשתי במטוס. למרות שבמטוס הוא הצליח לגרום לי רתיעה, היה נחמד לפגוש בו בין המרחבים, ביבשת זרה. כנראה בגלל התחושה שעבר עלינו משהו משותף. שעה מאוחר יותר יצאתי מהמקלחת ישר אל ארוחת ערב מפנקת, שיאן וחברו הקנדי הכינו לשלושתנו. בלילה הם פרשו לקרוואן שלהם, ואני נכנסתי לאוהל, בטוחה שאחרי היום הארוך והמתיש וארוחת הערב, ארדם תוך דקות.

הלילה היה קר, ואחרי כמה שעות של התהפכות בתוך שק השינה ונסיונות כושלים להתחמם, התחלתי ממש להתרגז: איך זה שהשקעתי כל כך הרבה כסף בציוד מחנאות שלא מוכיח את עצמו? איך זה שחליפה תרמית, שק שינה שמיועד למינוס חמש מעלות, מזרן תרמי ואוהל שמתיימר להיות משובח לא מחממים אותי ואני, לאט אבל בטוח, בדרכי אל הקיפאון? זו לא אוסטרליה כאן? לא אמור להיות כאן חם וצחיח? הכל היה הפוך. מה פתאום הציפורים מצייצות כאן בלילה? השעה היתה שתיים לפנות בוקר, אבל התרנגולים פצחו בקוקוריקו ונראה היה שהשחר עומד להפציע כבר מאז השקיעה. ואני? בררר, קר לי. פתאום התגנב וזחל הלחץ על שלפוחית השתן, והתחלתי לנזוף בעצמי: למה שתית לפני השינה? לנסות להרדם עם הלחץ בתקווה שהוא לא יתגבר ויציק, או אולי בכל זאת כדאי לצאת לשרותים? הקור שבחוץ והמרחק הגדול מתאי השרותים דיכאו אותי. חשוך שם. מי יודע מה יש שם בחושך שבחוץ. אבל אם לא אשתין, אקלל את עצמי ואסבול כל הלילה. הצצתי מהאוהל ויצאתי מתנודדת. העפתי מבט ימינה שמאלה, והשתנתי כמה מטרים מהאוהל, על הדשא. איזו הקלה.

התכרבלתי שוב בתוך כל ערימות הבגדים ושק השינה. סדין המשי הפיק ניצוצות של מטען חשמלי, כאילו יש גחליליות באוהל. חייכתי מיואשת. לפחות אוכל לספר שגם בלילה הנורא הזה היו כמה נקודות אור...

כל כך שמחתי שהגיע הבוקר. גילגלתי את האוהל. יאן והבחור הקנדי המתינו לי בגיפ. רצינו לצאת לטיול בהרים, והיינו צריכים לעבור מוקדם אצל הפקח של האזור כדי לקבל הנחיות ומפות. יריעת האוהל היתה עדיין רטובה. השמש

רק התחילה לבצבץ מעל ההרים ולא היה זמן להמתין שהניילון יתייבש. גילגלתי את האוהל בגסות ודחסתי אותו לתוך הכיסוי, יודעת שאחר כך יהיה לו ריח של עובש.

עוד יום עבר. נפרדתי מהצמד והתקדמתי הלאה. הכל מסביב היה נקי. לא מפני שדאגו לנקות את הלכלוך, אלא משום שאף פעם לא לכלכו שם. שום מבני תעשיה נטושים או פגרי רכבים. עצרתי לכמה שעות בשוק מקומי קטן, ואחרי ששוטטתי בו התיישבתי על הדשא שבשולי השוק. לא רחוק ממני ישבו כמה אבוריג'ינים, שהעבירו ביניהם בקבוקי אלכוהול. התבוננתי בהם בסקרנות. זו היתה הפעם הראשונה שראיתי את הילידים.

"תיזהרי מהם, יש להם 'אצבעות קלות'. הם גונבים כל דבר", אמר לי חוואי שישב לידי. "תראי אלו שכורים עלובים. יושבים כל היום ולא עושים כלום חוץ מבעיות. אבל הם לא שוכחים ללכת פעם בשבוע לאסוף את ה'דול', דמי האבטלה שממומנים מהמיסים שאני משלם".

שמעתי על הפער העצום, הבלתי ניתן לגישור, בין האבוריג'ינים לאוסטרלים הלבנים, ובכל זאת נדהמתי כששמעתי את אותו חוואי מדבר כך.

"הם גרים כאן באזור?"

"רובם גרים בצפון, במערב ובמרכז האדום. יש להם שם אדמות והם חיים כמו קופים פרמיטיביים. תאמיני לי, מייט, זה מה שהיינו צריכים לעשות עם כולם מהתחלה, לסגור אותם בשמורות כמו שעשו לאינדיאנים. לא לתת להם להיכנס אלינו, לקחת כספים מהממשלה, להתחתן עם לבנים ולהוליד ממזרים מעורבים. אלה הכי גרועים. תיזהרי מהם. יצורים שחורים, עצלנים, שיכורים, מלוכלכים".

"יש הרבה נישואי תערובת?"

"בלאדי כן. יותר מדי".

זכרתי שקראתי, שהאבוריג'ינים מהווים פחות מאחוז מכלל אוכלוסיית אוסטרליה. כשתירגמתי את זה למספרים הבנתי, שמדובר בכמה עשרות אלפים בלבד, שרידים אחרונים לתרבות בת אלפי שנים שהולכת וגוועת בגלל נישואי תערובת ובגלל אחוז התמותה הגבוה בעקבות התפשטות האלכוהוליזם מאז שהגיע האדם הלבן. נראה שזו שאלה של זמן עד שהילידים ייכחדו.

התבוננתי בחבורה שישבה לא הרחק ממני. לא חומים כמו כושים, אלא בעלי גוון כהה עמוק. שיערם שחור ומקורזל, עיניהם שחורות, האף עצום ופחוס והשפתיים בשרניות. הגפיים שלהם היו דקיקות והתחברו בחוסר פרופורציה לפלג הגוף הרחב.

" 'קונס' ארורים", אמר החוואי, משתמש במילת הגנאי האוסטרלית. "לא עבדו

אפילו יום עבודה הגון אחד בימי חייהם". הוא שוב נפנה אלי: "את מטיילת כאן על גבי אופנוע?" שאל כשראה את הקסדה שהיתה מונחת לידי. הנהנתי. "אז עצה שלי: אם תראי אותם מנסים לעצור אותך על הכביש, אל תעצרי. גם אם זה יהיה רחוק מכל ישוב מאות קילומטרים. תמשיכי הלאה. לכי תדעי מה רץ להם בראש".

היום הלך והתקצר. יצאתי לדרך.

הדרך גלשה מזרחה מההרים אל חוף הים. בירידות הארוכות שהתפתלו לאורך קילומטרים בנוף הפסטורלי כשהים מולי, אהבתי להעביר את רגלית ההילוכים להילוך סרק, לכבות את המנוע ולגלוש במדרון בשקט, כשרק זמזום הצמיג והתחכוכות השרשרת על גלגלי השיניים מפירים את השקט.

צריך למתוח אותה, רמז לי רעש החיכוך.

הדרך הסתיימה בעיירת גולשים ששמה ביירון ביי, התחומה על ידי צוק גדול ובראשו מגדלור ישן מסוייד לבן ואדום. רכבתי לאורך הצוק עד שהגעתי לעיירה.

"ביירון - מקום מגוריו של קרוקודיל דנדי", הכריז שלט בכניסה לעיירה. פול הוגאן, גיבור מקומי שעליו גאוותם של האוסטרלים. אותו שחקן קולנוע שגילם את דמותו של מיק דנדי בהפקה ההוליוודית המוצלחת. רכבתי לאט על הכביש הראשי והקטן של העיירה, וכבר ניתן היה לחוש את אופי המקום. ברחוב הסתובבו תרמילאים צעירים וגולשים בלונדינים, שנראו כאילו יצאו מאותו פס ייצור. בעלי שיער ארוך וצרוב, קעקועים מכסים קטעים גדולים של עור שחום, גלשן ביד אחת ויד שניה מחזיקה בירה. נערות יפות הסתובבו ביניהם וחייכו במתיקות למי שזכה בחסדן. חנויות צבעוניות הציעו מזכרות, אוכל מהיר ובגדי גלישה. מהכל נדף ריח של ים, של נעורים ושל חופש. לא בניינים אפורים ויאפים מעונבים. עיירת חוף נטו.

במהלך החודשיים הבאים גיליתי, שרוב עיירות החוף שבמזרח הן בעלות אותו אופי, ושכולן נראות אותו דבר.

נזכרתי שטי'ג'יי השביע אותי להתאכסן באחת מאכסניות התרמילאים ששוכנת ליד הים. רכבתי אליה, סקרנית לגלות מה מיוחד בה. בדרך כלל האכסניות הציעו מיטות במחירים שונים, ולפעמים הקצו אזור להקמת אוהלים, כשבתוך האכסניה היו מקלחות ושרותים מרכזיים, מטבח מצוייד במקרר, בתנור, בגז ובכלי מטבח.

טיילים מכל העולם, בעיקר בני עשרים פלוס, מתנקזים אליהן באופן טבעי, יודעים ששם מצפים להם טיילים מכל רחבי העולם, לילות פרועים, מסיבות בריכה, אהבות קצרות וטיולים.

הגעתי אל אכסניית עץ וקש בעלת חצר פנימית ובריכה, מוקפת בצמחיה טרופית צפופה. את קולות הישראלים שמעתי מרחוק. מובן שדיברו על גולני, פוליטיקה ומי הבחורה הכי חתיכה באכסניה.

"אחותי, מה קורה?"

בחור שחום עם שיער פרוע במכנסי בד הודיים בא וטפח לי על השכם. בהיתי בו.

"מה, אל תגידי שאת לא זוכרת. הייתי האפסנאי בבסיס שלך. סחתיין על האופנוע. כמה?"

דודו הכניס אותי מהר מאד לרזי המקום. איך אפשר להתפלח לקולנוע (תגידי שכבר חתכו לך את הביקורת וזרקת את הכרטיס. זה תמיד עובד עליהם), למה לא לקנות את ארוחות הבוקר שבעל האכסניה מכין (מה, לא ניתן לו לדפוק אותנו במחיר), אצל מי קונים את הגראס הכי טוב (אבל תגידי שדודו שלח אותך, והוא יתן לך כבוד) ועוד תרגילים שיעזרו לי, לפי דודו, "לשרוד בחוף המזרחי שמלא באוסטרלים שרק רוצים לדפוק את התיירים".

כששילמתי עבור הלילה, הזהיר אותי בעל האכסניה: "רק השבוע גנבו לתייר כאן את האופנוע שלו, אני מציע לך להכניס אותו לתוך האכסניה". מקס בילה את הלילות הבאים מוגן ובטוח מעברה השני של הגדר.

חלפו ארבעה ימים שבמהלכם, חוץ מאשר לדחוס לעצמי ארוחות בוקר של משקה צ'אי הודי עם פנקייק ולרכב לאורך חופי הגלישה הנפלאים, לא עשיתי יותר מדי. צילמתי קצת כדי לרשום את המקום בזכרון, ורציתי לצאת שוב לדרך, אבל האקלים הטרופי המשוגע תעתע, והימים היו חמים וגשומים. גשמים שלא פסקו גרמו להצפות וחסמו כבישים רבים לאורך החוף המזרחי.

אחרי יומיים נוספים החלטתי שעדיף לי להיתקע בדרך מאשר להיות אפילו יום אחד נוסף בביירון ביי. הקרנבל היה נחמד כהפוגה של כמה ימים, אבל רציתי לצאת. השיגרה שיעממה. בבוקר גשום התקשרתי לניר, מכר של המשפחה שגר בבריסביין, והודעתי לו שאני בדרך.

"אולי תחכי עד שהגשם ייפסק?"

"לא, ניר. אני יוצאת באש ובמים".

ובאמת, היו המון מים. לבשתי שתי מערכות בגדים, עליהן את מעיל העור ומעל הכל חליפת גשם. הרגשתי כמו דוב מגושם, ובתנועות מצומצמות העליתי את עצמי על האופנוע, בקושי מצליחה להניף את הרגל.

להתראות, ביירון ביי. המיאוס שעיירת הגולשים עוררה בי החל נשכח עם כל קילומטר שהתרחקתי ממנה. היה טוב להיות שוב בדרכים, גם אם הן היו מוצפות.

מיקס מאבד את בתוליו

הצפנתי תחת גשמים כבדים, רוכבת לאט על אופנוע קטן ועמוס ונעה מצד לצד בין משבי הרוח החזקים. שלט בצד הדרך צד את עיני: "ברוכים היוצאים מדרום ווילס החדשה". כמה מטרים אחריו ניצב שלט אחר: "ברוכים הבאים לקווינסלנד". מדינת הנופש. חופים ארוכים שוממים, דיסקוטקים, תיירים וכל ספורט ימי שאפשר לעלות על הדעת: רפטינג, גלישה, שחיה, צלילה, הפלגות, קיאקים ועוד. באותו מזג אוויר ההבטחות נראו איכשהו רחוקות.

לא עבר זמן רב עד שהרגשתי דגדוג בעורף. מים חדרו מתחת לבגדי ברווח שבין הקסדה לצווארון חליפת הגשם. עצרתי את האופנוע בחצר פרטית, ומתחת לסככת הרכב דחפתי את הצווארון מתחת לקסדה. הידקתי את הקישורים והמשכתי. מאיפה לעזאזל הם הצליחו לחדור? נחילי המים מצאו את דרכם אל מתחת למעטפת הבגדים. זרזיפים דקיקים ועקשנים הלכו והרטיבו אותי, עד שהייתי ספוגה מים לגמרי וכולם כבר לא היה אכפת לי. המגפיים, שאטומים מפני חדירת מים, התגלו גם ככאלה שלא מאבדים אף טיפת מים שהצליחה לחדור פנימה, ובכל פעם שלחצתי על רגלית המצמד או הבלמים, הרגשתי את הרגליים מבוססות בתוך שלוליות המים שנקוו במגף.

כמה פעמים הייתי צריכה לעצור ולמצוא מחסה מהגשם, שיצר מסך אפור שהפך את הנהיגה על הכביש הראשי בין המכוניות למסוכנת מדי. היה גם צורך לחזק את הקישורים של יריעת הברזנט שהגנה על הציוד, ולא הפסיקה כל הדרך להתנופף ולהיאבק על עצמאותה, מאיימת להסתיר לי את שדה הראיה או ליצור מצנח שיתנופף מאחורי או פשוט להתנתק ברוח החזקה ולעוף לכיוון שמשות כלי הרכב שמאחורי. מבעד לכל סערת הגשם והרוח והאפור הזה, קלטתי את

מבטי הנהגים שניסו להבין - "אבל למה, לעזאזל, היא רוכבת במזג אוויר כזה? שאלתי את עצמי לא פעם, איזה עצמי מנחה אותי. אולי אינסטינקטים של מהמרת. מה מביא אותי לרצות להיאבק ברוח, בגשם ובקור, במקום לשבת בטוחה ויבשה באכסניה עם ספר. הרי החלקה קטנה אחת של רכב על הכביש הרטוב או שבריר שניה אחד של חוסר תשומת לב מצידי, והכל ייגמר באופן כואב עד קטלני. האם זה הריגוש הגדול? ההנאה שבפחד? ואם כן, איפה הגבול? עד כמה ניתן להתקרב לקצה?

תימרנתי בין המכוניות והגברתי את קצב ההתקדמות על מנת להגיע כמה שיותר מהר לעיר. מטומטמת, תרגעי, הטפתי לעצמי, אבל השד שבתוכי רק סחט עוד יותר את מצערת הגז. משום מה, כל שכבות הבגדים נתנו לי מין הרגשת בטחון, שגם אם אעשה תאונה, אצא בלי אף שריטה. רק אתגלגל כמו דב מגושם בתוך מצע רך.

הלב הגביר את קצב פעימותיו, מאיים לפקוע. אספקת דם נשלחה לשרירים ולמוח במקום לשאר חלקי הגוף, מה שגרם לתחושת הפרפורים בבטן. הנשימה הואצה כדי להזרים עוד חמצן לדם. רגישות החושים גברה. די, התחננתי לשד שבתוכי, אל תמתח את החוטים יותר מדי.

יצאתי ממערכת הכבישים הבינעירוניים, והכל החל מצטמצם ומצטופף. הכבישים, הבניינים, הרמזורים. פרברי בריסביין, עיר הבירה של קווינסלנד. עשיתי את זה. רק אז איפשרתי לעצמי להתרווח קצת ולהוריד ממהירות הרכיבה. שלטים כיוונו אותי אל אזור הסיטי. עקבתי אחריהם, עכברונת רטובה ומכווצת מקור על אופנוע שחוט ועלוב בתוך תנועה כבדה, מהירה ועצבנית. נהגים צפרו חסרי סבלנות. זמן זה כסף כאן. קשה היה להסתגל לזה אחרי אופי המקומות שעברתי בהם עד עכשיו.

רציתי לאכול. החושים, שהיו מרוכזים ברכיבה המאומצת, נותרו חסרי עבודה כמעט, ורק עכשיו הרגשתי את הרעב מציק. רכבתי לאט לאורך הכביש, נצמדת לשוליו כדי לא להפריע לתנועה, וחיפשתי בעיני, עד שנתקלתי בדיינר קטן. עצרתי את האופנוע וירדתי ממנו בתנועות מכניות, כולי נוקשה. הסרתי את הקסדה ואת הכפפות הרטובות. פרקי האצבעות כאבו וכפות הידיים היו קפואות ורטובות. שפשפתי אותן אחת בשניה, בנסיון להפשיר.

"מיס, תזיזי מכאן בבקשה את האופנוע", התקרבה אלי שוטרת. עיניים ירוקות רעות נעצו בי מבט חודר מתחת למצחיה מנוקדת כחול ולבן. "עכשיו".

"אין בעיה. רק עוד רגע".

"אני רוצה שתזיזי לצד עכשיו. יש חניון שני רחובות מכאן". נראה שהיא לא

סובלת מנשמה יתרה.

"כן, אני רק קונה לי כריך".

"בתאבון, אבל האופנוע לא יעמוד כאן אפילו רגע".

"אבל אני לא יכולה להשאיר את הציוד לבד בלי השגחה, ובטח לא לקחת אותו איתי. אני לא מתעכבת".

דילגתי אל הדוכן וקניתי מהר כריך, לא עוצרת לאכול אותו בתוך המסעדה החמימה. האופנוע הביט בי מבוייש בעינו האחת. דו"ח היה מוצמד למיכל הדלק, מתנופף ברוח. מכשפה?

כמו בכל אחת משבע ערי הבירה, נמצא בעיר מדרחוב אסור לתנועת כלי רכב, ובו מופעי רחוב, חנויות מזכרות ותנועה ערה של תיירים, מקומיים ואנשי עסקים. הכל יצר דינמיקה מדהימה, שהזכירה לי כוורת דבורים פעלתנית.

"הטלפונים הציבוריים היחידים באזור נמצאים במדרחוב", כיוונה אותי בחורה מטופחת שגילתה אהדה למצבי. לא היה סיכוי שאשאיר את מקס לבדו עם כל הציוד עליו. התקדמתי בחוצפנות על גבי האופנוע, דרך ההמולה, לעבר הטלפונים הציבוריים והתקשרתי אל ניר, ששלח אלי מיד את דני, אחיו. נשענתי על תא הטלפון, מקס צמוד אלי, וניסיתי להתעלם מהמבטים הסקרניים שננעצו בי. ידי שלובות זו בזו, מנסה לשווא להתחמם. דני הופיע מחייך אחריכמה דקות. "לא קשה לאתר אותך. נעים מאד, דני". יד רכה לחצה את ידי ואיש נעים הביט בי בעיניים כחולות. "לא מצאת טלפון יותר קרוב לתחנת המשטרה?" "למה אתה מתכוון?"

דני הצביע מעבר לגבי והסתובבתי. חלקו האחורי של תא הטלפון היה צמוד לקיר תחנת משטרה. דרך החלון הרטוב ראיתי פנים מוכרות. השוטרת החביבה. דני הוביל אותי למשרד שהיה ממוקם בפינת המדרחוב. נכנסתי אל משרדם המפואר של האחים היהלומנים, משאירה שלוליות מים על השטיחים ומרגישה איך התחתונים נסחטים כשהתיישבתי על הכורסה היקרה.

לאחר זמן קצר הגעתי לביתם של טניה ודני. כשנכנסתי לאמבטיה המיוחלת, גיליתי שעור הגוף ספג מים ונעשה לבן, מקומט וספוגי כמו של סבתא. כתמי צבע מהגופיה ומהתחתונים נספגו בגופי, וכפות הרגליים היו נפוחות ואדומות. שקעתי לאמבט חמים וריחני, מוחקת מהתודעה את השעות האחרונות. מתענגת במחשבה על הימים המפנקים הצפויים לי.

גם הבגדים זכו סוף סוף לכביסה. המלתחה המצומצמת שלי לא היתה ראויה כל כך להופעה פומבית בפורומים שעברתי בימים הקרובים. היה לי ביגוד מינימלי שהתאים למסע אופנוע, ולא לבילוי במסעדות היוקרה שניר ודני לקחו

אותי אליהן. נאלצתי לקנות חולצה או לשאול בגדים מניר, שמידות גופו היו גדולות משלי בכמה וכמה מספרים.

ניר נהנה לראות אותי מתענגת על האוכל במסעדות, אבל לא הבין מה כל כך מרגש בעוגות קרם ובקפה אספרסו. מהר מאד התרגלתי לארוחות המפנקות, ונראה לי טבעי לגמרי שאני שוב אוכלת טוב כמו אדם מן היישוב. ימי הרעב וארוחות האורז של ארבעת החודשים האחרונים נמחקו מזכרוני. בדרך כלל, כשאין לך משהו, אתה רוצה אותו בלי הרף, אבל ברגע שהשגת אותו, הוא מאבד מקסמו ואתה מתחיל לרצות משהו אחר, שאין לך.

דני גר במרכז העיר. ניר גר בסרפרס פרדייז. גן העדן של הגולשים. כשמו כן הוא, רצועת חוף יפה עם כל מה שגולש יכול לרצות: גלים, בחורות, סטייל, שמש ואזורי בילוי.

נדדתי בין שניהם. ניר הפגיש אותי עם לילי, שחיה עם בתה בת העשרה והתפרנסה מייצור עבודות קרמיקה וממכירתן בשוקי יום ראשון שנערכו בבריסבן על גדת הנהר. ישבנו יחד שעות ברחבת השוק או במרפסת ביתה בערבים או בבתי קפה בעיר, מתפלספות לנו על זן, משמעות חלומות ובחורים.

הכירו לי את הישראלים ששלטו על תחנות הדלק בעיר, וניר דאג לקחת אותי לכל המסעדות ובתי הקפה הנחשבים. רציתי להמשיך במסע, אבל משום מה, בלי שום סיבה מיוחדת, נשארתי בעיר עוד כמה ימים. אין דבר, אמרתי לעצמי, זה על חשבון הקש שיבוא אחר כך. הערים וההמון לא משכו אותי. לא הרגשתי שם נוח. לאורך כל החוף המזרחי ליווה אותי מן עקצוץ שאמר לי לצאת מהערים ומכל המקומות המתויירים ולהגיע כבר לאוסטרליה שבדמיון. אדומה, חמה, שוממת, עם המרחבים, הבוקרים, התנינים והקנגרו. שמחתי לעזוב את העיר. משה, אחד הישראלים שגרים במקום, שהיה ספקית מאד לגבי מימוש התוכנית שלי, נתן לי במתנה סכין קומנדו גדולה. "את משוגעת", קבע. "לא תצאי חיה מהטיול שלך. לפחות תנסי להילחם".

רכבתי צפונה. הגוף רכב, והמחשבות התרוצצו מתחת לקסדה. בשלב מסוים הייתי צריכה להתחבר לכביש הראשי, ובגלל שהראש היה במחוזות אחרים, פיספסתי את היציאה והמשכתי על הכביש שהלך ונהפך צר ומפותל יותר. לרגע חשבתי להסתובב ולהתחבר בחזרה לכביש הראשי, אבל במחשבה שניה החלטתי להמשיך עם הרפתקה הקטנה הזו ולראות לאן יוביל הכביש. הרי אף אחד לא מצפה לי בשום מקום. יש לי זמן ואני יכולה לשמור על הכיוון הכללי צפונה. לא טרחתי לעצור ולבדוק במפה היכן אני. תיארתי לי, שאותו עיקוף עלול להסתכם במאות קילומטרים, אבל לזמן לא היתה חשיבות, והכביש הוביל אותי

דרך נוף הררי עוצר נשימה, פסגות עצומות, מכוסות ירוק עד של הרי הגלאס האוס. הנוף היה עשוי סדרה מוזרה של שיני סלע נעשיות, שהתנשאו בחדות מתוך המישור לגובה של מעל 300 מטרים. קפטן קוק כינה את ההרים כך, ככל הנראה בגלל השתקפות צלעות ההרים המסולעות. ככל שהעפלתי, הטמפרטורות הלכו וירדו, עד שהתחלתי ממש לרעוד. התעצלתי לעצור וללבוש סוודר מתחת למעיל. רכבתי במשך שלוש שעות, עד שעצרתי בעיירה קטנה ששכנה על אחת הפסגות.

המקום נראה כמו עיירת נופש שוויצרית. ישבתי בבית קפה קטן, מרימה את הראש ועוצמת את העיניים. השמש חיממה והפשירה את הפנים הקפואות, מקלפת אותי משכבות הבגדים. הרחוב הראשי היה רגוע. מכוניות עברו בתדירות נמוכה מאד, מקומיים שוטטו עם סלי קניות וילדים קטנים רכבו על אופניהם. לאן שלא הפניתי את הראש, נתקלתי בנוף ההררי הירוק. התחממתי בעזרת צלחת מרק מבשר קנגרו. עוד חצי שעה עצלה חלפה. דפדפתי באטלס הדרכים הקטן ושיננתי שמות מקומות וכבישים. עוד מעט כל המקומות האלה ילבשו צורה מעבר לסתם נקודה על האטלס. לידי ישבו שני רוכבי אופניים, ולידם שני זוגות האופניים עמוסים ציוד. החלפנו כמה מילים. זוג שוויצרי שמטייל בחוף המזרחי על אופניו. בדקתי את האופנוע, אם השרשרת מתוחה או אם חסר שמן, והמשכתי הלאה.

בפאתי הרחוב עצרתי מול טלפון ציבורי כדי לדווח לאמא שעזבתי את החממה בבריסבן ואני שוב בדרכים. מקס חיכה לי בשקט עם כל הציוד קשור אליו, ומעל לכל תרמיל הגב האדום שלי. הפניתי לו את הגב וחייגתי לאמא. הרגשה נעימה ליוותה אותי, שעכשיו הכל טוב. הבטן מלאה, הפשרתי, אני אחרי שיחה עם הבית ומולי האופנוע ממתין לי עם כל הציוד שצריך כדי לטייל בדרכים. מה עוד צריך?

המשכתי. 40 קילומטרים צפונית משם עצרתי כדי לתדלק. ירדתי מהאופנוע והתכוונתי להוציא את הארנק מהתיק כשגיליתי, שהתיק האדום נעלם. כל מה שנותר ממנו זה חבלים קרועים מבויישים שהתנופפו ברוח. התבלבלתי לגמרי. רגע, איך זה יכול להיות. נראה שנגנב כשעמדתי עם הגב אליו בתא הטלפון. הרי בתיק הזה החזקתי הכל. בין השאר דרכון, כרטיס טיסה, ויזה, כסף, מצלמה, ספר כתובות, תמונות וסכין.

רכבתי שוב לעיירה, מלני, מקווה למצוא בדרך איזשהו סימן, מסמכים מתגוללים לצד הדרך או תיק אדום מושלך ריק. לא ראיתי שום כתם אדום. העיירה נראתה לי פתאום הרבה פחות קסומה, כאילו כל הפסטורליות המעושה הזו חיפתה

על עיירת פשע, ומי יודע אם מי מהאנשים שחולפים על פני אינו אלא הגנב. דיווחתי לשוטר האדיש שבתחנת המשטרה הקטנה על הגניבה, מנסה להסביר לו את חשיבות התיק. הוא מילא כמה טפסים, עשה כמה טלפונים והודיע לי, שכל מה שנותר כעת זה להמתין. שפופת רוח התקשרתי לחברים בבריסבן. דני אמר מיד, קובע עובדה: "קודם כל תחזרי". הייתי צריכה את החיזוק הזה. חשתי הקלה שמישהו דואג לי בצד השני של העולם, רחוקה מהבית. למזלי, מיכל הדלק הרזרבי היה מלא. שפכתי את תכולתו למיכל הריק וחזרתי לעיר.

משה, שלאורך כל הדרך פקפק בהצלחת הטיול שלי, החליט שזה אות אזהרה מאלוהים ושאני צריכה להפסיק את המסע.

ביומיים הבאים התעסקתי בשיחזור מסמכים, בהליכים בירוקרטיים ובמילוי טפסים. בינתיים התרוצצה אמא בין סוכני הביטוח בארץ, מנסה לארגן מה שצריך בשלט רחוק וממלמלת שצפתה שזה יקרה. עופי שלחה לי פקס מעודד, והמכרים שפגשתי בימי השהיה הראשונים שלי בעיר וידעו על ההתוכניות הגדולות שלי, ניסו לנחם אותי. הפתעתי את עצמי בעובדה שקיבלתי את רוע הגזירה בהשלמה, כעיכוב לא צפוי בתוכניות ולא כגורם מרתיע ומתריע שלא אצא שוב לדרך. את המסמכים, כרטיס הטיסה, כרטיס הויזה והמחאות הנוסעים, ניתן לשחזר. את השאר אפשר לקנות. הדבר שכאב לי ביותר היה אובדן ספר הכתובות. כתובות של אנשים יקרים שפגשתי בארבעת החודשים האחרונים בניו זילנד ואוסטרליה, פשוט נעלמו.

יומיים לאחר מכן התקשרו מתחנת המשטרה המקומית והודיעו לי שמישהו השאיר את התיק בפתח תחנת משטרת מלני, כמה מאות מטרים מהמקום שבו נגנב. בחיפזון נפרדתי שנית מכולם, קפצתי על מקס ודהרתי לכיוון העיירה. ההתרגשות המריצה את הדם והביאה אותי לסחוט את מצערת הגז ולרכב קדימה במהירות. הגעתי אל העיירה. חלפתי במהירות ברחוב הראשי, רואה בזווית העין את בית הקפה שישבתי בו יומיים קודם לכן. התעלמתי מהנוף. רציתי בחזרה את התיק שלי.

השוטר האדיש קידם את פני: "יכול להיות שילדים גנבו את התיק כשהיית עם הגב אל האופנוע, וכשגילו שזה שייך לתיירת ומצאו בתוכו תמונות, מכתבים ושאר חפצים בעלי משמעות, החליטו להשיב את התיק לבעליו".

פתחתי את התיק, ובדקתי את תכולתו. כלום לא חסר בו. הודיתי לשוטר והוא העיף בי מבט קצר ופלט: "רק תיזהרי לא לאבד את הפופיק שלך, והכל יהיה בסדר".

בשעת ערב מאוחרת הגעתי אל אכסניה בעיירה הארווי ביי. העיירה, שהיתה

לא יותר מעוד עיירה מנומנמת על החוף המזרחי, צמחה בעשור האחרון בקצב מסחרר ונהפכה לאתר תיירותי פופולרי, שממנו יצאו קבוצות לאי פרייזר או לצפות בלווייתנים. החניתי את מקס במחסן גדול בחצר האכסניה, במקום טוב ליד אופנוע מדגם סוזוקי. כבר למחרת הצטרפתי לקבוצת תרמילאים שעמדה לצאת לאי פרייזר, האי החולי הגדול בעולם. האכסניה אירגנה קבוצות מסודרות ליציאה אל האי, ששוכן מול הארווי ביי ושניתן לטייל עליו רק ברכבי שטח. לפני שהגעתי לאזור התלבטתי אם לנסות להעפיל אליו עם האופנוע. אחרי ששמעתי עוד פרטים על הטיולים שלהם, החלטתי להצטרף לאחת הקבוצות. אחר הצהריים, בין כוסות הבירה בצריף העץ שמשמש פאב, דיסקוטק ומסעדה, ערכו הגרלה וחילקו את כל הנרשמים לקבוצות בנות שמונה אנשים לגיפ, ויצאנו להצטייד באוכל ובבירות לקראת הימים שנבלה על האי השומם. מאוחר יותר, במסיבה שערך צוות האכסניה לתרמילאים ששהו במקום, הכרתי את פייר, אלכס ורפאל משוויץ, ג'ף ובריט מקנדה ושון ודי מאירלנד - חברי לגיפ. הרמנו כוסית לטיול ועוד כוסית לגיפ, ואני חושבת שגם לכל בורג, חלון, לצירייות ולבלמים.

בבוקר שלמחרת קמנו מתנודדים לקבל את היציד, שכלל אוהלים, יתדות, חבלים, סירים גדולים וכלי אוכל, שקי שינה, צידניות ומפות של האי. נתנו לנו את ניירות הביטוח, ניירות השכרת הרכב וכרטיסי המעבורת.

שורה של חמישה ג'יפים עמוסים בתרמילאים, אוכל ואלכוהול יצאה למעבורת, שהנחיתה אותנו על חופי האי אחרי הפלגה בת שעה. התחלנו בחקירת האי, שהתגלה חולי כולו, מכוסה צמחיה. הספרון שקיבלנו סיפר לנו, שאורך האי 120 קילומטרים ורוחבו 15. אין דרכים סלולות, ובין היערות והדיונות מתחבאים עשרות אגמים. עוקבים אחרי העצות שקיבלנו מאנשי האכסניה, יצאנו לתור אותו.

ציר מרכזי אחד שימש לנסיעה לאורך חלק מהחוף המזרחי, ועוד צירים ספורים הובילו לפינות קסומות בתוככי האי. כמעט אין בו תושבים, ובכל מקום מצאנו יערות טרופיים, אגמים ודיונות. תפאורה מושלמת שסיפקה לנו ארבעה ימים של שמש, אגמים צלולים בגוני טורקיז, טיולים רגליים בים עצי הקוקוס והשרכים, דיונות חול עצומות שגילגלו אותנו בזוויות מפחידות למים קרירים, שלדי אניות טרופות, מפגשים לא מזיקים עם עכבישים גדולים ושעירים, כלבי דינגו, צבי מים וכרישים וישיבות ממושכות בבריכות, שנקראות בריכות שמפניה בגלל המים שנדחסים אליהן, מתערבלים דרך הנקבים שבסלעים ויוצרים בועות תוססות. את הלילות העברנו סביב המדורה, צולים נקניקיות על האש ושוטפים

אותן בבירה.

בתום ארבעת הימים, נאספנו על ידי המעבורת וחזרנו אל הארווי ביי. דגתי דגים, שחיתי, טיילתי ושכבתי על החול החם, מקשיבה לקולות שדמיינתי שרק אני קשובה להם, ואחרי יומיים שוב קשרתי את הציוד אל האופנוע. את אופנוע הסוזוקי שעמד לידו חמישה ימים קודם, החליף עתה אופנוע מסוג אלפנט. כשהאופנוע היה מוכן, נזכרתי ששכחתי לשמן את השרשרת וכרעתי לצד האופנוע, מנסה להשעין את כובד משקלו עלי, כך שהגלגל האחורי יסתובב חופשי באוויר ואוכל לסובב אותו ואת השרשרת. "חכי, אני אעזור לך". יד נשלחה מאחורי, תפסה את האופנוע בחלקו האחורי והניפה אותו באוויר. סובבתי את הגלגל החופשי באוויר והתזתי עליו מתרסיס השמן.

הבחור הניח בזהירות את האופנוע על האדמה. "נעים מאד", אמר, "אני פרנץ מהולנד".

ניגבתי את ידי על מכנסי הג'ינס ולחצנו ידיים. בחור צנום וגבוה, שיער בגוון החיטה ופה ענק שהתעקל בחיוך. "אז את בעלת האופנוע הקטנצ'יק הזה? הייתי בטוח שהוא שייך ליפני. הם אלה שבדרך כלל בוחרים אופנועים בעלי נפח מנוע קטן, בגלל מידות גופם".

"אתה גם מטייל על אופנוע?"

"כן, זה שלי", פרנץ הצביע על 750 הסמ"ק שעמדו מאחורי. "חזרתי הבוקר מהאי פריייזר, ובעוד יום יומיים אתקדם לכאן". הוא שלף מפה והצביע על עיירה קטנה על החוף, מרוחקת 60 קילומטרים מהכביש הראשי. "יאפון".

"לא שמעתי על המקום".

"זו עיירה יפהפיה, שיש בה מוזיאון גדול למורשת האבוריג'ינים. אני אגיע לשם מחר עם החברה שלי, ואם את מעוניינת, ניפגש ונטייל יחד באזור על גבי האופנועים".

אולי סוף סוף אפגוש אבוריג'ינים. עד אז נתקלתי בהם רק מרחוק או שמעתי עליהם סיפורים, לאו דווקא מחמיאים. רציתי להכיר את האנשים ששייכים לאותו גזע מסתורי ונכחד, גזע שחי בזמן חלום, שאמונתו מושתתת על טקסים סודיים, אגדות ואמונות. רציתי לפגוש אישית את אותן דמויות שחורות משחור בעלות האף הפחוס והשיער השחור המקורזל.

קבעתי עם פרנץ שאפגוש אותו ואת חברתו ביאפון, ויצאתי מהארווי ביי. 20 קילומטרים של כביש קטן הוציאו אותי אל הכביש הבינעירוני. שוב על האופנוע. התגנגעתי לעצמאות שבלבד. אהבתי את ההפסקות מאותו אילוץ שמחייב להתנהג לפי קודים חברתיים כשיש אנשים סביבי. שוב אני לא צריכה לדבר

עם אף אחד, לספר את סיפור המסע או לנסות להצחיק. רק לשתוק ולהקשיב לקולות שמסביב. צליל המנוע, זמזום הכביש מתחת לצמיגים, הרוח. לשתוק ולחשוב.

הכביש חצה ערים קטנות וכפרים פסטורליים. בעיר בנדברג התעקל מערבה ושוב הצפין, עוקף וחותך שדות קני סוכר נרחבים. פיליפ אמר לי בסידני, שכל האזור הזה הוא אזור חקלאי, כשהגידול המרכזי הוא קני הסוכר, שזכו להצלחה עצומה. כאן אוכל לעצור ולמצוא עבודה באחת מעשרות החוות, גם בתור תיירת ללא אשרת עבודה.

מימיני התנשאו ארובות בטון עצומות מעל למפעלים לעיבוד קני הסוכר, מעלות עננים לבנים. עוד 160 קילומטרים, והגעתי אל רוקהמפטון, שם האופנוע גלש מהכביש הסואן לכיוון מזרח. בשעות אחר הצהריים המוקדמות הגעתי לייאפון. עיירה שלווה על חוף הים. סירות דיג קטנטנות התנודדו על הגלים הקטנים. דייגים במגפי גומי פרקו את שללם ושטפו את הרשתות.

לידי רכב ילד קטן של אופניו, והוביל אותי בין הרחובות אל הספרמרקט. אחרי שהצטיידתי באוכל, מצאתי את דרכי אל האכסניה היחידה, בית עץ שתופעל על ידי שלושה צעירים. אחת מהם, ג'יין, עשתה לי סיור קצר. למטה מטבח, חדר ביליארד וטלוויזיה, ולמעלה החדרים. בחוץ עמד דשא רחב ידיים להקמת אוהלים, ובמרכזו בריכת שחיה. מקום סימפטי ביותר. ג'יין הראתה לי איפה המקלחות והיכן אני יכולה להקים את האוהל.

"יש כאן אורחים כרגע?"

"כמעט שלא. בערך חמישה. זו לא עונת הטיולים ולא הרבה אנשים עושים סטיה שכזו מהכביש הראשי. מול החוף שלנו נמצא האי קפלר, אבל הוא לא עמוס בתיירים. למרות שאנחנו מתפרנסים מהתרמילאים, אנחנו אוהבים שהמקום ריק מאנשים והעיירה לא נהפכת לעוד עיירת קיטש".

הבטן הזכירה לי את קיומה. התנפלתי על האוכל שקניתי, כשאני עדיין לבושה בבגדי הרכיבה המטונפים. מגפי פלסטיק בלויים, מכנסי רכיבה שראו ימים צבעוניים יותר וחולצה מאובקת עם כתמי שמן. ישבתי על השולחן שבמטבח, לועסת ובוהה דרך החלון בבריכה שבחוץ. בחור גבוה וג'ינג'י ניגש אלי והציג את עצמו כגרמני שמטייל בגפו באוסטרליה ובעל הסוזוקי 650 סמ"ק שראיתי בהארווי ביי לפני שיצאתי לאי פריייזר. יוכן שמו, או כפי שכיניתי אותו, טין טין, על שם דמות מסרטים מצוירים שהזכיר לי, עם בלוריתו הכתומה ופרצופו התם.

אחרי שהתקלחתי, ישבתי עם טין טין על מפות דרכים. בשלב כלשהו הצטרפה

אלינו בחורה חמודה, ואחרי שני משפטים באנגלית, עברנו לעברית. ענבל, קיבוצניקית מאזור הכנרת. ישבנו באכסניה קטנה אי שם בחוף המזרחי באוסטרליה, ערב הבחירות בארץ, והתווכחנו על פוליטיקה.

הכל נראה כל כך רחוק וקרוב. האם אי פעם אוכל להתנתק מכל מה שקושר אותי למדינה שלנו? ניסיתי לברר בטלפון עם אמא מה מצב הזירה הפוליטית, אבל אותה עניין רק מה קורה איתי.

"השמנת, התאהבת, נפצעת, או אולי החלטת לחזור?"

"עוד לא. מה פתאום". היא עדיין לא ידעה שתכננתי שהטיול יתארך הרבה מעל למצופה. "אבל מה איתכם? איך מתנהלת מערכת הבחירות?"

"עזבי, הכל כרגיל".

היא לא מבינה שחוסר היציבות בחיי היומיום של הטיול דורש סיפורים על השיגרה בשביל האיזון, בשביל לספק את הגעגועים, בשביל להבטיח לי, שלמרות שאני לא שם, שום קיר לא יפול ושום מלחמה לא תפרוץ, וכשאחזור אמצא שהכל בדיוק אותו הדבר. ואולי בעצם אני היא זו שלא מבינה שהיא חרדה לי ושהיא רוצה לשמוע מה קורה איתי, במקום לספר על השיגרה. טין טין הציע לי לצאת לרכיבת שטח באזור שצפונית ליאפון, מעין חצי אי שחוצה אותו שביל דרך דיונות וביצות. מאה קילומטרים סבוכים, שהסתיימו בחוף "חמשת הסלעים".

היתה זו נסיעת השטח הראשונה שלי. התמלאתי התרגשות, ולצידה חשש שאגלה שהתענוג לא גדול ולא בשבילי. הגיע הזמן לבדוק את היכולת שלי ושל האופנוע. האינטואיציה אמרה, שצפויה לי הנאה גדולה מרכיבה על האופנוע בשטח. אני אוהבת להשתולל, להתלכלך בבוץ, להאיץ את זרימת הדם, את תחושת האדרנלין כשהדם נהפך לגזוז ומבעבע.

יצאנו לדרך. האופנוע, משוחרר מציוד, ריחף על החולות, ולמדתי, שלשם היציבות עלי להביט קדימה כל הזמן ולא לחפש מה יש מתחת לגלגל, כי אז אמצא את עצמי שם. היו קטעים שמקס שקע או הסתבך בצמחיה שנשפכה לשביל, אבל בזכות משקלו הקל הצלחתי לחלץ אותו לבדי ולהתקדם. הסוזוקי, לעומתו, בגלל משקלו הכבד, שקע ללא הפסקה.

באותו יום הרגשתי בלתי נלאית, חדורה באושר שסחף אותי מאתגר אחד לשני. רכבנו על שביל חול צר, כשמימין ומשמאל שיחים גבוהים וקוצניים. צמיגי האופנועים חרשו בתוך קוליסים ישנים שחרצו ג'יפים. שלוליות שנקוו יצרו ביצות לרוחב השביל, ביצות שלא ניתן היה לאמוד את עומקן עד שלא נכנסנו לתוכן. התקדמנו הלאה. בין שפע הצמחיה הטרופית עמדה שלולית חומה וגדולה

שהגענו אליה במהירות. טין טין החליט לא לקחת סיכון ולעקוף אותה, תוך רכיבה על השוליים הצרים. כשהגיע לגדה השניה, עצר, הביט בי והנהן. תוך צריחת קרב נתתי גז וחציתי אותה ממרכזה, מעיפה נתזי בוץ סמיך לכל עבר. טראח. הגלגל הקדמי נתקל בסלע קטן שהתחבא בבוץ, והופ, ריחפתי ונחתתי בשלולית הבוץ. טין טין הביט בי וניסה להחניק צחוק, עד שהעפתי לעברו גוש חום ודביק. תוך שניות התפלשנו בבוץ, צוחקים וזורקים זה על זה כל מה שבהישג יד.

עליתי שוב על האופנוע וגיליתי, שהשרשרת צנחה מגלגל השיניים. פתאום, בלי כל הצידוד עליו, האופנוע היה גבוה יותר והשרשרת רפויה מדי. סט כלים קטן נשלף, והשרשרת חזרה למקומה מתוחה. עלינו שוב על השביל. קיני טרמיטים עצומים עמדו בשולי הדרך, חלקם ניצבו כחרוטים גדולים וחלקם יצרו טבעות סביב העצים. וולאבי, אותם קנגרו קטנים ואפורים, קיפצו פה ושם, חוצים את השבילים מתחת לגלגלי האופנוע, ואפילו כמה כלבי דינגו נקרו על דרכנו. בני אדם, לעומת זאת, לא ראינו לאורך כל הדרך.

בדרך עוקפת בחזרה לכיוון יאפון גילינו שלט שהוביל למרכז חורשה קטנה ואל בית ששימש כגלריה, בית קפה וחנות כללית. החנויות הכלליות מציעות מגוון מוצרים, החל מאקדחים וכפתורים וכלה בקרמים מיוחדים לעטינים סתומים. לקוחותיהן הם תושבי החוות הקטנות שבאזור, שלא יכולים לצאת לעיירה בשביל כל מחברת או בורג. ילדי הזוג שמנהל את המקום היו ילדי טבע, ילדים פרועים שהקרינו חוסן ובריאות. הם רצו לקראתנו כששמעו את רעש המנועים. לא כל יום מגיעים אליהם אורחים.

קסם של חווה בקסם של אווירה ומקום. ישבנו איתם גוועים ומטונפים, ואחרי ארוחת בזק זכינו לקפה, עוגה וגלידה, הכל תוצרת בית.

את הארוחה ליוותה שיחה עם אנשים שבחרו לחיות אחרת. חיים שקטים ומבודדים בלב הטבע. הילדים למדו מהבית בעזרת מכשיר הרדיו, כשהצעצועים שלהם הם הקנגרו, פחיות ריקות ושאריות בדים שנהפכו לבובות סמרטוטים. הם נראו לי מאושרים הרבה יותר מילדים עירוניים, שגדלים עם משחקי מחשב וסרטי וידאו. חסרים את החומריות שיש בעיר. בעלי תרבות פנאי שונה לחלוטין. אנשים נטולי לחצים שנובעים מחיים עירוניים אינטנסיביים. קצת קינאתי בהם, אך ידעתי, שאחרי שמתרגלים לחיי העיר, קשה להתנתק ממעגל הקסמים של הנוחיות המפתה.

את הדרך חזרה עשינו במהירות, שועטים בדרכי עפר וחצץ, בורחים מהר מהיער לפני שתרד החשיכה. התחמקנו מבורות שנפערו על השביל ומעצים שעמדו

בעיקולים החדים. האופנוע היה ממושמע ונסע טוב אחרי נסיעת הבתולין שלו בשטח. "מקס הלוחם בדרכים", טפחתי בחיבה על מיכל הדלק.

הנסיעה נעשתה קרה ומפחידה. מהירה מכוח הרגשת האושר ואשליית הבטחון, שאחרי יום כזה מושלם, בטח לא יקרה כלום. חושך שרר מסביב. לא ראינו כלום למרחק מטר קדימה בגלל שכבת הבוץ שהצטברה על הפנסים, ועצרנו כדי לנגב אותם.

בכניסה לעיירה ראיתי בזווית העין את האופנוע של פרנץ חונה ליד הטלפון הציבורי מעברו השני של הכביש, קיפצנו מעל לרצועת הדשא של אי התנועה ועצרנו לידו. טין טין הכיר אותו עוד בהארווי ביי, ושלושתנו שמחנו להתראות שנית.

"איזה 'יופי' שכולכם נראים. אתם שניכם והאופנועים. מה קרה לכם, אבדתם ביערו?"

עדיין התנשמנו, נרגשים מעוצמת חוויית הטיול הקצר שעברנו. שטפנו את פרנץ בדיוות מבולבל וחזרנו ביחד לאכסניה. סוניה, חברתו של פרנץ, הצטרפה בפרצוף חמוץ. "היא במחזור", לחש פרנץ מתנצל.

יחד עם ענבל יצאנו כולנו לבלות בפאב המקומי. להקת רוק ניגנה על במת קרשים קטנה ורקדנו לצליליה, בין קשישים לצעירים. הבחורות האוסטרליות, או ה"שילס", כפי שהן מכונות, קשוחות. הן לא נשארות חייבות, ואם מישהו מרגיז אותן, הן תוקפות פיסית או מילולית. עם זאת, יש בהן שמרנות, שבאה לידי ביטוי בצורת הלבוש ובדרך המחשבה, שעדיין לא התנתקה מהשורשים האנגליים, אבות האוזיס. בחורה גדולת מימדים התפתלה בחתוליות לצלילי המוזיקה מול בחור מזוקן שהראה התעניינות, לאו דווקא פאסיבית, עד שהגיעה חברתו, שקומתה הגיעה לקרסוליים של חתול, וחבטה בחתולת המין. הקטטה בין הבחורות סיפקה עניין רב לישובי הפאב, עד שכמה "בלוקס" - בחורים, התערבו והפרידו בין הניצות.

ישבתי על הבר עם הפנים לרחבת הריקודים. טין טין הצטרף אלי בחיוך גדול עם שתי כוסות בירה, ובמשך כמה דקות ישבנו בשקט, שקועים בריקון הכוסות ובצפיה ברוקדים.

"אז איך זה שאת מטיילת לבד?"

"למה אתה שואל? הרי גם אתה לבד".

"כן, את צודקת. אבל אני מתאר לעצמי שיש כל מיני סיבות שמביאות אנשים לטייל לבדם".

היתה הפסקה כשהוא אזר אומץ לשאול: "את אוהבת לטייל לבד, או שאת פשוט

בורחת ממשהו?"

שתקתי לרגע מחוסר אפשרות לענות על השאלה הישירה הזו על רגל אחת בפאב ההומה.

"אני משערת שהיתה כאן בריחה מסוימת, רק שאני לא בטוחה אם אני יכולה לשים את האצבע על הגורם לה. אולי בטיול אמצא תשובה, או לפחות שקט נפשי". סיפרתי לו קצת על הרקע שלי, על הסיבות שהביאו אותי להחליט לצאת לטיול, ושאלתי אותו מה מעשיו בגרמניה.

"אני סטודנט לארכיטקטורה, ופשוט יצאתי לחופשת הסימסטר שלי. הייתי אמור להגיע לכאן עם חבר, אבל התעוררו בעיות והוא נשאר בגרמניה". בין האנשים והעשן ראיתי את פרנץ וסוניה מתווכחים. אחר כך היא סובבה לו את הגב בהפגנתיות ועזבה את המקום. פרנץ הסתכל אחריה לרגע, משך בכתפיו וחזר לרקוד.

"על מה אתה חושב?"

"אני חושב שאולי כדאי שניקח פסק זמן לא מוגבל מטיול הסולו ונרכב יחד לארלי ביץ', בדרך נעצור בפארק לאומי שנמצא מערבית לחוף. שמעתי שהוא מיוחד מאד".

חששתי לטייל עם אדם זר, מהסיבה שחוסר כימיה בינינו עלולה לגרום לי להרגיש בודדה יותר ממה שאני מרגישה כשאני באמת לבד. אותה תחושת ריקנות שלא תלויה בי. אך אחרי כמה רגעים החלטתי שנסיון לא יכול להזיק כל כך, והסכמתי לנסות ולרכב בזוג.

דמפה, בילי וסווג

מוקדם בבוקר ארזנו, טין טין ואני, את הציוד על גבי האופנועים. היה מוזר לעשות את כל אותן פעולות שנהפכו לשיגרה עם אדם נוסף. כשאחד היטה את האופנוע על רגלית הצד, השני סובב את הצמיג האחורי וריסס את השרשרת בתרסיס השמן. לבסוף ניגבנו את האופנועים מטל הלילה, נפרדנו מהשאר ויצאנו לדרך.

שוב הייתי על הכביש הראשי, רק שמכאן וצפונה הוא נהפך צר יותר ותנועת כלי הרכב התמעטה משמעותית. הדרך היתה יפהפיה. לא עוד ערים גדולות, מתועשות וקרות, אלא עיירות קטנות ציוריות, הרבה ירוק ומים. הים ליווה אותנו מימין, ורכס ההרים משמאל. חלפנו על פני גלריות ופונדקים קטנים, שהיו מפוזרים לאורך כל הדרך. גם האנשים נעשו נחמדים יותר. כאלה שחיים בקצב איטי, מאירים פנים לעוברים ויש להם גם זמן לעצור ולפטפט, לתת עצות. חלפנו על פני עיירות שנקראות מרלבורו וכרמלה. מאוחר יותר נתקלתי גם ברומא, ירושלים, אל עריש, יריחו, ואגם גליל.

רכבנו במהירות שיוט של 90 קילומטרים לשעה. לא מיהרנו לשום מקום. עוקפים זה את זה, זורמים על הכביש. הסוזוקי הגדול ולידו מיני מקס הקטן. בסרינה עצרנו. היתה זו עיירה שקטה על חוף הים. שדרה ארוכה של עצי קוקוס גבוהים תחמה את שולי הכביש, ומאחוריהם עצים עמוסי פרי. מול החוף הפתוח התמתחנו וחילצנו עצמות, כשמאחד הבתים שמאחורינו יצאה לקראתנו סבתא בשמלה אדומה וסינר כחול ורמזה לנו להתקרב. ניגשנו אליה, והיא הכניסה אותנו לחצר ביתה, מתעקשת לתת לנו אגוזי קוקוס.

"תודה, אבל אין לנו מקום ליותר מאגוז אחד בתרמילים. הם עמוסים בציוד". והיא, בעיניים ממזריות, קצת מבולבלות, ניסתה להסביר לנו, שכמות האגוזים על העצים מסכנת את העוברים מתחתיהם, ואנחנו חייבים לתת יד למאמץ

להיפטר מהם. "לפחות שבו ותאכלו אחד או שניים עכשיו". התיישבנו על המדרכה, בודקים טוב שאין לנו עץ עם אגוז מעל הראש, וקילפנו שני אגוזי קוקוס, כשלבנת השיער משגיחה עלינו מלמעלה.

קצת הלאה, במקיי, הצטיידנו במזון לשלושת הימים הבאים שתכננו להעביר ביער, ועלינו אל הרי אונגלה.

הבטנו מערבה. עננים הסתירו את ראשי ההרים שאליהם היו מועדות פנינו, חלק מהרכס החוצה הגדול שנמתח לאורך החוף. מעבר לו הארץ הולכת ונהפכת לשטוחה ויבשה, נקטעת פה ושם על ידי אגמי מלח, הרים ובליטות כגון סלע אולורו וקטה ג'וטה. הסוזוקי האיץ ופתח מרווח ונעלם מאחורי אחד הפיתולים.

המשכתי לרכב בקצב איטי, זורמת נינוחה עם הכביש התלול, שהתפתל מעלה דרך שדות קני סוכר ופרדסי תפוזים, עד שנכנסתי למעבה יער גשם. הכל היה רטוב ומלא הוד. נוף נדיר התגלה בפיתולים. רחוק למטה התפרש מישור ירוק מנוקד בחוות קטנות ובשדות פרחים לבנים עד לפסיפיק הכחול. היה זה רק חלק קטן מרצועת האדמה הפוריה שנמתחת לאורך החוף המזרחי, תחומה כמעט לכל אורכה על ידי הרכס שעליו רכבתי. ריח רענן של גשם נישא באוויר. הדרך היתה מקסימה וגרמה לי לצעוק בקול רם מתחת לקסדה אל ההרים שמולי ולהרגיש תלם עמוק ורך נחרש לי בלב. פלגי מים קטנים זרמו על הכביש המשובש.

רכב הגיח מעבר לסיבוב ותפס את כל רוחב הכביש הצר. היטיתי את כידון האופנוע ונצמדתי לדופן הצוק, ממתינה במקום עוד כמה שניות עד שהרכב ייעלם. עקבתי אחריו במבט. נראה שהוא מכיר היטב את עיקולי הכביש. הוא נהג במהירות, מסתחרר במורד ההר. רכב אחר בא במהירות מולו, ושניהם סטו הצידה והמשיכו. לא נראה שהם התרגשו ממה שלי נראה ככמעט התנגשות. כנראה היו מקומיים, שמורגלים בנהיגה מהירה על ההר.

הרחקתי את המבט ושאפתי עמוק. הייתי שיכורה מהנוף, מריחות קני הסוכר, מסוף הקיץ, מהשקיעה ומההרפתקנות.

העפלתי לפסגת ההר. בתוך הערפל והעננים עמד שלט על הדשא, הסוזוקי מתחתיו. עליתי עם מקס על הדשא, תימרנתי בין עמודי העץ ועצרתי לידך טין טין. לא אמרנו כלום. המילים היו מיותרות. שמחתי שטין טין מבין את זה. אונגלה - ארץ העננים והערפל התמידי באבוריג'ינית. לא היה קשה לנחש את מקור השם. השלט סיפר על המקום בעל החשיבות הרוחנית לאבוריג'ינים ואת האגדות השזורות בו. לכאן ישובו רוחות המתים. זמן חלום, זמן הבראשית, בו הכוחות הבוראים הגיחו מן האדמה, הים והרקיע ובראו הכל. את האגמים, ההרים, המדבריות והמישורים, את הימות, מערכות הכוכבים ומזג האוויר, את

הצמחים, בעלי החיים ובני האדם. שם התחיל הכל. הם מאמינים שאותה ישות קדושה שהביאה למעשה הבריאה מקיפה אותם, ומעט ממנה דבק בחומר. לכל אחד מהם היה הטוטם שלו, שיכול היה ללבוש צורות שונות ושבעזרתו קויים הקשר עם אבותיהם. כל אותם סימנים מתווים את נתיב החלום, אותו נתיב שבו נדדו וקיימו את המסורת על ידי טקסים וריקודים שקשרו אותם לאדמה, מה שהאדם הלבן החשיב, ללא צדק, כשיטוטים חסרי מטרה.

היה במקום משהו מהאווירה הקסומה שאפפה את האמונה של הילידים. בבוקר הבא השארנו את האופנועים בבית הפקח האזורי, ויצאנו רגלית, עם תרמילים קלים, לצעדה בת יומיים באזור ההר. טיילנו בתוך יער הגשם. קרני השמש, שמצאו את דרכן בין השרכים והעצים, חיממו את האדמה, שהיתה מכוסה בשכבה עבה של עלים רקובים וטחב. אדים בניחוח אדמה עלו מעלה, ואנחנו פילסנו לנו דרך בתוך האוויר הדחוס והמתקתק. יומיים של צעידה אינטנסיבית בתוך הערפל, כמעט בלי מילים. כל אחד שרוי במחשבותיו. שחינו בבריכות המים עם הפלטיפוס, יונק מטיל ביצים בעל מקור רחב ושטוח שחי באזור הזה בלבד. בלילה הקמנו מדורה, ולאורה ישבנו והכנו את ארוחת הערב, אורז וירקות. כבר היינו מנוסים בשלל המתכונים הגלומים באורז בשילוב נכון של תבלינים וירקות. לילה מקפיא ירד והתקפלנו, כל אחד בשק השינה שלו, משני עברי המדורה. תוך זמן קצר טין טין נרדם. התהפכתי בשק השינה והתבוננתי בכוכבים המעטים שנצנצו מבעד לחופות העצים, חושבת על האבוריג'ינים ועל זמן החלום, עד שנרדמתי ונפלתי לזמן חלום משל עצמי.

הבוקר הפציע והתגלגלתי החוצה משק השינה. האוויר היה קריר והתלבשתי מהר. הבגדים היו יחד איתי בתוך שק השינה כל הלילה, כדי שאלבש אותם כשהם חמימים. השמש עוד לא עלתה, ורק אור קלוש רמז על הזריחה הצפויה. התבוננתי סביבי ונשמתי עמוק את אוויר הבוקר הקריר. מסביב היתה צמחיה טרופית, ובינות לשרכים הדהדו קולות התוכים והציפורים המתעוררות. רעש שקיות מרשרשות נשמע מאחורי. הסתובבתי. שלושה אופוסומים ריחרחו ונברו בשקיות המזון שלנו. הם שייכים לאותן חיות כיס שנמצאות כמעט רק באוסטרליה, כמו הוולאביס, הקנגרו והקואלה. לרגע קפאו ותקעו בי מבט, אפיהם השחורים רוטטים. כשהבינו שלא צפויה להם סכנה ממני, המשיכו לאכול. רציתי לנער את טין טין, שיקום ויחזה בהם ובזריחה, שינשום כמוני את האוויר הקריר לפני שהשמש תהביל את האזור. אחרי שהצצתי בו, ויתרתי. הוא היה מכורבל כולו מתחת לשק השינה, אפילו ראשו לא בצבץ החוצה. הקור החל מחלחל דרך הבגדים והתרוממתי. ירדתי לנחל בקפיצות, מנסה להתחמם. כשחזרתי, אחרי

כחצי שעה, טין טין היה ער, ואחרי שהדלקנו את המדורה והרתחנו מים לתה, קיפלנו את הציוד והתחלנו לצעוד.

לקראת צהרי היום יצאנו אל הכביש במורד המערבי של ההר, ומכונית עם תיירים יפנים העלתה אותנו בחזרה לפסגה.

למחרת בבוקר ירדנו בחזרה לחוף.

תמרורים ניצבו לפני העיקולים, מתרים ומייעצים באיזו מהירות לקחת את הסיבוב. כל תמרור שכזה מרמז כמה עונג צפוי לנו בעיקול. האופנוע נטה לצד בזוויות מפחידות, שגרמו לדם להאיץ את מהירות הזרימה והעלו חיוך על השפתיים. לא רכבנו מהר. תימרנו בין ההילוך השלישי לשני. קבוצת קנגרו עמדה בצד הכביש, וניסיתי לסמן לטין טין שיביט בהם, אבל עד שהפנה את מבטו, הם נעלמו בין העצים.

"מהי" הוא רכב לידי וצעק אלי. סימנתי שכלום. ברכיבה על גבי אופנוע, אי אפשר לצפות שבן זוגך יקלוט את אותם דברים שאתה רואה, ואין גם טעם לנסות להסיח את דעתו למשהו שתפס את מבטך. זה אחד הקסמים ברכיבה עם אופנוע נוסף. למרות שמטיילים ביחד, עדיין כל אחד לבדו, חושב את מחשבותיו מתחת לקסדה כשהכביש מזמזם תחתיו. הגברתי את מהירות הנסיעה וחמקתי לטין טין, עד שנעלם משדה הראיה, ועצרתי בצד הכביש. שלפתי את המצלמה והתמקדתי בצילום המראה של האופנוע, ששיקפה את בבואת כל מה שמאחורי. המתנתי שטין טין יופיע במראה, מבתר את הכביש השחור בין ההרים העצומים ושדות קני הסוכר הזקופים. פוקוס על המראה, כל מה שסביבה לא ממוקד. העשב שעליו חונה האופנוע מטושטש. קליק.

בשעות הערב המאוחרות הגענו לארלי ביץ'. משם התכוונתי להפליג למספר ימי צלילה בין איי וויטסאנדיי. נכנסנו אל אחד הפארקים וירדנו מהאופנועים, כשזוג אוסטרלים הציע לנו בחיוך חם וידידותי להצטרף אליו לבירה קרה. ביל ולוריין, או בכינוייהם בושי-ביל ורייני-דיי, זוג אוסטרלים בסיבוב שני של זוגיות.

בושי, לשעבר נהג משאית וסקיפר יאכטות, אוסטרלי טיפוסי עם שפם וזקן עבות. לראשו כובע בוקרים, גופו שמנמן ומקועקע, לבוש בגופיה וטונגס - קבקבי אצבע, חיוך תמידי מרוח על פרצופו. לציידו, כהגדרתו, אשת חיקו הנצחית, רייני. גם היא בגופיה וטונגס. שיניהם עזבו בתים ומשפחות וקפצו לאוטו של ביל, מטיילים ברחבי היבשת, כשהמטרה היא להשתקע לתקופות שונות במקומות שונים, הכל לפי החשק. הם קיוו למצוא עבודה בארלי ביץ' ולהישאר קצת בפינת החמד הזו.

רייני התלהבה כשראתה איך מהתרמילים שעל האופנוע הוצאתי כמה יריעות, מקלות ובדים ותוך כמה דקות עמד אוהל עם מזרן ושק שינה. אחר כך הכנתי ערימת בגדים לכביסה, פתחתי את הגזיה ובישלתי אורז ששלפתי מהתיק. "כל מה שאת צריכה, את מצליחה לדחוס לתרמיל קטן שהאופנוע סוחב! ואני העמסתי מנורות, כיריים של גז, מיטה זוגית, שולחן וכסאות, מזוודות שלמות מלאות בגדים, ציוד קוסמטיקה, ספרים וכל כך הרבה דברים שאני בעצם בכלל לא צריכה".

"כן, אני רציתי לצאת למסע רק עם סווג", אמר בושי, מתכוון למיטה האוסטרלית המגולגלת, בד קנבס עמיד לגשם שעוטף מזרן דק וסדינים. "אבל רייני התעקשה על נוחיות".

הם סחבו איתם אפילו עציצים לקשט את ביתם הנודד. אחר הצהריים הוציא בושי מהציידנית "קסק", קרטון עם מיכל חד פעמי המכיל שלושה ליטרים של יין, והרמנו כוסית לידידות חדשה.

שקיעה צבעה את הים, והחושך ירד מיד אחריה. הסתגרתי לבדי באוהל, ממלאה עוד כמה דפים בכתב יד מבולגן לאור הנר. היה חם ונעים, לא כמו הלילה הקודם על ראש ההר. כל הציוד שלי היה מפוזר מסביב. תכננתי להישאר שם כמה ימים ולא לעבור, כמו תמיד, את שיגרת הבוקר המטרידה מעט של פירוק וגלגול האוהל, אריזת התרמילים וקשירת הציוד לאופנוע. לדאוג שהכל ארוז היטב, שמה שאזדקק לו בדרך נוח לשליפה, קשור ומחוזק, תהליך שנמשך חצי שעה לפחות. הפעם יכולתי להתרווח יותר. על יריעת האוהל הפנימית תליתי אפילו כמה תמונות שצילמתי במהלך הטיולים האחרונים בארץ, והם שיוו לו מראה ביתי משהו. אישי. התמתחתי ופיהקתי. חייכתי אל החברים שהשתקפו בתמונות ואל הירח שהציץ מווילון הכילה של האוהל. סובבתי לו את הגב ונרדמתי.

את רוב הזמן בימים הבאים בילינו עם בושי ורייני בדיג על המזח. יצאנו בשעות הבוקר המוקדמות או בשעות הערב. בושי לימד אותנו על הדגים, איזה פיתיון הם הכי אוהבים, איך לשים אותו כדי שהדג לא יגנוב אותו מהקרס ויברח, איזה קרס עדיף ומתי כדאי לדוג. בלי להתבלבל היה תופס את הדג המפרפר, ובמכה אחת הדמים אותו. אז דחף יד והיטיב את תפיסתו מתחת לזימים, וביד השניה ביתר את בטן הדג, הכניס יד והוציא את הקרביים. אחר כך העביר את הדג לרייני, ששפכה עליו תערובת תבלינים וקוביות חמאה ועטפה אותו בנייר כסף. בזמן ההתעסקות עם הדגים, שוחחנו על כל נושא שעלה על דעתנו. תמיד דאגנו לסלסלת פיקניק עמוסה בקרקרים, גבינות ויין. אחרי יום כזה לא היה אכפת לנו לחזור גם בלי דגים, ולעצור לקנות דג וציפס ברחוב הראשי.

בושי לימד אותנו כמה טריקים של אנשי השטח, כאלה שלמד מנסיון בן חודשים ארוכים שבהם בילה בחלקים נידחים של היבשת, ישן במדבריות ועל שבילי עפר. חיים שהם מנת חלקם של אוסטרלים רבים, נהגי משאיות, כורים או אנשים העובדים בפיתוח ובבנייה של היבשת.

"אם את נתקעת בלי מים, מייט, תחפרי בור קטן ומשופע ורפדי אותו בניילון. שימי בתוכו צמחים ירוקים וכסי בעוד ניילון. השמש תאדה את הנוזלים מהצמח, שייקוו על הניילון וייזלו לתחתית הבור המרופדת. ואם תיתקעי בלי גבר, תני לי צלצול", קרץ וזכה לטפיחה על מצחו מרייני.

בלילות ישבנו סביב המדורה שהקמנו צמוד לאוהל ובישלנו מים ב"בילי", סיר אלומיניום גבוה וצר. הדמפה היה הלחם הכי טעים שאכלתי מימי - חם וטרי מהמדורה. ערבוב פשוט של קמח ופחית בירה, שמהם יוצרים כיכר ומניחים אותה בסיר ברזל גדול וכבד בין הגחלים הלוחשות. את הפרוסות החמות והעבות טרפנו, אחרי שהטבענו אותן בחמאה.

יום אחד יצאתי עם הזוג לראיון עבודה של בושי אצל מיליונר במועדון היאכטות. "אתם בטוחים שלא אפריע אם אבוא איתכם לראיון? מה פתאום שאשב איתכם כשאתם מדברים על עסקים?"

היא הרימה את הראש מהצידנית וזרקה לי פחית בירה: "לא, מה פתאום. זה בסדר מייט", אמרה בטון בטוח. "חוץ מזה שהיאכטונר הזה אוהב בחורות צעירות, ואת רק יכולה לעזור לבושי לקבל את תפקיד הסקיפר".

"בן כמה הוא?"

"שלושים ומשהו".

ילד השעשועים התגלה כקשיש בן 70, ואחרי שתקעתי לרייני מרפק בחזה על הטריק הנבזי, יצאנו למרפסת לצפות בתחרות קאטה-מארון שהתקיימה במפרץ שמול המועדון.

מתחת למרפסת המועדון, על רחבת הבטון, רקדו כשלושים אוסטרלים בבגדי בוקרים. הם ביצעו ריקודי קאנטרי מסורתיים, בוטשים באוויר במגפיים מחודדים, וזרקו מדי פעם את הכובעים אל על. ארוחת הערב הוגשה לנו, ויחד איתה בירה בכמויות לא מבוטלות. פגישת העסקים האוסטרלית קיבלה תאוצה.

מה שאני זוכרת מאותו אירוע זה, שמכל ה"ארוו" (אחר הצהריים) הזה והפגישה שארכה כארבע שעות, לא הבנתי שום משפט. הקשבתי להם, אבל לא הצלחתי להבין על מה הם דיברו. השיחה התנהלה בשלנג כבד, עם המון קיצורי מילים, ואני פשוט בהיתי וחיקיתי את המימיקה של הסובבים. צחקתי כשכולם צחקו ועשיתי פרצוף מתעניין כשמישהו דיבר. מזל שלא שאלו אותי שאלות, כי אז

הייתי בצרות. כדי שלא אצטרך לדבר, הייתי עסוקה רוב הזמן במילוי כוסות הבירה, מה שעזר לי לפוגג את המתח.

רייני לא הפסיקה לצחוק כשסיפרתי לה מאוחר יותר על אחר הצהריים. "כן, אני מתארת לעצמי שהאנגלית שלנו באמת שונה משל שאר דוברי האנגלית. אנחנו חיים כאן בבידוד מכל שאר העולם. גם כשתטיילי בתוך אוסטרליה תגלי שיש הבדלים קלים בביטויים שמשתמשים בהם בין מדינה למדינה, וזה בולט הרבה יותר במקומות המבודדים".

"ואיך האנגלית שלך בארצות אחרות?"

היא הביטה בי במבט משתאה. "למה לי לצאת מכאן אם עדיין לא ראיתי את כל מה שיש למן בתוך אוסטרליה עצמה?"

האוסטרלים אוהבים את אוסטרליה. את הנופים, המרחבים, האנשים, הבידוד וקצב החיים, והם בטוחים שאין מקום יותר טוב. יחסית לישראלי הנודד, הם כמעט לא יוצאים לטייל מחוץ לגבשת, והם בהחלט מטיילים המון בגבולות ארצם. מעמיסים על הטויוטה לנד־קרוזר שלהם חכה וכלב, ויוצאים לשוטט בדרכים. אם הם נתקלים במקום נחמד, הם פשוט עוצרים לתקופה מסויימת, עובדים בעבודות זמניות או נחים, יוצאים לטייל באזור או לדוג, וממשיכים הלאה. אנשים בני כל הגילים, משפחות עם ילדים קטנטנים, זוגות, חבורות נרוזוקים, שחיים את הרגע בלי דאגות רציניות. והילדים גדלים בריאים וחסונים. אחרי כמה ימים בחברת בושי וריינ, יצאתי אל העיירה ונרשמתי באחת האכסניות להפלגה בת ארבעה ימים. בחבילת השיט קיבלתי בונוס של שני לילות חינם באכסניה, ובחרתי לישון שם בלילה שקדם להפלגה. חילקתי חדר עם ארבע בחורות אנגליות מצחיקות, שטיילו ביחד כבר שנה, מתחלקות בבגדים, באיפור ובבחורים.

את ההכרה איתן עשיתי כשנכנסתי לחדר בעיצומו של ריב אלים מי תלבש מה. בינתיים, בחוץ על שפת הבריכה, המתינו ארבעה בחורים נבוכים לבלונדינית, לברונטית, לשחורה ולג'ינג'ית, שייצאו כבר מתא המלכות.

"היי, אני ג'ני", הרימה הבלונדינית את ראשה הפרוע מסבך הגופות. "סופי, אנני וניקול. תסלחי לנו". והן שבו למשוך בשרוולים ולמרוח שפתונים אחת על השניה. מתוך הסבך בקעה צעקה, "אאוץ', נשברה לי ציפורן", נזעקה ניקול וחתמה את הריב.

"אוי מסכנה, רק עכשיו מרחת לק. כואב?"

הריב התחלף בגיפופים ונשיקות. "אני מצטערת, כואב לך?"

הן באמת נראו נפלא כשיצאו סוף סוף, רגועות, כאילו שתי דקות קודם לכן

לא משכו זו לזו בשיערות.

באותו ערב נערכה תחרות החולצה הרטובה, והרביעיה הלוהטת שלי ישבה ולא הפסיקה לקשקש, לשתות ולהשמיע את המועמדות. עד שראו מי שתי הבנות שהגיעו לגמר.

"אני לא מאמינה, תראו אלו קופות עם ציצים שנראים כמו צימוקים רקובים מועמדות לגמר".

"כן, זה לא עסק. אנחנו צריכות להראות להם מה זה חזה יפה".

"אני מזועזעת, אני עולה לבמה!"

"כן, ג'ני. תראי להם מה זה".

תוך רגע הסתערה ג'ני על הבמה, כשהרעמה הבלונדינית מסתירה עיניים רושפות, והביטה למטה על כולם ממרומי נעלי העקב שלה.

"איפה הדלי?", ירתה, והבחור החמום שהנחה את הערב הביא לה במהירות את דלי המים לפני שתתחרט. היא שפכה על עצמה את תכולת הדלי ונותרה עומדת בחולצה צמודה ושקופה. "עכשיו אתם רואים מה זה חזה מושלם!" שאלה בקול רם, קצת מפויסת, לקול ההמונים שמיד החליטו, שלה מגיע הגביע. שתי המועמדות האחרות ירו בה חיצי שנאה, והשולחן שלנו זכה בארגז בירה.

בשתיים לפנות בוקר נכנסה ג'ני בעלת החזה המושלם לחדר עם אחד המעריצים. כשהתחילו השניים להאנח ולהרעיש, התעוררה סופי ושטפה אותם במטח קללות שהעיר גם אותנו.

"מה קורה כאן?"

"מטונפת".

"סתמי את הפה".

"סתמי את".

טראח. נעל הושלכה מקצה אחד של החדר לקצהו השני והעירה את ניקול.

"מה קרה?" היא קמה מבוהלת.

"הזנזונת הארורה. היא הכניסה לחדר את אחת החיות המיוחמות האלה. גברים, איכסי!"

ההצהרה הסתיימה בהקאה מרשימה על הבחור המבוהל. ג'ני הדפה אותו מעליה, והוא ברח מיד. היא משכה את ניקול מהמיטה, הפילה אותה על הרצפה, ואז פרצה מלחמת העולם השלישית.

"את לא היית חייבת להכניס לכאן גבר".

"דווקא כן. הבתולה הקדושה מדברת".

"בינתיים את זו שמזדיינת כאן לפני ארבע בנות".

"שתקי".

סופי יצאה מתחת לשמיכה והתנפלה על ג'ני, שלא נשארה אדישה ושרטה את ניקול בטעות כשהרימה את ידה בתנופה כדי לסטור לסופי. אנני נחלצה להגנתה של ניקול וזכתה אף היא למכה בסנטר.

חייכתי ממרומי המיטה העליונה, וחזרתי לישון. בבוקר עזבתי מוקדם, משאירה מאחורי חורבות וארבע גופות.

מונית הובילה אותי ותשעה תרמילאים נוספים לעבר הספינה שלקחה אותנו להפלגה. מלבדי היו על הסיפון שישה אירים, שתי בחורות משוויץ ובחור נורווגי. הקפטן שלנו היה קפטן אמיתי עם רגל עץ, ולצידו שני אנשי צוות מטורפים. את רוב הזמן בילתי לצידו של ארני הקפטן הזקן. "את בטח חושבת שעבר עלי קרב מתיש עם כריש אימתני שאכל לי את הרגל, והיום המלתעות שלו תלויות בתא הקפטן".

"לא!"

"לא. זו תוצאה של תאונת דרכים שעברתי לפני שנה".

ארני לימד אותי את האלף בית של שיט וניווט. הוא סיפר לי על ההפלגות שהיו לו ברחבי העולם ועל כל הנשים, הדגים, הסופות והגלים שעבר בימי חייו. יכול להיות שרוב הסיפורים היו מצוצים מהאצבע, כמו שמיק, איש הצוות, לחש לי, אבל למי בכלל היה אכפת? נהניתי לשבת על הסיפון לידו כשניווט את הספינה בין האיים ולשמוע את הסיפורים, אפילו אם היו אלה רק אגדות.

במקום לישון בתאים הצרים והמחניקים, ישנתי על הסיפון מתחת לכיפת השמים, מתכסה בשמיכה של חושך וכוכבים כשהגלים נדבו את הספינה, הבריזה ליטפה ושקשקה את החבלים נגד התורן והגלים שרו לי שיר ערש. בבקרים הייתי מתעוררת עם הזריחה המופלאה וקופצת לרחצת בוקר במי הים הקרירים, שעוררו אותי מיד. במקום לצחצח שיניים, לעסתי סוכריות מנטה שארני דאג להחזיק בכיס החולצה.

היאכטה שייטה בין האיים הקטנים לאורך שוניות האלמוגים. להקות תוכים ליוו אותנו. מדי פעם עצרנו בחופים לבנים והחול חרק תחת רגלינו היחפות. עשינו שם פיקניקים מתחת לעצי קוקוס או בתוך יערות גשם טרופיים, מוקפים באלמוגים וים כחול. קפצנו וצללנו בין האלמוגים המרהיבים הצבעוניים, שחינו עם הדגים, הצבים והדולפינים, אוחזים בלחם שמשך אלינו עשרות דגיגים צבעוניים. ביקרנו באי ששימש את האבוריג'ינים לפני מאות שנים, ובו מערות עם ציורי קיר ישנים של הילידים. בארוחות אחר הצהריים שעשינו על הסיפון זכינו לביקור של עשרות תוכים צבעוניים, שהתעופפו סביבנו ובחוצפה חטפו

מאיתנו את פרוסות הלחם, לא חוששים לנקר בידינו.

אחרי שלושה ימי הפלגה שטופי שמש, נקלענו ביום האחרון למזג אוויר סוער, כשרוח של 13 קשר נשבה. העננים השחירו והגשם שטף אותנו. רוב האנשים ירדו אל התאים היבשים. ארני נתן לי מעיל רוח, והתיישבתי לידו כשניווט את הספינה בין הרוחות והגלים.

"אני לא יודע מה קורה עם מזג האוויר. זה לא אופייני לעונה הזו של השנה", פלט מודאג מתחת לשכמיה.

פני האזור שסביבנו, איים הרריים עם מפרצים, יצרו רוחות המכונות "בולט", והספינה ריחפה מטה ומעלה בין הגלים. צילמתי צילומים נפלאים כשאחד מאנשי הצוות קשר אותי בחבל אל מעקה הסיפון והתכופפתי מעבר אליו, מצלמת במצלמה נגד מים את הספינה מפלחת דרכה בתוך הגשם השוטף והגלים הסוערים.

שני אנשי הצוות התרוצצו קשורים למעקה, למקרה שיפלו מעבר לסיפון, מחזקים קישורים ומפרשים, עוזרים במהפכים. השאר היו עסוקים בהקאות. "אין מה להיבהל, עכברי יבשה שכמותכם", הרעים הקפטן בקולו. עשה רושם שלא אכפת לו שאותם עכברי יבשה היו אלה ששכרו את שרותיו, והוא התנהג כאילו עשה מחווה גדולה בכך שנתן להם לעלות לספינה. הוא לא ממש ניסה להיות נחמד, אלא זילזל במה שכינה "רכיכות יבשות".

הגענו ליבשת בשלום.

נפרדתי מארני ומאנשי הצוות ועליתי לקרקע יציבה. זכרון האכסניה מהלילה שקדם להפלגה היה עדיין טרי בזכרוני, וויתרתי על הלילה השני שהגיע לי. חזרתי לפארק הקרוואנים, וכשהגעתי, מצאתי את החבר'ה מנקים במרץ דגים לארוחת הערב. בימים שהייתי בים הספיק טין טין לעשות קורס צלילה ולהיפרד מבחורה ספרדיה שפגש בקורס. הוא היה קצת מדוכדך, וישב שם גדול, ג'ינג'י ועצוב.

"מה שלומך, תפוז שכמותך?"

"הם, בסדר אני חושב".

"בטוח?"

"ממם..".

גם את רייני מצאתי יושבת באוהל, מיללת, כוויה ענקית מעטרת את שפתה העליונה.

"איך זה קרה לך?"

"בושי צחק ממני שצומח לי שפם, וכשניסיתי להיפטר ממנו, חטפתי כוויה

מהשעווה הרותחת".

ובושי לחש לי באוזן: "טוב שחזרת, גלי. זה האקלים הטרופי הארור שיגע אותם.

ובנוסף לכל, איבדתי את ה'קולר' שלי".

הקולר היה גליל עשוי קלקר או חומר ספוגי, שנועד להחזיק בתוכו את פחיות הבירה ולשמור על הבירה קרה לאורך זמן. בושי אהב במיוחד את הקולר שלו, שהיה מצופה עור עם ריקועים, אותו קיבל במתנה מילדיו.

"אי אפשר להשאיר אתכם לבד לכמה ימים", אמרתי להם תוך כדי ארוחת ערב של דגים, יין ודמפה. סיפרתי להם סיפורים מההפלגה, ועל בטן מלאה השתחלתי למעמקי הסווג.

תוך כמה רגעים כבר ישנתי עמוק עמוק מול המדורה.

טין טין ואני הסתדרנו כל אותו זמן מצוין, והחלטנו להמשיך ביחד עוד כמה מאות קילומטרים לאורך החוף. בבוקר דחינו את שעת הפרידה מההורים המאמצים בכל מיני תירוצים מטופשים, כשבליבנו תקווה כמוסה, שאולי עד שנהיה מוכנים לצאת לדרך, יהיה כבר מאוחר מדי. ארזנו לאט, מושכים את הזמן.

רגע הפרידה הבלתי נמנעת הגיע, וכדי לא להאריך, קפצנו על האופנועים ועזבנו. ביומיים הקרובים היינו במצב רוח נוראי.

300 קילומטרים צפונית לארלי ביץ' הגענו לטאונסוויל, ומיד עלינו על מעבורת עם האופנועים לתייר יומיים באי מגנטיק, מקום מגוריהם של דובי הקואלה. זהו אי שתושביו מתקיימים מתיירות, ושונאים את התיירים המפרנסים אותם. קשה להאשים אותם.

למחרת החזרה ליבשת, החלטנו שקטע הכביש בין טאונסוויל לחוף מישן, קטע בן 250 קילומטר, יהיה הקטע האחרון שנרכב ביחד.

בדרך ראינו שלט שהודיע על תחנת דלק ופאב מקומי קטן. טין טין רכב לידי וסימן לכיוון פיו. הוא רצה לאכול. נכנסנו לרחבת החניה, שהיתה מלאה בכלי רכב. בילוי סוף השבוע מסתכם בדרך כלל בפאב, מול הטלוויזיה שמקרינה תחרויות ביליארד, סוסים, רוגבי וכדורגל "אוזי רול" – חוקי אוסטרליה. מחוץ לפאב היתה פרסומת גדולה לבירה המקומית: אוסטרלי יושב מול מדורה, כשברקע הסוואנה, בידו פחית בירה, הבעת שביעות רצון על פניו. "לא יכול להיות יותר טוב מזה".

המקום היה מאוכלס בבוקרים מקומיים, גברים שתויים שלעסו בשר מיובש וצעקו על הטלוויזיה. היו אלה משחקי הגמר של ליגת הרוגבי. התיישבנו על הבר. מבטים מזוגגים ננעצו בנו. קיר הפאב היה מלא ווים, על חלקם כוסות

זכוכית גדולות. כל אחד מהקבועים והכוס האישית שלו, עם שמו חרוט עליה באותיות כסף.

"מה בשבילכם, מייטס?"

"פעמיים המבורגר דה לוט וארבע אקס".

אחרי כמה דקות קיבלנו את המנה. חוץ מבשר טחון, דחסו לתוך הלחמניה ביצת עין, בייקון, ירקות, סלק, אננס וגבינה צהובה. ארבע אקס היא הבירה של מדינת קווינסלנד.

המוזג הוציא מהמקרר שתי כוסות זכוכית קרות ומזג לתוכן בירה. התבוננתי בדלת המקרר, שהיתה מכוסה במדבקות שונות שסיפרו בדיחות שנושאן הסתכם בגברים, נשים ומה שביניהם, בעד אלכוהול ונגד עבודה.

"תיירים, אה? מאיפה?" גבר בחולצה משובצת התקרב אלינו, אוחז בידו פחית של קוקטייל רום וקולה.

"גרמניה וישראל".

"אה, 'בלאדי' ישראל". הוא התקרב קצת יותר, תקע בי זוג עיני עגל והתנשף. פיו הדיף ריח אלכוהול חזק. "זו לא המדינה הקטנה עם המלחמות והערבים?" "עזוב אותם, אד". בעל הפאב הדף את הגבר השיכור והתנצל: "אין לו דבר יותר טוב לעשות חוץ מאשר לדחוף לעצמו עשרה ליטרים של בירה בכל יום. אם הוא לא יירצח באחת הקטטות שהוא פותח בהן כל הזמן, בטח הכבד שלו יהרוג אותו. אתם מתאכסנים כאן באזור?"

"לא. אנחנו בדרך לחוף מישן".

"תעצרו באי הינצ'ברוק. שמורת טבע שיכולים לעלות אליה ללא פחות משלושה ימים ולא יותר מעשרים אנשים בכל פעם".

"איך מגיעים לשם?" טין טין גילה התעניינות מנומסת וחקר את המוזג אודות האי. אני המשכתי ללעוס את ההמבורגר. ידעתי שבין כה לא אגיע לאי. המשכנו הלאה וחלפנו על פני טולי. שלט שעליו מצויר פרפר כחול ענק הכריז על הכניסה לעיירה. האזור משמש בית גידול לאלפי פרפרים. כאן אפשר לקנות פרפרים חנוטים מכל המינים. נקלענו לעיצומו של מחזור חיים חדש שפרץ ממאות גלמים. להקות פרפרים גדולות פגשו בנו, והאופנועים פילסו את דרכם דרך מסך צבעוני. כנפיים עדינות התחבטו נגדנו, מנסות לנגב את יום החיים היחיד שמוקצב להן. מרפרפות צבעוניות, קסומות, משאירות שובל של קסם ואבקת כנפיים דקיקה מאין כמותה. ניסיתי לקלוט את מבטו של טין טין דרך משקף הקסדה ולראות אם גם הוא שותף להרגשה המפעימה הזו. רציתי לפתוח את המשקף ולשיר, אבל סביר להניח שהייתי נשארת עם פרפרים בפה. עצוב היה

לחשוב, שהיופי הזה לא יזכה לראות את הזריחה הבאה, שלא יוכל לגרום לעוד הרבה אנשים את העונג לחזות בו. שרשרת פרפרים במעגל החיים.

פה ושם חלפנו על פני מקומיים משועממים, שעמדו על הכביש הראשי וחיכו שמשהו יקרה. הם נשענו על אופניהם, או סתם עמדו עם ידיים תחובות בכיסים, וניהלו שיחות בטלות וחסרות תכלית. הקצב המטורף של החיים לא הגיע אליהם. הגענו לחוף מישן. הכביש חצה יער גשם, כשמימין ומשמאל זרמו מפלים קטנים ופלגים. על קטע מסוים בשורת העצים צוירו בגדי ים צבעוניים על הגזעים. כל עץ והביקיני שלו. ברוכים הבאים לעיירת חוף נוספת על החוף המזרחי. העיירה נראתה חמודה, בדיוק כפי שסיפרו לי עליה. שום דבר מיוחד. שוב חנויות קטנות מקומיות, תיירים שזופים וצבעוניים, חבילות תיור.

רכבנו לכיוון פארק הקרוואנים שמוקם על רצועת הדשא שגבלה בחוף הים. חול לבן ומים כחולים רגועים שלא נגמרו, עד שהעין לא יכלה לקלוט רחוק יותר.

החלטתי להישאר כמה ימים בחוף מישן. טין טין החליט להמשיך. הכנו ארוחה חגיגית לכבוד הערב האחרון שלנו ביחד. למרות ההכנות היינו במצב רוח נוראי באותו ערב. לא ידענו מה להגיד אחד לשני. סיפרנו בדיחות מטופשות ולא מצחיקות. גם השתיקה היתה כבדה, ולא היה טעם לדבר על מה שעברנו כשהיינו יחד.

החלפנו כתובות, ויותר לא ראיתי את טין טין ולא שמעתי ממנו.

נסיקה צרפתית

הקמתי את האוהל מטרים ספורים מקו המים, ליד עצי הקוקוס, אבל לא יותר מדי קרוב, כדי לא לחטוף אגוז בראש. בבוקר פתחתי את רוכסן האוהל. ים כחול נפרש לפני. רצועת חוף נמתחה לאורך מספר קילומטרים, תחומה בשרשרת ארוכה של עצי קוקוס והמון המון צדפים. לא יכולתי לעצור בעצמי, וכמו ילדה רצתי למים והתחלתי לחתור כמו מטורפת. פתאום, כשהכוח אזל, נפל עלי דכדוך. טין טין עזב, ושוב הייתי לבד. שנינו שבענו אחד מהשני. למרות שהיתה בינינו כימיה, ללא שום משיכה גופנית, העדפנו להמשיך לטייל לבד.

והנה אני במקום נפלא, ואין חבר להצביע לו על השחפים הרבים על קו המים או להיתלות עליו ולהתפלש בחול. ואם הייתי עושה את המסע עם חבר, במה הוא היה שונה?

אבל היה בה בזוגיות משהו שהפחיד אותי. תלות מפחידה שבני זוג יוצרים לעתים אחד בשני. החיים המשותפים שדורשים המון הקרבה והתחשבות. העצמאות שלי הגיעה בטיול לשיאים שלא הכרתי קודם. האחריות על עצמי, על התנהגות הרכיבה בכביש, על הטיפול ותחזוקת האופנוע וחיי היום יום. ההתמודדות גרמה לי להרגיש נפלא. חזקה. שאני לא צריכה יותר אף אחד. התחלתי להתרגל לבדידות ולאהוב אותה. חברת האנשים היתה לפעמים לטורח. ובכל זאת, לעתים היה קשה להיות לבד, לקחת אחריות ולקבל החלטות, וחברתו של גבר היתה חסרה. לא יחסים של לילה אחד, אלא משהו עמוק יותר. דווקא בחוף הקסום הזה נפלתי לתהום של בדידות. מועקה ליוותה אותי יום שלם והתפשטה לי בלב.

גם המצב הכלכלי שלי לא תרם לשיפור מצב הרוח. התקציב היה קטן, ובקושי

הספיק לקיום. ניסיתי להסתדר עם דולרים ספורים ליום, שרובם הוצאו על דלק, על תשלום לפארק הקרוואנים ועל חבילות אורז.

הייתי צריכה לשאוב עידוד ממישהו שמכיר אותי והתקשרתי לאילן, אח של עופי וחבר קרוב, שדחף אותי לצאת לטיול. התחלתי ליילל לשפופרת.

כשגמרתי לייבב, אילן צחק מהצד השני וניחם אותי בטון ששמור לילדות קטנות שמנסים לפייס: "מה קורה לך? את באוסטרליה עם אופנוע. איך את יכולה להיות במצב רוח רע? הרי רוב הזמן את מאושרת. בחרת לעשות את הטיול לבד, וימים רעים הם חלק מהעיסקה, אה?"

הוא צודק, אמרתי לעצמי. רגעים מייאשים הם חלק מהעיסקה, ואסור להישבר. אפילו לא להתכופף.

ספגתי הרבה שמש, אכלתי מרקי דגים, טיילתי טיולים ארוכים על חוף הים וישנתי כעשר שעות בלילה. האוויר והשמש עשו את שלהם, ואחרי ארבעה ימי בטלה המצברים הוטענו ושעטתי הלאה.

היום היה נעים. שוב נהניתי מהלבד, חופשיה מנטל נוכחות של אדם נוסף, הולכת לאן שאני רוצה, רוכבת בקצב שבא לי, ישנה כשאני עייפה ואוכלת כשאני רעבה, לבד כשמתחשק לי וביחד כשאני בודדה. הרגשה מרוממת. עצמאות.

עננים מאיימים נישאו לקראתי ברוח, החליטו לסלוח לי ולפסוח עלי. נשארתי יבשה. האופנוע פילח את הדרך בזמזום. התמזגנו לתמונה אחת. הטבע, האופנוע ואני.

אולי גם אלוהים.

הרגשתי שיש דבר נוסף, משהו שליווה אותי, ואולי היתה זו רק התרוממות הרוח שלי.

היה זה אחד מאותם רגעים שבהם שוב רציתי לבכות. אבל לא מעצב, אלא מהתרגשות מתוקה שהלכה וגאתה בי, הלכה והסעירה אותי. היא המריצה בי את הדם, הזרימה בי כוחות מחודשים והעלתה חיוך גדול על שפתי.

הכביש עקף שרשרת הרים קטנה ומיוערת שגלשה לים. שביל צר נפרד מהכביש הראשי ונכנס לתוך היער. זוג גרמנים שפגשתי בחוף מישן סיפרו לי על אכסניה שהתחבאה בין העצים, והחלטתי להיכנס אליה.

השביל התפתל בין העצים. ככל שנכנסתי לתוך היער, הטמפרטורות צנחו והמולת הכביש השתתקה. התחמקתי מוולאבי קטנים ונשמתי עמוק את האוויר הטרי. ויתרתי על הקסדה, שנראתה מיותרת במקום שכזה ברכיבה כל כך איטית. מעל לצמרות הירוקות ביצבץ גג רעפים אדום וכיוון אותי אל הביקתה. עצרתי בקרחת היער, ליד ערימה משולשת של עצי הסקה. בחור בחולצה משובצת וג'ינס

הרים את עיניו וניגב את מצחו בגב ידו. החולצה היתה ספוגה בזיעה והעיניים חייכו בין קווצות השיער. ירדתי מהאופנוע ולחצנו ידיים.

"HOW YA DOIN , MATE"?

"TA .TOO EASY ,NO WORRIES", באמת אין שום בעיות. מלבד התנודות במצב הרוח, הצטמצמו הבעיות לבעיות קיומיות בסיסיות והסתכמו, פחות או יותר, במה לאכול ואיפה לישון הלילה.

"נעים מאד, טימי. יש בירה בצידנית. צ'ירס. לחיים".

מקום כלבבי.

טימי וחברתו ניהלו את המקום, לא מעוניינים לפרסם אותו בשום מקום, נהנים מביקורים של אנשים ששמעו על הביקתה מפה לאוזן.

"הגעת בדיוק בזמן, כי אני יוצא תכף לצוד ואין אף אחד כרגע בביקתה. רוצה אולי להצטרף?"

"כמובן".

"יופי, מייט. הסוסים באורווה. את יכולה להכניס את האופנוע למחסן", הצביע על מבנה פח גדול.

דחפתי את האופנוע לתוך המחסן ופערתי עיניים. זה היה גן עדן. מדפים ארוכים נמתחו מהרצפה לתקרה לאורך כל הקירות ועליהם ציוד מכונאות וגננות, צינורות, פחי צבע, תרסיסים שונים, חביות, צמיגים, מחרטות. נראה היה שניתן לבנות בין כותלי המוסך הזה מאופנוע ועד פצצת אטום. יצאתי החוצה. טימי כבר הכין את הסוסים.

"איבדת את הדרך במחסן?"

"נראה שיש לך שם פשוט הכל".

"ככה זה כשחיים במקום מבודד ואי אפשר לדפוק אצל השכן או לקפוץ לחנות בשביל כל בורג. אני מתאר לעצמי שברוב החוות תמצאי מחסנים כאלה".

רכבנו בין האורנים. טימי גילגל ג'וינט מתחת לכובע הבוקרים, מתנועע לקצב פסיעות הסוס מצד לצד. שני הסוסים פסעו ביער, סוסו של טימי מגיב לנגיעות הכי קלילות, שכמעט לא נראו לעין, והסוס שלי עוקב אחריו. עמדנו מעל מצוק, בקו התפר בין העצים והעשב הסמיך, והבטנו למטה למים ועמוק בתוכם.

"טוב, אני לא חושב שנמצא משהו היום. יש עוד בשר צבי שצדתי בשבוע שעבר". גשם דקיק החל מטפטף. משכנו קלות במושכות. הסוסים נענו מיד והסתובבו. חצינו פלג קטן, וטימי קפץ מהסוס ולגם.

"מים. סם החיים". הוא שטף את פניו והרים את אוכף הסוס, מראה לי ציור שנצרב בעור. הציור תיאר קשת בענן מעל לנהר. קצה אחד של הקשת הסתיים

בראש נחש. "המים היו קדושים לאבוריג'ינים. המעיינות ומאגרי המים היו בית לנשמות שהותירו אחריהם הברואים על פני כדור הארץ. אותן נשמות התגלגלו הלאה לאדם, לחי ולצומח, ושמר עליהן הפיתון הענק, הידוע כנחש הקשת בענן. בכל פעם שדמותו הצבעונית של הנחש הופיעה בשמים, זה היה סימן להימצאות מים או להיווצרותם. מקורות מים קבועים היו אתרים חשובים ב'נתיב החלום' של הילידים".

"אבל הרי אין יותר מדי מים ברוב חלקי היבשת".

"נכון. לכן יש להם חשיבות כה גדולה. החיים במדבר לימדו את הילידים לעקוב אחרי בעלי חיים שהובילו אותם למקורות מים, לאתר אדמה לחה, להפיק מים משורשים, עלים וענפים. הם ידעו איך לסחוט אותם מבעלי חיים, לשמר מי שטפונות בסכרים ולשאת אותם ממקום למקום בעזרת כלי קיבול כגון נאדות עור, שאותם פיתחו עם הזמן".

חלפו שלוש שעות. נכנסנו לביקתה דרך הדלת האחורית ישר למטבח. החדר היה אפלולי, בקיר אחד נפער תנור עצים שחימם קדירה שהיתה תלויה עליו. אחרי שהלצנו נעליים, נכנסנו פנימה. הלן קידמה את פנינו בחיוך וערכה את השולחן. ניחוח בשר צבי ודלעת אפויה התפשט בחלל הביקתה. מיהרתי להתקלח לפני הארוחה.

חלון המקלחת השקיף למפרץ. הכל התאים למקלחת ארוכה, אבל קיצרתי. הרחיות משכו אותי החוצה. מלבדי היו במקום זוג פומיס, אנגלים, ואחרי הארוחה התפרקדנו כולנו על השטיח מול האח הבוערת. היה קר בגבהים. שום דבר לא אצר בתוכו את חום השמש.

העייפות, הבירה ואווירת המקום התפשטו באיברי, והתכרבלתי מול האח.

"שש", אתם שומעים?" הלן הניחה אצבע על שפתיה. שקט השתרר בביקתה. קול חלול הדהד הרחק. כמו קול נשיפה עמוק, כמו רוח שנושפת בין קנים. "דיג'רידו. כלי נשיפה פרמיטיבי של האבוריג'ינים. אין כמו הצליל שלו במרחב הגדול הפתוח של האאוט בק".

זכרתי שראיתי בשווקים אמנים שציירו על הדיג'רידו, אותו גזע חלול שטרמיטים אכלו את תוכו. לאחר ששוייף הגזע, חתמו את שפתיו בשעווה וציירו עליו. הניגון באותו כלי היה מסובך. צריך היה להשתמש בטכניקת נגינה מיוחדת של שאיפה ונשיפה בו זמנית. באותו שוק הסתובבו שלושה אבוריג'ינים צעירים, בד צבעוני כיסה את חלציהם וגופם היה צבוע בצבעים שהפיקו לבד. צביעת הגוף נעשתה כדי לבצע "קורובורי", ריקוד מסורתי המציג אגדות מזמן החלום.

"טימי, ספר לי קצת על האבוריג'ינים. נראה שאין אוסטרלי לבן שאוהב אותם,

וגם הם מצידם לא מסמפטים במיוחד את הלבנים".

טימי שתק ובהה בכוס היין. אחרי דקות ארוכות החל לדבר. "ובכן, האבוריג'ינים הגיעו לאוסטרליה מאינדונזיה לפני עשרות אלפי שנים. הם חיו במבנה ארגוני משפחתי והתקיימו בעיקר מציד ומדיג. הם שמרו על איזון הטבע, ומעולם לא צדו עד הכחדה. כלי הציד שלהם היו הבומרנג, חניתות עם חודי עץ ואבן, הוומרה, שאלה ידיות ההטלה לחניתות, רשתות ארוגות לתפיסת הוולאביס והקנגרו ורשתות דיג לצלופחים ולדגים. כדי לצוד עופות מים, צללו עם שנורקל עשוי קנה, שאותו אחזו בפיהם. תפקיד הגבר היה לצוד, ליצור כלים ולהשגיח על חוקי הזכרות, ותפקיד האשה היה לדאוג לאוכל ולגדל את הילדים. תושבי הקבע מביניהם התאימו את תנאי מגוריהם לאקלים, לזמן השהיה ולמקורות שהיו בשטח. חלקם התגוררו בבקתות עשויות קש ועלים, וחלקם בבתי אבן. היו ביניהם כאלה ששחרו בפריטים שהיו נדירים בחלקים אחרים של היבשת או שהיתה להם חשיבות דתית עצומה. הם ניצלו את אותם מפגשים לטקסים, שירים וריקודים.

"לאבוריג'ינים יש תפיסת עולם מיוחדת. זמן חלום הוא הזמן בו הכל נברא, ואותו 'חלום' מקשר בין עבר, הווה ועתיד. הוא בא לידי ביטוי בסימני הבריאה הפיסיים, כגון אתרים מקודשים במפת החלום המציינת תוואים בני מאות קילומטרים, שבהם נע הבורא הקדמון, ובטקסים. אותו קשר נשמר בעזרת חוקים, מסורות וטקסים שאותם הם מקיימים באתרים בעלי החשיבות הרוחנית, שלשם, כך הם מאמינים, ישובו רוחות המתים. הם האמינו שהם עדיין מוקפים באותה ישות קדושה ושהם יכולים לראות אותה ולמשש אותה ביציריה, בין אם אלה האבנים, הצמחים או בעלי החיים. 'צ'ורינגה' היתה מפת החלום שצוירה על החול, על קירות מערות וגם על גופות המשתתפים בטקסים. הם הטילו עונשים חמורים על מי שהזניח את האחריות לתיחזוק אותם אתרים קדושים משום שהם האמינו, שההשלכות יפגעו בכל חברי השבט ויבואו לידי ביטוי במחסור במים, במחלות מסתוריות או באסונות טבע.

"לפני 200 שנה הופיע האדם הלבן. מובן שלא היה להם סיכוי נגדו. הם התגוררו בחלקים שונים ברחבי היבשת ודיברו בערך 250 שפות שונות. לא היתה להם מערכת חוקים או ארגון, ולאדם הלבן היה קל להשתלט עליהם. אדמותיהם נגזלו מהם, והם נחשפו לסמים ולאלכוהול, שלא הכירו קודם. כך מצאו עצמם נדחקים לשמורות קטנות, חסרי יכולת ואמצעים, כלים בידי הפוליטיקאים. הגבילו אותם בתנועה ובתעסוקה, והפער ביניהם לאדם הלבן הלך וגדל, בעיקר בגלל חוסר הבנה שהביאה לחשד, לשנאה ולאלימות".

"אבל איך אפשר להאשים את הלבן? הרי כל כך הרבה מתרבות האבוריג'ינים מתבססת על אמונות טפלות".

"דווקא כל אותן אמונות שללכן נראו מופרכות ולא מציאותיות, התגלו כבעלות סיבה רציונלית לחלוטין. לדוגמה, אזור מסוים שהם החשיבו כבעל כוחות על טבעיים שמחלישים את בני האדם, התגלה בדיעבד כאזור מחצבי אסבסט מסרטן. באזור דיג שנחשב כמקולל, נמצאו שוניות נדירות שהרעילו את הדגים. כך שיש דברים שפשוט נשגבו מבינתו של האדם הלבן", הוא אמר בנימת זלזול והוסיף בשקט: "ונראה שעדיין חלק גדול נשגב מאיתנו, בעיקר בגלל חוסר רצון לפתיחות".

"ומה עם כל ההטבות והכספים שהממשלה נותנת להם?"

"תאמיני או לא, אבל רק לפני 20 שנה הכירו בקיומם והם נהפכו לאזרחי אוסטרליה. אין ספק בכשלון האדם הלבן בהטמעת הילידים בחברה הלבנה שפלשה לחייהם, וזו הסיבה לכל ההטבות המוגדלות שהם החלו לקבל בשנים האחרונות. הם לא תמיד יודעים להשתמש בכל אותם דברים שהממשלה מעניקה להם. קחי לדוגמה את בתי המגורים. הם לא רגילים לחיות בבתים. הם עוקרים את החלונות והדלתות כדי להבעיר מדורות בחצר, ונשארים לישון בחוץ. כך התגלגל הדימוי של הקופים הפרמיטיביים, חסרי בינה ותרבות, והגזענות צמחה. "באופן סוציולוגי טבעי לחלוטין, האבוריג'יני לא ניסה להיטמע בחברה הלבנה שהוקיעה אותו, והוא התגלגל לשתיה על מנת לא להתמודד עם העובדה שאינו רצוי. הילדים שלהם גדלים חסרי שאיפות, בגלל הרגליים שמציב להם האדם הלבן ובגלל תהליך התבגרות לקוי וחסר תנאים, הנובע ממחסור באוכל, בתרופות ובכסף לבגדים ולספרים, והם נאלצים לקחת את דמי האבטלה. כך נמשך מעגל הקסמים הזה ומעמיק את הקרע בין הגזעים".

טימי הרהר רגע, מבט מתוסכל בעיניו, והמשיך: "האדם המערבי פשוט לא מבין שאי אפשר לכפות את חוקי אירופה על תרבות בת עשרות אלפי שנים שחיה תחת חוקי הג'ונגל ולצפות שהיא תתערה בלי בעיות. התיקול היה בלתי נמנע".

"ואיך ה'לבן' מצטדק?"

"האדם הלבן מאשים את האבוריג'ינים בכשלון האינטגרציה. הלבנים טוענים: 'אנחנו נותנים להם הזדמנויות, והם פשוט לא מסוגלים'. אלמלא מאבקם העיקש של הילידים, סביר להניח שמצבם היה הרבה יותר רע. בשנת '76 הוכר חוק זכויות אדמת הילידים והחזירו להם שטחים. תרבותם הוכרה רשמית, ונהפכה לנושא שנלמד בבתי הספר. פותח נושא התיירות, האמנות והמורשת. נותרו מעט מאד אבוריג'ינים טהורים, כמה עשרות אלפים, כשתוחלת החיים שלהם נמוכה.

שיעור האבטלה גבוה ומשכורותיהם של אלה שעובדים, נמוכות מאד".

"ומה עם כל בני נישואי התערובת?"

"הם די מסכנים. עבור הלבנים הם אבוריג'ינים, ועבור הילידים הם לבנים. הם חיים במין חוסר זהות עצמית, ורבים מהם נחשבים לבעייתיים. כשקפטן קוק פגש בהם לראשונה הוא כתב באחד מיומניו: 'הם אולי נראים כאנשים האומללים ביותר על פני כדור הארץ, אבל למעשה הם מאושרים הרבה יותר מהאירופים. הם חיים בשלווה שאינה מופרעת על ידי תנאי חוסר שוויון'. האירופי בא והרס את אותו אושר של חייהם הפשוטים. הם חיו עשרות אלפי שנים לפני בוא האדם הלבן בארץ קשה עם אקלים הפכפך, ולמרות שידעו הרבה קשיי הישרדות, הם גם ידעו טעם צחוק ושמחה. חסרי אלכוהול וסמים".

שתיקה השתררה בחדר. כל אחד הירהר במה שטימי סיפר. אחרי כמה דקות שברה הבחורה האנגליה את השתיקה: "אתם חושבים שקיומם תוך שמירת המסורת בת עשרות אלפי השנים אפשרי בכלל בשנות האלפיים?"

"איני יודע. מה שבטוח זה, שהלבן לא ממש ניסה לשמר משהו עוד מההתחלה, ועמדת רבים מהלבנים אינה שונה מזו של המתיישבים האירופים הראשונים". הי'פומי' הסיט את נושא השיחה. כבר מתחילתה לא היה מרוכז, וישב מכורבל מול האח עם ספר מטיילים, מסמן בעיפרון. הוא פנה אלי ושאל: "את מטיילת עם הספר לונלי-פלאנט בעברית?"

"לא משתמשת בשום ספר. בינתיים אני עוקבת אחרי החושים שלי והעצות של המקומיים. הם שווים יותר מכל מדריך. לא באתי רק כדי לפקוד את האטרקציות של היבשת".

טימי בלע חיוך. החריצים שסביב עיניו העמיקו, והוא הרים את כוס היין: "לחיי אוסטרליה".

"לחיים".

בבוקר הלן דחפה לי לתיק צנצנת דבש הדרים שהפיקה לבד. "את צריכה אנרגיה עם האופנוע הזה והתוכניות הגרנדיוזיות שלך". התחבקנו בחום. טימי לחץ את ידי לחיצה חמה וחזקה, בדיוק אותה לחיצה שנתן לי בדקה הראשונה שנפגשנו. איך אפשר להתאהב באנשים אחרי כמה שעות שמבלים במחיצתם.

מהביקתה רכבתי צפונה, מרחק חצי יום רכיבה לפרברי קיירנס. ניתן היה להרגיש שזה סוף הקיץ ושהסתיו בפתח. העצים איבדו מהגוון הירוק שלהם, והעולם נצבע בכתום וחום ואדום וצהוב. הגעתי לעיר הצפונית ביותר לאורך החוף המזרחי.

קיירנס היא מעין עוצמת דרכים עם שדה תעופה בינלאומי קטן, ואנשים נוהגים

לטוס משם לפפואה ניו גיני או יוצאים צפונה לחצי האי הפראי קייפ יורק, חלקם באים מהדרום או מהמערב דרך הכבישים הראשיים. במזרח נמתח מחסום השוניית הגדולה לאורך חופי העיר. העיר משמשת מרכז למגוון עצום של פעילויות כבאנג'י, צניחה, צלילה, ראפטינג, טיולי סוסים, ג'יפים ואופנועים. ללא ספק הרסה ההתפתחות את האווירה הרגועה של העיירה הטרופית.

בשלב זה החל מקס לגלות סימני עייפות מדאיגים, אחרי אלפי הקילומטרים שהמנוע הקטן שלו עבר, סוחב אותי ואת הציוד הכבד. צליל המנוע לא היה נקי, ובהילוך החמישי הוא חרק נוראות. גלגלי שיניים, תיארתי לעצמי, כסף לאופנוע חדש לא היה לי. אפילו לא די כסף לתקן את מקס. החלטתי לעבור בין המוסכים ולשאול את המכונאים אם יש פתרון אחר. אולי כאן אוכל להשיג עבודה לתקופה קצרה ולתקן את האופנוע.

תחנה ראשונה היתה בסופרמרקט, שם קניתי לחם ובשר. המשכתי לכיוון האספלנד – הרחוב שנמתח לאורך החוף. התיישבתי על הדשא ליד האופנוע, רעבה ועייפה, ותהיתי מה יהיה הצעד הבא. בחור קטן וצנום התיישב לידי ופתח בשיחה שנמשכה שעה וחצי. הוא נראה לי קצת רעב, והצעתי לו לחם ובשר.

ג'יי סיפר לי שהוא עובד על אי קטן מול קיירנס, האי גרין, ששייך לשני חברים שלפני שנים היו ציידי תנינים בפפואה ניו גיני. כששבו לאוסטרליה עם מכולות מלאות תנינים חיים ומתים ואוצרות אמנות של שבטי פפואה, לא הסכימה ממשלת אוסטרליה להכניס לשטח היבשת את תכולת המכולות מחשש למחלות. הציידים רכשו את האי ובנו לעצמם בין העצים בית נפלא וצמוד אליו מוזיאון ימי ומוזיאון לעבודות אמנות. האי מוכרז כשמורת טבע. בניגוד לאיים רבים שהיו פעם חלק מהיבשה ונפרדו ממנה או נוצרו בעקבות התפרצות הר געש, נוצר האי גרין מחולות נודדים שעפו ברוח והתיישבו על השונית הגדולה. ג'יי גר ביאכטה שלו שעוגנת מול האי, וכששמע את הסיפור שלי בראשי פרקים, הציע לי לבוא להתארח מספר ימים על האי או על היאכטה. "אני חושב שיעניין אותך מאד לבלות על האי ולשוחח עם הציידים הקשישים. גם הם ישמחו לפגוש בך. אחד מהם היה נהג מרוצי אופנועים בעבר".

נעלתי את מקס בחניון מול המזח, וג'יי הוביל אותי לרציף. "זו היא", הצביע בגאווה על יאכטה לבנה, "קניתי אותה לפני חודשיים".

"איך נגיע אליה?"

"בעזרת הדינגי".

"דינגי?"

ג'יי קפץ לסירת פח קטנה, היא הדינגי, והחל מסדר את הציוד שלי. ירדתי

לסירונת והתמקמתי בקושי בין כל הציוד. הדינגי שטה באיטיות בין היאכטות הגדולות. כל גל קטן איים להפוך אותנו למים. אנשים נופפו לנו לשלום ממרומי הסירות, וג'יי החליף איתם מילים תוך ניווט ביניהם.

הגענו ליאכטה. ג'יי תפס את המעקה והצמיד את הדינגי לדופן. אחרי שקשרנו את הדינגי, הוא טיפס על הסיפון וזרקתי אליו את הציוד. טיפסתי למעלה והבטתי סביב. סיפון לבן עם גומחות לישיבה ועליהן כריות כחולות, תורן עץ גדול שעליו מפרשים מגולגלים, חבלים שקשקו ברוח המלוחה. ירדנו למטה, והוא הראה לי את בטן האניה. שני חדרי שינה, מקלחונת, שרותים, מטבחון, פינת אוכל ועוד שש מיטות צרות. הכל ספון עץ ומלא ביצירות אמנות מההפלגות שג'יי עשה ברחבי המזרח.

בשעות אחר הצהריים המוקדמות הרמנו עוגן, ואחרי כשעה הפלגה הגענו אל האי גרין, אי אלמוגים יפהפה מוקף בשוניות. דרך המים השקופים ניתן היה לראות את האלמוגים, חלק מזערי מהשונית שמתפרשת לאורך אלפי קילומטרים מול החוף המזרחי במרחק של 30 עד 80 קילומטרים. ג'יי ראה שהבטתי מוקסמת במים וסיפר לי, ששכבת האלמוגים יכולה להגיע לגודל של 50 מטרים ולגיל של 200 מיליון שנה. ענגו כמה מאות מטרים מהאי, כדי שבטן היאכטה לא תפגע בשוניות, ופרשנו לישון בשני קצות היאכטה.

הדינגי לקחה אותנו למחרת בבוקר אל האי. ריחפנו מעל למים רדודים ושקופים, דרכם השתקף עולם האלמוגים והדגים.

"אין כאן כרישים?"

"זו שמורת טבע ואסור לדוג כאן. התנאים האידיאליים של החי התת מימי יוצרים שרשרת מזון עשירה, ויש כאן הרבה כרישי ריף קטנים. הם לא יתקפו בדרך כלל, אבל אל תתעסקי איתם. הם קצת אגרסיביים".

"אל תדאג, אין לי שום כוונות להתעסק איתם".

ירדנו אל החוף וג'יי נפנה אל עיסוקיו. הקפת האי הקטן ארכה 20 דקות. החול היה לבן וזך, ובתוך טבעת ההזהב הזו גדל פרא יער טרופי. כמה שבילים נכנסו לתוך היער. שוטטתי לבדי ברחבי האי, נתקלת בעופות ובצפורים. באמצע היער מצאתי גזע עץ ענק שמישהו החל לעבד ולגלף בו בת ים עצומת מימדים בעלת שיער מתולתל וארוך שצנח על שדיים זקורים. עבודה יפהפיה, שיוצרה שכח אותה. אולי הזכירה לו בת ים ממשית שפגש פעם. פה ושם צימחה העלמה עשב ופטריות.

המשכתי בטיול עד שהגעתי למבנה ששימש מוזיאון ימי. נכנסתי אל המוזיאון וטיילתי בין כלובי תנינים ובריכות צבי מים. לאורך הקירות היו אקווריומים

עם דגים, נחשים וכוכבי ים, לובסטרים וסוסוני ים, פה ושם עמדו פסלי אלים מאיימים, מסיכות מלחמה, שריוני צבים ופורחלצי תנינים. אחד מהם היה התנין הגדול ביותר שהציידים נתקלו בו לקראת הפנסיה. תנין באורך 11 מטר. למרות שידעתי שהוא מלא בקש, העדפתי להתרחק ממנו.

יצאתי אל כלובי התנינים. זו היתה הפעם הראשונה שראיתי תנינים חיים כל כך מקרוב. חלק מהם היה באורך של קרוב לעשרה מטרים, וגילם התקרב למאה שנה. הם היו כבדי גוף ורבצו עצלים במים ירוקים ומגעילים, לא מוטרדים מהזבובים ומהציפורים שישבו עליהם. רק עוקבים אחרי כל תנועה בעיניים קטנות, צרות ומרושעות. פתאום, כהרף עין, במהירות שלא תאמה את גודלו, תפס אחד התנינים את הציפור שהתגרתה בו, גילגל אותה בין שיניו, ולאחר שבלע אותה חזר לבהות מיתמם, ורק שיניו החדות מבצבצות כמו חיוך מרושע. הצטמררתי ועברתי אל אגף הדגים. נכנסתי לחדר ארוך וחשוך שבקירותיו קובעו אקווריומים תכולים עם יצורי מים שונים. שקט שרר בחדר. כל הרעשים החיצוניים נבלעו ולא הגיעו לאזניי, חוץ מהקול העדין של בועיות האוויר במים והפילטרים. קולות תת מימיים. החדר הקסום הזה התחבר לחדר קסום לא פחות, שנראה כמו תפאורה בסרט על שודדי ים.

החדר היה מלא בתיבות עץ כבדות מגולפות ומעוטרות, שריונים, חיצים עם ראשים מחודדים ומאיימים, תופים גדולים שעור מתוח עליהם, מסרקים וסכינים, עורות חיות, פולחצים שנראו כאילו תכף יתעוררו לחיים, מגינים, פסלים עצומים בדמות מפלצות אדם ולידם פסלים קטנטנים בצורת חיות. ריהוט כבד עמד על מחצלות קש, תכשיטים היו תלויים בכל מקום. הכל היה עשוי מחומרים טבעיים - עץ, סיבים, שנהבים, שריוני צבים, עצמות, שערות. מעובד בפרמיטיביות, אך ברמת גימור גבוהה, בין אם זה הריקוע העדין בתכשיטים או הגילוף בעץ ובשנהב. ללא ספק הושקעו שעות עבודה ארוכות בכל חפץ וחפץ.

יצאתי מוקסמת, מרחפת בעולם משל עצמי. השעה היתה עדיין מוקדמת ובחוץ שררו טמפרטורות נעימות שלפני חום הצהריים. בשביל קטן הגעתי אל החוף והתפלשתי לי בעצלתיים בחול החמים, נותנת לגרגרים ללטף אותי וממשיכה לחלום על מה שראיתי, לרקום את אגדת אינדיאנה ג'ונס. השקט הופר כשספינה גדולה ורועשת קרבה לאי. נזכרתי שג'יי סיפר לי על הספינה שמגיעה כמה פעמים ביום מקיירנס. תיירים וצוללנים הגיעו לכמה שעות לשחות, לצלול, ולנוח מהיבשת. ניתוק זמני.

קולו של רוד סטיוארט צווח WE ARE SAILING. כעשרים איש ירדו מהספינה ופשטו על האי. רובם התרכזו בחוף המרכזי ובמוזיאון. בודדים טרחו לשוטט

ברחבי האי הפיצפון.

פסעתי לאורך החוף לעבר המזח, ממנו ירדו התיירים, וראיתי זקן לבוש בבגדי גולף לבנים, משקפי שמש עצומים וכובע עור מעוטר בחבל ראפיה ועליו שיניים שנראו כמו שיני תנין. הוא עמד בקצה המזח והחזיק בידו חבילת עלוני פרסום, אותם חילק לכל אדם שעבר.

"האללו, בחורונת. לא ראיתי אותך יורדת מהאניה".

"אה, אני אורחת של ג'יי".

"את בטח הבחורה עם השם המוזר שרוכבת על האופנוע. ג'יי סיפר לי עליך הבוקר. נעים מאד, רובין."

בשעתיים הבאות ישבתי על המזח מקשיבה לסיפורים של רובין על מלחמות בתנינים, החיים בחברת הפפואנים אוכלי האדם וימי הזוהר של האופנועים. שוחחנו על המון נושאים, ורובין הבטיח, שאם היה פוגש בי לפני 50 שנה היה חוטף אותי על האופנוע שלו אל מדבריות אוסטרליה.

"כן, מייט, ישר אל המדבר. שלא תוכלי לברוח לשום מקום".

"אבל אני לא מוכנה לשבת מאחור".

אחרי מחשבה קצרה חייך, "טוב, אולי הייתי גונב אופנוע אחד גם בשבילך". ג'יי עבד רוב שעות היום, ואני העברתי את הזמן, שוחה הלוך וחזור בין האי ליאכטה, צוללת, אוספת צדפים ומזכרות ומבלה שעות ארוכות עם רובין. בניתי ארמונות בחול, חלמתי ודמיינתי. למדתי בעל פה כל ריף וריף מסביב לאי, וצפתי שעות בעצלתיים על הבטן עם הראש במים, מחטטת ללובסטרים בחיי האהבה ועוקבת אחרי דגים, משחקת במלפפוני ים אדומים, שנראים כמו ספוג ליפה ארוך ומחוספס. ליקטתי כוכבי ים כחולים וורודים ונתתי להם לרחף כמו נוצות במים עד לקרקעית. מדי פעם התקרבו דולפינים וברחו, משחקים איתי מרחוק, ואני הייתי בת הים בכחול הגדול.

כמה פעמים הטיל עלי ג'יי את מלאכת האכלת התנינים הקטנטנים שרק בקעו מהביצים. השלכתי נתחי בשר למיכל כחול וגדול שבו הצטופפו עשרות תנינים בגודל אצבע. יש משהו במרשעים האלה. כל היצורים נראים כל כך חמודים וחסרי אונים בשבועות הראשונים להיוולדם. אפילו התנינים. עורם המחוספס של הגדולים יותר התגלה, בניגוד לצורתו, כעור רך ועדין. גם כשהם מגיעים לבגרות, עורם נשאר רך.

בשעות אחר הצהריים יצאנו עם רובין ואחותו להפלגות קצרות, פוגשים חברים של ג'יי על יאכטות אחרות אי שם בלב ים, או סתם מקיפים איים אחרים לא מיושבים.

"אומרים שהאגדות על בנות הים, מקורן בדייגים החרמנים שהיו בועלים את פרות הים", סיפר לי ג'יי כשראינו באחד הימים פרת ים גדולה משחקת מתחת לסיפון.

באחת הצלילות האלה, בעודי שקועה באלמוג אש, ג'יי סימן לי להסתובב. פניתי וראיתי שני כרישים אפורים, באורך מטר וחצי כל אחד, משייטים להם בין השוניות במרחק שלא עלה על שניים שלושה מטרים מאיתנו. חובטים בסנפיר ימינה ושמאלה, מתקדמים באיטיות בממלכה שלהם. הסנפיר המפחיד הזה נראה כל כך טבעי. הנה אני במים, לגופי רק בגד ים ושנורקל, מבקרת בטריטוריה שלהם ומשתדלת לא לנוע במהירות כדי לא להתגרות בהם. לא פחדתי. היתה לי הרגשה שכלום לא יקרה ושבסך הכל אני צופה בשני דגים גדולים. הם המשיכו לשייט עוד קצת בסביבתנו, מתעלמים מאיתנו, ולבסוף פנו הלאה.

בצלילה אחרת ג'יי הראה לי איך לתפוס צב ים ענק בשכמות השריון שלו ולרחף איתו במים. הם היו זריזים ומהירים, והיה קשה לתפוס בגבם ולהיצמד אליהם למספר שניות. דגנו דגים ולובסטרים, ובכל יום בשעת השקיעה ישבנו על הסיפון, נהנים מיין פורט ומגבינה מעושנת, וצופים בשמש טובעת.

התקשרתי אל עופי מטלפון ציבורי שעמד בין הדקלים.

"מה חדש אצלך?"

עידכנתי אותה בהתרחשויות האחרונות וסיכמתי: "אני כבר כמה ימים בנירוונה". אחרי כמה ימים היא טרחה ושלחה לי הגדרה מדוייקת של המושג "נירוונה". לא ההגדרה המערבית, שמגדירה נירוונה כאושר בלתי נדלה, פורקן עילאי, אלא מהפילוסופיה ההודית: אפסות, ריקנות, דעיכה, שחרור. כשאנו מצליחים להתנתק מכל תפישה מוקדמת לגבי הדברים, מחשיבותם כלפינו, אנחנו מפסיקים לרצות אותם. ריקנות הדברים. אז מפסיקים לסבול. הסבל נובע מחוסר סיפוק בסיסי אנושי. אז אפשר להגיע לנירוונה. ואת המצב הזה לא ניתן לתאר. אין שם כלום, כמו שרטאיצ'י אומרים לך לחשוב על כלום, להתמקד בכלום. והיא מוסיפה: "כל שורה שאת כותבת, עושה לי חשק עז להשאיר להורי פתק: 'נסעתי לאוסטרליה, אשוב עוד כמה זמן', ללוות כסף ממישהו ולחתוך מכאן. אחרי המחשבות האלה, או שאני הולכת לישון או מתיישבת ללמוד למבחן, וחוזר חלילה".

ביום האחרון שלי על האי, ג'יי הציע לי להצטרף אליו ואל עוד שתי יאכטות להפלגה בת שלושה חודשים צפונה מקיירנס לעבר פפואה ניו גיני ושאר האיים שבאזור. העדפתי להמשיך מערבה על גבי האופנוע והוא אמר לי, שההצעה בעינה עומדת בחודשיים הקרובים, ושאם אחליט להצטרף, שרק אטלפן אליו מהיכן שלא אהיה ואודיע לו.

בשעת בוקר מוקדמת נפרדתי מהאי, מרובין, מהחול ומהצדפים. ג'יי החזיר אותי ליבשה. "תיזהרי בדרכים, מייט", אמר, "ואל תעשי שום דבר טיפשי. בלי שטויות".

"מה זה שטויות?" ניסיתי לדלות ממנו הגדרה, לדעת ממה הוא רוצה שאשמר ולא אעשה.

"זה כל דבר שאת עלולה להתחרט עליו לאחר מכן".

"אבל אם לא אנסה, לא אדע".

"אל תתחכמי", חייך, "מדובר כאן בעניין של חיים ומוות. זה לא משחק וידאו שאפשר להיפסל ולהפסיד נקודות בלבד. בכל אופן, צרי קשר ודווחי לי מה חדש איתך".

דילגתי אל המזח, נפרדתי בחיבוק מג'יי וקיפצתי אל החניון. מקס עוד שם: "מקס חמוד, התגעגעת אלי?"

האופנוע עמד לו שקט באפלולית החניון. העמסתי עליו את הציוד, ובהתנעה ראשונה הוא הגיב ונהם חרישית. נו, טוב. רק בן 250 סמ"ק. כל אותם ימים על האיאכטה הדחקתי את העובדה שמצבו בכי רע. מספר הטלפונים העתקתי כתובות של מוסכים ורכבתי אל האספלנד, מרכז העיר, שם החניתי את האופנוע והתיישבתי באחד מבתי הקפה.

זמזום עצבני של חרק גדול נשמע מתקרב. מנוע אופנוע בן שתי פעימות. אחרי כמה שניות הגיח מעבר לפינה האופנוע עצמו. הוא עצר מול בית הקפה שישבתי בו. רוכבו ירד והתיישב בשולחן שלידי. התבוננתי באופנוע שהיה מעוטר כולו במדבקות מוסך אופנועים. כשסיימתי לאכול שאלתי את הרוכב אם הוא עובד באותו מוסך אופנועים, וכשהשיב בחיוב הצבעתי על מקס והסברתי לו מה הבעיות.

"תביאי אותו למוסך ונראה מה אפשר לעשות איתו".

עם כרטיס הביקור נסעתי לכיוון מוסך לא רחוק ממרכז העיר, מלא בחברה צעירים ובמוזיקת רוק רועמת. אחד הבחורים עזר לי לפרוק את הציוד ממיני מקס ולהעלות אותו על ליפט. אחרי בדיקה ארוכה קיבלתי דוח מצב. האופנוע קטן וחלש, הקרבורטור עייף, המנוע לא סותם ועלות התיקון תהיה בסביבות 500 דולר. "ובכלל, אני לא בטוח שכדאי לפתוח מנוע באופנוע כזה עם קילומטראז' של סוס קרבות ותיק", אמר לי בעל המוסך בפנים רציניות. "לדעתי, כדאי לך להיפטר מהאופנוע הזה ולרכוש אופנוע אחר".

מיני מקס המסכן. עמד שם עירום, בלי כל הפלסטיקים שכיסו אותו בדרך כלל, המושב שלו מפורק ואני אובדת עצות. אין לי 500 דולר. אלה דמי המחיה שלי

לחודש שלם. לא יכול להיות שמצב האופנוע כל כך רע. הרי עד עכשיו הוא לא עשה שום בעיה. הוא רק עייף קצת. אולי זה תרגיל של בעל המוסך, שרוצה לנצל את העובדה שאני לא מבינה הרבה במכונאות?

"אני שוב מציע לך להיפטר מהאופנוע ולקנות אופנוע חדש. יש הרבה לתקן פה, והאופנוע הזה בהחלט לא שווה את הכסף".

יצאתי מבולבלת לחצר המוסך ופתאום ראיתי אופנוע מוכר. ב.מ.וו. אדום ששתי מזוודות מתכת מרותכות לישבנו. על מזוודה אחת הודבקו מדבקות מכל רחבי העולם, ואת השניה עיטר תרשים של מפת העולם וקווים אדומים סימנו את נתיב נסיעתו. אירופה, המזרח התיכון, אפריקה ואוסטרליה. ידעתי למי שייך האופנוע. והנה שמעתי את קולו, ומיד אחר כך ראיתי את גבו של הגרמני המצחיק הזה.

"קלאוס, זה אתה?"

הדמות הסתובבה מופתעת. "היי, מה את עושה כאן?"

"אתה האחרון שציפיתי לפגוש עכשיו".

"ג'יזס, נכון. מה קרה לך? את נראית קצת עצובה. ובכלל, מה קרה איתך מאז שנפגשנו?"

את קלאוס הכרתי חמישה חודשים קודם לכן בכפר דייגים קטן באזור מבודד של ניו זילנד ששהיתי בו תקופה ארוכה. טיילתי אז עם אורל ברכב, וקלאוס הופיע יום אחד בצריף הדייגים שלנו רכוב על אופנוע ב.מ.וו. 1,100 סמ"ק מאובזר כראוי. אורל, אופנוען הולנדי, הזמין אותו להתחלק איתנו בארוחת הערב, וקלאוס סיפר לנו שיצא מגרמניה רכוב על האופנוע ומניו זילנד מועדות פניו אל אוסטרליה. עם הזמן למדנו לחבב זה את זה, וכשסיפרתי לו על התוכנית שלי לבוא לאוסטרליה ולקנות לי אופנוע על מנת להקיף את היבשת, הוא היה קצת ספקן מהיומרות שלי, אבל איחל לי הצלחה. והנה התברר, ששנינו היינו בפיגור של חודשיים בטיול שלנו, וממש במקרה נפגשנו במוסך, אחד משלת המוסכים בקיירנס.

קלאוס סיפר לי, שניסה שלוש פעמים להעפיל לקייפ-יורק ובכל פעם היתה לו בעיה במזלג הקדמי של האופנוע. דלף ממנו שמן טלסקופים.

"נכון שיכולתי לרכב ללא בעיה את כל הדרך למעלה ולקחת איתי בקבוקי שמן, אבל את יודעת שאני גרמני ייקה; והם כבר פעמיים ניסו להחליף ולתקן, ובכל פעם שאני שוב מצפין, אחרי כמה מאות ק"מ מתחילה הדליפה. החבר'ה כאן ממש מעצבנים אותי".

קלאוס נתן לי את כתובת האכסניה שלו ונפרדנו. החלטתי לנסות במוסך נוסף.

שם המכונאים איתרו בעיה בקופסת הגיר ובדיאפרגמה של הקרבורטור, שתפקידה ליצור את הוואקום, ויעצו לי להחליף אותם. לדעתם זה יתן מענה לבעיית אי הספק המנוע. חוץ מזה הם החליטו, שגם הגיר כמעט גמור.

שני המוסכים הבאים איתרו בעיות אחרות.

היום התיש אותי, וכל מה שהשתוקקתי לו היה מקלחת ושינה בלי הפרעה. "דחי כל החלטה למחר. דברים לא ישתנו, אבל הפרספקטיבה שלך כן תשתנה", נזכרתי בעצה של עופי. רכבתי תשושה לאורך האספלנד, ובקצהו איתרתי את משרד התיירים הגדול. לקחתי את רשימת פארקי הקרוואנים ובחרתי בפארק שהיה הקרוב ביותר למרכז העיר במחיר הזול ביותר. נגררתי לשם, מתעלמת מכמה אין כניסות, אפאטית לחלוטין.

כשהגעתי לפארק, רכבתי בין השבילים וחיפשתי את חלקת הדשא המוקצית לבניית אוהלים. עיני קלטו על הדשא שני אופנועים, והחלטתי לחנות לידם כדי שנוכל להכיר מאוחר יותר. אולי הם יתנו לי עצה בעניין האופנוע. לפעמים האילתורים והתחזוקה שנעשים מתוך לכותלי המוסך במגבלות הטרמילאי הנודד והמאלתר יכולים להצילה לא פחות. אנשי המוסך יעדיפו בדרך כלל לוותר או לגשת לפיתרון על ידי החלפת החלק בחדש, בעוד שבעל האופנוע, שמטייל עליו ואין ברשותו הרבה כסף, מתייחס לאופנוע דבר ראשון כאל יצור אנושי ומוכן לאלתר ולתקן עם הרבה יותר רגש וסבלנות לערימת הברזל שהוא רוכב עליה שעות רבות במהלך מסעו. לאורך הטיול פגשתי הרבה רוכבים וראיתי את הקשרים שמתפתחים בין האדם למכונה. היא לא עוד גיבוב מתכת, פלסטיקים וגומי. יש לה שם והיא מקבלת עודף יחס, פינוק ודאגה אמיתית כשמשהו משתבש. עמדתי ליד האופנוע עם הקסדה, מושכת את הזמן מרוב עייפות ומסתבכת עם התרת הקישורים של התרמיל, כשבחור צנום וגבוה ניגש אלי. עיניים כחולות חקרו אותי מתחת לבנדנה כחולה ודהויה, "מה, זו את שרוכבת על האופנוע לבדך?"

"כן", עניתי בחיוך עייף והוא סינן שריקה.

"איזה יופי, אני גם כאן עם אופנוע. סיימתי עכשיו טיול בן כמה חודשים עם חבר. אלה האופנועים שלנו", הוא הצביע על שני האופנועים שעמדו מאחורינו. זיהיתי מבטא בקולו ושאלתי אותו לארץ מוצאו.

בחצי ביטול הוא ענה: "מישראל".

"אז אחי, דבר עברית", השתבשי בעברית.

"מה, את גם מישראל? אני לא מאמין".

עשינו הכרה וגילינו, שבעצם עוד בארץ שמענו אחד על השני, ושהבחור, יניב,

עבד עם חבר שלי באותו מוסך. שנינו יצאנו מהארץ באותו חודש, ואפילו דיברנו בטלפון, רק שאני טיילתי קודם לכן שלושה חודשים בניו זילנד. נזכרנו שצחקנו בטלפון שאולי עוד ניפגש יום אחד בכבישי אוסטרליה, והנה זה קרה. יניב ואורי סיימו את הטיול בקיירנס והכינו את האופנועים למכירה.

הוא שאל אותי לפשר הדכדוך, וסיפרתי לו על מצבו הרע של מיני מקס. "אם יש משהו שאני חייב לחבר שלך בארץ, זה את הידע שלי באופנועים, ולעזור לך עכשיו כמה שאני יכול". זו היתה הרגשה נחמדה שסוף סוף אני יכולה להפסיק להתנהג כמו ילדה גיבורה, ולשחרר החוצה קצת מהפסימיות והמעייפות. יש כתף ישראלית להתנחם עליה.

אחרי יום חם ומתיש נפשית, הרגשתי כמו בובת סמרטוטים חסרת אונים. במקלחת התיישבתי על הרצפה ונתתי למים לנזול עלי, מתענגת על קרירותם וסופגת אופטימיות דרך הטיפות. קיוויתי שהפגישה עם יניב תעזור לי בעניין האופנוע.

אחרי המקלחת יניב הכיר לי את אורי, שותפו למסע, ועוד מספר לא מבוטל של ישראלים שישבו שם. בבקרים הבאים היה שיתוף פעולה ביני לבין יניב ואורי. עזרתי להם לפרק ולנקות את האופנועים שלהם לפני המכירה, והם עזרו לי לתקן את האופנוע. יניב איתר בעיה בגיר ההילוכים כשההילוך השישי חרק נוראות, ואת גלגל השיניים האחורי החלפתי לבעל מספר גדול יותר של שיניים. מה שהוסיף כוח ומהירות להילוכים. גלגל כזה אינו טוב כשצריך לרכב לאט בשטח בהילוך ראשון חזק ואיטי, אך מצד שני הוא יאפשר לי להשתמש בהילוך חמישי מהיר כשישי. כיוון שרוב הנסיעות שלי היו על הכביש, העדפתי להחליף את גלגל השיניים.

למדתי לפרק ולהרכיב מחדש את גלגלי השיניים ואת השרשרת, שגם אותה החלפנו לשרשרת חזקה יותר בעלת טבעות גומי קטנות בין החוליות. הקרבורטור הוצא ממיני מקס ואת מקומו תפס אחד חדש, עם ואקום טוב ומחט חדשה, שהוסיפה 20% להספק כוח המנוע. פלג ההצתה הוחלף אף הוא באותה הזדמנות, וביצענו החלפת שמנים, ניקוי פילטרים אוויר ושמן וכיוון מנוע. פתאום כל הגלילים, חלקי המתכת והבוכנות קיבלו משמעות. לא עוד מסה של ברזל, אלא חלקים חשובים בתיפקוד המנוע. הרגשתי כאילו ערימת הברזל הזו הרגישה את כל הפינוק שזכתה לו.

עיר החטאים הזו היתה עיר חוף נוספת עם אותם הטיפוסים והחנויות. אפילו שמות הרחובות היו זהים. כאן החגיגות הגיעו לשיאן מעצם גודלה, עם מספר לא קטן של פאבים, בתי קפה, מועדונים ומוקדי בילוי אחרים. אבל הבוש קרץ

לי. הרגשתי שנמאס לי מכל החוף המזרחי, על מוקדי הבילוי שבו ועודף האנשים. הבזבוזים היו בלתי נמנעים בחיי העיר, והכל היה יקר יותר. כולם מסביב נראו לי שטחיים ולא עוררו בי כל עניין. שרויים בעולם רדוד משלהם, מורכב ממסיבות, מסיבות ועוד מסיבות. פגשתי שוב בפרנץ ובסוניה, שהמשיכו לטייל ביחד, אך כבר בלי הניצוץ בעיניים, וגם טיפוסים אחרים שנתקלתי בהם לאורך החוף המזרחי. עשה רושם שכולם התנקזו לקיירנס באותו זמן.

בשעות האור עבדנו על האופנועים. העבודה על מיני מקס לא נעשתה באופן רציף, ובמקביל הוכנו האופנועים של אורי ויניב למכירה, כך שהימים עברו בעצלתיים. שוטטנו לאורך האספלנד, ישבנו בבתי הקפה שבצידי המערבי או בצד המזרחי של הכביש, בשוק המכוניות הלא רשמי. תרמילאים שרצו למכור את המכוניות שלהם החנו אותן מול בתי הקפה, השתרענו על הדשא מול הים וחיכו ללקוחות. בשעת הגאות ליכחו גלי הים את קיר האבנים, שמעבר לו היתה רצועת דשא לאורך הטיילת. תיירים שכבו בבגדי ים על הדשא, ביניהם רוכלים ואמני רחוב, היפים ומוכרי המכוניות. כולם שרועים שעות ארוכות, בוחנים את השטח ואת הבחורות בבגדי הים, שלפעמים התעצלו להתלבש כדי לחצות את הכביש לאחד מבתי הקפה, והסתובבו בבגדי ים קטנטנים וצבעוניים בין המכוניות והאנשים הלבושים. העיניים של כולם התרוצצו כל הזמן מתחת למשקפי השמש, והקרנבל נמשך לתוך הערב, כשהאוויר נעשה קריר יותר.

לא נמשכתי להמולה סביבי. הייתי זקוקה לשינוי. רציתי לצאת מהעיר ולשנות כבר את הנוף ואת האווירה. להגיע לאוסטרליה האמיתית. בין כוסות הקפה על הדשא, הבנים ישבו ועברו איתי על מפת אוסטרליה. יניב סימן הערות באטלס הכבישים והקיף מקומות שהיה בהם באזור רמת הקימברליס ומרכז היבשת.

"תגידי", התנער לפתע והרים את ראשו מהמפה, "פגשת או שמעת על גדעון?"

"לא, מי זה?"

"זה בחור ישראלי שמטייל כאן כבר כמה חודשים. הגענו להרבה מקומות נידחים שהמקומיים שם סיפרו לנו שפגשו בחור ישראלי מגודל שיער שמטייל על גבי אופנוע. אני חייב למצוא את הבחור הזה".

"לא שמעתי עליו".

"אם תיתקלי בו, תמסרי לו דרישת שלום".

חזרנו להתבונן במפה. יניב סימן עיגול מסביב לחוזה קטנה במעמקי הקימברליס. "את חייבת להגיע לשם. גר שם זוג נפלא שאירח אותנו שבוע, בריאן ומגי. הם גרים בחווה מבודדת ומתקיימים מדיג, ציד וחקלאות. את תאהבי אותם ואת

המקום. יש להם בגינה עץ באובב עתיק, ומתחתיו אמבטיה ישנה שעומדת על רגליים. גם השרותים ממוקמים בחצר". במשך שעה ארוכה תיאר יניב את החווה ואת הזגוג שגר בה. "אגב, מהם שמענו בפעם הראשונה על גדעון. הוא היה אצלם". דמיינתי את עצמי אחרי יום רכיבה, שוקעת באמבטיה בצל עץ הבאובב. "נשמע לא רע".

"אם תהי באזור, אני ממליץ לך בחום לעבור אצלם".

הימים נמתחו משעממים. לא יכולתי להמשיך בדרך לפני סיום העבודה על שלושת האופנועים, והבנים, שמיצו את מסע האופנועים שלהם, לא מיהרו לטוס הביתה, כך שנאלצתי לעבוד בקצב הניירוונה שלהם.

יום בהיר אחד פגשתי את אוליביה, שהוא צרפתי, היפי, וגם קצת דולפין. ישבנו צמודים, ובשעות הקרובות הייתי עסוקה בלהקשיב לו ולנסות לא לטבוע בעיניים הכחולות שלו, נסחפת איתו לקסם טהור.

"ואם אטבע, תזרוק לי חבל שתשזור מהשער הבלונדיני הארוך שלך" שאלתי אותו.

אוליביה טייל ברחבי אוסטרליה עם אופני הרים שעליהם העמיס את התוף האפריקאי שלו, שאיתו עשה הופעות רחוב ושר את בוב מארלי במין מבטא צרפתי ממיס כזה. הוא נהג למרוח את עצמו בחימר לבן ועמד שעות מחופש לפסל. הוא היה יפה אפילו יותר מהפסל של דוד באיטליה. הוא האמין בשדים ורוחות ופיות ומכשפות ובאהבה בלי גבולות, ושצריך להיות טבעוניים ונאיבים ואסור לאכול גבינות, למשל, כי היום מענים את הפרות בשביל לחלוב מהן. ואסור להשתמש במוצרי עור. חמש פעמים ביום הוא ביקש ממני בעדינות לא לקטוף פרחים או למולל את הדשא באצבעות ולנסות להימנע מאכילת בשר וגבינה. עד שפגשתי בו, לא היה לי רומן עם אף גבר באוסטרליה.

עדיין חשבתי על אורל, החבר ההולנדי שטייל איתי מספר חודשים בניו זילנד. כשנפרדנו, ידענו שכל אחד פונה לדרכו, וקרוב לוודאי שלא נתראה שנית. החיים בהולנד לא נראו לי, ואורל לא ראה את עצמו חי במקום אחר. הפרידה היתה כואבת, והלב לא היה פנוי עדיין להכיר מישהו חדש. כשהגעתי לאוסטרליה חשבתי, שרומנים יהיו חלק בלתי נפרד מהטיול, אבל הם נדחקו הצידה. הריגוש המיני התחלף בריגוש הגדול של הדרכים, הרכיבה והמפגשים עם האנשים. כל יום היה שונה מקודמו, קצב ההתרחשויות היה מטורף, ולא נסחפתי כמעט. בלילות הבודדים, אחרי רומנטיקה והתרפקות. כשלא הייתי על הכבישים או עסוקה בשיחות, בכתיבה ובקריאה, היה לי מספיק על מה לחשוב. בשעות הארוכות שהעברתי לבדי באוהל עדיין התגעגעתי לאורל. היו כמובן רגעים

שכמהתי לחברת גבר, אבל הם היו ספורים. עד שפגשתי את אוליביה. הניצוץ היה מיידי.

בסוף הערב הראשון, נתן לי במתנה מקלות קטורת ואבודקו. ניסיתי לחשוב מתי מישהו נתן לי אבודקו וקטורת במתנה. קראתי לו MY LITTLE FRENCH BOY.

אוליביה ניסה להבין, ותוך כדי כך להסביר לי, את משמעות הפגישה שלנו. הוא ניתח אותה מכיוונים שונים, והייתי משתיקה אותו בנשיקות, אומרת לו שחבל לנסות לנתח. "תשאיר את הרגשות כמו שהם עכשיו. אל תנסה לפרק אותם, כי הקסם עלול להעלם".

כשהסיר מעלי את השמלה, הצטערתי שהזנחתי את עצמי בחודשים האחרונים. גברים לא עניינו אותי באותה תקופה, מה גם שלאורך כל החוף המזרחי היו אין ספור בחורות מכל העולם. כאלה שלא טיילו על אופנוע והמלתחה שלהן היתה מורכבת משמלות, נעלי עקב ותכשירי איפור, חפצים שלי, כמובן, לא היה מקום בשבילם. בטח לרוב הגברים לא נראיתי מצודדדת ביותר במכנסי הג'ינס המוכתמים בשמן, המגפיים ומעיל העור. לא פעם הרגשתי מצד הבחורים שפגשתי לאורך הדרך יחס של כבוד, שווה בין שווים, ואף למעלה מזה. אולי הם חששו ממני, מהכוח ומהעצמאות שהקרנתי. לא כמו אותן בנות יפהפיות וענוגות שהיו מסביב. בערבים שביליתי באכסניות לא שבלתי מעודף גברים, אבל העדפתי להתמקד בטיול על האופנוע ולא להיגרר ולהוציא את מעט הכסף שלי על פריטים חדשים למלתחה או לבזבז זמן בעיסוקים שלא היו בשבילי באותה תקופה, כמו איפור, מריטת גבות והחלטה מה ללבוש בבוקר. כשאוליביה בחן אותי, הרגשתי את הקילוגרמים שנוספו למשקלי בתירוץ שזו שנה של חופש ושזה לא המקום לדיאטה ואוכל זה אנרגיה, והרי הייתי זקוקה לכל האנרגיה שיש לי. הסמקתי כשליטף את רגלי עם כל השערות עליהן ונישק את אצבעותי השחורות מגריז עם הציפורניים הכסופות. עד אותו רגע כל זה היה רחוק מלהיות חשוב. אולי לא הייתי הבחורה הקלאסית של מעצב האופנה קלווין קליין, אבל כנראה מושלמת בעיני הצרפתי שלי. הוא נתן לי להרגיש הכי טבעית בעולם, עם כל החסרונות האלה, ליטף ונישק והחמיא.

היינו יוצאים לרקוד עד כלות ויושבים באספלנד עם עוד היפים כמוהו. ישבתי בשקט וחייכתי, מקשיבה להם מתפלספים על העולם החומרי וחושבת, שאולי כל הנאיבים האלה צודקים, ובאמת העולם יהיה מקום נחמד יותר אם יהיו יותר טיפוסים כאלה שמאמינים בדבקות בפילוסופיית החיים הסבלנית שלהם. אוליביה הוציא את תוף העץ הענק והחל מתופף בעדינות על הערר המתות.

אחרי כמה תיפופים, שכנסו לקצב מסוים, הוא התחיל לשיר את שירי בוב מארלי במבטא צרפתי בעיניים עצומות. בחור שני הוסיף אקורדים בגיטרה, והנה עוד פח נהפך לתוף והצטרף, ובחור אבוריג'יני שעבר ברחוב עם דיג'רידו התיישב גם הוא איתנו והחל נושף בדיג'. נוצר מין קסם, וכולם בטיילת עצרו וחייכו, ובסוף מחאו כפיים והשליכו מטבעות.

אהבתי להשתעשע עם אוליביה, וכשטיילתי ברחוב וראיתי אותו עומד מרוח בחימר, כפסל, בעיניים עצומות וסביבו אנשים נלהבים, מחכים שיישבר ויזוז, התגנבתי בשקט על קצות האצבעות והדבקתי לו נשיקה על האף. הפסל הסמיק מתחת לחימר, קם לחיים ואיבק את כולי תוך חיבוק, לקול צחוקם של האנשים. "אוליביה, תן לי נשיקה צרפתית. כזו אמיתית, של צרפתי", הייתי צוחקת, "אבל אל תהפך לי לפסל באמצע".

היינו שרועים על מדשאת האספלנד, והוא סיפר לי על ילדותו. הוא גדל על היאכטה של אביו ברחבי העולם ועל היבשה בין האי קורסיקה, אצל סבתו, לפרובאנס, אצל אחיו. אביו שוטט עדיין לבדו על יאכטה גדולה. "אולי באמת נטוס לקורסיקה לפגוש את אבי ונפליג איתו ליוון", הציע אחרי ששיגעתי אותו בתיאורים אקזוטיים על יוון המסויידת לבן וכחול, המרפסות המוצלות בגפנים, הטיפוסים , הבריזות, המאזטים והאוזו.

"אוליביה, יוון זה זורבה. זה זיתי קלמטה בסלט יווני אמיתי. כמו נשיקה צרפתית מצרפתי". נישקתי אותו על האף, מתעלמת באלגנטיות מהצעות לעתיד הרחוק, מתמקדת ברגע וסוחפת אותו אחרי.

אחד כמוהו צריך לצאת עם פיה, ולא איתי, חשבתי. "אז מה אתה מוצא בי, בחורה ישראלית שמטיילת על אופנוע, לובשת מכנסי רכיבה ולא שמלה הודית, מטורפת על בשר ולא מוכנה להאמין בפיות?" במקום לענות, הוא הביט בי וחיבק אותי, ואני נתתי לעצמי ליפול ולטבוע בכחול של עיניו, נאחזת בזרועותיו ונושמת עמוק.

הימים עברו. הייתי בפסק זמן, משכנעת את עצמי שאני מתכננת את הצעד הבא, מכינה את האופנוע לדרך ומטעינה מצברים. מצד שני כעסתי על עצמי שככה אני מתחשבנת ומתרצת את העיכוב ביציאה. מה את מבלבלת את השכל? על מי את עובדת? רק על עצמך. אם בא לך להיות עם אוליביה, מה בעצם הבעיה? לכי על זה. הרי רק לפני שבועיים שלושה בכית שאת בודדה.

אבל לא הייתי צריכה להתווכח עם עצמי הרבה זמן.

המרחבים קראו לי.

תנינים אוהבים ישראליות?

באחד הימים נסחפתי אחרי הרפתקה חדשה, כשניגב הגיע עם תמונות מקייפ יורק.

כמה שבועות קודם לכן העפילו אורי והוא לפג'נקה, הנקודה הצפונית ביותר ביבשת. הם סיפרו סיפורים על הדרך שעשו צפונה, על הקשיים שעברו ועל בעלי החיים והטיפוסים שפגשו. התמונות שצילמו המחישו את סיפוריהם והציתו את דמיוני.

"את רואה את הפונדק הזה? כאן נתקענו במשך יומיים בגלל גשמים חזקים שהציפו את האזור. התמונה הזו מראה את אורי חוצה נהר בעומק של מטר. תביני, המקום שורץ תנינים. והנה החואי שהעביר לנו את האופנועים על גבי הדיגי שלו לגדה השניה". דפדפתי בתמונות. הרבה בוץ, ג'יפים, יערות גשם, סבך ודיונות. זו בדיוק אוסטרליה שהצטיירה לי בדמיון, קשוחה ומבודדת. ומה יהיה אם אנשה להעפיל למעלה לבד? דמיינתי את עצמי בסיטואציות שנראו בתמונות, חוצה נהר, מבעירה מדורה על גדת נהר כשראש תנין מבצבץ מהמים, פוגשת את הילידים שגרים בפג'נקה. זרע קטן של טירוף נזרע במוחי והתחלתי לגלגל את המחשבה בראש. החלטתי לנסות להעפיל.

אורי ויניב ניסו להניא אותי מהרעיון, אבל הרגשתי את הדגדוג הזה בגוף. חוסר הסבלנות קרא לי לצאת לדרך. בראש התחולל מאבק בין ההגיון להרפתקנות. להמשיך ולמצוא פורקן לתאוות ההרפתקנות שלי במקומות בטוחים יותר, או לנסות להביא את עצמי לקצה גבול היכולת, לצאת לרכיבת השטח האמיתית הראשונה שלי, לשחק בהישרדות. רק שהפעם זה הדבר האמיתי.

"מה לגבי קייפ יורק?" שאלתי את בעל פארק הקרוואנים, אופנוען בעצמו. "ארץ קשה, אקלים אכזר, מחסור באספקת מזון ודלק ואבוריג'ינים עוינים", אמר בנשימה אחת וגרם לעיני לנצוץ. יש. הרפתקה חדשה.

באופן מפתיע, אוליביה לא היווה שיקול בהחלטה שלי לרכב את קייפ יורק, ההתלהבות שהטביעה אותי בהרפתקה איתו החלה מפנה מקום לריגוש לקראת הצעד הבא שהתגלגל בראשי, הולך וצובר מהירות. ידעתי שהוא יהיה בקיירנס בשבועות הקרובים ושאפגוש בו כשאחזור, ולא דאגתי שמא הקסם שלנו יתפוגג במהלך אותם שבועות. הוא הבין את חוסר המנוחה שתקף אותי למראה התמונות, ותמך בהחלטה שלי. "חבל שאני לא יכול לעלות יחד איתך". מה פתאום, נבהלתי, אני רוצה לעשות את זה לבד. אין מקום לאף אחד על השבילים לצידי. "אבל אני יודע שאת רוצה לעשות את זה לבד", המשיך, "ואתפלל עבורך". נשמתי לרווחה.

אורי ויניב היו נגד.

"אל תעשי את זה לבד. זה מסוכן, מבודד, הדרך קשה מאד ואין לך ידע טכני לטיפול באופנוע. די, רדי מזה".

סירבתי להקשיב. "לא; אני נוסעת" במשך כמה ימים נמשך הדיאלוג המתיש, ועד שלא נפרדו ממני בבוקר רטוב, הם לא האמינו שאצפין. גם אז הם היו משוכנעים שאשבר בדרך.

קניתי מזון מיובש בסופרמרקט. ידעתי שבקייפ אין מקומות לרכוש בהם מזון, חוץ מאשר בכמה פונדקי דרכים בודדים, כשהמרחק בין השניים האחרונים הוא 400 קילומטרים, ובמקומות שמוכרים מזון המחירים גבוהים בגלל עלות הובלת האספקה דרך האוויר או הים. שום משאית לא יכולה לנסוע בשבילים עד לפנינקה. רק רכבי שטח יכולים להגיע צפונה, וגם הם רק בזמן העונה היבשה, לפני שמגיעים המונסונים וגורמים להצפת שטחים נרחבים, שמנתקת את קייפ כמעט לחלוטין למשך מספר חודשים.

בתוך תרמיל האוכל ארזתי ציוד מינימלי של מחנאות ואחזקת האופנוע. ידעתי שברכיבה הצפויה לי, כדאי שאסחוב כמה שפחות משקל, כדי שאוכל לשלוט באופנוע. בלאו הכי תכננתי לשוב לקיירנס. ויתרתי על ספר, ווקמן, בגדים וכל דבר אחר שידעתי שלא תהיה בו תועלת, או שהתועלת בו קטנה. לתוך סדין המשי תחבתי את כל הציוד המיותר, והשארתי אותו אצל בעל הפארק למשמרת.

בדקתי בפעם האחרונה את האופנוע ואת הציוד.

זהו. האופנוע מוכן לדרך. גם אני. נחושה בדעתי לנסות להגיע לשפיץ, לפנינקה. בערב היציאה ישבתי עם יניב ואורי, מקבלת טיפים אחרונים. המפה היחידה שהיתה ברשותי היתה מפה גדולה של כל אוסטרליה, ושבילי חצי האי לא היו מפורטים בה, מה שבעצם לא היה חשוב, כי היה רק שביל אחד בדרך מקיירנס למעלה, הביי פס. שביל אדום שלא נגמר. את השביל הזה ניתן להאריך על ידי

טיול בשבילי פארק לייקפילד, שנמצא מזרחית לו.

קטע נוסף התפצל מהשביל הראשי לאורך 300 הקילומטרים האחרונים. דרך הטלגרף הישנה. אפשר לעקוף את הביי פס על אותה דרך שהחלוצים כבשו בזמן מלחמת העולם הראשונה, כשהציבו לכל אורכה עמודי טלגרף.

התבוננתי במפה. הקייפ מעוצב כאצבע גדולה המופנית אל פפואה ניו גיני. מול החוף המזרחי נמתח הריף הגדול, כשהחוף המערבי תוחם את המפרץ שבין הקייפ לדארווין. שטח בן 207 אלף קמ"ר עם 15 אלף תושבים, שהתגוררו בשישה ישובים קטנטנים, שרובם בפג'ינקה למעלה. הכל נמצא בחגורת המונסון עם כמות משקעים שנתית מכובדת, רק שהפיזור אינו שווה, ורובו יורד בעונה הרטובה. הייתי לקראת סופה של העונה היבשה, והייתי צריכה להזדרז ולצאת לדרך. כל יום יכול להיות משמעותי. יניב סימן לי על המפה נקודות: "כאן וכאן יש פונדקים ואת יכולה להקים לידם אוהל, פה להצטייד בדלק אחרון, משם יש לך כמעט 450 קילומטרים של שממה, ואל תשכחי שתצרוכת הדלק עולה ברכיבה בשטח. וזה", אמר וניסת אזהרה בקולו, "זה נהר הוונלוק. כשאנחנו חצינו אותו, גובה המים היה למעלה ממטר. אם יתמזל מזלך, תפגשי שם בפקח האזור ותוכלי לחצות את הנהר על הדינגי שלו. אני לא ממליץ לך לדחוף לבדך את האופנוע במים העמוקים".

אורי התערב: "תיצמדי לשביל הראשי ואל תתפתי לרכב מדרך הטלגרף הישנה. היא מלאה נחלים ונהרות שורצי תנינים, ביצות ודיונות, נחשים וחזירי בר. על הביי פס הרבה יותר קל ובטוח. עכשיו העונה היבשה, ורוב המטיילים נוסעים על הביי פס. אם יקרה לך משהו, סביר להניח שתוך כמה שעות ימצאו אותך".

"ואלו טיפוסים גרים שם? לבנים או שבטים?"

"האוכלוסיה מונה בערך 15 אלף תושבים. חלק מהם הם לבנים שעוסקים בכריה, בדיג ובפיתוח של האזור, חלקם אבוריג'ינים וחלקם תושבי האיים הצפוניים. רוב התושבים מרוכזים כאן", יניב הצביע על חמשת היישובים הצפונים ביותר. מעטים בקוק טאון על החוף המזרחי, וחלק קטן בוויפה, על החוף המערבי". עופי כתבה לי: "אל תעשי דברים טיפשיים. יש הבדל בין אומץ לטיפשות. אלמנט הפחד מהבחינה הזו אינו השיקול הנכון, גם אם הוא מרתיע. אבל אם את מוכנה והציוד בידייך ואת אמונה על אופנוע, אז אל פחד. בהסתכלות אחורה אני יודעת אלו דברים לא עשיתי כי פחדתי מהם ואלו דברים עשיתי שהיו טיפשיים למדי ונחרטו בזכרוני כחוויות הכי מטורפות שלי. בכל מקרה, ברגע שהתחלת לעשות משהו, הישארי נחושה. הבעיות מתחילות עם הפקפוקים, כשהאמונה בעצמנו מתערערת".

שאלתי את עצמי עד כמה באמת הייתי מוכנה ועד כמה הייתי אמונה על האופנוע בשלושת החודשים שעברתי באוסטרליה עד אז. הצלחתי לרכוש מיומנות בסיסית ברכיבת שטח, אבל מה מחכה לי בדרך לפג'ינקה? לפי הסיפורים והתמונות, הדרבה מאד. ההגיון אמר, שהייתי צריכה לעזוב את הרעיון הזה ולהסתלק מערבה, אבל משהו השתלט עלי מבפנים, משהו שהיה מוכן להסתכן ויהיה המחיר אשר יהיה. ידעתי שזה טירוף שיכול להסתיים בכי רע ושזו עקשנות מטופשת וחסרת משמעות לכאורה. בכל אופן, לא יכולתי להביא את עצמי לרדת מההחלטה. בבוקר לת, אחרי ארבע פעמים "קפה אחרון בהחלט", נפרדתי מכולם. יניב הדביק לי מעל לפנס הקדמי מדבקה, 'לעשות את זה בבוץ', והזהיר אותי בפעם האחרונה להישמר וליידע אותו שהכל בסדר עוד מהדרך למעלה. אוליביה נשאר לצידי עד הרגע שעזבתי את פארק הקרוואנים, מתבונן בי בודקת שהכל ארוז ומוכן ליציאה. לפני שעליתי על האופנוע הוא חיבק אותי ומילמל באזני שאשמור על עצמי, ואני הייתי קצרת רוח לצאת לדרך. לא היה לי מצב רוח לרומנטיקה. נחלצתי מחיבוקו, וכשמצאתי עצמי על הכביש בדרך החוצה מהעיירה, נשמתי לרווחה. עצרתי במרכז המידע למטיילים ואספתי כמה שיותר דפי מידע, שחולקו חינם. אחרי התלבטות קניתי לי מפה מפורטת של הקייפ. יש דברים שלא כדאי לחסוך בהם.

כל תשומת הלב שהקדישו לחצי האי המאיים הזה, ריגשה אותי. הבחורה האבוריג'ינית שעבדה במרכז המידע פנתה אלי מודאגת: "אני מציעה לך בחום להיות תמיד עם אצבע על הדופק, להתייעץ תמיד עם המקומיים. אין כמוהם בידע לגבי אזור המחיה שלהם. אם הם מייעצים לך לא לחצות נחל מסוים לבדך, תאמיני לי שאת לא רוצה לחצות אותו".

בקייפ שורר אקלים טרופי, ובמשך כשבעה חודשים בשנה, בזמן העונה הגשומה, האזור מבודד לחלוטין על ידי הצפות, ביצות ונהרות קוצפים והגישה אל היישובים נעשית דרך הים או האוויר. היה חודש יולי. העונה היבשה היתה בעיצומה, ולא היתה אמורה להיות בעיה לחצות את השטח.

דפי המידע שאספתי סיפרו, שרובו של הקייפ עדיין לא נחשף, והוא נותר אחת הזירות האחרונות לחיי פרא וטבע שלא הושחתו באוסטרליה. ברחבי הבוש חיים שבטי אבוריג'ינים במסורת אבות אבותיהם הילידים כבר 40 אלף שנה, וחצי האי כולו מהווה גן עדן לאוהבי נהיגת שטח עם שבילים-לא שבילים שאינם נגמרים. מקורות המים עמוסים בדגה, הסוואנות מלאות בחזירי בר, ציפורים נדירות ומערות עם ציורי קיר.

היום שבו בחרתי לצאת היה יום סגריר. וידאתי שחליפת הגשם בטווח יד.

האקלים הטרופי היקשה על חיזוי מדוייק של מזג האוויר, ותנאי השטח השתנו באופן תכוף. שביל יבש וטוב יכול להפוך לחלק מאד אחרי שאבקת הפודרה התרטבה וגרמה לחוסר אחיזה טוטאלי עליו. חולות נהפכו לביצות, עומקם של הנהרות השתנה, הקוליסים, אותם ערוצי מים שחצו את השביל לרוחבו, גרמו לנסיעה לא נוחה שהיתה משופעת בקפיצות בלתי פוסקות, וכולם הזהירו אותי מהבול-דאסט, בורות לא נראים שכוסו בשכבת אבק דקה, ושמפגש איתם בנסיעה בת מאה קמ"ש יכולה להסתיים באופן כואב עד קטלני.

תדלוק אחרון. לא שכחתי לרכוש מיכל שמן מנוע נוסף, ויצאתי מהעיר, צורחת מתחת לקסדה, כולי מלאת התרגשות.

250 קילומטרים של שביל יפהפה שלפו אותי החוצה מקיירנס לעבר קוק טאון. חלק מהדרך עדיין היה אפשרי לנהיגה ברכב 4x2 עד שהגעתי לנהר הדיינטרי. על גדת הנהר ניצב שלט שהודיע על כניסה לטריטוריית ה-4x4. לצידו ניצב שלט נוסף, אחד מעשרות השלטים המוצבים כמעט בכל מקור מים בחצי האי המזהירים את המטיילים מפני התנינים.

הדרך התפתלה בתוך יער גשם צפוף, שריד ליערות הגשם שכיסו לפני 50 אלף שנה את רוב שטחה של אוסטרליה והיום מכסים פחות מחצי אחוז מהיבשת. שטיחי מטפסים עטפו עצים גבוהים, נתלים עליהם כמו וילונות ירוקים. גשם החל מטפטף וכשהתחזק, עצרתי באחד הפונדקים שלצד הדרך. פגשתי כמה בוקרים מאחת החוות שבאזור ולמדתי מהם, שישנם שני סוגי תנינים. אחד הבוקרים סיפר לי על תניני המים המתוקים הנמצאים ברוב הנחלים, בעלי מבנה צר וארוך, לסת ארוכה, שיניים חדות וחזות מרושעת.

"הם נראים די רע, מייט. בהחלט. אבל היצורים האלו לא יזיקו לך יותר מכלב דינגו ארור".

"אתה בטוח?"

"אם אני בטוח? לעזאזל כן". הוא טפח על השולחן להדגיש את דבריו. "סביר להניח שאחד כזה יברח כשיראה אותך נכנסת למים. רוב מאגרי המים שהילדים שלי מתרחצים בהם מלאים בקרוקס האלה. הם די קטנים, לא יותר משלושה מטרים".

"ומה לגבי תניני מי המלח?"

"אה, הסולטים. שמעי לי, את בהחלט לא רוצה להיתקל באחד כזה. קטלנים ארורים. חובבי אדם וכלבים. הם חיים לאורך חופי הים ומצליחים לשחות גם תחזיק מרחק רציני לתוך היבשה, לאורך נהרות מים מתוקים. הם מגיעים לאורך של למעלה מעשרה מטרים, מה שלא מונע מהם לשחות במהירות מדהימה. הם

יכולים לזנק בהפתעה ופלאק", הוא הרים את ידיו ומחא חזק בידיו, ממחיש את נעילת המלתעות על הקורבן, "לתקוף בעל חיים שמשתכשך במים הרדודים או צועד על היבשה לאורך קו המים, ואפילו לקפוץ באוויר מטרים ספורים על מנם ללכוד ציפור במעופה". הוא הביט בי במבט רב משמעות, וחברו הנהן מעל לכוסות הבירה.

"רק אל תפתחי את הסווג שלך קרוב למים. תתרחקי לפחות 15 מטרים מקו המים, ותישארי בחיים. בהמשך צפוי לך קטע בן 160 קילומטרים עם 20 נהרות וביניהם שבילים קשים למעבר. תשמרי על התחת שלך, מייט".

"מבטיחה", הצלבתי אצבעות וחייכתי אליו.

"ואל תאמיני כשיגידו לך שאנחנו, בני האדם, בראש שרשרת המזון. שטויות ארורות. זה הסולטיס שם צוחקים עלינו מלמעלה".

בשעה הקרובה השיחה היתה מתובלת במה שלי נראה כמו סיפורי אימה, ולהם כהומור שחור על הסולטיס ומה שהם מסוגלים לעשות לבני האדם.

המשכתי השביל שנמתח מנהר הדיינטרי הוביל לעבר קייפ טריבוליישן. התחלתי לרכב צפונה. החלטתי שזהו, אין חזרה מהצעד הזה, ואני צריכה להגיע לפג'ינקה. האופנוע פילס בדרך צרה ומפותלת לאורך הצוק בתוך יער גשם צפוף וקסום, כשמדי פעם בצבץ הים מבעד לעצים. רכבתי על שבילים תלולים מאד, חלקם מרוצפים בחצץ וחלקם בחימר, שנעשה חלק אחרי הגשם וגרם לשיוט של האופנוע. תציתי שמונה נחלים קטנים, קטעים מסויימים במהירות של 15 קמ"ש, ואחריהם קטעים שפיתו להאיץ למאה קמ"ש, בתקווה ששום בור לא יעצור אותי. האופנוע חצה דרך בוצית. השביל היה רטוב וחלק, והצמיגים כוסו בשכבת בוץ שהלכה והתעבתה והאיטה את האופנוע. נכנסתי לשלולית מים. הצמיגים נשטפו וטיפסו מעלה תלול ומסולע. היה להם קצת קשה. קרקע המאגרים היתה עשויה חול גס, חצץ דקיק, והאופנוע התחפר עד שהתייצב, מצא נקודות אחיזה וקפץ למעלה. השביל החל גולש למטה, ואחר כך שוב היתה עליה תלולה וחלקה עם אדמת חימר רטובה. האופנוע טיפס אותה ממושמע, ובמטר האחרון נתתי מכת גז. האופנוע נכנס לבור קטן, קפץ על אבן והחליק על הקרקע. קמתי צוחקת והרמתי את האופנוע על פניו כלום לא קרה, אבל כשהתחלתי לרכב שנית, היתה לי תחושה שהכידון קצת עקום, לא מפוקס למזלג הקדמי. הגעתי לצומת טי קטנה ועצרתי כדי לסדר את הכידון. ויש, ויש, ויש... חלפו על פני במהירות מספר אופנועים. האחרונים שבחבורה ראו אותי מורידה את הקסדה ועצרו מיד. גברים. "הי, את לבד?" מדבקות של חברת טיולים עיטרו את האופנועים ואת חליפות הרכיבה. חבורת יאפים מהחוף המזרחי שיצאה לטיול אופנועים מאורגן בקייפ.

מאה דולר ליום, טיול בן 12 יום. מלווים בג'יפ ובצוות של ארבעה מדריכים, שהכינו להם את המסלול, דאגו למקומות הלינה ולארוחות וסחבו להם בג'יפ את הציוד. להם נשאר לסחוט את מצערת הגז.

"את צריכה עזרה?" אחד מהם התנדב באבירות.

"לא, תודה. אני רק צריכה ליישר את הכידון".

"הנה, אני אעשה את זה עבורך. רק רגע". והוא ירד מהאופנוע שלו, הלך הצידה, נעמד עם הגב אלי, השתין וניער. אחרי שסיים לסמן את הטריטוריה שלו, שב אלי, תפס את הידית הימנית של האופנוע והתחיל לזעזע אותו באוויר, נותן למלוא משקלו של האופנוע ליישר את הכידון. הוא היה כל כך מוצלח, שהכידון התעקם לצד השני. עמדתי בצד. הצחוק התחלף בדאגה. אולי עדיף שלא יגע לי באופנוע. והוא המשיך לנער אותו כמו תרנגול כפרות, עכשיו בחזהכלצד השני. "די, תפסיק. אני אסתדר לבד". נעמדתי מול האופנוע והחזקתי את הגלגל הקדמי בין הברכיים. בשתי מכות חזקות עם שורש כף היד החזרתי את הכידון למקום והמשכתי.

ככל שהעמקתי בשבילים, ראיתי פחות ופחות כלי רכב ואנשים. הנוף הצטופף בעצים גבוהים, שרכים שנשפכו, דקלי מניפה, עצי פיג עם שורשים עצומים, שאדם יכול להתחבא ביניהם, אורכידאות, ציקדות, מנגרובים, עצי קוקוס ודקלים גבוהים דקיקים. האוויר היה דחוס ומהביל. צמחיה טפילה נתפסה על העצים וטיפסה עליהם מעלה מעלה, מדלגת מענף לענף. השמש בקושי חדרה מבעד לעלוות העלים.

עברתי בוואג'ל וואג'ל, קהילה אבוריג'ינית קטנה. צריף ישן שימש חנות כללית, ובחוץ עמדה משאבת דלק ישנה. ילד בצבע שוקו בא והרים את משאבת הדלק. צריך לפמפם. הוא הרים את שתי ידיו הקטנות והרזות כלפי מעלה, הביט בי מחייך, ואז נתלה על המנוף והוריד אותו, מנופף ובועט בשתי רגליו הקטנות באוויר. טיובת הזכוכית, שהצהיבה עם השנים, התמלאה לאיטה בנוזל הצהבהב. שכיסה את פסי המשורה, והדלק נשפך דרך צינור הגומי המתפורר למיכל האופנוע, מפזר באזור אדים חריפים.

"עשר דולי'ה, מיס", הושיט קדימה כף יד לבנה, מנוגדת לגוון שאר גופו החום. צירפתי לזה שוקולד.

"תה, מיס". תה, מילת קיצור לתודה. הוא רץ פנימה וחזר עם תחיכת בשר מיובש שדחף לכיס התרמיל שלי. ילדים אבוריג'ינים הופיעו משומקום ונופפו לי לשלום, זרועות שחורות דקיקות ופנים מחייכות מתחת לתלתלים בלונדיניים. ניגוד בולט ולא הגיוני שנובע מחוסר פיגמנטים.

המשכתי ברכיבה איטית לכיוון קוקטאון, ללא קסדה על הראש. גשם רך ירד עלי, לא מפריע בכלל. הטיפות הלכו וגדלו. הן נפלו בכבדות, חודרות לרווח שבין העורף לצווארון המעיל ומוצאות את דרכן מטה, מדגדגות את הגב והחזה. מצמררות. שאפתי לאט, עמוק פנימה לתוכי את ריח הגשם הרענן. הכל סביבי היה נקי ורחוץ. ספגתי אלי את כל מה שהעיניים ראו, כמה שיותר רחוק לכיוון האופק. חייכתי לעצמי באושר, מתוך תחושה של התחדשות. כשיש מצב רוח, כל מזג אוויר נפלא, החלטתי.

לפנות ערב הגעתי לבלק מאונטיין, עמק מדהים מלא סלעים שחורים עצומים, שנראה כאילו יד ענקית פיזרה אותם. העמק היה תחום ביער אורנים עצום שזהר והבריק אחרי הגשם. שקיעה הציצה בינות לעננים הקודרים, ומעל הכל נמתחה קשת דקיקה וארוכה. שלט קטן וישן סיפר אגדה יפה על שני אחים אבוריג'ינים שרבו ביניהם על לבה של נערה, והריב יצר את העמק ושבר את הסלעים. "עד היום, כשהרוח נושבת בין הסלעים והיער, ניתן לשמוע את הנערה תרה אחרי אהובה".

הערב ירד והחשיכה פשטה אט אט. שביל כורכר טוב נמתח עד לקוקטאון, הנושאת בכתר היישוב הבריטי הראשון משנת 1770. הגעתי לפארק הקרוואנים בחושך מוחלט, רטובה, מטונפת, עייפה ומאושרת.

אחרי ארוחה דשנה פרשתי לאוהל, עייפה מהיום הראשון והגשום. התכרבלתי עמוק בשק השינה והרגשתי את החום מתפשט וזוחל אל מתחת לגופיה הארוכה שלבשתי. איזו נעימות. מזג האוויר הרטוב וששת החודשים שקדמו לעליה לקיפ, שבהם ישנתי כמעט כל לילה באוהל, לימדו אותי מה חשיבותו של ציוד מחנאות טוב. אוהל בעל משקל ונפח קטן, נוח ועמיד בפני גשמים ורוחות, שק שינה קל וקטן, ומיזרן תרמי מתנפח. השקעה כספית ראשונית שמוכיחה עצמה בלילות ובימים הקרים הגשומים.

הגשם השוטף ירד כל הלילה, והרוחות העזות לא פסקו בבוקר שלמחרת ואילצו אותי להישאר יום נוסף בקוקטאון. הדרך נהפכה בוצית וחלקה עד מסוכנת, ואת הבוקר העברתי בנהיגה קצרה באזור העיירה. היום עבר בעצלתיים, קודר ומעונן, כשמדי פעם ניתכו בעוז גשמים על העיירה. השעמום תקף אותי. בחנות יד שניה קניתי מטיפוס זיער ומקועקע ספר ילדים פשוט שעלה 50 סנט, ואת שארית היום העברתי בשכיבה באוהל, תחת מטר סוחף, קוראת את הרפתקות השביעיה הסודית ורושמת רשימות מכל מה שהתרוצץ לי בראש. הערב ירד ופרשתי לשנת לילה מוקדמת, בתקווה שהגשם ייפסק עד הבוקר. למחרת עדיין היה מעונן. מאוחר יותר מזג האוויר התבהר מעט. שמחתי לראות

כלי רכב יוצאים לדרך בידיעה, שהם קצת יחספסו את השבילים החלקים. בצהריים יצאתי לדרך. בחרתי להמשיך צפונה מקוקטאון דרך פארק לייקפילד על שביל שהתחבר שוב לדרך הראשית בפונדק מוסגרייב, זאת במקום לצאת שוב לשביל הראשי שעבר בעיירה. השוטר שפגשתי במאפיה ביציאה מהעיר לא הבין למה אני מתעקשת לרכב דרך הפארק בדרכים הפחות נעימות והיותר מבודדות, כשאני יכולה לצאת לשביל הראשי. הוא כיוון אותי ליציאה ונתן לי כמה טיפים להמשך הדרך.

השבילים שקישרו בין קוקטאון לפארק הלאומי היו בוציים. הקוליסים שנחרצו באדמה על ידי כלי הרכב הכבדים היו מלאים בוץ סמיך ודביק שהקשה על הרכיבה. כמה פעמים נעצר האופנוע כששכבת בוץ עקשנית הצטברה על הצמיגים, עד שהתנגשה בכנף הקדמית או האחורית, ונאלצתי לרדת כדי לנקות את הצמיגים. אספתי כל כך הרבה בוץ כבד סביב המגפיים, עד שגם ההליכה נעשתה מגושמת. ברגליים מפוסקות ובצעדים איטיים פסעתי לשולי הדרך, מרימה את רגלי גבוה. חתכתי ענף קשיח מאחד העצים וניקיתי את צמיגי האופנוע. רק אז יכולתי להמשיך. ושוב הצטבר בוץ שעצר את האופנוע. שוב ניקיתי אותו והמשכתי.

אחרי כשעה של רכיבה איטית בבוץ, הגעתי לפארק. הדרך בפארק היתה יפהפיה. שבילי חצץ אדומים התפתלו ביער אורנים ירוק, ומעל הכל שמים כחולים עם ענני כבשה לבנים. המהמורות והקוליסים לאורך ולרוחב השבילים גרמו לנסיעה איטית, והיו לא מעט קטעים חוליים, שגרמו לאופנוע לשייט, או חימר לח, שגרם להחלקה. לפעמים השביל נראה טוב ופיתה להאיץ, ואז, בלי התראה, נהפך שוב לקטע חולי שניסה להעיף את האופנוע לשוליים ובקושי הצלחתי לייצב אותו. משקלו הקל של האופנוע והעובדה שנקודת האיזון היתה בחלקו האחורי, ולא במרכז והצמיג השחוק בלחץ אוויר לא מתאים, היקשו על הנסיעה, ואחת ההחלקות הסתיימה בנפילה כואבת, שהביאה למכות יבשות ברגל שמאל ובקרסול ימין ולאובדן האוכל, עקב נזילת דלק מהמיכל הרזרבי ועיצבו מחודש לסיר האלומיניום.

נמרחתי יפה על החצץ. למזלי לבשתי מעיל עור, כפפות, קסדה, מכנסי רכיבה ומגפיים. ג'יפ שכור עבר לידי. הנהג הרים את ידו בשאלה, ונופפתי לו בתשובה שהכל בסדר. הוא המשיך בדרכו. האופנוע התניע בלי בעיה, אבל סירב לזוז כשניסיתי לשלב הילוכים. במשך כחצי שעה ניסיתי לאתר את הבעיה, והתחלתי לחשוב שאולי טעיתי כשלא עצרתי את נוסעי הג'יפ, עד שגיליתי שמגן ידית הקלאץ' התעקם והידית נתקעה בו ולא תיווכה בהעברת ההילוכים. סידרתי

את הידית בעזרת פטיש לתיקון תקרים, והמשכתי לרכב בין קיני הטרמיטים אור היום נעשה רך יותר, ורציתי לעצור לכמה דקות וליהנות מהשקט. פתאום הגיח מולי אופנוען בודד. כשראינו זה את זה הורדנו קצת ממעצרת הגז. האופנועים האטו, פחות אבק היתמר מתחת לגלגלים. לעצור או להמשיך? נסענו לאט בזיגזגים, עוברים אחד ליד השני ומנסים להחדיר מבט מבעד למישקף הקסדה. העיניים חייכו ועצרנו.

מרקו השוויצרי, שחור ומאובק על ימאהה 600 סמ"ק. הוא ירד מחייך מהאופנוע ושלף מכיס המעיל חבילת טבק וניירות גילגול שהושיט לי. גילגלתי שתי סיגריות והצתתי לעצמי אחת מהן. הטבק היה חזק. העשן היכה והתפשט בנעימות בראשי, מסחרר אותי קלות. הרגע התאים כל כך לאווירת המקום. בילינו שעה לצד הדרך, יושבים רוב הזמן דוממים, שקועים בהרהורים ובנוף, שהתערפל בעשן סיגריות הרולים. רוח, גשם, הצפות ושריפות, כולם עזרו ליצור את נוף הקדומים המיוחד שהקיף אותנו. תוכי פאלם גדולים, המזוהים עם קייפ יורק, עפו מעלינו. התוכי הגדול ביבשת, שחור כולו עם לחי אדומה.

מרקו הגיע משוויץ לחופשה בת ארבעה שבועות בלבד, במיוחד על מנת להעפיל לקייפ ובחזרה. הוא היה האופנוען היחיד שפגשתי בחודש שביליתי בשבילי חצי האי שרכב לבדו. עם שקיעה נפרדנו בתחושה שעברה עלינו שעה קסומה, שבה לא היה צורך לדבר. סוד משותף שהתאים למקום, שלא היה בו מקום לאף אחד אחר ולשום דבר.

המשכתי 30 קילומטרים משם, חולפת על פני תילים עצומים של טרמיטים משמאל ומימין בין העצים. תילים אדומים שנראו כמו ארמונות חול שילדים בנו על חוף הים בגובה של מטרים ספורים. העשביה מסביב היתה שרופה. מעשה שהשתרש עוד מימי קדם. שריפת הקוצים עודדה צמיחת עשב חדש, שמשך חיות שאותם צדו והפחית את הסכנה מפני שריפות לא מבוקרות.

בתוך כל הפארק העצום הזה ניצבו שתי ביקתות פקחים, שעל מנת לבנות אוהל צריך לעבור אצל אחד מהם ולקבל רשות להקים אוהל תמורת תשלום סמלי. החלטתי לעצור ולחנות בתחנה האחרונה להקמת אוהלים, 120 קילומטרים לפני פונדק מוסגרייב. נותרה שעה לפני שתשרור עלטה מוחלטת, ולא רציתי להמשיך למוסגרייב בלי לדעת מה תנאי הדרך. מלבד זאת, שבעתי מהיום, והשמים הלכו והתקדרו בעניי גשם.

הגעתי לצריף הפקח של טריטוריית קפלר לייקפילד. גולגולת מלבינה ומחייכת של פר קיבלה את פני, קרניה הזדקרו כלפי מעלה. דילגתי מעליה ונכנסתי לחצר בחורה בת גילי יצאה לקראתי, בת הפקח. בלונדינית מנומשת. כובע בוקרים

הסתיר את פניה, חולצת חאקי תחובה במכנסי עבודה, נעולה במגפיים אוסטרליים חסרי שרוכים. היא התפלאה לראות אותי לבדי על האופנוע, ניגשה לבאר, שאבה מים בדלי והזמינה אותי לשבת לצידה. "לא משעמם לך כאן? מבודדת מהכל?" שאלתי אותה.

"זה המקום הכי יפה בעולם עבורי. אני מאושרת כאן. לפעמים אני באמת מרגישה לכודה כמו ציפור בכלוב, ביחוד בתקופה הרטובה, כשאנשים לא מגיעים לכאן בכלל. רק ההליקופטר מגיע מדי פעם עם אספקה. אבל בחיים לא אעזוב את המקום. יש לו רוח ונפש".

"גם אני, כתיירת, מרגישה משהו באווירה של המקום. אולי בגלל הטבע העצום, הבידוד, ההיסטוריה והאגדות. משהו מיסטי".

"לעזאזל, את צודקת. יש כאן משהו מעבר לתיכת ביצה מסריחה".

אחרי כחצי שעה היא הובילה אותי לתחום מחנה האוהלים, שמונה קילומטרים משם.

המחנה היה ממוקם על גדת נהר הנורמנדי. בניתי את האוהל ליד מולי וברי, זוג בוטניקאים מהאי טסמניה, שהזמינו אותי לארוחת ערב, הזמנה שהיתה במקום אחרי שאיבדתי את כל האוכל כשהחלקתי עם האופנוע. ישבנו מתחת למחסה יריעת הניילון שבארי העמיד. הגשם נטף סביב. מולי הכינה לחם דמפה ריחני ורך, שנטבל בתבשיל בשר שהכינה בקדירה אחרת. המים רתחו, ומולי השליכה פנימה כמה עלים ריחניים שקטפה קודם לכן.

"בבקשה, תה צמחים", היא הגישה לי כוס מלאה בנוזל המתוק הטעים. בארי קטף ענף אקליפטוס וזרק אותו בין הגחלים. ריח חריף נעים התפשט סביב.

"זה צריך לעזור". אמר ונירר את ידיו כנגד מכנסי הדגמ"ח.

"לעזור נגד מה?"

"נגד היתושים. הלחות והחום שכאן יוצרים סביבה נוחה ליתושים ולזבובי החול". סיפרתי להם על עצי האקליפטוס שהביאו לארץ מאוסטרליה בראשית המאה.

"כן, שמענו על יבוש הביצות בעזרת האקליפטוסים. יש עוד עצים שצומחים כאן וגם בישראל?"

"עצי שיטה, קזוארינות ועוד זנים שאני לא יודעת את שמם". התבוננתי ביער הגשם שהקיף אותנו. "שמעתי שיערות הגשם שבאזור הם רק שריד ליערות המפוארים שכיסו את היבשת בעבר".

"נכון. פעם אוסטרליה היתה חלק מיבשת העל גונדוואנלה והיתה מכוסה ביערות גשם של אקלים קר. כשנפרדה והתרחקה מאנטרקטיקה, החל תהליך של התייבשות

הדרגתית. הבידוד הגיאוגרפי והשינוי באקלים הביאו לנסיגה של יערות הגשם
אקליפטוסים ועצי שיטה הלכו והשתלטו על הנוף. הרבה ממה שאת רואה ותראי
היה למעשה תוצאה ישירה של הגעת האירופים לפני לא הרבה שנים. הם הביאו
איתם מינים חדשים של חי וצומח, כלי עבודה וטכנולוגיה חדשה. יערות גשם
נכרתו, שדות מרעה וגידולים התפשטו, החיות פגעו בקרקע ונתיבי מים שונו
על ידי סכרים. כל אותו ניקוי שטח והשקיה הביאו להפתחה במליחות הקרקע,
מה שהשפיע ישירות על הצמחיה".

"אבל חשבתי שלאוסטרלים יש מודעות גבוהה לאקולוגיה".

"כמו בכל מקום, יש כאלה שרואים את העתיד, מתרים ונלחמים נגד ביעור
יערות הגשם, ויש כאלה שמתרגמים הכל לכסף לטווח הקצר ומעדיפים לנצל
את השטח למטרות אחרות, שמשנות בו את האיזון. קמה קבוצה גדולה של
אנשים שגילו את הפוטנציאל שטמון במה שנקרא, 'הזהב הירוק', והם נלחמים
על שמירת היערות".

לילה גשום תחת מטר סוחף ציפה לי, ולמחרת, בבוקר היום הרביעי, התעוררתי
מוקדם וגיליתי שהגשם עדיין יורד. מסתתרות תחת יריעות ניילון, טיילנו, מולי
ואני, על גדת הנהר. "תראי", הצביעה על כדורים אדומים שהתגלו כפטריות,
"פטריות אחרונות מהעונה הגשומה. באזור הקייפ גדלות פטריות מעניינות
בצורות ובצבעים שונים. קשה להאמין שאלה זנים של פטריות. היזהרי", נזעקה
ודחפה אותי הרחק מעץ בעל עלים רחבים ושעירים. "זהו עץ העוקץ. העלים
שלו מלאים בארס, ואם תגעי בהם תסבלי מכאבים חזקים כמה ימים". לטאה
שעמדה מתחת לעץ סובבה אלינו את הראש וחרצה לשון כחולה. "זוהי הלטאה
כחולת הלשון", צחקה מולי.

הגשם לא פסק, והתלבטתי אם לצאת לדרך או להמתין. חששתי שהנחלים יעלו
על גדותיהם והדרכים יהיו מוצפות. 180 הקילומטרים שעשיתי ביום הקודם
עייפו אותי, אבל רציתי להתקדם. מה גם שהמחנה ששהיתי בו היה ריק מאנשים
או מאטרקציות, והייתי צריכה להצטייד במזון.

מולי ובארי ניסו לשכנע אותי להישאר יום נוסף, "תוכלי לאכול איתנו, אין
טעם שתצאי ותילחמי בדרכים. את עלולה להיתקע בבוץ באמצע הדרך, ובמזג
אוויר כזה, סביר להניח שלא תפגשי הרבה עוברי אורח".

אולי הם צודקים. אמתין קצת, גם הגשם עשוי להיפסק בינתיים. חזרתי לאוהל.
באחת עשרה בבוקר הגשם פסק, והרגשתי שוב את הדגדוג שקרא לי לצאת.
עזבתי את המחנה במטרה להתקדם 120 קילומטרים בלבד, עד פונדק מוסגרייב,
שנמצא בחיבור שבין השביל של הפארק לשביל הראשי.

הדרך היתה טובה ורצופה קטעים להתמודד בהם עם מקס. באחת ההפסקות,
כשחיפשתי בתרמיל את עדשת המצלמה, מצאתי את הבשר המיובש שדחף לשם
הילד מתחנת הדרך בוואג'ל וואג'ל ונגסתי בו. המשכתי הלאה. כמעט דרסתי
וולאבי קטן, טבעתי בחולות, דהרתי על החצץ האדום וחציתי כמה נחלים.
נדהמתי מיופיים של קיני הטרמיטים בצורות, צבעים, וגדלים שונים, עברתי
ליד ביצות גדולות עם פרחים גדולים ולבנים בין עצי האקליפטוס העתיקים.
האופנוע השפריץ בוץ לצדדים, מלכלך את שולי השביל הצר בבוץ לבן. רק שתי
מכוניות עברו על פני במשך היום. צילמתי המון, תוך התלבטות אם הנוף שווה
עצירה, יודעת, שאם לא אעצור ואצלם, אצטער אחר כך. בכל עצירה הייתי
צריכה לרדת מהאופנוע ולהוציא את המצלמה ממעמקי התרמיל, עטופה בגדים
ומוגנת מפני נפילות, להרכיב את העדשה המתאימה, לבוסס בחולות ובבוץ
או לדשדש בין השיחים היבשים, בתקווה ששום נחש לא מתחבא בתוכם. נזכרתי
שצריך להקים הרבה רעש תוך כדי הליכה בשיחים, כדי להבריח את הנחשים.
לפי הרעש שעשיתי, גם אם היו שם דינוזאורים הייתי מבריחה אותם.

השטחים בצד השביל האדום היו מפוחמים והעלו עשן. רק קיני טרמיטים ענקיים
שרדו את השריפה. גזעים שחורים בערו בלהבות אש קטנות, שהתלקחו עם
משבי הרוח.

כאב חד בשיפולי הבטן. אולי בגלל הבשר המיובש שלא הייתי רגילה אליו.
עוויתות תקפו אותי בבת אחת. בקושי הצלחתי לעצור ולרוץ מאחורי קן טרמיטים
גדול. במשך שלושת הימים הבאים ליוו אותי שילשולים קשים.

עם ערב הגעתי לפונדק מוסגרייב, שעמד על שביל הביי פס. המקום עצמו נראה
לקוח מסרט פרסומת לג'ינס לויווס. שטח שומם ויבש, תחנת דלק ישנה ומאחוריה
מסעדת דרכים מאובקת עם מספר מבני עץ ישנים המגודרים בגדרות בקר.
בחצר האחורית עמדה תחנת שאיבת מים, ותחתיה חביות דלק. לידם אסם
מקורה וגדול מלא ערימות קש. פרים שוטטו חופשיים בשטחים האדומים היבשים.
בין כל אלה עמדה מדשאה קטנה להקמת אוהלים.

הקמתי את האוהל על הדשא הרטוב ונכנסתי אל המסעדה להפשיר ולאכול.
שולחנות פורמייקה סדוקים, טלוויזיה שחור לבן, צנצנות עם פגרי נחשים
ועכבישים, פלורסנטים מזמזמים, רצפת בטון וגשם שדפק על גג הפח. מסביב
לשולחנות ולבר הארוך עמדו טיפוסים אוסטרליים עם כובעי בוקרים וביירות
ביד אחת, ויד שניה תחובה בג'ינס.

"הגשם מאד לא אופייני לעונה", אמר ג'ון הזקן שמנהל את התחנה. "העונה
הגשומה היא עד מארס, כשגשמים מעטים שאבדו בדרך עוד יכולים להפתיע

באפריל או במאי. אבל באמצע יולי זה באמת נדיר".

הוא ניחם אותי שהגשם היקשה את השבילים ושטף את האבק. מצד שני, הוא גרם לקטעי בוץ ולהצפות שחסמו שבילים. הגיעו שמועות על כמה מכוניות שהחליקו מהדרך, ואנשי הפונדק יצאו למשימות חילוץ רבות.

"העולם משתגע והחור באוזון משבש את האיזון העדין של הטבע", קונן ג'ון. למחרת פסק הגשם ושוב עליתי על שביל החצץ האדום שלא נגמר. המישור העפיל מעלה והשקיף אל קילומטרים אדומים שהתפתלו וחצו את העשב הצהוב. מקס נהם כשחצה את השטח.

הנוף לא השתנה לאורך עשרות קילומטרים, והרכיבה נהפכה למונוטונית. מתחת לקסדה זרמו המחשבות, והפלגתי לארץ הפלאות, למחוז ההרפתקות, חושבת על דברים שיתרחשו ועל כאלה שהם דמיוניים. ידעתי, שכמה שארחף בדמיון, אני עדיין על שביל החצץ בדרכי לפג'ינקה בתוך אזור קשוח ופראי. הרי אם אתקל, תוך חציית נחל, בתנין גדול, לא יעזור כשאעצום חזק עיניים ואנסה לשכנע את עצמי שזה חלום. ואם אתקל בתוך האוהל בנחש ארסי, הוא לא יקשיב לי כשאנסה לשכנע אותו לרחם עלי. כל עוד אני בתוך הדבר האמיתי, אני צריכה לתת לו את הכבוד הראוי. אני חייבת להיפרד מעולם הדמיון ולהשאיר אותו לזמנים שבהם אתנדנד בערסל.

החצץ ההדוק נהפך לרך יותר, והאופנוע איבד מהיציבות, שינה כיוון וגלש לשוליים. שם עצר בתוך קוליס צר ועמוק. לעזאזל! הצמיגים נתקעו עמוק בקוליס, והרגליים שמשני צידי האופנוע הגיעו פתאום לאדמה בלי בעיות.

ניערתי את האופנוע, מנסה לזעזע אותו, ונתתי תוך כדי כך מכות בז'. כלום לא עזר. הצמיגים נתקעו עקשניים בחריץ שבאדמה, וסיבובם רק גרם להם להעמיק יותר. ירדתי מהאופנוע. הוא היה תקוע כל כך עמוק, שאפילו לא זז מעמידתו היציבה. ריפדתי את קרקעית החריץ באבנים קטנות שהצבתי בשיפוע, עליתי על האופנוע ותוך מכות גז זיעזעתי אותו בין הרגליים, עד שאחת המכות נתנה לצמיג האחורי קצת "בשר", והוא נתפס בדופן הקוליס, עלה על האבנים ונמשך החוצה על ידי כוח המנוע, מתפרץ חסר רסן.

בצהריים עצרתי בכהן, עיירה קטנטנה מכוסה אבק אדום. רחוב יחיד חצה אותה. מימיני ומשמאל לרחוב ראיתי מוסך קטנטן, חנות כללית, פאב ומספר מבנים טרומיים שהיו מיועדים לתושבים, אבוריג'ינים ברובם.

היתה שעת צהריים חמה. הייתי רעבה והתיישבתי על המדרכה עם שקית צ'יפס, כשפתאום הופיעו ארבעה אופנוענים מאובקים ועצרו לידי. ארבעה בחורים מוולנגונג שבחוף המזרחי. הם היו מלווים בטויוטה, שהופיעה כחצי שעה אחריהם.

בדרכם חזרה דרומה מהקייפ. פנים מחייכות, פסים של בוץ על הפנים ועל הזרועות, בגדים מסריחים.

"לא התקלחנו שלושה ימים", לחש לי אחד מהם, כאילו לא הרחתי.

"אני קוקו", הושיט לי בחור אחר את ידו, וכשראה את החיוך שלי למשמע השם, חשף שיניים לבנות, טפח לעצמו על האגוז והסביר: "קוראים לי ככה, כי יש לי ראש קוקוס".

הוזמנתי לארוחת צהריים שבסופה, לאחר שעתיים, החלפנו כתובות וטלפונים, מבטיחים שניפגש שנית כשאחזור לסידני בסוף המסע, לפני הטיסה הביתה. "נעזור לך למכור את האופנוע כשתסיימי את הטיול. וולנגונג לא רחוקה מסידני".

"להתראות מייסט. אני לא אגיד לכם שתסעו בזהירות, את זה אתם בטח שומעים מספיק".

"נכון, ואנחנו יודעים ש NO RISK - NO FUN", חייכו מאובקים, רק העיניים והפה רטובים ומבריקים. עלינו על האופנועים ויצאנו מהעיירה. אני צפונה והם דרומה.

האופנוע דהר על החצץ. שקעתי במחשבות כשהרכיבה נכנסה לקצב מסוים. הגלגל החליק ומיד התייצב. הלב החסיר פעימה. חייכתי לעצמי עם נפילת המתח. אהבתי את הפרדוקס של הפחד והריגוש החזק, כשהפחד נהפך בן רגע להנאה. מימיני השתרעה ביצה יפה מוקפת צמחיה. עלים רחבים ושושנות מים לבנות צפו וכיסו את פני המים. תפאורה יפה לצילום, החלטתי. עצרתי את האופנוע והעמדתי אותו על גדת הביצה. רק כשהתרחקתי הבנתי, שהקרקע טובענית והרגלית שקעה פנימה, מפילה את האופנוע. ניסיתי להרים את האופנוע עם כל הציוד עליו. בלתי אפשרי. פרקתי את התרמילים, ובמשיכה אחת הנפתי אותו. לא הייתי מוכנה לוותר על הצילום. תחבתי את הקסדה בין הבוץ לרגלית כדי למנוע נפילה נוספת.

ניצחתי.

מיני מקס מונצח עומד ואני לצידו, וברקע הביצה.

אחרי כמה שעות רכיבה הגעתי אל ארצ'ר ריוור. תחנת הדלק האחרונה לפני 400 הקילומטרים הבאים. קניתי קצת אורז וירקות. מיד אחרי הפונדק עבר השביל מעל לנהר ארצ'ר. חציתי את הגשר ורכבתי כקילומטר מזרחה לאורך הנהר. השמש כבר נגעה בצמרות עצי האקליפטוס כשהגעתי לקרחת יער קטנה, שסימני מדורה במרכזה. המוני גזעים היו מוטלים מסביב. אספתי ערימה קטנה, הדלקתי מדורה והקמתי את האוהל.

הורדתי את מכנסי הרכיבה. הם היה לחים מזיעה וממי הנחלים שחציתי. פנים

הירכיים היה רגיש, וקיוויתי שהמכנסיים יספיקו להתייבש עד הבוקר, אחרת אסבול משפשפת בימים הקרובים. הינחתי את המכנסיים על האופנוע, כמה שיותר קרוב לחום האש.

החושך ירד. רגעים כאלה הם פשוטים אך עשירים. אפילו האורז הדלוח טעים מכל סעודה במסעדת יוקרה. הלילה שירד היה חשוך והירח היה דקיק. האור היחיד בקע מהסיגריה שנצנצה בעלטה, ואיתה הגחלים הלוחשות שהתלהטו עם כל משב רוח קליל. מסביב שררו חושך ודממה מוחלטת.

ואם יגיח משהו מבין השיחים ויתקוף אותי?

הרבה פעמים ניסיתי לדמיין איך אגיב. אקפא? אלחם? האם יהיה לי האומץ להשתמש בסכין שברשותי? נכנסתי לאוהל. בחושך הוא נראה כל כך בטוח. בסך הכל זו יריעת ניילון שמעניקה, משום מה, בטחון. שטח פרטי, אין כניסה. למה לי לפחד מהלילה? שכנעתי את עצמי, הרי זה אותו הדבר, רק בלי אור. הרגעי והביטי כמה יפה הלילה. השקט, הנקיון, הכוכבים. ידעתי שלאור היום, כשהכל ייראה תמים, אצחק מהפחד הלילי.

לחות הלילה מנעה מהמכנסיים להתייבש. לבשתי אותם על ירכיים אדומות, בתקווה שתוך כדי רכיבה, השמש והרוח ייבשו אותם. 400 קילומטרים ריקים ומבודדים מכאן ועד לפג'ינקה. שום ישוב, בית, תחנת דלק או מקום לרכוש בו מזון. דרכים קשות ומאובקות, חמות ואיטיות.

מצב השביל לאורך 120 הקילומטרים הראשונים היה טוב יחסית. רכבתי במהירות של 90 קמ"ש, מתעלמת לגמרי מחוקי הדרך. ג'יפ עקף אותי. הבחורה שישבה ליד מושב הנהג נופפה לי מבעד לחלון, והג'יפ נעלם בענן אבק. אחרי עוד כמה קילומטרים הגעתי למעבר מים חומים. שביל צר ותלול הכניס והוציא מערוץ הנחל. צמחיה סבוכה אפפה הכל. הזזו שעקף אותי קודם עמד על גדת הנחל עצרתי לידם.

"המים עמוקים?"

"לא ממש. בערך מטר, מייט. תוכלי לתפוס טרמפ מאחורי הג'יפ כשנחצה את המים. זה יוריד את מיפלס המים, ולא תאלצי לדחוף אותו, אלא פשוט לרכב החוצה".

הם קפצו לג'יפ, אני מאחוריהם. מפלסים דרך במים, חוצים אותם ומעלים גלים לצדדים, גלים שהותירו את נתיב החציה רדוד למספר שניות. רכבתי בו עד שהמים חזרו ונסגרו מאחורי. הג'יפ עצר בפתאומיות, המנוע כבה ושובל המים נסגר עלי, מכסה את האופנוע במים חומים עד למעלה מהאגזוז. האופנוע השתנק וכבה.

"מצטער, מייט. הבלאדי ג'יפ קפץ וכבה".

האופנוע סירב להתניע, ונאלצתי לדחוף אותו החוצה מהמים. את השעה הקרובה ביליתי בפירוק פילטר האוויר וייבושו, החלפת פלג ההצתה וריקון הקרבורטור מעודפי המים, עד שמקס נהם שנית, ליקק את עודפי המים ואידה אותם לאוויר. המשכתי הלאה, המכנסיים והמגפיים שוב ספוגים במים. הג'יפ נסע לפני בקילומטרים הבאים, פתוח בחלקו האחורי. בשלב כלשהו הבחורה עברה לאחורי הג'יפ עם מצלמה בידה. היא נשכבה על בטנה, מצלמת אותי רוכבת, מתנועעת מצד לצד עם הקפיצות, מנסה לשמור על יציבה. כשסיימה, צפרו לשלום והתרחקו.

הגעתי אל נהר הוונלנוק, אימת נהגי קייפ יורק. עצרתי את האופנוע על גדת הנהר ליד שלט גדול עם ציור של תנין עליו. "אסור לשחות באזור זה". מתחת היתה רשימה מפורטת של דברים נוספים שרצוי להימנע מהם, כמו לדוג תוך עמידה במים, לנקות את הדגים על חוף הנהר או להשליך את השאריות למים. צילמתי את השלט והתבוננתי בנחל. זהו המקום שיניב כל כך הזהיר אותי מפניו. תהיתי איפה הפקח עם הסירה. מלבדי היו שם ארבעה ג'יפים בשלבי חציה שונים. קשה היה לאמוד את עומקם המשתנה של המים בגלל הקרקעית המרופדת סלעים וצבעם החום. צפיתי בטויוטה שהתיישבה על סלע וסירבה לזוז עד שמספר גברתנים נכנסו למים והרימו אותה. אחד הבוקרים יצא מהמים ונעמד לידי.

"מה עומקם של המים?" שאלתי אותו.

"בסביבות המטר בנקודות העמוקות. לא ירד גשם באזור כבר כמה שבועות ומפלס המים הולך ויורד. גם הזרימה לא חזקה".

"ומה עם התנינים?"

"אה, אין לך מה לדאוג", ביטל את החשש שלי, "הם לא מתקרבים לאזורים שחוצים עם כלי רכב".

"ומה עם זה?", הצבעתי על השלט מאחורי.

"הפקחים מחוייבים לשים תמרורי אזהרה ליד כל מקור מים".

"סימכי עלי", הוסיף כשראה את ההבעה המפוקפקת שעלתה על פני, "את רואה אותם?" הצביע על ארבעה ילדים קטנים ששכשכו במים, "לא הייתי נותן להם ולמיסיס שלי להתרחץ אם הייתי יודע שיש חשש להימצאות תנינים באזור. אני גר בקייפ 30 שנה. מעולם לא נראה תנין בנקודה הזו".

שכנעתי את עצמי שאם האוסטרלים שסביבי לא מודאגים, כנראה באמת אין סיבה לדאגה. אף אחד מהאנשים שהיו שם לא נראה מוטרד. להפך. המשפחות

המקומיות עם הילדים הקטנים נראו די רגועות כשהשתכשכו במים. ביצעתי
את הפעולות הבאות לאט במיוחד, חוששת מתוצאות החציה, מכשלון לעיני
האנשים שבחנו אותי סקרנים. בארשת פנים אטומה התרתי את קישורי הציוד
והעברתי אותו רגלית לגדה השניה, בוחרת נתיב לא עמוק. המים היו רגועים.
מולי עמדו שלושה אוסטרלים קשישים, שבטן בירה גדולה נשפכה להם מעל
לרגליים דקיקות. אחד מהם חייך אלי והסריט אותי חוצה את הנהר במסרטת
וידאו. נופפתי לו. הוא ומשפחתו יצפו בסרט הזה עוד שנים רבות, ואני אהיה
מונצחת שם. חזרתי וחציתי את הנהר ברכיבה על גבי האופנוע.
עשיתי את זה. את הקטע שהכי חששתי ממנו.
מה שהפתיע אותי היה העובדה, שהרגשת הנצחון שחשבתי שארגיש, איבדה
מטעמה בגלל המאמץ הקטן שבחציה.
כשיצאתי מהמים קיבלו את פני שלושת הקשישים והציגו עצמם כפקח
האזור וחבריו.
"הי מייט, תפסי בירה. הרווחת אותה ביושר". אחרי עוד כמה פחיות בירה הזמינו
אותי להצטרף אליהם לדיג סרטני בוץ בחוף המזרחי.
"בתחום השיפוט שלי ישנם סרטני הבוץ הארורים הכי טובים בעולם".
"תודה, אבל אני רק רוצה להגיע למעלה, בלי שום סטיות ועצירות. אולי בדרך
חזרה דרומה".
מאחוריהם עמד ג'יפ, ועליו נקשרו חכות, רשתות וסלסלות לציד סרטנים.
נפרדתי מהם ודהרתי הלאה על השביל השטוח והמאובק, לא יציבה, לא ממוקדת.
אחרי כל הבירות ששתיתי, ושיכורה מהעובדה שהדבר הכי קשה שצפו לי כבר
מאחורי. עם כל מטר גבר הבטחון שלי. פתאום איבד הצמיג הקדמי את אחיזתו
ועפתי על החצץ. כאב איום חתך בכתף וזרם לשכמות. צרחתי, אך כשהבנתי
שאין סביבי אף אחד, התחלתי לצחוק, עדיין בוכה.
חטפתי מכות חזקות בברכיים. מרפק שמאל כאב ודימם, וחבטה רצינית בכתף
השמאלית ניטרלה לי חלקית את היד. קשרתי את יד שמאל עם חוט מיתר סביב
הצוואר והשתדלתי לשמור על מהירות קבועה, כדי שלא אאלץ להשתמש ביד
הפגועה להעברת הילוכים. נראיתי כמו לוחם בסרט הוליוודי, אבל לא היתה
לי ברירה. מרוב כאב, היד לא תיפקדה בשעות האלה.
בתנועות בסיסיות המשכתי, עד שהגעתי לפיצול הדרך. שם עצרתי והתבוננתי
במפה, שהיתה מוצמדת למיכל הדלק. לא הייתי בטוחה שזה הצומת שלו חיכיתי.
אכן כן. הגעתי למזלג השבילים. ימינה המשיך הביי-פס, השביל הראשי בדרך
צפונה, עוקף את דרך הטלגרף הישנה, הקשה יותר, מלאת האתגרים. שם ציפו

מלפפון ים במחסום השונית הגדול

אחרי ההחלקה הראשונה בקייפ יורק

ברשי מלמד את טינטין לדוג

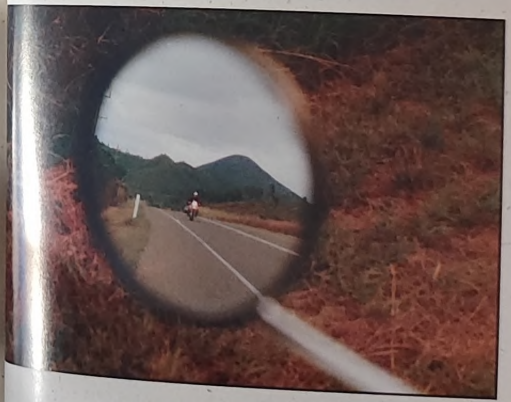

הרי האונלגה וטינטין משתקפים במראת האופנוע

קייפ יורק. על שביל חצץ אדום שלא נגמר.

אוליביה ואני בשוק קורנדה

אורחים לצהריים באיי וויט סאנדיי

מלקקת פצעים אחרי החלקה. ברקע תל טרמיטים.

לי הרבה מעברי מים, דיונות, סלעים ובידוד. הדרך שכולם הזהירו אותי מפניה. הגיע הזמן להחליט.

נשמתי נשימה עמוקה ופניתי שמאלה, לא בטוחה עד כמה הצעד הזה חכם, ביחוד עם היד הפגועה שתקשה על העניין. קצב הלב גבר וחוש ההרפתקנות שחרר חומר פעיל למערכת הדם.

40 הקילומטרים הראשונים היו קשים. הדחקתי את הכאבים שכתף שמאל שידרה ומילמלתי בקול רם: לא כואב, לא כואב. תסתכלי על הנוף, תתרכזי ברכיבה. רכבתי בחולות בעומק 30 ס"מ, לאורך שביל צר לרכב אחד שטבל בצמחיית פרא. השביל התפתל בעיקולים חדים שלא איפשרו לחזות את בואם של כלי רכב ממול, וידעתי שבגלל התנועה הדלילה בדרך נוהגים שם מהר ולא מצפים להיתקל במישהו. נכון שאפשר לעבור ימים שלמים בלי לראות נפש חיה, אבל חוסר הזהירות לאורך אלפי הקילומטרים גבה קורבנות באזור הקייפ. לאורך הדרך חלפתי על פני המון קיני טרמיטים אדומים מימין ומשמאל. קוליסים צרים וארוכים לאורך השביל חרשו תלמים ברוחב משתנה, ששיגע את הצמיג, ומנגד, קוליסים לרוחב השביל, שגרמו לאופנוע לקפץ ולקרטע. הגעתי לנהר הדלהנטי לחניית לילה והתנפלתי על אצבעות הקנוס שמצאתי בתיק. אחרי שהקמתי את האוהל, יצאתי לרחצה באגם. השפשפת הציקה לי ומזג האוויר הלח לא היטיב איתה. הרגשתי כמו גרוטאה מתפרקת, והתפניתי ללקק את פצעי, כשכולי כואבת מהנפילה, בקושי מתפקדת עם יד שמאל. הנחתי את הבגדים המטונפים והרטובים לייבוש על האופנוע. לא היו לי בגדים נוספים, ולמרות הכל, הרגשתי את ההרגשה הכי טובה בעולם. 300 קילומטרים דרומית לפג'ינקה.

היום הבא התחיל טוב. היד עדיין כאבה, אבל הסכימה לתפקד. המנוחה עשתה את שלה.

המשכתי בנסיעה לאורך שביל הטלגרף, שטתי בשבילים חוליים, קיפצתי בין הסלעים וחציתי נהרות ושבילי עיזים בתוך הבוש. מקס נאבק וניצח, כשאני עליו. טפחתי בחיבה על מיכל הדלק. זה היה יעודו, להשתולל חופשי בשטח, לא לציית לרמזורים על אספלט.

בדרך עצרתי במפלי טווינג ואלויט. בריכות מים וצמחיה טרופית תחמו מפלי מים מתוקים. השארתי את האופנוע על כל ציודו מעל המפלים. כאן אין גנבים. יצאתי לטיול רגלי לאורך המים. החום הכבד לא השפיע על טמפרטורת המים הזורמים, והרחצה בהם חידשה את אנרגיית הגוף שהתעייף. אחרי המנוחה רציתי לקפוץ על האוכף ולהמשיך לדהור, ופתאום עצרתי.

אוליביה ואני משתקפת בעדשת משקפי השמש

בפאב במאונט קארבין, שותה לכבוד יום הולדתו של אילן

תרגע", אמרתי לעצמי, את בטיול. אין לך מה למהר. את לא צריכה להספיק
להגיע לאיזשהו מקום או לפגוש מישהו מתישהו. תיכנסי לקצב הטיול, תזרמ
את יכולה להישאר כאן עוד כמה שעות, או עד מחר, ואפילו עוד כמה ימים
צאי מהלחץ. הוא לא קיים. ישבתי בצל העצים, מתעננת על הקריאות ודוחה
את היציאה אל החום. הקמתי את המאהל ולא עשיתי כלום.
כשאני בן האנוש היחיד באזור, הרגשתי כיצד חלו בי שינויים. נהניתי מחי
טבע מבודדים ומקיום פראי בסיסי. חשבתי בחיוך, שאם אמא היתה רואה
אותי, פרועת שיער עם פנים צרובות לבושה סחבות, קרוב לוודאי שהיתה
אומרת: "את נראית כמו בדואית, כמו אינדיאנית". הכל נהפך כבמטה קסם
לטובעי כל כך. להשתין, לחרבן, המחזור החודשי. כל החזרה הזו לטבע מצא
חן בעיני, ותהיתי היכן הגבול.
אחרי יום רביצה ארזתי את הציוד. היום הלך והתקצר, ורציתי להתקדם כמה
שיותר. נשארתי בלי מזון, ונעשיתי קצת רעבה. חישבתי שאם אמשיך, בטח
אגיע עוד באותו היום לנהר הג'רדין, שם יש אנשים שמפעילים את המעבורת
שחוצה את הנהר, ואוכל להשיג מזון. משם לפגינקה הדרך נמשכת כמה עשרות
קילומטרים של שביל חצץ פשוט יחסית.
רכבתי לאורך כמה עשרות קילומטרים. בשביל מפותל וצר התעקלתי עם הדרו
והופ, השביל נגמר בפתאומיות מאחורי אחד העיקולים. הגעתי לנהר הקקט
על גדת הנהר ישבה בחורה בבגד ים ולידה כלב. אני לא בטוחה מי יותר הופת
לפגוש את מי. שתי בחורות בודדות בשממת הבוש.
"סנג'ה. נעים מאד".
הכלב קפץ עלי וריחרח אותי, מלקק את ידי שליטפו אותו.
"מה את אומרת, אצליח לחצות את הנהר הזה בלי בעיה?" שאלתי.
בחנתי את הנהר. 20 מטר רוחב, רדוד יחסית, אבל מסולע, זרם המים היה
חזק. חזק מדי בשביל שאדחוף לבדי את האופנוע כשכל הציוד קשור עלי
כנראה שאאלץ לפרק מעליו את הציוד, אלא אם הבחורה תעזור לי
לדחוף אותו.
"היי, סנג'ה, אולי תוכלי לתת לי יד עם האופנוע?"
"חכי רגע, אני כאן עם החבר שלי ועוד בחור. הם מנסים לתקן את הטוויוטה
אני אקרא להם. הם בטח ישמחו לעזור לך".
אחרי כמה רגעים הגיחו מהשיחים דריל וגרג. שלושתם ממערב אוסטרליה
מטיילים כבר ארבע שנים ברחבי היבשת. עם טוויוטה, סירות דיג וכלבים
גרג עזר לי לדחוף את האופנוע בין הסלעים.

"נראה לי שעשינו את העבודה, מייט", גרג טפח עם כפות ידיו על מותניו כשהגענו
לצידו השני של הנהר, "נתראה בפגינקה".
"תודה, להתראות".
כקילומטר אחרי הנהר ראיתי בצד הדרך מבנה עץ מרקיב עם חלונות מרושתים
קרועים. סביב הצריף היו חלקות קטנות של ירקות. ערוגות מטופחות של עגבניות
וקישואים, גזרים ודלעות. גדר אבן נמוכה תחמה את הערוגות, ומאחוריה
ניצבה סככת פח עלובה, שממנה התרוממה ארובה מעלה עשן. הצלחתי לראות
קשישה אבוריג'ינית שעמדה מתחת לסככה ובחשה בסירים גדולים, שהזכירו
לי כמה הייתי רעבה.
כשהתקרבתי אליה על גבי האופנוע הנוהם, רצו לקראתי חמישה-שישה כלבים
מדובללים, שריחרחו אותי ופתחו בנביחות, מנסים לנשוך את צמיגי האופנוע.
ניערתי אותם מעלי ודוממתי את המנוע ליד האשה, שהזעיפה את פניה. בעלה
הופיע עם גרזן ביד, סוחב מאחוריו עגלה מלאה עצי הסקה.
"מרים, מה לעזאזל קורה כאן? מי זו הבחורה הזו?"
היא משכה בכתפיה וחזרה לבחוש בסיר.
"אני מצטערת, אבל אולי אתם יכולים למכור לי קצת אוכל? כל האוכל שלי
אבד, ולפני עוד יום רכיבה לפני שאגיע לפגינקה".
הגבר רטן והתחיל לקלל.
"אולי תסתלקי מכאן, את ושאר האופנוענים".
כששמע שאני לבדי, הוא די הופתע. "אין לך מבטא אוסטרלי. מאיפה את?"
כששמעו שאני מישראל, השתנה הכל.
"באמת? פלשתינה? חלום חיינו להגיע לארץ הקודש. לראות את מקום הולדתו
של ישו, לטבול בירדן ולהשתטח על אבני ירושלים", חייכו, חושפים שיניים
צהובות ומרקיבות, שבויים בסיפורי המיסיונרים. אחרי כמה דקות מצאתי
את עצמי יושבת במחיצתם, נהנית מהסיפורים על החיים בשממת השטח הזה.
בלי שכנים, בלי חשמל, בלי מכולת.
"אנחנו אוכלים מה שהטבע מספק לנו. דגים, בשר ציד וירקות שאנחנו מגדלים
כאן. רק אני ומרים, המכשפה הזקנה".
מרים שמה לפני צלחת פח מלאה אורז, ירקות מבושלים ונתחי בשר.
"המ, מה זה?"
"קנגרו".
"מצוין", אמרתי למרים בפה מלא, והיא דחקה בי לאכול עוד ועוד.
מעלינו היו תלויים בומרנגים, ותהיתי אם קשישא משתמש בהם לציד, או

שהם רק שרידים מהעבר המפואר. לידם ניצבו שלוש חניתות ישנות עם ראשי
חץ מחודדים. השניים ישבו מולי ולא הפסיקו לשאול שאלות על ארץ הקודש
עד ששלפתי מהארנק כמה תמונות מהארץ והראיתי להם את נופי מדבר יהודה
ואת מצוק הארבל המשקיף לכנרת.

"יום אחד נגיע לארץ המובטחת", אמרו בהתרגשות.

לא חשבתי שהם אי פעם יעזבו את הביקתה שלהם. גם לא את החלומות
עליהי על האופנוע. קשישא ניסה לדחוס לי לתיק כיכר דמפה, ירקות ופפאיה
אך לא היה בו מקום.

"אין דבר, בקרוב אגיע לשפיץ. שם כבר אצטייד באוכל".

הוא התעקש שאקח משהו. דחפתי את הפפאיה בין מיכל שמן המנוע לתיק
כלי העבודה.

מרים לחשה לי: "כשתגיעי למעבורת של נהר הג'רדין, תגידי לבחור שמתפעל
אותה שיקנה לדודה הזקנה שלו קצת טבק ושיזדרז. אני כבר כמה ימים בלי
טבק, וזה הדבר היחיד שמחזיק אותי שפויה עם הכלב הזקן".

הבטחתי לעמוד בבקשה, והיא חיבקה אותי וחייכה, חושפת שיניים צהובות.
שעה וחצי על השבילים. הישיבה על האופנוע הציקה. המכנסיים היו רטובים
ממי הנהרות, והרטיבות החריפה את השפשפת. שוב הגעתי לפיצול. הייתי
צריכה להחליט אם לפנות ימינה ולהמשיך בדרך הטלגרף הישנה, או שמאלה
על מנת להתחבר חזרה לשביל הבייי פס. המפה הראתה שהדרך העוקפת ארוכה
80 קילומטרים יותר עד לנקודה בה שתי הדרכים מתחברות שוב על גדת נהר
הג'רדין. שלט קטן בכתב יד התרה, שהגשר מעל לנהר האחרון בשביל הטלגרף
התמוטט. התלבטתי כמה דקות. עיקוף של 80 קילומטרים יכול להימשך שעות
בתנאי דרך כאלה. בבוא נעשיתי רגישה לעקבות בעלי חיים ולסימני צמיגים.
ידעתי להבחין בין צמיג ג'יפ לאופנוע, עקבות נחש, קנגרו או תנין. על החול
נראו סימני ג'יפים לשני הכיוונים, זאת אומרת שאנשים עברו כאן לא מזמן
ופנו לשני הכיוונים. אולי השלט לא מעודכן.

פניתי ימינה. כשאגיע לגשר אדאג איך לחצות אותו.

לפני היו שלוש שעות לשקיעה. שעה וחצי עברה עלי במאבק מתיש בחולות
נוראיים, על שבילים צרים שגרמו לי לתהות שמא ירדתי מהשביל. בסופו של
דבר הגעתי לנחל האחרון.

דוממתי את המנוע. השקט הופר רק על ידי פכפוך הנחל, שזרם בין שיחים
קוצניים. הכל היה מכוסה בצמחיה טרופית. שביל צר ותלול הכניס והוציא
מהנחל, ועל גדתו צפו שרידי הגשר שהתמוטט. מתברר שהשלט כן היה מעודכן

קיוויתי שהאופנוע לא יעשה בעיות, ויותר מזה, שלא אתקל בתנינים.

"אין תנינים במעברים", נזכרתי במה ששמעתי ביום הקודם מפקח שפגשתי
על אחד השבילים. המים היו מתוקים, זאת אומרת שאם אכן יש כאן תנינים,
סביר להניח שאלה תניני מים מתוקים, כאלה שלא תוקפים בני אדם. ידעתי
שתניני מי המלח חיים אמנם במי מלח, אך יכולים לשחות כמה קילומטרים
לתוך היבשה גם בנחלי מים מתוקים, אך לפי מה שהמפה הראתה לי, הייתי
רחוקה מרצועת החוף.

קיוויתי שאני לא טועה בחישובים ושגם התנינים יודעים את העובדות האלה.
פרקתי מעל גבי האופנוע את הציוד והעברתי אותו לגדה השניה של הנחל.
המים הגיעו לעומק של למעלה ממטר, וקרקעית הנחל היתה חול רך וטובעני.
חזרתי ודחפתי את האופנוע לתוך המים, כשהכתף הפגועה מהנפילה ביום
הקודם מקשה על המלאכה. ניסיתי להיצמד לנתיב הרדוד ביותר שאיתרתי
קודם. האופנוע כולו היה מתחת למים, ורק ידיות הכידון, שבהן אחזתי, ביצבצו.
עוד שני מטר, עוד מטר וחצי, אני כמעט בחוץ, ופתאום שקע האופנוע בקרקעית
החולית וסירב להתקדם. לעזאזל. מה עכשיו? התעקשתי והמשכתי לדחוף.
הכתף כאבה. ניסיתי להתעלם מהכאבים. כלום לא עזר. יאוש. פחד התגנב
ללב. אני לבד, ורק אלוהים יודע מה יש סביבי. יצאתי לגדה ופשטתי את הבגדים
ואת המגפיים. הם היו רטובים וכבדים והיקשו על המלאכה.
חזרתי למים, לבושה בגופיה ובתחתונים בלבד. בנסיבות אחרות הייתי צוחקת
מהמראה שלי באותו רגע, רטובה ועצבנית, השיער נדבק לגוף ומסתבך בפעולות
נסיונות המשיה, לבושה בגופיה ובתחתונים, כשהסכין הגדולה תחובה בתחתונים
על כל מקרה. עומדת ומנסה למשוך את האופנוע, מקללת את כל העולם ואותי:
מגיע לך. את רצית את זה. האופנוע התעקש וסירב לזוז. החשש התחלף בעצבים.
נו, טיפשון, בעטתי בו בכעס, זוז כבר, אולי יש כאן תנינים. שמעתי שהם דווקא
אוהבים ישראלית. האופנוע אביב יציבות ונשכב על צידו. אולי זו הדרך לחלץ
אותו? צללתי ומשכתי בחזקה עם יד ימין את הגלגל מהחול והתחלתי למשוך
את האופנוע. גלגל אחד, גלגל שני. האופנוע לא זז. חול רך כיסה חלקים גדולים
ממנו, והכל בעומק של קרוב למטר מתחת לפני המים. לא ויתרתי, לקחתי אוויר
וצללתי, התחלתי לנער אותו, ולאט לאט הצלחתי לחלץ אותו מהמים. כמה
כוח מקבלים כשעצבנים.

אחרי למעלה משעה של מאבק תת מימי, האופנוע עמד מחוץ למים, אך עדיין
בתוך ערוץ הנחל. על מנת להעלות אותו בחזרה לשביל, הייתי צריכה לדחוף
אותו בעלייה תלולה של שני מטרים, ואת זה יכולתי לעשות לבדי רק ברכיבה,

בכוח המנוע. ניסיתי להתניע אותו, והוא לא הגיב. לא התפלאתי, היו מים
בכל מקום. למה שלא ישבוק חיים? התחלתי לפרק כל חלק אפשרי, סחטתי
מים מהפילטרים, פרקתי את הקרבורטור ורוקנתי את צינורות הדלק. ניסיתי
להחליף פלג הצתה ולהשכיב אותו על החול כדי שיירק מתוכו את
שאריות המים.
כלום לא עזר.
החשיכה החלה יורדת, והבנתי שכדאי שאתארגן ללינת לילה. מתחת לרגלי
האופנוע הנחתי את הקסדה כדי שלא ישקע ויפול, ועל הכידון הנחתי את
הסיר והספל העשויים אלומיניום, שיקימו רעש ויזהירו אותי במקרה שייצא
איזה תנין בלילה מהמים. תוך כדי כל הפעולות האלה התרוצצו בראשי מחשבות
מכל הסוגים. עברתי במהירות מכעס ליאוש, מצחוק לבוז עצמי על הכשלון
הרגשתי בודדה ומרחפת בחוסר ודאות לגבי העתיד לקרות. העיסוקים המטופשים
שמצאתי לעצמי כל אותו ערב, כמו להקפיד על אוהל מתוח היטב או על פרישה
נכונה של הציוד, היו למעשה רק כדי להסיח את דעתי מהפאניקה שחששתי
שתגיע בשלב מאוחר יותר. בניתי את האוהל במרחק בטחון מהמים, נזכרתי
שג'ון מפונדק מוסגרייב סיפר לי שתנינים לא זוחלים יותר מחמישה עשר
מטרים מחוץ למים. גם התמרורים שמוצבים לאורך השבילים מתרים לבנות
את האוהלים במרחק של לפחות 20 מטר מהמים. נקווה שהם לא טעו, ושגם
התנינים קוראים את השלטים.
אחרי שהדלקתי את המדורה, ישבתי בוהה בכוכבים והקשבתי לקולות הלילה.
ניסיתי לעשות סדר בראש. הרבה אנשים לא נמצאים במילא בקייפ, ומתוך
כל אותם מטיילים בודדים, לבטח לא הרבה יסעו בקטע האחרון של שביל
הטלגרף, כשהשלט מזהיר מפני הגשר שנפל. החלטתי שאם לא אצליח לתקן
את האופנוע למחרת, אחכה עוד יום ואתחיל לצעוד לכיוון השביל הראשי. מים
טריים היו לי בשפע, היתה לי הפפאיה, וידעתי שאני בערך 20 קלומטרים
מנהר הג'רדין. שם יש מעבורת, זאת אומרת אנשים שמפעילים אותה, שיוכלו
לחלץ אותי.
זה מה שקיוויתי.
הרמתי את הראש לשמים כדי למצוא כוכב נופל. משאלות לא חסרו לי
באותו לילה.
נכנסתי לאוהל ושכבתי על שק השינה, דואגת שהסכין הגדולה שברשותי תהיה
בהישג יד. איחלתי לעצמי מכל הלב לילה טוב, וקיוויתי שלא אהפך לאחד
הסיפורים על התיירים שנטרפו על ידי תנין.

החושך שימש יופי של תפאורה לפחד. דימיתי כל רשרוש נמלה שזחלה על
עלה יבש לקרוקודיל ענק, צלליות העצים נעו על יריעת האוהל, מקבלות מימדים
עצומים וצורות חדשות, שלא היו קשורות לכלום חוץ מאשר לדמיון שהשתולל
אצלי. ניסיתי לדחוק את השינה מהגוף, התכחשתי לעייפות, וניסיתי לשנן
שאין מה לפחד רק בגלל החושך וששום תנין לא יזחל כל כך רחוק מהמים.
העפעפיים צנחו ונרדמתי ממלמלת, כשסכין גדולה מונחת על חזי. שינה טרופה
נפלה עלי, משופעת בחלומות אימה. סיוטים על מלתעות נוטפות דם שבביס
אחד תלשו את יריעת האוהל ועטו עלי. אולי באמת כל זה סיוט ותכף אתעורר?
רק עם קרני אור ראשונות נפלה עלי שינה עמוקה, חסרת חלומות.
התעוררתי מהחום ששרר באוהל. קרני השמש טפחו על יריעת הניילון והעלו
את הטמפרטורה באוהל לבלתי נסבלת. לרגע הייתי מבולבלת מהשינה, ואז
נזכרתי באירועי יום האתמול.
זה לא סיוט. זו מציאות. איך זה יגמר?
הצצתי החוצה. היה שקט מאד. ציפור שלא הצלחתי לזהות ישבה על ענף וצייצה.
מלבדה לא נשמע שום קול. הכל נראה שלו ויפה, בניגוד גמור למה שהתחולל
אצלי בלב. שלד האופנוע המפורק נראה עצוב ומגוחך כשסירים היו מונחים
עליו וחזיה ותחתונים היו תלויים לייבוש על ידית הקלאץ'. אותו רגע היה
מוזר. כמעט לא אמיתי. לא נראה לי הגיוני שאני באמת תקועה שם, עלולה
למות על גדת אותו נחל.
את היום העברתי בעיקר בבטלה ובציפיה שמשהו יקרה, שמישהו יעבור. לא
היה איתי שום דבר שיכולתי להתעסק בו ולהעביר בעזרתו את הזמן. ושוב
הראש עבד, כאילו רק אתמול הייתי אצל גורן ברמת השרון, שומעת סיפורים
על אוסטרליה ועל קייפ יורק, שאז עוד לא אמר לי כלום חוץ מאשר חצי אי
צבוע בירוק על האטלס. והנה אני תקועה שם, בעיצומה של הרפתקה, ללא
שמץ של מושג כיצד היא תסתיים. לא היה עדיף להישאר בבית?
בשעות הצהריים המאוחרות עבר רכב טויוטה עם ארבעה בחורים אוסטרלים.
הם לא הבינו מה עושה אופנוע מפורק לרוחב ערוץ הנחל, ובחורה שכרוכה
בסוראנג מחייכת אליהם מפתח האוהל באמצע שומקום.
ג'ייסון, מכונאי במקצועו, ניסה במשך שעתיים לתקן את האופנוע, ולבסוף,
מחוסר ברירה, העמסנו את מקס על גג הרכב מעל לכל ציוד המתנאות שלהם,
ואת 60 הקילומטרים הבאים עשיתי בנסיעה על ארבעה גלגלים, דחוקה ומזיעה.
20 קילומטרים משם הגענו לנהר הג'רדין, שזרם באזור ששייך לאבוריג'ינים,
מה שהקנה להם את הזכות לדרוש כל סכום שנראה להם תמורת המעבר על

גבי המעבורת. אחרי שכולם מחו על התעריף ושילמו בלית ברירה, התבר
שמנוע המעבורת לא עובד, ושעתיים נוספות עברו בנסיונות כושלים להעי
את המנוע לחיים. לבסוף, בעזרת חכת דיג מאסיבית, הושלך חבל עבה לגד
השניה, שם נקשר לאחת הכננות של הג'יפים שחיכו בעבר השני. הכננת משח
אותנו עשרה מטרים צפונה.

כעבור כמה קילומטרים הגענו לבאמגה, אחת מחמש הקהילות שבצפון הקיי
חמישה קילומטרים אחרי באמגה נמצאת סיישה. שם השארתי את האופנוע
אצל אריק, המכונאי היחיד באזור, שהבטיח לטפל בו עוד באותו הלילה
לפג'ינקה הגעתי על הטוידוטה. העלבון צרב. נכשלתי.

ברגשות מעורבים נכנסתי לפארק הקרוואנים היחיד בסיישה. הייתי מאוכזב
מעצמי. הייתי מעדיפה שהאופנוע יושבת לתמיד אחרי שאגיע לשם בכוחות
עצמי, מאשר שאגיע לצפון והאופנוע יתוקן, אך מבלי שכבשתי בעצמי א
הקילומטרים האחרונים.

דחקתי את המחשבה לחזור לאותו נהר ארור עם האופנוע המתוקן ולהשלים
את אותו קטע הדרך.

שניים בארבע על ארבע

תשושה וגוועת מרעב נכנסתי לפארק הקרוואנים שעל חוף הים ופגשתי את סנג'ה, דריל וגרג, שהכרתי בנהר הקקטו.

"הגעת", חייכה אלי סנג'ה.

"כן, עם ישבן כחול ואופנוע ששרוי במוות קליני". סיפרתי להם איך הסתיימה ההרפתקה, והם ניחמו אותי שגם באזור צפון חצי האי יש הרבה דברים להתמודד איתם. "העיקר שאת שלמה והאופנוע לא ניזוק".

גרג הופיע והתערב בשיחה. "יופי של תיזמון, מייט. פעם בשנתיים תושבי האיים עורכים פסטיבל אוכל אותנטי, והיום הם עורכים את המשתה עם ריקודים והופעות במסורת השבטים".

הוא צדק. לא יכולתי להיות רעבה בתיזמון מושלם יותר. אחרי שהקמתי לידם את האוהל, יצאנו לפסטיבל קולינרי שערכו בני איי מיצר טורס שגרים בקייפ. מתוך בורות באדמה הוציאו הנשים עלי בננות שמנמנים שעטפו את המזון, שנאפה קבור בגחלים בשעות האחרונות. בזריזות התירו את הקישורים ושפכו את האוכל למגשי עץ גדולים. יומיים שלא אכלתי. הסתערתי על האוכל, מנסה, ללא הצלחה, לשמור על איפוק. טרפתי עד שהתפקעתי. האוכל היה מורכב מהרבה בצק, בננות, צלעות חזיר בר מתוקות. ערבוב נפלא מאין כמותו. הערב כולו היה אפוף טעמים וריקודים סוערים לצלילי שירים שבטיים, ועשרות ילדים קטנים וצבעוניים קיפצו בעליזות בין הישבנים הגדולים שהיו עטופים בבדים המרהיבים. כולם האירו פנים, והנשים השחורות והשמנות עיכסו ביניהן, העמיסו את הצלחות, דואגות שלא נפסיק לאכול.

כמויות האוכל אחרי שלושת הימים שבהם אכלתי מעט מאד והטעמים הזרים והכבדים הכבידו עלי, ופרשתי לחגוג את הכיבוש העלוב של פג'ינקה

בשינה עמוקה.

למחרת התייצבתי בשמונה בבוקר במוסך ומצאתי את האופנוע יבש ונוהם. לקראתי ברכת בוקר טוב. פירוקו וייבושו בלחץ אוויר, החלפת שמנים ומאה דולר התזירו אותו למצבו הקודם. ישר מהמוסך העפלתי 30 קילומטרים נוספים, צעדה קצרה בת שני קילומטרים, טיפוס על מצוק, והגעתי לשלט הנכסף: "הגעת לנקודה הצפונית ביותר של אוסטרליה".

זהו! מכאן אין יותר צפונה ביבשת העצומה.

הייתי 150 קילומטרים בלבד מפפואה ניו גיני.

מסביב לא היו ישובים, רק חופים מבודדים שהציצו מיערות הגשם. התיישבתי על הסלעים והתבוננתי בנוף שנשקף מפג'ינקה. סלעים עצומים הזדקרו, ושפל הותיר שטחי חול גדולים עם מים נקיים ושקופים. דגים צבעוניים וכרישים שייטו בשלווה, איים קטנים בצבצו פה ושם.

גוונים של כחול, ירוק, טורקיז וזהוב היו מרוחים על צפון אוסטרליה והרבה שלווה.

"אפשר לקבל התמוטטות עצבים מהשקט, המנוחה והשלווה ששוררים בחלק הזה של העולם", נזכרתי בדברי אחד המקומיים.

גואנה מסוג גודלם שוטטה על החוף, התרוממה על רגליה האחוריות וסובבה ראשה ימינה ושמאלה, מחפשת אחרי קיני צבי הים.

עוד יום הפציע. סנג'ה ניערה את יריעת האוהל: "רוצה להצטרף לדוג?"

"אף פעם לא דגתי".

"את רצינית? באוסטרליה ילדים נולדים עם חכה ביד. ואצלכם? עם עוזי? בכל אופן, זה יום מצוין להתחיל בו".

התיישבנו ארבעתנו בדינגי. גרג לימד אותי איך להשחיל את הפיתיון על הקרס: "הכי טוב זה להחדיר אותו דרך העין של הדג, כי הקשקשים חלקים, ואת עלול לקרוס את האצבע שלך".

התגברתי על הסלידה, ודחפתי את הקרס עמוק לעין הדגיגון. דריל דאג לפיתיונות ובלילה הקודם תפס עשרות דגיגונים כשיצא לדוג עם רשת מהמזח. עכשיו הוא ניווט את הדינגי לעבר אי קטן מול החוף, וסנג'ה חתכה את הפיתיונות העוגן הוטל למים, שובר בדרך שונית עדינה. כולנו השלכנו את החכות למים והמתנו. אחרי כמה שניות סנג'ה משכה את החכה בחזקה. היא תפסה דג. היא הרגישה אותו נוגס בפיתיון, ועל ידי המשיכה החזקה העלתה אותו על הקרס עמוק דרך הפה. הדג הועלה לסירונת. זה היה דג קיסר אדום גדול.

"כל הכבוד", דריל טפח על שכמה. אחרי כמה דקות הרגשתי את הנגיסות העדינות

מושכות חלושות בחוט הדיג שלי.

"יש לי דג", התרגשתי, "מה לעשות?"

"תני לו משיכה חזקה".

גילגלתי את החכה למעלה והרגשתי את ההתנגדות של הדג, את פרפוריו. דג כסוף כחלחל נמשה מהמים, מנוקד בירוק זוהר.

"וואו, הדג הראשון שלך הוא הכי טוב שאפשר לאכול".

הצטלמתי: גאה, ודריל הוריד אותו מהקרס.

"מצטער, מייט. הוא קטן מעשרים ס"מ, אני חייב להשליך אותו בחזרה למים".

"מה פתאום?"

"חייבים. אם פקחים יתפסו אותנו עם דג קטן, הם יקנסו אותנו. חוץ מזה, צריך לתת לו צ'אנס לגדול, להמשיך שרשרת חיים. תארי לך שהיינו תופסים את כל הדגים הקטנים".

"אבל זה הדג הראשון שלי".

"אני יודע, אבל יהיו עוד. מצטער".

והוא השליך אותו למים. הדג פירפר כמה שניות ונעלם.

עשרה ימים בילינו בקייפ הנפלא במחיצת המקומיים החביבים. יצאנו לדוג בדינגי של דריל, שוטטנו על החופים ואכלנו המון ארוחות דגים.

סנג'ה ודריל החליטו להישאר בסיישה ולעבוד בתקופת העונה הגשומה, בעוד שגרג החליט לחזור דרומה, לפגוש את חברתו ולהמשיך לדארווין שבמרכז החוף הצפוני.

כשהתחלתי לחשוב על ירידה בחזרה דרומה, סנג'ה העלתה הצעה: "למה שלא תשלחי את האופנוע על גבי המעבורת שיוצאת מחר לקיירנס ותרדי דרומה עם גרג בג'יפ?"

איך לא חשבתי על זה קודם. הרי זה מה שיניב ואורי עשו. מחיר כרטיס ההפלגה לאופנוע נמוך, ויהיה נחמד לעבור את אותם השבילים בג'יפ. לא להיאבק עוד פעם באותם המכשולים.

אחרי כמה שעות העמסתי את מקס על האנייה. נתראה בקיירנס. כשקניתי את כרטיס ההפלגה אצל בני, בעל פארק הקרוואנים, הופיעו בנהמה שישה אופנועים מאובקים ועצרו מול משרד הפארק. ששת הרוכבים ירדו מהאופנועים, חילצו עצמות וטפחו אחד לשני על השכם. "עשינו את זה. הגענו לפג'ינקה המזויינת".

"איפה השמפניה?"

ג'יפ צהוב הופיע כמה דקות אחריהם, מתוכו התגלגלו שני בחורים שמנים ושלפו מהצידנית בקבוקי שמפניה קרים. הבקבוקים זכו לניעור רציני, והפקק נורה

החוצה. הבחורים החלו להשפריץ אחד על השני, לשטוף את אבק הדרכים באלכוהול, צורחים. אחד מהם עלה על האופנוע והתניע אותו. הוא בלם את הגלגל הקדמי ובמקביל סחט את מצערת הגז, תומך עם הרגל ונותן לגלגל האחורי להסתובב סביב כשהקדמי משמש כציר. הצמיג שנשחק תחת החום והלחץ צייר דונאט עגול מושלם על האספלט.

חזרתי לחוף הים והתיישבתי עם סנג'ה. מיד אחר כך הגיעו האופנוענים והקימו אוהל גדול בקרבת מקום.

בוקר אחרון. ישבנו סביב שרידי המדורה הלילית, גחלים אחרונות הרתיחו את המים בסיר ה"בילי". סנג'ה הכינה קפה חזק. בהינו בים. ריח של סוף של משהו נישא באוויר. עצבות שמלווה פרידה מחברים. לגמנו מהקפה כשהתיישבו לידינו שניים מהאופנוענים שהגיעו ביום הקודם.

"הגענו לכאן אתמול. לקח לנו הרבה זמן לארגן את כולנו ולצאת לכיבוש הקייפ".

"מאיפה אתם?"

"סידני".

"היו אלו שהן בעיות בדרך למעלה?"

"המון. התרסקויות, נקעים, תקלות מכניות. אבל עשינו את זה. שמענו שלא מזמן עלתה לכאן בחורה בודדה על גבי 250 סמ"ק. בעל הפארק מספר שהיא התרסקה מאות פעמים בדרך למעלה, בסוף, הרימה ידיים ולא היתה מוכנה אפילו לרדת את הדרך שנית עם האופנוע. היא שלחה אותו עם אניית המסע לקיירנס". מעניין איך שסיפורים מתגלגלים. כולנו החנקנו צחוק וגרג התערב: "פגשתם אותה?"

"לא. היא בטח מלקקת את הפצעים".

עד כאן. הגיע הזמן להחלץ להגנתה של אותה בחורה. "טוב, בכל זאת היא רק בחורה, והיא עשתה הכל לבד", ניסה דריל.

"כן", גיחך אחד הבחורים, "ונכשלה. סיפרו לנו שהיא הגיעה לכאן שבורה לחלוטין ושהיא לא רוצה יותר לעלות על האופנוע".

"למה שבחורה תנסה לעשות דבר שכזה לבדה?" תרמתי לשיחה, והבחור שחשב שמצא תומכת, נענע בראשו נלהב: "זה בדיוק מה שאני שואל".

בני התגלגל לעברנו בחולצת ההוואי הנצחית שלו, מנופף בנייר לבן: "היי, גלי. הגיע פקס עבורך. דרך אגב", פנה אל האופנוען, "זו הבחורה שסיפרתי לך שעלתה לכאן על האופנוע".

הבחור המבולבל הבין פתאום שניהל את השיחה עם האנשים הלא נכונים. הסמיק ונסוג לקול צחוקנו.

חברו קם צוחק: "תסלחו לטומי, הוא מטסמניה". החבורה צחקה.

סנג'ה, שראתה את סימן השאלה על פני, הסבירה: "האוסטרלים אוהבים לצחוק על כולם. מי שנולד בקווינסלנד, יצחק על אלה מויקטוריה, ואלה מהמערב ילענו לעירוניים בניו סאות' ווילס, ועל הטסמנים צוחקים משום שהם חיים על אי אוסטרלי גדול דרומית למלבורן, ואומרים שהבידוד מביא אותם להתחתן אחד עם השני ונולדים להם ילדים מפגרים".

אחרי שעה היינו ארוזים ומוכנים ליציאה. בדרך החוצה מהפארק עצרנו בביקתה שמשמשת כמשרד הפארק כדי לשלם את החשבונות.

"בבקשה, עשרה דולר. ודרך אגב, שמעת על הישראלית הארורה שניסתה לעלות והתרסקה כל הדרך למעלה?" גרג עקץ את בני, שהסמיק ונסוג אחורנית, ממלמל מילים סתומות. נכנסנו לג'יפ והתכוונו לצאת ממתחם הפארק, כשצעקה עצרה אותנו. הג'יפ עצר ומאחור התקרב בריצה האופנוען מסידני שישב איתנו בבוקר. הוא התקרב מתנשף אל החלון והושיט לי יד.

"אני מצטער על קודם, אני משער שקישקשתי יותר מדי. בכל אופן, יש לי הודעה עבורך".

הרמתי גבה בתמיהה, "הודעה עבורי?"

"כן. פגשנו בקיירנס ארבעה רוכבים מוולנגונג והם סיפרו לנו עלייך. הם ביקשו שאם נפגוש אותך נגיד לך שאחד מהם, בחור בשם צ'אפו, התנגש בקנגרו כחצי שעה אחרי שנפרדתם. הוא שבר את המרפק וחולץ בשרות הדוקטור המעופף". איזה חוסר מזל. דווקא צ'אפו עשה רושם של הבחור הכי שקול בחבורה. החלטתי שאתקשר אליהם כשאגיע לקיירנס לשאול לשלומו.

לחצתי את ידו של הבחור ויצאנו לדרך.

בדרך עצרנו במכולת האחרונה ב- 800 הקילומטרים הבאים. המחירים בצפון היו גבוהים בעשרות אחוזים ממחירי החוף המזרחי. מחירי הבירות, מוצרי המזון והדלק האמירו עד כאב, והצטיידנו רק במה שהיה הכרחי.

הציוד שלי נדחס בקושי בין הציוד הרב של גרג. באוטו-בית היה לו כל הציוד שלו. בגדים, ספרים, כלי עבודה, מקרר, אוהל, גזיה, ציוד להטוטנות והמון נוצות וחרוזים וצדפים שנתלו מכל בורג בתוך הג'יפ.

הוא הפעיל את הטייפ בקולי קולות ונפנה אלי: "או-קיי, מייט. אנחנו מתחילים לרדת. את מוכנה?"

איזה כיף היה לעשות את הדרך חזרה על ארבעה גלגלים כשמישהו אחר נוהג. סוף סוף יכולתי לשבת יחפה בשמלונת הודית אוורירית, במקום להיות מכונגת במגפי רכיבה, מזיעה תחת מכנסי הפלסטיק, ללא צורך להתרכז בשבילים

המתישים שלפני. גרג דהר על גבי הקוליסים בין קיני הטרמיטים והנחלים.
כשג'ימי הנדריקס ניגן לנו רוק חזק והמקרר היה מלא בירות.
גיליתי שמאחורי הדמות הנוירוטית והלא ממוקדת בעלת הצמות הארוכות,
מתחת לקעקועים ושמונת החורים באוזניים, גרג היה בחור לעניין. שילוב של
מטפס הרים מקצועי ומתופף בלהקה אוסטרלית, שלקח פסק זמן מהלימודים
ומהחברה, יצא לטיול ארוך בהודו ונהפך לצמחוני שהקפיד על מדיטציות
יומיומיות. הוא ישב לידי, בד הודי כרוך על חלציו, ולא הפסיק לקשקש על
אלף ואחד נושאים, קופץ מעניין לעניין בחוסר קשר מדהים.
היה נחמד לראות דרך חלון הג'יפ את אותם מסלולים שנאבקתי בהם ימים
ספורים קודם לכן. פתאום הכל נראה תמים דרך הג'יפ המוגן, כאילו לא נאבקתי
כאן בין המפלים והצמחיה השופעת. התקדמנו לנהר הקקטוס. כאן פגשתי לפני
שבועיים את גרג, סנג'ה ודריל. כשחלפנו על פני הביקתה של מרים וקשישא
גרג עצר ונכנסתי פנימה, קוראת בשמם. לא היתה תשובה. המקום היה ריק
והכלבים רחרחו אותי ולא נבחו, אולי הם זכרו אותי. שירבטתי כמה מילים
על פתק, והשארתי למרים חבילת טבק.
עוד כמה ימים עברו עלינו בדרך למטה, בהם חיינו את הטבע. מהנחלים הוצאנו
את האוכל שלנו, וגרג לימד אותי לבתר את בטן הדג ולנקות אותו מקשקשים
ומאיברים פנימיים. הנחלים סיפקו לנו מי שתיה ומים לרחצה ולשטיפת הכלים
והבגדים. הלכנו לישון אחרי שהחשיך והגזעים שבמדורה נהפכו לגחלים, וקמנו
עם אור ראשון.
החופש המוחלט, נורמות העולם המערבי התבטלו כאן. חיינו את הטבע. לא
הייתי נבוכה כשגרג ראה אותי עם רגליים לא מגולחות, ולא הייתי צריכה לחפש
מחבוא כשרציתי להשתין. אהבתי להיות כרוכה בבדים ההודיים הבלויים
הרגשתי שנעשיתי מעורבת כל כך ביבשת, בטבע. רק אני והאדמה, אני והנחל,
אני והשמים. הרגשתי את כל מה שראיתי, ונהפכתי לחלק מזה. הרגשה נפלאה
מאין כמותה. אמיתית.
אחרי כמה ימים הגענו לכהן, כשטעם ההמבורגר שאכלתי שם עם האופנועים
מוולנגונג עדיין היה בפי.
הבחורה הג'ינג'ית שעמדה מאחורי הדלפק זיהתה אותי. "היי, את הבחורה שלמי
שבועיים שלושה עלתה לקייפ על גבי האופנוע. ישבת כאן עם הבחורים האלה.
שמעתי שלאחד מהם היתה תאונה". שמועות רצות מהר בבוש. אין לתושבים
הרבה אירועים מעניינים לשוחח עליהם.
היא דחפה לי את ספר האורחים. ציירתי את דגל ישראל מתנופף על גבי

האופנוע, וחתמתי.
העיירה הפיצפונת והשלווה נראתה קצת יותר ערנית לכבוד רודיאו שנערך שם
באותו יום. קאובויס ואבוריג'ינים בודדים ישבו סביב גדר המסלול, שתו בירות
והמתינו למירוץ. הובלנו את הטויוטה לעבר הגדר האחורית של המסלול
והתיישבנו על הגג עם הפחיות, צופים בשביל העפר הענול. מוזיקת רקע התנגנה,
ופתאום פרצנו בצחוק מתגלגל. העיירה היתה כל כך קטנה, שרק שני סוסים
לקחו חלק בתחרות.
ניצלתי את פסק הזמן שעשינו בין בני תרבות, ושירבטתי כמה מילים על גבי
גלויה ליניב. הוא בטח הגיע כבר לארץ. "עשיתי את קייפ יורק".
"סליחה, איפה כאן תיבת הדוארז"
"תני את המכתב לבחור שעובד בתחנת הדלק. עוד כמה ימים הוא יעביר אותו
למשאית האספקה שתרד לקיירנס".
עברתי אל תחנת הדלק ואבוריג'יני זקן התעורר לכבודי. "הבחור הלך לפאב.
תשאירי איתי את המכתב, ואני אתן לו אותו אחר כך".
העברתי לו בחשש את הגלויה. לא אתפלא אם היא תגיע לסוריה, להונג קונג
או לא תצא מגבולות העיירה הזו לעולם.
ביציאה מהעיירה נתקלנו באופנוע ב.מ.וו. "האללו", קפצתי בשמחה. היה זה
קלאוס הגרמני, בנסיון העפלה רביעי לקייפ יורק, שנכשל שוב עקב דליפת שמן
טלסקופים. הוא עמד בפרצוף מסכן.
"זהו. החלטתי. אני שולח באיניה את האופנוע בחזרה לגרמניה. בשבוע הבא
אני אפגוש בדארווין את בת דודתי, נשכור ג'יפ ואמשיך לטייל עלארבעה גלגלים".
אחרי שחצה את הסהרה והשתתף במירוץ פאריז-דאקאר, גמא על אותו אופנוע
גם את אסיה וכבישי אירופה, והנה הוא נכשל בפרק האוסטרלי. קלאוס היה
מדוכא לחלוטין. מאוכזב מהאופנוע שבגד ומהמכונאים האוסטרלים.
"תחזיק מעמד", חיבקתי אותו, וגרג לחץ לו את היד.
"תהיי זהירה, ישראלית קטנה".
השביל המשיך הלאה בדרך חתחתים נוראית מכל מה שעברתי עד אז. הג'יפ
קפץ על סלעים עצומים בין קוליסים עמוקים, טיפס הרים תלולים וחצה גאיות
בנסיעה איטית. נסענו בדרך ישנה ומפותלת, ששימשה את נהגי הכרכרות בזמן
הבהלה לזהב באמצע המאה שעברה והובילה אל שרידי מייטאון, עיירת כורי
הזהב. לא הבנו איך לפני שנים נסעו אותה בכרכרות, כשהיום בקושי ג'יפ מצליח
להתגבר על תנאי הדרך. משמאלנו התגלה מאגר מים גדול בין האקליפטוסים.
עצים מאובנים הזדקרו מתוך מים ירוקים, ועשביה יבשה צפה על פני המים.

הרוח השיטה את העשבים וסיבכה אותם בין הגזעים המתים.

"תראי", גרג הפנה את תשומת ליבי לרצועת החוף שמאחורינו, "ג'אבארי". הבטתי בציפור אצילה ארוכה וגבוהה, בעלת נוצות שחורות ולבנות, עומדת על רגליים דקיקות אדומות. הציפור פסעה באלגנטיות, מחפשת במים דגים לפתע קפאה, ובבת אחת ניקרה בקרקעית, שלפה דג שמן והתעופפה איתו הלאה. "האבוריג'ינים אומרים שזה מביא מזל אם פוגשים בג'אבארי".

אחרי כמה דקות של נסיעה הפתיע גרג ושאל: "רוצה לנהוג קצת?"

הוא ידע כמה הייתי להוטה בדרך כלל אחרי הנהיגה בג'יפ.

"לא, תודה", איזה חוש שישי הורה לי לסרב.

חלפנו על פני שרידים עתיקים של כרכרות ישנות ובקבוקי זכוכית. שולי הדרך מימין ומשמאל היו מלאים בעתיקות. ראינו אפילו אקדחים חלודים. מעין מוזיאון בטבע שלא הושחת. אף אחד לא חשב לגנוב משם. במחשבה שניה, מי בכלל עבר בדרך הזו מלבדנו?

אחרי סיור בשרידי מייטאון, גלשנו לנהר רחב ורדוד שזרם באפיק ואדי גדול מרוצף חלוקי נחל. ריח חריף של שרף אקליפטוסים נישא באוויר. מי הנחל היו צלולים וטעימים. קנגרו גדול ואדום ליקק את המים, וכששמע אותנו מתקרבים הרים את ראשו, ריחרח והתרחק בקפיצות עייפות, ששיוו לו מראה צולע. על גדת הנחל עמד טנדר טויוטה פתוח. בחזיתו היו בר מתכת וכננת, וחלקו האחורי היה כלוב מרושת שבתוכו ישב כלב בין הצידניות. לגג הטנדר היו קשורים שני צמיגים רזרביים. הזגג שלו היה שייך הרכב היה עסוק בחיפוש אחרי זהב במי הנחל. האיש אמר לנו, שעד היום מוצאים שם זהב, למרות שהבהלה חלפה הלכה לה. הוא היה מצויד במגנומטר ובמסננת, ומתוך כיס חולצתו שלף בגאווה שקית קטנה ובתוכה כמה אבנים עם שרידי זהב.

אחרי שהחלטנו שאין לנו עניין לחפש זהב בימים הקרובים, המשכנו הלאה. הג'יפ נסע בצורה לא חלקה, וגרג עצר לבדוק את בטן הג'יפ. הוא החל שורק כשסרק היטב את כל חלקי הרכב התחתונים, מנענע פה ודופק שם, ולבסוף התרומם אדיש. "חרבון. נראה לי שהציר האחורי שבור, כנראה בגלל הדרן הנוראית שעברנו בקילומטרים האחרונים".

המחשבה הראשונה שעברה בראשי היתה, שמזל שלא נהגתי. יכול היה להיות לא נעים לחשוב שאולי אני אז ששברתי את הציר תוך כדי נהיגה. בינתיים הצליח גרג לאלתר משהו עד שנגיע למוסך.

חנינו בוואדי קטן וחסום לרוחות, שזרם בו פלג מים. הצלחנו לתפוס סרטנים קטנים ששלקנו בסיר מעל למדורה.

הלילה האחרון מחוץ לציוויליזציה בפרק הזה של הטיול. בבוקר שאחרי כבר עלינו על כביש סלול, הראשון זה קרוב לחודש, כשפנינו מועדות מערבה, לצ'ילגו. היה מדכדך לעלות על הכביש, שמבחינתי סימן תנועת המונים. בטח מאחורי הפינה אראה סניף מקדונלד'ס, ארובות תעשיה מעשנות וכספומטים. אבל עדיין היינו בערך 20 מעלות סטיה מסוף העולם, מוקפים בעיירות קטנות עם בקר שטייל על הכביש, פאבים וטיפוסים שהביטו בנו בחשד ובתמיהה. מי אתם? מאיפה הגעתם? כשגרג עצר בצד ושיחרר את הג'יפ מנעילת ה 4x4, החלטנו לעצור בכל פאב עד שנגיע ליעדנו. עצרנו בשבעה פאבים, כשבכל אחד מהם שתינו בירה קטנה, שיחקנו משחק פול והתערבנו קצת בתושבים. את כל הכסף הקטן ביזבזנו במכונות המוזיקה, עם המבחר המצחיק של שירי קאנטרי לצד להקות רוק כבד. הטעם המוזיקלי של האוזיס.

הקסם של הטיול לבדי על גבי אופנוע נעלם, ואת מקומו תפסה תחושה שגרג הוא מעין כרטיס ביקור לעולם המקומיים. שיחקתי קצת בלהיות אוזי שילה (בחורה אוסטרלית). עבור יושבי הפאב היינו סתם עוד זוג היפים אוסטרלי שטייל בג'יפ ישן שתלויים בו צדפים ונוצות. השיחות היו בסגנון "הי, מייטס. איך גידול הבקר הארור מתקדם באזור שבאתם ממנו?" מצד אחד הרגשתי אחת משלהם, אבל חסרה לי האינטימיות שנוצרה ביני לבין האנשים בדרך כלל, כמה דקות אחרי שהגעתי למקומות, בזכות היחס העודף שלו זכיתי כבחורה בודדה.

היום יום ההולדת של אילן, נזכרתי, והתקשרתי מטלפון ציבורי שעמד בפתח הפאב. לאחר מכן שתיתי לחיין, וגרג צילם אותי מגלגלת סיגריה עם פחית וי.בי ביד, יושבת בפתח הפאב ומאחורי שולחן הביליארד ופרסומות הבירה. צילום שנהפך לברכת יום הולדת. רציתי להיכנס לתוך הפאב, כשגברתן מזקן עצר אותי.

"מצטער, מייט. אי אפשר להיכנס יחפים או עם טונגס, כפכפי אצבע".

המגוחך שבעניין היה, שהמקום היה עלוב לא פחות מכוך חשוך למכירה לא חוקית של אלכוהול אי שם בפרבר נידח. גרג שלף מהאוטו את נעלי העבודה שלו וכך, מגוחכת אף יותר, נראיתי בשמלה השחורה כמו ילדה אבודה שגנבה לאביה את נעליו. אבל זה כנראה ריצה את הגברתן, וכניסתנו לפאב הותרה.

"תגידי תודה שנתנו לך להיכנס", גרג קינטר אותי, "את אשה, אחרי הכל".

"שוביניסט חוצפן. מזלך שיש לי כוס בירה ביד ושאני לא פמיניסטית".

"אולי את לא יודעת, אבל כניסת נשים לפאבים היתה אסורה במשך שנים רבות".

"קשה לי להאמין. זו הרי אוס בירה טרליה".

"וכשלבסוף התירו את כניסתן, הן ישבו בחדר נפרד ומכרו להן רק משקאות לא אלכוהוליים. הן לא ויתרו, והביאו איתן בתיקיהן אלכוהול, שאיתו חיזקו את המשקה הקל".

"צ'רמרס, גרג, לחיי נשות אוסטרליה שיושבות באופן חוקי מול הבר".

צ'רלינגו היתה עיירה קטנה ואדומה מאבק הדרכים, מוקפת הרים שחורים ואקליפטוסים שמוטים. באזור העיירה יש כמאה מערות נטיפים שונות, שרק חמש מהן פתוחות לקהל. הלינה באוהל בתחומי העיירה אסורה, אלא אם כן זה בפארק הקרוואנים, שבו היינו האורחים היחידים. התמהונים שניהלו את המקום היו שמנים, משופמים ומזוקנים עם ניצוץ מטורף בעיניים. האשה שירטטה לנו באצבעות שמנות ושעירות מפה שהראתה לנו איך נוכל להגיע לאחת ממערות הנטיפים שסגורות לקהל. עוד באותו יום, בשעות אחר הצהריים, יצאנו למערה. היא היתה חשוכה וטחובה. הסתובבנו בין הנטיפים, מסתבכים ואובדים, כשאחד היחיד שהיה לנו הגיע מנרות קטנים שדלקו והטילו צללים מוזרים על קירות המערה. הקור ששרר במערה צימרר אותנו אחרי הכבשן הלוהט בחוץ. כל הצלילים החיצוניים נבלעו, והרעשים היחידים שנשמעו היו קולות עטלפים וטפטוף המים. קורי עכביש נפרשו לרוחב השביל הצר, והיה צורך לקרוע רבים מהם כדי לפלס דרך.

המערה נקראה מערת המדונה על שם אחד הנטיפים שיצר צדודית של אשה יפהפיה. מולי ראיתי עטלף תלוי הפוך מאחד הנטיפים. חיברתי את העדשה הגדולה למצלמה והתמקדתי בו, תופסת אותו מפוקס על גודל כל התמונה. טראת. הפלאש היכה בו והוא פרח בצווחה, מונצח על הפילם.

גרג הסתובב מבוהל. התחבאתי מאחורי אחד הנטיפים הגדולים, והוא החל מחפש אחרי. "גלי?" ובקול קצת יותר לחוץ: "נו, זה לא מצחיק. איפה את?" "וווה?" קפצתי על גבו. הנר כבה ונעלם באפלה.

"את משוגעת? איך נראה את הדרך?"

"אולי עדיף לא לראות מה יש מסביב", התגריתי בו וזרקתי עליו קורי עכביש. בערך שעתיים עברו עד שמצאנו את דרכנו החוצה, נעזרים במצית שהאיר לנו אור קלוש.

למחרת עזבנו את העיירה ונסענו מזרחה בחזרה לקיירנס. גרג לחץ על דוושת הגז, דוהר על כביש חם ויבש. בצידי הכביש שיחים צהובים. משאית קירטעה לפנינו, עמוסה בחמש פרות שעמדו צפופות, דורכות אחת על השניה וגועות. כמה טיפות עפו עלינו.

"גשם?"

"לא, הפרות משתינות".

כבר ניחשתי מה עומד לקרות. "אז תעקוף אותן", צרחתי, וגרג יצא מהר לעקיפה לפני שהפרה שיחררה את הלחץ משלפוחית השתן, ישר לחלון הרכב שמאחורינו. ירדנו לקיירנס דרך אזור אתרטון. במפלים העצומים שבדרך עצרנו ושטפנו את עצמנו משתן הפרות.

אתנחתא אחרונה בבר מקומי קטן. רצינו לברוח מהחום הכבד, אבל גילינו שהטמפרטורות בתוך מבנה העץ היו גבוהות מאלה שבחוץ. כנפי המאווררים לא הראו שום סימן תזוזה והאוויר עמד מעיק.

"טוב, לפחות יש להם וי־בי קרה", אמר גרג, מתכוון לבירה הויקטוריאנית. הוא שיחק בילירד עם קשיש מקומי, ואני ישבתי על הבר, נוטפת זיעה. השמלה נדבקה לי לגוף ופני האדימו ובערו. התבוננתי בתצלומים שהיו תלויים לאורך כל הקיר. כמעט בכל פאב אוסטרלי, ובפרט בניידחים יותר, נתקלתי באותם תצלומים, שהוצמדו בסיכות לקיר. צילומים שהתקמטו בשוליהם והוכתמו עם הזמן. הם תיעדו את המסיבות הפרועות, תחפושות, השתטויות, אלכוהול, משטרה, ציד מוצלח. כולם נראו אותו דבר בדרך כלל, מדיפים אדי אלכוהול ובאיכות חובבנית ירודה. המוזג נשען על הדלפק. "מאיפה את, מייט?"

"ישראל".

"אה". אחרי כמה רגעים הוסיף: "איפה בכלל אתם על המפה? לא לידערב הסעודית?"

לא היתה לי סבלנות אליו. "בערך", עניתי והמשכתי להתבונן במשחק. נראה שהוא היה מסוג הטיפוסים, כמו רוב התושבים בעיירות הקטנות, שאקטואליה ומה שקורה בעולם סביבם מעניין אותם הרבה פחות מחדשות מקומיות על אחת מנשות העיירה שהתרועעה עם השוטר הנשוי. ואכן, הוא נפנה ממני כדי למזוג לאשת הקשיש עוד כוס בירה, ותוך כדי כך עידכן אותה בחדשות המקומיות המסעירות.

"אני יודע איפה זה". בחור נמוך עבר להתיישב לידי. "הייתי שם בקיבוץ לפני שנה. את באמת משם? וואו. את יודעת מה הכי אהבתי אצלכם?"

ניסיתי לנחש. "את הים? ירושלים? החיים בקיבוץ? הכנרת?"

"לא. את הבחורות בנות השמונה עשרה במדים ושיער פזור, הולכות עם עוזי ברחוב. זה הדבר הכי סקסי שראיתי בימי חיי".

פרברי קיירנס. הנה האזור שבו פורקות האניות את מטענן, ושם ממתין לי מקס. פדיתי אותו מידי מנהל המחסן. המנוע התעורר לחיים בנסיון ראשון אחרי כעשרה ימים דוממים. גרג נסע בעקבותי לעבר פארק הקרוואנים.

אחרי כל השבועות המבודדים בטבע, הרגשתי מחנק בעיר. שוב המון מכוניות

ואנשים. רציתי לברוח שוב לערבות המבודדות.

גם המפגש עם אוליביה איבד מהקסם שציפיתי לו. שמחתי לפגוש בו, אך לא באופן השמור לפגישה עם אהוב, אלא כמו בפגישה עם ידיד ותיק. הוא מצידו לא לחץ עלי, ונתן לי מרחב. הרגשתי את חוסר השקט תוקף אותי. היינו מתחבקים וצוחקים, אבל עמוק בתוכי רציתי להיות במקומות אחרים, וידעתי שאוליביה מרגיש בכך. משהו השתנה, ורציתי לצאת כמה שיותר מהר מהעיר. הנסיעות הקצרות בתחומי העיר וקצת החוצה ממנה השאירו אותי עם טעם של עוד. רדופה בתאווה לרכב שעות. ניסיתי ללא הצלחה לרסן את ההרגשה הזו. בכל זאת נאלצתי להישאר בעיירה כמה ימים כדי לטפל באופנוע לפני היציאה מערבה, לכיוון הגולף.

יחד עם אוליביה עליתי לעיירת האמנים קורנדה, המתרוממת בחדות קצת מערבית לחוף האדמה. ואז משתפלת בעדינות לרמת אתרטון לכיוון הרכס החוצה הגדול. האזור כולו בעל אקלים טרופי מתון, עשיר במים ובאדמה וולקנית פוריה. הכל יחד יצר שטח ירוק ושלו.

פירוש השם קורנדה באבוריג'ינית הוא מקום מפגש האלים. העיירה שוכנת בתוך יער גשם עצום בפאתי אזור שנקרא אתרטון, ובמשך ארבעה ימים בשבוע מתקיים שם שוק אמנים.

מרחנו את עצמנו בחימר לבן, וניצבנו כפסלים בפאתי הכפר. דוד וונוס, כינו אותנו האנשים. במשך שעות ניצבנו קפואים, אותזים ידיים, שרויים במין מדיטציה ומתעלמים מכל האנשים שמסביב. בכל פעם שהיינו שומעים מטבע מצלצל בקערת החימר, שינינו קצת את עמדתנו. כשעמדנו כך, הרגשתי שוב קצת מאותה תחושה של אינטימיות שחילקנו לפני העלייה לקייפ יורק. הזרות שהופיעה אצלי כלפיו אחרי ששבתי מהקייפ, נעלמה מעט מתחת למעטה החימר, כשעמדנו, שני פסלי אנוש, שולחים אחד לשני אנרגיות מחזקות. ידעתי מה הוא חושב כשאנשים זרקו תגובות מסוימות, מתחלקים בבועת החימר, קפואים בלב ההמולה. הפעם היחידה שבה לא הצלחתי לשמור על הבעת פנים קפואה היתה כשזוג זקנים עבר לידנו. האשה נידנדה לבעלה והוא פנה אליה ואמר: "את רואה, הייתי צריך להתחתן עם הבחורה הזו", והצביע עלי. "היא לפחות שותקת כל היום". החיוך, שלא הצלחתי להחניק, סדק את מסיכת החימר. פקחתי עין אחת וניענעתי באצבע נו נו נו.

חוץ מכל המטבעות שגרפנו, גילינו לפעמים כל מיני תשורות משאר המוכרים בשוק. שקיות אננס ואבוקדו או שרשראות עץ ופרחים ליד קערת הכסף. אחרי שהתעוררנו לחיים קפצנו לנחל לשטוף מאיתנו את החימר והתיישבנו באחד

מבתי הקפה עם ריסים לבנים וציפורניים מלאות חימר, מספרים אחד לשני מה הצחיק אותנו במהלך היום.

ביום בהיר הפתיע אותי ארז, חבר מהארץ ששמע מדני וניר שאני בקיירנס ובא ממרחק מאות קילומטרים לפגוש אותי. אחרי ההתרגשות שבפגישה עם חבר אהוב שלא פגשתי הרבה זמן, החלטנו לצאת לבלות. ארז נמשך למקומות מיוחדים, והחלטנו לבלות את הערב במועדון הגייז שבעיר.

פסענו ברחובות קיירנס, וככל שהתקרבנו למועדון, ראינו יותר ויותר גברים מאופרים או לבושים בהגזמה, מדגישים את שריריהם בבגדים פרובוקטיביים. היו שם נשים קצוצות שיער ובעלות מבט קשות, טיפוסים שלא הצלחנו לזהות את מינם וגם סטריייטים כמונו. העוברים והשבים נעצו בהם מבטים. המבוגרים יותר התרחקו מהם, והצעירים זרקו לעברם הערות ארסיות. כולם התנקזו למועדון חשוך, שהיה מואר רק באור אדום קלוש. עלינו אחריהם במדרגות המועדון.

התקליטן השמיע מוזיקה קצבית, ועל מסך גדול הוקרן הסרט האוסטרלי "פריסיליה מלכת המדבר", סרט פולחן על חבורת קוקסינלים אוסטרלים שחצתה את המדבר. אנשי המועדון הסתובבו במקום מחייכים. הם כבר לא היו יותר מטרות לחיצי לעג, אלא שווים בין שווים. המבטים המתחמקים ששיגרו ברחוב, התחלפו במבטי ערגה נועזים, פחות או יותר, בחפשם אחרי פרטנר. האווירה ששררה במקום היתה חושנית, מינית ולוהטת.

אחרי כשעה, כשהתערינו במקום, נצמדים זה לזה ודואגים שייידעו שאנחנו סטריייטים, ארז משך אותי פתאום החוצה. "רוצה לנסות כדור?"

הבטתי בו וניסיתי לעמוד על כוונתו.

"נו, את יודעת. ספיד קטן".

"לא, ארז. אני מרגישה מספיק טוב כשאני צלולה. אלכוהול מספיק לי". הוא המשיך לשדל אותי: "אבל זה יטשטש אותך. אני לא אתן לך כדור שלם ולא אזוז ממך כל הערב. אני חושב שאת צריכה לנסות. את הרי זו שאוהבת לקחת סיכונים ולהתנסות בחוויות חדשות".

"נכון, ולכל אחד יש הגבולות שלו".

"את מדברת איתי על גבולות?"

ידעתי שהוא חושב שהגבולות שלי מטושטשים.

"תראי, זה לא יעשה לך שום דבר רע. אני לא אז ממך ונותן לך רק קצת. אני מבטיח לך שכל מה שתרגישי זה תחושת ריחוף קלה ותהיי מבסוטית".

"תראה לי איך נראה כדור כזה".

ארז הוציא מכיס המכנסיים כדור שנראה לבן ותמים, ושבר ממנו חתיכה קטנה. לקחתי אותה בידי. הוא עורר את סקרנותי, למרות הספקות שהיו לי בדרך כלל כלפי סמים. בראש הדהדו לי כמה משפטים מאחד המכתבים האחרונים מעופי, וניסיתי, ללא הצלחה, להיזכר באיזה הקשר היא כתבה לי אותם. היא פתחה ואיטטה לי משיעור פילוסופיה את יום: "הדעת שלנו נקנית מהנסיון, ומהנסיון בלבד", והמשיכה: "את ללא ספק נמשכת לאש, לתמצית, נכווית ממנה לטוב ולרע. עכשיו את במין סרט ארוך ומתמשך של פריקת עול והשתחררות מכל כבל מוסרי או מוכתב שקיים. יש דברים שפשוט חייבים לעשות, גם אם אינם הגיוניים. לא כל דבר שאנחנו עושים יביא לנו תועלת, ובכל זאת לא נוותר עליו. לעומת זאת, כשלא עושים אותם, נשארת מעין חרטה עמוקה שלא ניסינו. ידעתי, שבשום אופן זה לא יכול להיות עבורי צעד ראשון להתמכרות. שאם אחליט, אוכל להיות חזקה, וזה יהיה הכדור הראשון והאחרון. הסקרנות משכה אותי, לא נתנה לי מנוח. לפעמים הדרך היחידה לעמוד בפני פיתוי היא להיכנע לו. הנחתי את חתיכת הכדור מתחת ללשון ותהיתי מתי אתחיל לחוש שינוי ואיזו השפעה תהיה לו עלי.

"נו, את מרגישה משהו?" הוא חייך אלי.

"לא. סתם הרגשה רגילה".

קראודד האוס שרו ברקע:

Easy to forget what you learned, Waiting for the thrill to return,
Feeling your desire burn, and Drawn to the flame.

תוך כמה דקות הרגשתי שאני נוסקת. הכל נראה מציאותי, ועם זאת חלומי יותר. הדמויות היטשטשו ונעו בבליל של צבעים וקולות. צפיתי על הכל מלמעלה. ראיתי את עצמי מנהלת שיחות עם אנשים, צוחקת ומסתחררת עם ארז. ראיתי מלמעלה בחורה שחומה יפהפיה מביטה בי, וניסיתי להזהיר את עצמי להתרחק ממנה. צפיתי בה כמו דרך טלוויזיה. כשניגשה אלי והזמינה אותי לרקוד, עד שארז משך אותי החוצה והתרחקנו צוחקים מהמקום, כשהוא תומך בי. "מה את מרגישה?" הוא העמיד אותי בפינת הרחוב וסקר אותי. הרגשתי את הדאגה מאחורי החיוך.

"באמת ששום דבר מיוחד. אולי קצת יותר שמחה וחופשיה, והרגליים כואבות מהריקודים".

הסקרנות שלי באה על סיפוקה בלי שום אסון. אולי ההרגשה שחשבתי שתהיה לי לא הופיעה בגלל המינון הנמוך שנטלתי, אבל ידעתי שזה היה הנסיון הראשון והאחרון שלי עם אותם כדורים.

איפה זה לעזאזל קרומבה?

יום שלם הקדשתי לטיפול במיני מקס. חוץ מטיפול שוטף וחיזוק ברגים, לא היה הרבה מה לעשות. הצמיג האחורי נשחק אחרי אלפי הקילומטרים, וקניתי צמיג שטח חדש. פני היו מועדות מערבה. מקיירנס ארכב ישר לגולף הקרפנטריה, ומשם לדארווין, דרך ישימון הערבות השוממות. שטחים אבוריג'יניים. ניתן היה להגיע לדארווין גם ברכיבה על הכבישים, אבל הכביש עקף והאריך את הדרך בכאלף קילומטרים. בפארק הקרוואנים פגשתי את יורגו, שתקן גרמני שטייל על אופנוע ברחבי היבשת. כיניתי אותו ג'פטו, משום שהיה נגר. כשג'פטו שמע על המסלול שתכננתי, הוא אמר שחשב לעשות את אותו המסלול. החלטנו שכדאי שנעשה את הקטע המדברי ביחד.

נפרדתי מג'יי, מרובין ומהאי גרין, מאוליביה ומשאר הטיפוסים שהתאכסנו בפארק, ועזבנו את קיירנס.

בשמונה כבר היינו בדרך, רוכבים לדרום מערב. אתרטון הזכירה לי את ניו זילנד. כבישים קטנים ושחורים התפתלו בתוך הירוק. הרים וגבעות שטופי שמש. הכל פרח. אגמים ונהרות נראו בכל מקום, מטעי פרי, מאפיות ביתיות, כפרים עם מבנים עתיקים בנויים בסגנון קולוניאלי. ארץ פלאות שמילאה אותי באהבה גדולה לטבע, לנוף, לעולם.

ידענו שצפויה לנו נסיעה ארוכה וקשה ושנאלץ להתפתל עם הכביש בין הכפרים ולסמוך הרבה פעמים על החושים או לשאול חוואים. היו כבישים שהגענו אליהם וגילינו שהם חסומים. נאלצנו לחפש דרכים עוקפות או לרדת לשטח בלי לדעת מה מצפה לנו שם. הקצב האיטי לא הפריע לנו. הרגשתי שהכושר הגופני שלי השתפר בעקבות הרכיבה בשטח. שרירי הידיים והזרועות התחזקו בעקבות

המאבקים בכידון, והרכיבה לא ייגעה כמו כמה חודשים קודם לכן.

ג'פטו רכב לצידי על אופנועו מסוג הונדה 650 סמ"ק. בחור שקט שהשאיר בגרמניה את החברה ואת התינוק ויצא לארבעה חודשים. סחטנו את מצערת הגז. האופנועים נהמו והסתערו קדימה, חוצים את האוויר הקר. פתחתי קצת את משקף הקסדה, ונתתי לרוח הקרה להכות בפני.

משהו נורה פתאום בנימה ונחבט בתוך הקסדה.

אאוץ'.

כאב חד התפשט באזור הרקה, הלך והתעצם, מהמם בפתאומיותו, וכמעט גרם לי לאבד שליטה על האופנוע. אותתי ועצרתי בשולי הכביש. הסרתי את הקסדה, הפנים התעוותו מכאב, ודבורה נשרה מהקסדה לכף ידי. שלפתי את בקבוק המים מהתרמיל ושיפשפתי את הרקה בקצת מים. ג'פטו עצר לפני. גם הוא נעקץ. אזור מלא כוורות. את המשך הדרך נסענו בקסדות סגורות.

היום הארוך נתחם על גדת אחד הנחלים שבצד הדרך. ישבנו שעות רק שנינו בלי להחליף כמעט מילה, בוהים במדורה, עד שנכנסנו לאוהלים.

כשהתעוררנו היו מי הנחל קפואים ובגוון ויסקי, בגלל העלים שנרקבו במעלה הגבעה. באוויר נישא ריח רענן ונקי של גשם ראשון.

העצים מסביב ניצנצו מטל הבוקר כשיצאנו לדרך. לא יעבור זמן רב לפני שהם יתייבשו וייראו עצובים. בקרני השמש הראשונות, ענפי העץ נצבעו בכתום זוהר, שלוחים כלפי מעלה. על קצה כל ענף ישב תוכי קקטו לבן וצרח ברכת בוקר טוב. רכבנו לכיוון מערב. הכבישים הלכו והצטמצמו. היה חם, יבש וצהוב. באחד ממזלגות הדרך עצרנו בצריף ישן, שהיה מרכז לטיילים, כנראה אבודים, כי אין לי מושג אלו תיירים מגיעים לשם. בחורה משועממת הופתעה לראות שאנשים עוצרים ומתעניינים במסלולים. היא לא ידעה לעזור לנו ולהגיד לנו מה מצב השבילים בהמשך הדרך, מלבד העובדה שבמרחק 150 קילומטר משם יש נווה מדבר עם מעיינות חמים. אבל מי בכלל היה מעוניין במעיינות חמים כשבחוץ שרר חום של 50 מעלות צלזיוס ואנחנו היינו לבושים במעילי עור, כפפות, קסדות ומגפיים?

המשכנו לרכב. היינו על הכביש הראשי שנמתח בין מזרח למערב, וחלקים גדולים ממנו, לאורך מאות קילומטרים, התגלו כנתיב אחד לא סלול. דרך עפר אדומה. למיני מקס היה קשה יותר ויותר. המאמץ, המשקל והמרחקים שעבר לאורך אלפי הקילומטרים של החוף המזרחי בכלל וקייפ יורק בפרט, נתנו בו את אותותיהם. המנוע נלחם ונלחם. כל העבודה שעשיתי עליו בקיירנס עם יניב רק האריכה את חייו, אך לא ריפאה אותו. ג'פטו רכב לידי על אופנועו החזק,

והיה צריך לעצור את עצמו מלשחרר את מצערת הגז ולהתקדם מהר יותר. הבנתי שזה לא רעיון טוב לרכב יחד, ושאנחנו צריכים לשנות תכניות ולהיפרד.

באחת הפעמים שעצרנו לשתות מים סיפר לנו זוג אוסטרלים שחלף על פנינו, שבעוד קילומטרים ספורים נגיע אל שביל ושכדאי שנפנה אליו. אחרי 80 ק"מ נחלוף על פני עיירה. 30 ק"מ אחריה נגיע לחווה גדולה. "בעל החווה גילה רק לפני שנה שביו כל אלפי הדונמים שלו מתחבאים ואדיות ענקיים עם סלעים מוזרים, והכל מלא במים. החוואי מארגן שיט בסירות קנו. השיט מרתק, ביחוד שכל העסק הזה עדיין רק בתחילתו".

כשהגענו לשביל הישן פנינו ורכבנו 80 ק"מ מזעזעים. האופנועים קיפצו על קוליסים עמוקים, אבק אדום עף ברוח. מולנו היתמרו עמודי "וויילי וויילי", אותם עמודי אבק שעולים ומסתובבים בגבהים, סוחפים איתם קוצים ושקיות ניילון. שיירה של משאיות עצומות חלפה על פנינו והרימה גלי אבק. אבני חצץ קטנות נורו מתחת לצמיגי המשאיות אחורה ופגעו בנו. אבן גדולה יותר הועפה לעבר הרגל שלי. למזלי, נעלתי מגפי פלסטיק גבוהים שעצרו את המכה. הצלחתי לראות סנטימטרים רק ספורים קדימה, והתפללתי ששום רכב לא יופיע במהירות מבעד למסך האבק. נצמדתי לשולי השביל. לא ראיתי את פנס האופנוע של יורגו מבעד לאבק האדום הסמיך. רק אחרי דקות ארוכות שקע האבק וחשף את יורגו כעשרה מטרים מאחורי, מאובק כולו. יורגו לא היה בר מזל כמוני, וחטף מכות חזקות יותר, שממש פצעו אותו. ברכו דיממה. כשטיפלנו בו לצד הדרך חשבתי, שכדאי היה לכסות את כל הציוד בירעית פלסטיק.

העיניים צרבו והגרון נשנק מהאבק הדק. עמדתי עם שתי הרגליים על הקרקע. האופנוע מיוצב בין הרגליים. משקפי השמש התמלאו באבק אדום. אי אפשר היה לראות כלום, אבל גם לא היה במה לנקות אותם. החולצה היתה מטונפת ומאובקת, וכך גם הידיים שלי. שפכתי על ידי מעט מים, והן התייבשו תוך רגע. אחרי עשר דקות נוספות הדהרנו לתוך העיירה הנידחת, שרוב תושביה כורים. מסוג המקומות שאף אחד לא מגיע אליהם בכוונה.

בשניים וחצי התושבים ניכרה תכונה, ובעודנו יושבים בפאב ולוגמים בירה, סיפר לנו בעל הפאב, שלמחרת יתקיים שם רודיאו. תחרויות משיכת חבל, עקידה וגז כבשים, תחרות איסוף הקש המהיר ביותר, תחרות ג'וקים וכדומה.

"כדאי לכם להישאר", אמר בעל המקום בהתלהבות. ג'פטו ואני החלפנו מבטים. כל אחד והתחביבים שלו. שאלנו את המוזג לגבי הוואדיות שאליהם מועדות פנינו, וגילינו שהתענוג יעלה לנו 50 דולר, סכום שקיים אותי במשך שבוע. לא שווה את ההשקעה הכספית. הסטיה מהדרך היתה מיותרת.

שאלנו את המקומיים על מקום שנוכל להעביר בו את הלילה בטבע, וכוונו לנהר שנמצא מחוץ לבתי העיירה. בדרך תיינו בין שבילי העפר, שנראה שלא יובילו אותנו לשום מקום חוץ מאשר לערימות אשפה או לשביל עפר אחר, ולבסוף הוציאה אותנו דרך צרה בין העשבים היבשים ועצי האקליפטוס העייפים והמאובקים לבית עץ ופח גלי. בין שלדים מחלידים של ג'יפים ומשאיות עמדה באר מים, ולידה טירטר גנרטור גדול. החלטנו לשאול שם על הכיוון הנכון לנהר. כשהתקרבנו עם האופנועים אל הבית, קפצו קנגרו מכל עבר וברחו מרעש האופנועים. גולגלות לבנות של שוורים חייכו לעברנו, וכמה כלבים מעורבים קיבלו את פנינו בנביחות קולניות.

דפקתי על דלת הבית, ואחרי כמה שניות יצאה בחורה עם תינוק תלוי על זרועה ושני זאטוטים המושכים בקצות השמלה הפרחונית שלה. למותניה סינר מוכתם, וכל היצירה המפוארת הזו היתה תחובה בזוג מגפי גומי, שנראה היה שבוססו הרבה בבוץ. היא נראתה די מופתעת, והציעה לנו משקה קר.

כששתינו, סיפרה לנו אליסון שנולדה במקום, ובעצם אף פעם לא עזבה אותו. "סבי וסבתי היו בין החלוצים שהגיעו לאזור בתחילת המאה. רבים מאותם חלוצים לא שרדו, רבים אחרים התייאשו ועזבו לבתים נוחים יותר, ומשפחתי היתה בין הבודדות שנותרו באזור. אני לא רוצה לעזוב את המקום, אבל חלום חיי זה להגיע לדארווין או לקיירנס". היא משכה בכתפיה והוסיפה: "מאט עובד קשה בחווה, ואין לנו זמן לחופשות".

"ואיך הילדים יוצאים מהחווה לבית הספר?"

היא צחקה: "הם לא. הם יושבים בחדר שלהם ולומדים בבית הספר המשודר. אני מפקחת עליהם שיכינו שיעורים, וכל כמה שבועות שולחים לנו את חומר הלימודים".

"ומה אתם עושים בשעות הערב?"

"לא יותר מדי. לפעמים מגיעים חוואים מהאזור ומצטרפים לבירה או למשחק בליארד במוסך".

"ואיך אתם חיים כאן?"

"לא קל. שואבים מים מהבאר, והגנרטור מספק לנו חשמל. מאחורי הביקתה יש לנו גן ירק וכמה עצי פרי. פעם בשבועיים אנחנו יוצאים לקניות בעיירה. איזה עולם צר, חשבתי לעצמי. סגורה לה כאן מבודדת מהכל. כל עולמה מצטמצם בביתה ובמשפחתה.

"לאן אתם ממשיכים?"

"קרומבה".

"איפה זה, לעזאזל?"

"הנקודה התחתונה בגולף. לא רחוק מכאן".

"מה יש לכם לחפש שם?"

"משכנו בכתפיים. באמת מה? הרפתקה אולי. סתם נקודה על המפה שנראתה מספיק מבודדת בשביל להיות אטרקטיבית. באמת למה, בעצם?

אליסון הציעה לנו להישאר לישון אצלה. התעקשנו לא להפריע, והיא כיוונה אותנו אל מאגר המים.

"מה לגבי ההפנינג שייערך כאן מחר? כדאי להישאר?"

"אה, הירידי. מובן שהאזרחים שלנו לא משתתפים, כי זה נראה להם ילדותי, אבל הם באים לצפות מדי פעם, בעיקר כשאין להם מה לעשות, מה שבדרך כלל קורה בכל יום".

הגענו עם שקיעה אל מאגר מוקף גבעות שעליהן קיני טרמיטים עצומים ועצי באובב. מעל התנשא הר טרשים קרח, והמון קנגרו קפצו בין הסלעים כשהתקרבנו. שפכנו הצידה את "הציוד". המעיל נזרק על אחד מקיני הטרמיטים, הקסדה הונחה על השפיץ של התל. בחושך שהשתרר, התל הלבוש נראה כמו דמות מפחידה של גיבן. קושטנו עצים למדורה. נקניקיות ניצלו והתפוצצו מעל הגחלים. נגסנו בהן כשעדן על השיפוד, ובאת הסתכמה ארוחת הערב שלנו. בשר נטו. עשרות זוגות עיניים ניצנצו בהחשיכה. עיני הקנגרו שבאו לשתות ממי המאגר. הוצאתי את המפוחית ושיחקתי בצלילים, שופכת צלילים עצובים ושקטים על האזור. ג'פטו סיפר לי על החברה שלו, שעבדה כלהטוטנית בקירקס. נגמרו לנו הגזעים למדורה, והשלכתי לגחלים קרטון שהתגלגל בין הקוצים, מתעגגת על האש שהתלקחה לכמה דקות וגוועה.

אחרי שהמדורה דעכה, פרשנו איש איש לאוהלו. האוהל שלי הוקם בזווית קלה והתהפכתי, מנסה למצוא תנוחה נוחה, הראש בעלייה והרגלים במורד. הגוף היה עטוף בשק השינה הסינתטי, שלא הפסיק להחליק על המזרן התרמי, עשוי סיבים סינתטים אף הוא. נאבקתי בהחלקות המרגיזות וניסיתי למצוא פיתרון לחוסר הנוחות, עד שבסוף זרקתי הצידה את המזרן ושכבתי בתוך שק השינה על הקרקע הקרה והקשה. אחרי הרבה פיתולים בתוך הגליל הסינתטי הצר, נפלה עלי סוף סוף השינה.

חלמתי חלום מוזר. חברתו של ג'פטו התנדנדה על רקע ורוד, כשפרחים לבנים ריחפו באוויר. היא התנדנדה על נדנדות דקיקות, גבוה מעל הקרקע, צברה תאוצה ועשתה סלטות באוויר, הישר לזרועות להטוטן אחר שהתנדנד מולה. הוא פיספס את ידה, אצבעותיה החליקו על אצבעותיו. עיניה נפערו באימה

והיא המשיכה ליפול וליפול בענן הפרחים הוורוד. קפצתי לתוך החלום, קשורה בחבל ומנסה לתפוס אותה. הפרחים הלבנים נפלו עלי ודיגדגו אותי, מגרדים בוקר כחול. האוהל מלא בנמלים. הסיבה לגירודים שחלמתי.

רוקנתי את האוהל מכל החפצים, ואיתרתי נקודת שוקולד על היריעה, נקודה זעירה שניקזה אליה את כל נמלי העולם. נחיל ארוך התפתל וזחל פנימה. הפכתי את האוהל וניערתי אותו חזק, מקווה שכל הנמלים יתעופפו ממנו ושלא אתגרד בלילה הבא. ג'פטו התבונן בי משועשע: "גם אם לא כולן התעופפו, הן בטח לא ישרדו בחום שישרור בניילון המגולגל במשך היום".

הוא צדק. בקושי אנחנו הצלחנו לשרוד. כשג'פטו הכין קפה, טיפסתי לראש ההר. פילסתי לי דרך בין הקוצים וגלגלי הקנגרו, עד שהגעתי למעלה. שלושה סלעים עמדו בצורת האות ח' וצבעם האדום העמיק באור הזריחה הכתום. ברקע נפרש לעיני הנוף האינסופי. עמדתי שם למעלה וחשבתי כמה היבשת הזו עצומה וכמה כדור הארץ עוד יותר עצום ומערכת השמש יותר, וגדול ממנה היקום, ואני סיכה מזערית, עומדת על הח' של ההר כשג'פטו למטה מתכונן ליציאה.

גלשתי במדרון וארזתי את הציוד. מגן השרשרת של האופנוע היה עשוי פלסטיק ונשחק מהחיכוך שבין תיק האוכף שלחץ עליו בזווית חדה לבין השרשרת. זה לא נראה טוב. קשרתי את המגן לתיק האוכף, וקיוויתי שזה יעצור את התחכוכת. המגן בשרשרת. שימנו את השרשרת ועלינו על האופנועים, יודעים שצפויים לנו 80 קילומטרים של עינוי. התנענו את האופנועים, מבריחים להקת תוכי קקטוס לבנים. התוכים עפו מעלינו בצריחות רמות ופרשו את זנבם, חושפים קשת צהובה שוב חלפנו על פני העיירה השכוחה, שיום הרודיאו קיבץ בה כמה עשרות אנשים שנופפו לנו, והמשכנו בשביל האדום, בדרכנו אל הכביש הראשי.

באופק נראתה נקודה שהלכה וגדלה במהירות. משאית. השביל יספיק לכולנו אם היא רק תזוז קצת הצידה, אבל היא הלכה ושעטה לעברנו, הישר במרכז השביל. לא מראה שום סימן תזוזה. רכבתי צמודה לשולי השביל, ג'פטו מאחורי. המשאית הלכה וגדלה, מתקרבת אטומה, עדיין לא מראה שום סימן תזוזה. גם אני לא. שתזוז קצת.

גלי האבק מיתמרים ועולים, רודפים אחרי המשאית שהעניקה להם חיים במהירותה ובמשקלה, הטריילרים משקשקים מאחוריה. עוד 500 מטר, ועדיין היא לא זזה. עוד מאה מטר. אני כבר רואה את הנהג בקבינה, מביט ישר ומרוכז ממש יכולתי לדמיין את רגלו לוחצת בכל הכוח על דוושת הגז.

חששתי שבמהירות שרכבתי לא אוכל לרדת לשוליים ולהתחמק ממנו. עדיין קיוויתי שהוא יזוז, כי בזמן שיקח לי לברוח הצידה, אאלץ להאט עוד יותר

כדי לא להתהפך. לא היתה לי ברירה אלא לקחת את הסיכון הזה. היה לי ברור, שאם לא אפיל את עצמי הצידה תוך שניה, אני אבודה.

ברגע האחרון שברתי את הכיוון שמאלה. בלמתי בקול חריקה. הגלגל האחורי החליק והעיף אבני חצץ לצדדים. גל אבק שטף אותי.

בן זונה.

הסתובבתי והרמתי אצבע משולשת לישבן הטריילר ההולך ומתרחק. ג'פטו עצר מאחורי.

עברו עוד כמה רגעים לפני שהסדרתי את הנשימה ואזרתי אומץ לפתוח את הפה: "ראית אותו?"

"כן. הוא שמוק, ואת לא נורמלית. ככה לקרוא תיגר על נהג משאית?"

"הם חושבים שהם מלכי הכביש".

"ראשית, הם באמת מלכי הכביש, ושנית, גם אם הם לא, מי בכלל מתכוון להתווכח איתם? הם כל כך גדולים".

הוא שוב צדק. חוק הג'ונגל. החזק שורד.

"אבל הוא יכול היה להרוג אותי. למה הוא לא זז קצת הצידה?"

"גם אם הוא רוצה לזוז מהר לצד הוא לא יכול. הטריילרים שרתומים אליו ישתוללו מצד לצד ויתנו לך סטירה רצינית. אז הוא מעדיף להמשיך ישר ולהוריד אותך, הקטנה, מהשוליים".

זריקת האדרנלין הרצינית הזו העירה אותי לגמרי לשאר היום. הענו לכביש הראשי ורכבנו לכיוון קרומבה, חוצים את הסוואנה.

מקס החל מחרחר חרחורי אזהרה. דילגתי מעליו ופתחתי את מכסה מיכל הדלק. האופנוע נראה צמא. גילגלתי גליון פלסטיק לצורת קונוס, שלפתי את המיכל המלא מתיק האוכף ופתחתי את הפקק. קול תסיסה עלה מהמיכל, לחץ משתחרר. כל הטלטולים בחום הכבד הזה לא היטיבו עם הדלק. יום אחד הוא עוד ימרוד ויתפוצץ לי בפרצוף. בינתיים הוא התנהג בסלחנות לאילתורים שלי ועבר למיכל המתכת בלי לאבד אף טיפה.

המשכנו בנסיעה מתישה על שבילי חצץ נוראיים, ולפתע עקף אותנו אופנוע סוזוקי 750 סמ"ק. אחרי כמה קלומטרים הוא עצר והתנודענו לסיימון הברזיטי. אותתתי להם שיעקפו אותי. הם, באופנועים החייתיים שלהם, מהירים פי כמה, והעדפתי לא להרוג בעיניים את מיני מקס, שבכה לי בין הרגליים. הם סחטו את מצערת הגז ודהרו קדימה, נעלמים בענן אבק שהלך והתפוגג.

שוב נותרתי לבדי בשממה הצחיחה המאובקת, עם כל החום והזיעה והקללות והשיממון. ירדתי מהאופנוע וגילגלתי סיגריה. אחרי כמה דקות התנעתי את

האופנוע. המשכתי. תגובת האופנוע לסחיטת מצערת הגז היתה עלובה ומדכאת. אחרי חצי שעה ראיתי בצד הכורכר את גופה הכחול של הסוזוקי ואת סיימון שוכב כלוא מתחתיה. עזרתי לו להיחלץ ובחנו את נתיב ההתהפכות, שהסתמן בבירור על השביל ואת הנזקים לו ולאופנוע. סיימון התחיל להתעצבן ולקלל ולבעוט באופנוע.

"אני שונא את זה", צעק אדום ומזיע, "שונא, שונא, שונא".

אחר כך עלה על האופנוע והמשיך לרכב לצידי. הפעם לאט יותר. מתאים עצמו לקצב שלי. אחרי כמה קילומטרים נוספים פגשנו ג'יפטו עומד מחייך לידי האופנוע. "יש לי פנצ'ר".

שלפתי מהתיק משאבה והבטתי במפה. "יש לנו עוד 30 קילומטרים. אולי עדיף שננפח את הצמיג לאורך אותם קילומטרים ונתקן אותו במוסך העיירה, בתנאים טובים יותר".

סיימון המשיך איתנו ושלושתנו הגענו לקרוידון מותשים ומאובקים. שביל החצץ האדום נהפך לאספלט שחור לאורך 200 המטרים שחצו את העיירה. התיישבנו בצל העצים וג'יפטו התחיל לפרק את גלגל האופנוע.

"אתה מתכוון שאתה תתקן את האופנוע לבד במקום ללכת למוסך?" שאל סיימון. וג'יפטו הביט בו ושתק, ממשיך לפרק את הגלגל. פניו של הבריטי הסמיקו מחום ומעצבים. חייכתי. באמת טיפוס היורגו הזה. פניתי לעבר הפאב הוורוד וקניתי פחיות בירה לכולנו.

"אבל אסור לשתות ברחוב, יעצרו אותנו", אומר סיימון מיואש.

"אתה לא חייב לשתות, אבל אני חושבת שכדאי לך". הוא באמת התחיל להרגיע. הבירה הקרה החליקה במורד הגרון, התפשטה בחלל הגוף ועודדה אותנו. במשך למעלה משעה נאבק ג'יפטו לחלץ את הפנימית הבוערת מהצמיג. כשהצליח, ראה שהיא גמורה. עליתי על מיני מקס ורכבתי למוסך כדי לקנות פנימית חדשה וחזרתי אליהם. היה חם. כמעט 50 מעלות. מאחורי הספסל היה מבנה שרותים ציבוריים עם מקלחת. פתחתי את ברז המים ועמדתי דקות ספורות מתחת למים הקרירים, שוטפת את אבק הדרכים שחדר לכל מקום בשלושת הימים האחרונים. הרגשתי איך כל שערה משערות ראשי עטופה באבק האדום. אחר כך השתחלתי שוב לבגדים המסריחים.

"הי, ג'יפטו. לך להתרענן קצת".

הוא גרר את עצמו אל הביתן.

סיימון התניע את האופנוע שלו. רעש עמום עלה מהמנוע. רעש רע.

"זה נשמע ככה גם לפני שהתרסקתי" שאלתי את אדום הפנים, והואהשיב בשלילה.

"אז אולי כדאי שתיגש למוסך ותבדוק מה הבעיה. זה לא נשמע כל כך טוב".

"לא מעניין אותי", ענה סיימון, "זה אופנוע חדש לגמרי, ואין שום סיבה שיעשה בעיות".

גישה מעניינת, אמרו המבטים שהחלפתי עם יורגו.

הבחור נראה מגוחך עם האופנוע החדש, בגדי הרכיבה החדשים והציוד שגם כל אבק הדרכים לא העיב על צחותו. למרות חזותו, לא נראה שהוא אוהב אופנועים או נהנה מהטיול שלו.

"יהוי", הכריז יורגו, ניגב את ידיו השחורות על מכנסיו והניף את האופנוע, שכל זמן התיקון היה שעון על ספסל רעוע.

בשיטוט קצר ברחובות העיירה גיליתי פארק קרוואנים קטן וריק ובתוכו בריכה. נווה מדבר אמיתי. החלטנו להישאר שם, ביודענו שעכשיו כבר מאוחר ובינינו לעיירה הבאה מפרידים בערך 300 ק"מ לא סלולים של ריק. סיימון נפרד מאיתנו והמשיך לבדו, ואנחנו בנינו אוהלים וקפצנו למים, מים מלוחים שנשאבו מהאדמה. אחרי הרחצה בבריכה צעדנו אל פאב העץ הורוד. פאב פינתי גדול עם פרסומות בירה של הבוש טקר, מין קרוקודיל דנדי בכובע בוקרים מעוטר בשיני תנין. פניו הצרובות מחייכות שיניים לבנות ומושלמות, הבנדנה קשורה לצווארו מעל חולצת חאקי ופחית בירה בידו.

בתוך הפאב ישבו כמה מקומיים, ומכונת המוזיקה השמיעה את סלים דאסטי, זמר הקאנטרי הלאומי של אוסטרליה, נהג משאית לשעבר. בחדר השני שיחקו כמה נשים אבוריג'יניות משחק בילארד.

התיישבנו על הבר ופינקנו את עצמנו בבירה, כשפתאום עלה רעש נוראי מבחוץ. סובבנו את הראש וראינו שמחוץ לפאב נחת הליקופטר מעלה ענני אבק וממנו נפלטו שני בוקרים קלאסיים שנכנסו לפאב כדי לקנות שני ארגזי בירה. כשעמדו לידי והמתינו לארגזים, שאלתי אחד מהם: "הי, קאובוי. אתם כבר לא משתמשים בסוסים?"

הוא הפנה מבט אדיש עם קיסם בפה, סקר אותי וחייך: "החווה יותר מדי גדולה, מייט. גם אופנוע לא יעזור באלפי האקרים".

ארגזי הבירות הגיעו, והבוקר ירק את הקיסם, זרק את הארגזים על הכתף והמריא.

יצאנו מהפאב ועקבנו מחייכים אחרי המסוק הנעלם. את מקום ההליקופטר הנעלם תפסה שקיעה. הכי מרשימה שראיתי מימי. על רקע המדבר נשטפו השמים בגוונים של כחול שנהפך לסגול וכתום ווורוד. צבעים עזים ועם זאת רכים, כמו צבעי מים מרוחים על כל הירעיה, 360 מעלות מסביב.

"איפה כאן החנות הכללית?" שאלתי את המוזגת, אשה בגיל העמידה, בעלת שיער בלונדיני צבוע ומדי עבודה, שמלה ורודה שעליה סינר לבן מוכתם בבירה, שנשענה על הדלפק והיתה שקועה בשיחה בטלה עם זוג בוקרים קשישים. היא התרוממה וחייכה אלי: "ממש ממול, אהובה".

חצינו את הכביש ונכנסנו לחנות. על מדפים ארוכים היו מסודרים כל המוצרים שניתן להעלות על הדעת. ממתקים, קופסאות שימורים וירקות עייפים לצד כלי עבודה, מכונות ונעליים אוסטרליות חסרות שרוכים. המוכרת הביטה בנו בזרים שהגיעו לעיירה, במבט חשדני, זקנה עם תלתלים מדובללים ושיניים בולטות, לבושה בחולצה משובצת מעל שמלה פרחונית. אחרי שיורגו חייך ופנה אליה באבירות, נמסה וחייך התפשט על פניה. היא פרסה לנו נקניק, ולא שכחה לכתוב לנו קבלה בעיפרון ששלפה מאחורי אזנה.

בזמן ארוחת הערב ישב יורגו עם ספר של תומאס מאן וציטט:

"מסע מרחיק את האדם, וביחוד אדם צעיר אשר טרם היכה שורשים איתנים בקרקע החיים מעל עולמו הרגיל, ומעל הכל עולם חובותיו, דאגותיו וסיכוייו. הוא הוריד את הספר ופנה אלי. "את יודעת, אני חושב שאני קצת מיושן לעולם הזה. הכל יותר מדי מאורגן עבורי. בעיקר בגרמניה, ששם אני חי את החיים הרגילים שלי במתכונת של חיי משפחה קונבנציונליים למדי. עבודה, בת זוג, התחייבויות. הכל כפוף למסגרות. מערכת שהולכת ונהפכת ליעילה בצורה מפחידה, מחולקת למחלקות ולתת מחלקות, הכל ממוחשב וחסר מגע אישי אנושי. מובן שעכשיו, בטיול, זה שונה, כי הטיול הוא פסק זמן מהחיים, אבל אני מדבר על הכיוון הכללי של העולם".

הנחתי את העט, נשמע לי מוכר מה שיורגו ניסה לומר: זה בדיוק מה שחשבתי במשך חודשי המסע.

"כל אותן תכונות שבני האדם ניחנו בהן, שימושן הולך ופוחת. המחשבים והטכנולוגיה עושים היום את מרבית העבודות, וכישורים כמו שכל, כוח פיסי או זריזות, כבר לא באים לידי ביטוי כמו פעם. נראה כאילו תפקידנו בעולם הזה הולך ומצטמצם".

"אבל כולנו נהנים מהנוחיות שכרוכה באותה התפתחות", הקשיתי עליו. "הנה, תראה, אתה כאן כי הגעת בעזרת מטוס ואחר כך קנית אופנוע, שהוא גם מכונה".

"נכון. אני לא יכול לומר שאני לא משתמש בכל אותם יצירי הטכנולוגיה, זה היה חייב לקרות. אבל כל מה שהיא הביאה איתה, פשוט עצוב. ההתייעלות, קיטלוג החיים ואירגונם באים על חשבון הדברים האמיתיים שנדחקים הצידה. המרחבים האינסופיים, הנחלים הנקיים והאושר הטהור של בני האדם".

המילים האלה מילאו אותי עצב. חשבתי על דברינו. גם לי היתה התחושה שכל אותם מוסדות שמטרתם היתה ללמד ולחוקק ולאכוף את אותם החוקים, כיוונו אותנו לשרות הפרט את הציבור, מעין השבחת גזע שיהיה כפוף למסגרת מסויימת, מסגרת הרחוקה שנות אור מהעולם האמיתי הבסיסי. האינדיבידואל הולך ונדחק הצידה.

כיוון שקצב הרכיבה של יורגו הואט בגללי ובגלל מחלתו הסופנית של מיני מקס, החלטתי שאשנה נתיב, ומקרומבה שבגולף אחזור לכביש הראשי וארכב 2,200 ק"מ לדארווין דרך מאונט איסא. לפני שפרשנו איש איש לאוהלו, אמרתי ליורגו שעדיף שניפרד.

יורגו הסכים שקצב הרכיבה שלנו לא מתאים, וסיכמנו שנרכב ביחד עד נורמטון, 170 ק"מ מקרוידון, ומשם ימשיך ג'פטו בדרך החתחתים צפון מערבה לעבר דארווין.

מקרוידון רכבנו לנורמטון, מרחק חצי יום רכיבה מערבה. יחד בפעם האחרונה. עוד יום רכיבה מעייף. האיטיות הנוראית הזו הרגיזה, אבל התברר שהיו איטיים מאיתנו. חלפנו על פני רכבת, ששיקשקה במהירות של 40 קמ"ש. נהג הקטר צפר ונופף לנו. השבנו לו ברכה, נעמדים על ארכובות האופנוע.

הגענו לנורמטון. על מרפסת הפאב הסגול, מתחת לפרסומות הבירה, ישבו כמה אבוריג'ינים עם פחיות בידיהם ומבט מזוגג בעיניהם. הם הביטו בי, חלקם אדישים וחלקם במבט של חוסר שביעות רצון, כשצילמתי אותם.

ישבנו בפונדק לקפה משותף אחרון. ג'פטו פרם את צעיפו הפרחוני, פיזר את שערו הארוך והביט בי בשתיקה. אחר כך הוציא מכיס מעילו טבק וניירות גלגול, הכין שתי סיגריות והושיט לי אחת.

אני שונאת פרידות.

עברו עלי שלושה ימים עם טיפוס שלמדתי להעריך. ג'פטו הכניס יד לתיק ונתן לי אבן למזכרת, ואני דחפתי לו צדף לכיס המעיל, סגולה למזל. אפילו לא החלפנו כתובות. ידענו שבין כה לא נשתמע יותר כנראה. הוא לבש את הכפפות באיטיות, מושך את רגע הפרידה, אחר כך חיבק אותי ועלה על אופנועו, חבש את הקסדה, התניע ורכב לאורך הרחוב הראשי השטוח בלי להביט לאחור. עקבתי אחריו במבטי כשעקף אבוריג'יני שיכור ששכב על הכביש, ואחר כך שמעתי את מנוע האופנוע מרחוק.

שוב הייתי לבד.

חציתי את גולף הקרפנטריה והגעתי לנורמטון. חלפתי מול הפאב הסגול. מחוצה לו התגוללו אבוריג'ינים על הרצפה, שיכורים עם בקבוקי אלכוהול ביד. גבר

הטיח את ראש אשתו כנגד המדרכה. אף אחד לא חשב להתערב. צללים שחורים עם רגליים מצומקות שעליהן גוף רחב חתום בפנים מכוערות, עיניים שחורות כבויות ואף פחוס.

נורמטון הייתה עיירה נוספת מאובקת באדום. גם השלטים הצבעוניים, המכוניות הצהובות ועמודי החשמל האפורים קיבלו גוון אדום. אפילו בני האדם חציתי שטח שטוח וצחיח והרגשתי כאילו אני רוכבת על אגם מלח יבש. פילסתי דרך על אדמה לבנה מבוקעת. גלגלי קוצים עפו ברוח, בקר עמד משמים ואדו חום עלו מהכביש. קרמה רעה נישאה באוויר ואפרורית היום נשאה בשורה מאיימת. הכביש הסתיים אחרי 70 ק"מ בקרומבה שעל חוף המפרץ העצום הגעתי לעיירה בצהרי היום. רוחות כבדות נשבו. רציתי לעצור דייג זקן שראיתי ברחוב ולשאול אותו: סליחה, כאן זה סוף העולם? ויתרתי. אולי מפני שחששתי שיענה בחיוב.

ניסיתי לבנות את האוהל. מעלי עפה להקה ענקית של בזים יפהפיים, דואים על זרמי החום העולים, עפים במעגלים, מטים את הכנפיים ונותנים לרוח לעשות בהם כרצונה.

ירדתי אל החוף. תמרורי "זהירות תנינים" ניצבו מאיימים בכל מקום. מנגרובים בצבצו מהבוץ, ויער תת מימי התגלה עם השפל. פליקנים גדולים ישבו חבורות חבורות, נופפו בכנפיים השחורות-לבנות וניקרו זה את זה במקורים ורודים עצומים תוך צווחות צורמות.

רצועת החוף הארוכה היתה בשפל עמוק, והחוף השומם היה מכוסה צדפים נוצות, שריטני סרטנים, דגים מתים וגולגלות ציפורים.

מבצי הרוח שלי השתנו במהירות. רגע אחד הייתי פיה שריחפה בפסגת העולם, ועשר דקות אחר כך נפלה עלי בדידות נוראית. גיליתי שגם לשירים בווקמן יש השפעה עצומה, והם נדנדו אותי בין יאוש לתקווה, בין עצב לאושר. ניסיתי ללמד את עצמי לשלוט ברגשות עד שהגעתי למצבים שבהם שיחקתי באמוציות ונתתי להן לסחוף אותי לכל כיוון.

ישבתי על חוף הים והתחלתי לבכות.

מאוהבת.

מאוהבת במישהו שלא היכרתי, חסר פנים ושם, ללא קול או ריח.

רק ישות כלשהי שדמיינתי לי.

התגעגעתי לידו שתרפרף עלי. צמאתי ללשונו תרה אחר זו שלי כשינשק אותי, לבטנו הקשה מול שלי, לריח הגברי והחמים בשקע צווארו, מהול בריח קלוש של בושם וסיגריות.

הייתי מתוסכלת מהעובדה שעדיין לא פגשתי את אותו הרפתקן נודד. האם גם הוא יושב עכשיו באיזו ערבה שוממה או בפאב הומה אנשים, סגור בתוך עצמו ומתגעגע אלי?

ואם אמצא אותו, האם אוותר על כל מה שהחופש מעניק לי, על העצמאות המוחלטת, ואלך אחריו? אולי יתברר לי שזה לא יהיה ללכת אחריו, אלא לזרום לצידו, ואז לא אראה את המעשה כהקרבה, משום שבתמורה אקבל עולם ומלואו, עולם קסום וריחני, כזה שרק אהבה אמיתית ואינסופית יכולה להעניק? ואולי אין יותר אהבות גדולות כאלה, והן רק פרי דמיונם של רומנטיקנים?

ואולי כשאפגוש באותו אדם והוא יהיה הכי הכי בעולם, חכם ומנוסה ויקרא אותי כמו בספר פתוח, הוא יבין מה שאני עוד לא מבינה, או מסרבת להשלים איתו, וזה שאני עדיין בשלב ההתהוות, ואולי אף פעם לא אגיע למדרגה שלו ותמיד הוא יהיה יותר ממני, ילך ויתרחק, יודע שלא אני היא זו שהוא ציפה לה?

היו כאלה שהשליתי את עצמי שהם הם אותו הרפתקן נודד ואבוד שלי, ומהר מאד שככה ההתלהבות והפניתי להם עורף.

לא יכולתי להפסיק לבכות במשך שעה ארוכה על העובדה שיתכן שאני מחמיצה אותו או שאני מבזבזת את זמני בלעדיו, חווה את כל אותן חוויות כשהוא לא לצידי, משתתף ותומך. התנחמתי בעובדה, שכל אותם ימים ולילות בודדים, גם אם ישן לצידי גבר אחר שהתעלסנו, כל אותם נופים, ריחות, טעמים ומחוזות רחוקים, רק מכשירים את הקרקע לכבודו.

אני עדיין מקווה שהוא יופיע ויסחף אותי איתו בקסם חושני וממכר.

אחרת מה הטעם בכל?

הייתי אומללה באותם רגעים, ולא הבנתי איך אותה דמות לא אמיתית נהפכה לכל כך ממשית והיעדרה היה כה מוחשי ומכאיב, שהותיר אותי מדוכאת. בעיקר בגלל החשש שאף פעם לא ניפגש.

יש הטוענים, שאין כמו השקיעות שבגולף בכל אוסטרליה. ניסיתי לתפוס בעדשה את השקיעה. המסעדה שעל החוף הלכה והתמלאה אנשים שהמתינו לשקיעה, צמודים למצלמות פוקט ולעדשות טלסקופיות על חצובות. השמש התחבאה מאחורי העננים, מתעתעת. מציצה לפעמים. פתאום, במשך כמה דקות, ניתך גשם של פלאשים על האזור. שקיעה הרבה פחות מרשימה מזו שראיתי בערב הקודם.

נודע לי שבעיירה מאונט-אייסא מתקיים בעוד יומיים הרודיאו הגדול ביותר ברחבי היבשת, רודיאו בן שלושה ימים, ושמחתי שהדרך העוקפת שלי תעבור

שם בתיזמון מושלם לימי הרודיאו.

לפני האוהל עבר זוג מצחיק עם חכות ביד, נראים כמו שני ילדים גדולים. היא בשיער כתום קצוץ, לבושה חולצה לבנה קרועה ומלוכלכת, מכנסי פסים צבעוניים ונעלי צבא פרומות, וחברה בכובע קאובוי, זיפי זקן בלונדיני בן כמה ימים ובגדים מרופטים.

"היי", הם נופפו וחייכו.

בלילה בקושי ישנתי. הרוחות החזקות איימו להעיף את האוהל, ובחצות יצאתי וקשרתי את החבלים ואת היתדות אל האופנוע והעץ. נראה לי שזה צריך להחזיק מעמד. אולי עד מחר ייגמר העולם?

הבוקר היה קודר. כשלפתי מהאוהל המט ליפול. רק רציתי לעזוב את המקום הנוראי הזה, עם אווירת בית הקברות ששררה בו. משהו באוויר לא מצא חן בעיני. אולי רק דמייניתי את זה וזה סתם היה הלך הרוח שלי. אחרי הכל, הגולף נחשב למקום טוב.

העמסתי את הציוד על האופנוע ודחפתי אותו אל שביל העפר. כשנפניתי ממנו שמעתי רעש והבנתי מה עומד לקרות. הקרקע היתה רכה אחרי הגשם שירד בלילה, והאופנוע החל לשקוע על צידו, מפיל מעליו את הקסדה ונופל על הצד באיטיות.

לעזאזל.

היה לי קר. האצבעות היו קפואות והתקשו לתפקד ולהתיר את קישורי הציוד כדי שאוכל להרים את מקס בקלות. שני בחורים שיצאו מאחד האוהלים עזרו לי להרים את האופנוע.

מיני מקס המסכן קירטע ועשה רעשים מפחידים מכיוון המנוע. הבנתי שכבר אין ברירה ואני חייבת להיפטר ממנו לפני שישבוק חיים.

רכבתי נגד הרוח במהירות של 60 קמ"ש במזג אוויר קודר ושקט. ניסיתי לדחוק את המחשבות מהאנרגיות השליליות שזרמו באוויר על ידי המוזיקה. תחבתי את האזניות הקטנות מתחת לקסדה והפעלתי בפול ווליום את ואן מוריסון בשלב הזה מקס היה חולה.

גם אני.

היינו גוף חלש על אופנוע חלוש. הרוח העזה טילטלה אותי ואת האופנוע מצד לצד, שואגת ומאיימת, כאילו נושאת את קול האלוהים שלוגע לי על כך שאני מזלזלת בו ורוכבת במזג אוויר כזה. נאבקתי במשבים, לא יציבה. הכל נראה לי כל כך מייאש באותם רגעים. הכביש שרכבתי עליו היה צר ומשובש מאד. חסר נוף, רק מדבר קר.

פס כהה נמתח מולי, הלך והתקרב. סערה.

רכבתי לקראתה, מתפללת שתפסח עלי. ראיתי הבזק אור, ומיד אחר כך התגלגל רעם מבשר רע. בבת אחת נפתחו ארובות השמים וגשם שטף אותי. האטתי את קצב הרכיבה, שהיה איטי גם ככה. תוך דקות ספורות הייתי רטובה לגמרי. פתאום נזכרתי, שהציוד לא מוגן מפני הגשם, ועצרתי בצד הכביש להניח יריעה על התיקים. מזל שבד התרמיל עצמו דוחה גשם, אם כי לא הוכיח את עצמו כאטום לגמרי. התלבטתי אם יש טעם ללבוש חליפת גשם כשאני כבר רטובה לגמרי, וניסיתי לחלץ אותה מתוך התיק. דווקא חליפת הגשם היתה בתחתית התיק. הייתי צריכה לפתוח את קישורי היריעה שזה עתה הנחתי על התיקים, לפתוח את התיק עצמו ולחפש אחר החליפה. הידיים הקפואות בקושי הסתדרו עם כל הקשרים, והרגליים הכושלות בקושי החזיקו את הגוף המעונה. הרגשתי כל כך אומללה ובודדה. אפרוח רטוב.

לגמרי לבד בסוואנה הקודרת.

חולה, עייפה, קפואה, רעבה.

הגשם פסק וקרן שמש הציצה פתאום מבעד לעננים. הכל היה רחוץ ונקי. מתוך המדבר התקבצו והופיעו עשרות קנגרו וסוסי פרא, בראמביס בלשון המקומיים, והם אפילו לא ברחו מפני, אלא רק נסוגו מספר צעדים כשעברתי לידם. השמש הבתולית השתברה על רסיסי המים שבאוויר, יוצרת קשת מקסימה, כמו שער מעל הכביש. הכל נראה טהור, כאילו הגשם שטף את האפרוריות. ואני לפני התחלה חדשה, רוכבת לעבר הקשת.

האופנוע החל מהרהר. נבהלתי. דווקא עכשיו, כשאני מאמינה שנשלחו לי סמלים לעודד את רוחי, הוא עומד למות! מה אעשה? נשמתי לרווחה כשגיליתי שנגמר הדלק. זו היתה הסיבה להרהורים. עצרתי ומילאתי דלק מהמיכל הרזרבי שהיה לי בתיק האוכף. הכרחתי את עצמי לצעוד קצת, להזרים דם טרי לגוף. כשבוססתי בשלוליות גיליתי, שגם המגפיים כבר לא אטומים. תלאות הדרך פגעו בהם וקרעו את המיגון המתכתי של חרטום המגף, ומים קפואים חילחלו פנימה, מרטיבים את הגרביים ומביאים אותי לתהומות יאוש. הוצאתי מתיק האוכף שקיות ניילון וקשרתי אותן מעל המגף, צוחקת לעצמי בספק יאוש ספק טירוף. אחרי מחשבה קצרה חלצתי את המגפיים, החלפתי גרביים ונעלתי את המגפיים הקרועים. שוב רכבתי, בתנועה חדה סחטתי את מצערת הגז. יכולתי להרגיש את גיד פרק כף היד. המנוע החלש עבד בסל"ד גבוה וצעק, אבל לא ריחמתי עליו. רציתי לברוח משם.

אני לא זוכרת כמה זמן לקח לי להגיע לפונדק הדרכים. הוא היה איפשהו

בישימון. רציתי רק לזחול לתוך מיטה ולישון. קדחתי מחום וחלמתי על מזון
רך, סדינים צחורים, כר, חדר יציב שלא יזוז ברוחות.
בעלת הפונדק ריסקה אותי אל המציאות: "35 דולר ללילה, מייט", תקעה בי
מבט קשות. פרצוף של צפרדע חולה. נגררתי אל פיסת הדשא המתקרחת, ועל
המשטח הרטוב הקמתי אוהל עקום.
"טוב", חשבתי בלבי, "אני כל כך עייפה וחולה, בטח ארדם בכל תנאי עכשיו".
נכנסתי לביתן השרותים למקלחת ארוכה וחמה והתיישבתי מזיעה על רצפת
הבטון. הייתי מלאת כעס על הגוף שלא תיפקד. ניסיתי לקום, ונפלתי אחורה.
העור החל להאדים. ישבתי באפיסת כוחות ובהיתי באדים עולים למעלה. אחרי
שעה ארוכה אזרתי כוחות וניסיתי לקום שוב. הצלחתי להתרומם והתנגבתי
במהירות עד כמה שהצלחתי. רעדתי מקור ולבשתי כל מה שמצאתי בתרמיל.
אחד הפריטים היותר שימושים שהיו במלתחה שלי היה סוודר גולף צמוד
מפוספס שצדקתי כשחשבתי שיהיה שימושי מאוד. הוא נראה פשוט עם ג'ינס,
ונהפך לחגיגי עם מכנסיים רשמיים יותר, ומעצם היותו צמוד, שמר על חום
הגוף וניתן היה ללבוש אותו מתחת לכל שאר שכבות הבגדים. גם אחרי שנה
די אינטנסיבית הוא לא התבלה. לבשתי אותו, ועליו גיבוב של בגדים שונים
נראיתי די מגוחכת, מה שלא ממש היה אכפת לי באותו רגע.
השמש כבר שקעה, ונכנסתי למסעדת הפונדק. הפתעה: הנה הזוג המצחיק שראיתי
בקרומבה. קת' וגיד. חייכתי, החלפנו כמה מילים, והם נכנסו לאוטו קומפי
והמשיכו בדרכם לדארווין.
במצב אומלל זה נשברתי, ושיחררתי קצת מחגורת התקציב המהודקת. לפעמים
צריך לשלוח לעזאזל את התקציב הזה. הזמנתי המבורגר וצ'יפס וסלט ועוגה
ופשטידת בשר. בכל זאת היו לי כמה שעות להעביר במסעדה, שבטח יותר נוחה
וחמימה מהאוהל. ניחמתי את עצמי, שכל עוד הבעיה כלכלית ואני עצמי שלמה
ובערך בריאה, אני צריכה לחייך. יש לי עוד כסף וכרטיס טיסה הביתה. תמיד
אוכל לפרוש מהמירוץ. יכולתי להפליג עם ג'יי צפונה, חשבתי, ומהר דחקתי
את הרעיון הצידה. הוצאתי נייר מכתבים והתחלתי לכתוב מכתב לאמא. איזו
צורת תקשורת נוחה. ניתנת לשינויים. אין בה הנימה שבה נאמרים הדברים
אני יכולה לכתוב לה סיפורים מצחיקים גם אם מצב הרוח שלי נורא, או להשמיט
חלק מהאמת בלי שתראה שאני מסמיקה. המכתב נוח לשליטה, ואפשר להאריך
או לקצר כמה שרוצים במחיר בול.
שניים מאנשי החווה המבודדת נכנסו פנימה. חוואים עייפים וכבדים. הם התיישבו
על הבר והחליפו כמה מילים עם בעלת הבית, ואז הסתובבו ונעצו בי מבטים

חוקרים, לא מבינים מי זו הבחורה הבודדה שהופיעה על גבי האופנוע ביום
קודר כזה מסוף העולם, יושבת וכותבת במרץ מימין לשמאל. אז בטח היא לא
מדברת אנגלית. מה שאומר שאפשר לשוחח עליה בקול רם בלי חשש שתבין.
"את לא נראית יפנית", אחד מהם צעק לעברי. למה הוא חושב שאם אני לא
יודעת אנגלית אז אני גם חרשת?
"אני באמת לא".
"אז למה את כותבת בציורים מצחיקים? ערבית?"
"תנסה שוב".
"אין לי מושג" הוא חייך, "אולי סין?"
לא היתה לי סבלנות. "ישראל".
"ברצינות?" הוא קם נרגש וטפח לי על השכם: "בלאדי יזראל? הבן שלי עבד שם
בבית חולים בירושלים. מת על המדינה שלכם. בחיים לא פגשתי ישראלים. רק
חכי שאספר לו שנפגשנו. את גרה בירושלים?"
"לא, תל אביב".
"זה רחוק מירושלים?"
"שעה נסיעה".
"אה, אז אתם שכנים".
ויתרתי מראש על הנסיון להסביר לו, שלא בקנה המידה של ישראל. המדינה
כולה יכולה להיכנס לשטח אחת החוות כאן.
הגיע הזמן לטלפן הביתה.
"אמא", לחשתי חולה.
"האללו, גלי. מה נשמע? את נשמעת לא טוב. את חולה?" אינסטינקטים של אמא.
"לא, אני נורא עייפה. היה לי יום ארוך. מזל טוב", ברקע נשמעו קולות מסיבה.
"כנראה שכבר לא תגיעי".
"למה את מכוונת?"
"הייתי בטוחה עד הרגע האחרון שתפתיעי אותי ותגיעי. נראה שלא".
"אם היית יודעת איפה אני, באיזה חור. באמצע סוף העולם. אני באמת מצטערת,
אבל אני מבטיחה שאגיע עוד לפני יום ההולדת הבא".
"חסר לך שלא. חבל שאת לא כאן. יש פה עשרות אנשים. קיבלתי אתמול את
התמונות ששלחת, והן נפלאות. את בטוחה שאת בסדר?"
"כן", שיקרתי. "אמרתי לך כבר, אני רק עייפה. נשיקה לימולדת, צ'או".
"תשמרי על עצמך", הספקתי לשמוע אותה אומרת, והשיחה התנתקה.
אמא היתה בת 60 באותו יום, ואני לא היתי איתה. לא מגיע לה כל מה שהיא

עברה איתי לבדה. אבא נפטר כשהייתי בת שמונה, והיא נשארה עם שלושה ילדים, כשאני הקטנה שזכתה לידּ חופשית ומפנקת. בתור מפלצת קטנה אהבתי תמיד למרוד ולמתוח את הסבלנות שלה עד אין קץ, והיא, בשקט, הניחה לי עם השגיונות שלי. ניסיתי לדמיין איך הייתי מגיבה אם הבת שלי היתה מדיעה לי יום אחד שהיא יוצאת לבדה למסע אופנוע מסביב לעולם.

"רק כשיהיו לך ילדים תביני מה אני עוברת איתך", נהגה אמא לומר לי, "אני בטוחה, אבל אני בסך הכל חיה את החיים שלי, ולא לפי התסריט שלך, חוץ מזה, אני לא אתן לילדה שלי לרכב על אופנועים".

ועכשיו היה יום ההולדת, והיא רצתה אותי בחזרה כמתנה. כמה דברים הפסדתי במהלך המסע. את בת המצווה של בת אחותי, שהיא כמו אחות קטנה, חתונות של שני אחים חברים, יום ההולדת של אמא.

"אם תתחילי לחשב את כל מה שתפספסי בתקופה ארוכה בחו"ל, אף פעם לא תצאי. הרי כל הזמן יש אירועים. אם את מתכננת על לפחות 70 שנות חיים, זה אומר שצריך לדאוג גם לעצמך, ומגיע לך להיות עכשיו איפה שאת נמצאת, וזה לא על חשבון שום דבר שיכולת לעשות כאן. תמיד יהיה משהו שיתפספס, ולכן כדאי שתעשי את הטיול בדיוק כפי שאת רוצה, כדי שתרגישי ש'המחיר ששילמת' היה שווה את זה. את הטיול הזה עוד תזכרי בכל יום משאר חייך. סיכמנו?" עופי ניחמה אותי במכתב.

כמה שאהבתי את הצורה שהיא ניתחה דברים, מתבוננת על כל מה שקורה בכללותו.

היא צדקה. דברים ימשיכו לקרות גם בלעדי. צריך להמשיך קדימה.

בעל החווה נתן לי מסמרים וסיליקון, וניסיתי לתקן את המגף. לפחות למנוע מהמים לחדור אליו.

שכבתי קודחת באוהל. ניסיתי לחמם את כפות הידיים מעל ללהבת הנר והקשבתי לגלי עכרי שערה וניחמה אותי: "לא תפסיקי לקוות איך תצליחי לשנות, את עצמך לכסות בקולות אחרים, כאילו אין איזה דבר שאת רוצה. את יודעת זה מזמן, כשהיית ילדה שיחקת אחת, שלא צריכה ולא אכפת לה מאף אחד". הרמתי את שק השינה גבוה מעל הראש. מילות השיר משכו אותי וזרעו בי גרעין אופטימיות. "את רוצה לשיר את השיר שיביא לך אהבה, להילחם במה שמפחיד אותך, תהיי חזקה לבטא את השמחה שבך שנדחקה". הלכתי ונרדמתי. קיווית שמחר תזרח השמש והאופנוע יחייך.

בבוקר השמש אכן זרחה, אבל היה קר ומצב האופנוע החמיר. גם מצבי. בדקתי פילטרים, הוספתי קצת שמן, תדלקתי ונכנסתי לפרוע את חובי לצפרדע החלוד

את הסכום שחסכתי על ידי לינה באוהל הצלחתי באורח פלא להוציא על האוכל, שיחת הטלפון והדלק. כשהצפרדע גיהצה את כרטיס הויזה חשבתי שוב על העובדה המופלאה, שכל העבודה הקשה שהשקעתי לפני הטיול התמצתה בכרטיס הפלסטיק הזה.

יצאתי לדרך. משהו משך את מבטי כלפי מטה. מכנס הרכיבה הימני התמלא בנתזים שחורים שהלכו וגדלו. מה זה? האטתי ובחנתי שוב את המכנס. לעזאזל. הפרפרית שסוגרת את מיכל השמן נעלמה, ובעקבות החום והטלטולים ניתז שמן המנוע וריסס את כל מה שהיה סביב פתח המילוי. כנראה לא סגרתי היטב את המיכל. לא אתפלא אם מרוב פיזור שכחתי בכלל לסגור את המיכל, והפרפרית נפלה בתחנת הדלק.

עצרתי. דבר ראשון ייצבתי את האופנוע ביד אחת ובדקתי אם לא איבדתי יותר מדי שמן, מה שיכול לגרום לתפיסת מנוע. שעה קודם לכן דאגתי למלא את המיכל עד לקו העליון. דרך העיניים ראיתי שהשמן עדיין נמצא מעל קו המינימום. בכל זאת נשפך הרבה שמן. אחרי ששפכתי שמן חדש למיכל, חשבתי מה אוכל לשים כדי לסתום את הפתח. כל חלקו החיצוני של המיכל היה מלוכלך משמן. פתחתי את מיכל הדלק וטבלתי סמרטוט בדלק. אחר כך ניגבתי את המיכל היטב, בודקת שלא נותרו שאריות שמן. הרמתי אבן גיר קטנה מצד הדרך, ובעזרת האולר גילפתי חרוט גס שאותו דחפתי לפתח העגול. דאגתי שבסיס החרוט יהיה גדול מהפתח, כדי שהאבן לא תיפול לתוך המיכל. אחר כך הדבקתי היטב מסביב איזולירבנד, שהידק ואטם את המיכל. זה צריך להספיק עד שאגיע למקום שבו אוכל לקנות פרפרית חדשה.

המשכתי. השתדלתי לרכב לאט כדי לא לאמץ את המנוע. למה לא שמעתי לעצת המוסכניק בקיירנס ולא קניתי אופנוע חדש? "מה שעולה ביזול, עולה בסוף ביקר", נזכרתי במשפט של ריי מהמוסך בסידני. חישבתי שבעוד כמה מאות ק"מ אגיע למאונט-אייסא, ואולי שם אצליח למכור את האופנוע. אם רק הייתי יכולה לפחות להגיע לדארווין, שם בטח יהיה הרבה יותר קל להיפטר ממנו. הביקוש והיצע גדלים בעיר. תחושת דכאון אפפה אותי. האם זה סופו של הפרק הזה גלגלי? סביר להניח שלא אצליח למכור את האופנוע במחיר טוב, ואין לי כסף לאופנוע חדש. לא הוגן לבקש ממאמא הלוואה לממון חלום שהיא כל כך מתנגדת לו. חשבתי שאולי עכשיו זה הסוף. זהו זה. אולי תודי שטעית ושכל המסע הזה גדול עלייך, ופשוט תוותרי? מה את מנסה להוכיח? למי? מפני מה את בורחת? למה כל החיים את מפחדת להתחייב? בין אם זו התחייבות לבן זוג, למערכת יחסים קבועה, ללימודים ארוכי טווח ואפילו לדברים חומריים

כמו בית או אוטו, איך את מצליחה להסתדר במצבים האלה?
המשכתי נלחמת.

עם המחשבות איבדתי את תחושת הזמן ולא היה לי מושג כמה רכבתי מאז יצאתי מהפונדק. אחרי כמה שעות רכיבה, בהן קדחתי מחום, הגעתי לפונדק קטן. נסיעה קפואה שנמשכה נצח במהירות כה נמוכה, כשהמנוע בקושי פועם. הרגשתי שאני חייבת לעצור לשתות משהו חם. המקום נראה כמו תפאורה מושלמת לסרטון פרסומת להווי אוסטרלי. בחוץ עמדה "רכבת כביש", משאית עם שלושה טריילרים. לידה חנה ג'יפ צהוב כמו רוב הטנדרים והג'יפים שרואים בכבישי אוסטרליה, גם זה היה ממוגן בבר מתכת גדול שנועד לשמור עליו מפני פגיעת קנגרו או בקר. גולגולת פר היתה קשורה לבר, ומרשל ברזל בחלקו האחורי השתלשלו גופות קנגרו. התחנתי את מיני מקס בין המשאית לג'יפ, וכלב בוקסר חמוד קפץ לקראתי. התכופפתי וליטפתי אותו, והוא ליקק את פני, כאילו ניסה לנחם אותי. חיבקתי אותו, שואבת קצת מחום גופו, ונכנסתי פנימה.

כבר כשדחפתי את דלת העץ החורקת הרגשתי שמשהו שונה במקום. פאב העץ היה מואר באור היום הקלוש שחדר דרך חלונות מאובקים, והמקום היה מסריח. מולי עמד מוזג מסומם עם זיפי זקן בן יומיים, עיניים טרוטות ואדומות ותתיקון שקיות שחורות. על הולצת המשבצות המהוהה היתה מונחת ברישול מגבת מטונפת, והוא עמד וניגב בה כוסות זכוכית סדוקות ומלוכלכות. ג'וינט היה שמוט בזווית פיו ואיים ליפול כשהוא פלט: "ג'דיי, מייט" – יום טוב, מייט. שעון סדוק על הקיר הראה לי שהשעה היא שעת צהריים מאוחרת. רכבתי כשש שעות. נשמטתי על כסא הבר ברפיון. מימיני ישב נהג המשאית, טיפוס שמן ומקועקע בכל גופו, לבוש מכנסיים קצרים וכפכפים. גופיה ישנה ניסתה, ללא הצלחה, לכסות כרס משתפלת. משמאלי, שקוע בכוס וויסקי, ישב קשיש עם זקן לבן, כובע בוקרים ורובה ציד. אני נראיתי כמו לוחמת של הפאואר-ריינג'רס בבגדי הרכיבה שלי.

"כמה עולה כוס תה?" שאלתי את המסטול, והוא הרים עיניים עייפות ובוהות. "אה, ג'יזס מייט, אין לי מושג מזויין, אפ'חד לא שותה כאן תה אפ'פס". "אז אני אשתה וויסקי". יהיה מה שיהיה. שיחמם אותי קצת ויקהה את החושים ממה שקורה מסביב.

נהג המשאית והקרוקודיל דנדי הרימו את ראשיהם וחייכו. קניתי את לבם. פתחנו בשיחה מוזרה על קנגרו, משאיות וסמים. יותר אוסטרלי מזה לא יכול להיות. הצייד הקשיש מצא זמן להסביר לי, בין לגימות קולניות מכוס הוויסקי, מצטדק על הרג הקנגרו: "יש לנו בעיה 'צינית עם קצב הגידול של ה'רו'," הקיצור

האוסטרלי לקנגרו, "הם 'כלים את מעט העשב של הבקר. אנחנו חייבים לצוד 'תם".

"את כל הגוויות שתלויות על הגי'פ צדת בלילה אחד?" התפלאתי. היו שם לפחות 20 גוויות.

"חה", הוא ירק החוצה טבק וגיחך, "בלילה טוב אני הורג עד מאה ראשים".

"את הבשר אתה מוכר?"

"מהבשר 'שים בעיקר מזון כלבים, מהעורות מוצרים שונים. רק שחוואי ארור אחד 'צה עכשיו ל'פקיע 'מני ת'עבודה בטענה שאני זקן מדי", טפח, הוא שוב ירק את טבק הלעיסה.

זה תמיד יהיה מישהו ארור, חשבתי בחיוך, אף פעם לא איזה טיפוס הגון, חלילה.

"תמיד היית צייד קנגרו?"

"לעזאזל, לא", טפח על השולחן, "תקופה ארורה 'בדתי על גדר הדינגו הארוכה. ראית 'תה?"

"לא יכולה להגיד שכן".

"זו גדר באורך 5,800 ק'מטרים ש'עוברת לאורך גבולות קווינסלנד, ניו סאות' ווילס ודרום אוסטרליה. היא נב'תה במטרה ל'צור ת'דינגו ל'בור לכיוון החוף המזרחי".

יצאתי החוצה. הצייד הקשיש קרא אחרי: "היי, 'צה עור כבש למושב?"

הוא הוציא מהטויוטה עור מטונף וזרק אותו לעברי.

"זה טוב לישבן ש'ך, ישמור 'תו נקי בלי פצעים, ממש כמו ש'תינוק. גם הגב 'סבול פחות".

"תודה".

"NO WORRIES".

באמת שמעתי על נפלאות עור הכבש. הרבה מקומיים קשרו להם את התלתלים שהצהיבו מלכלוך ומשומן על מנת לרכך את הישיבה על האופנועים. הצייד עזר לי להדק את עור הכבש למושב, ולחץ את ידי בידּ מזוהמת ושמנונית. "שמרי על'צמך, מייט".

המשכתי מאוששת והתחברתי סוף סוף לכביש שנמתח מטאונסוויל שבמזרח ועד לצומת טנט קריק שבמרכז היבשת. בבת אחת, עם הפניה 90 מעלות מערבה, פסקה הרוח. הנוף המשמים נהפך לנוף הררי עם עצים ופרחים. התקשיתי להאמין לשינוי החד בנוף. השילוט לצד הדרך הראה שאני קרובה, והרשיתי לעצמי להתרווח על האופנוע ולהשעין את הגוף אחורה על הציוד. את הרגליים פשטתי

קדימה על פנסי האיתות, והאזניות שוב שרו לי מתחת לקסדה.

זרמתי עם עיקולי הכביש. מכוניות לא מעטות חלפו על פני והתרחקו לכיוון מאונט-איסא, שם התחיל באותו בוקר הרודיאו הגדול. לידי התגלגל אופנוע ב.מ.וו ישן, וההרוכב שאל בסימני ידיים: "הכל בסדר?" הנהנתי והרמתי את הבוהן כלפי מעלה, והוא הניף את ידו לשלום והתרחק. באופק התנשאו ארובות גדולות בין ההרים. הגעתי למאונט איסא, עיירת כורים פשוטה ומשגשגת, הגדולה ביבשת. יצרנית הכסף והעופרת מספר אחת בעולם המערבי. ריח מסריח של גופרית עמד באוויר כשהתחברתי לכביש שחצה את המקום.

סקרתי את העיירה החשוכה. השעה היתה שבע בערב בסך הכל, אבל הרחוב היה חשוך ומסוגר, חוץ מאשר כמה אורות שדלקו בבתים. זיהיתי תמרור שכיוון לפארק הקרוואנים ועקבתי אחריו. שעה מאוחר יותר כבר הייתי בתוך האוהל בבוקר שלמחרת קניתי פרפרית למיכל השמן. על מדשאת פארק הקרוואנים פירקתי את מקס עד כמה שיכולתי וניסיתי לתקן מה שאפשר.

"אולי זה לא המנוע אלא הגירז"

שני אופנוענים, תום ואנדי, הצטרפו אלי, ושלושתנו בחנו בכובד ראש את עירמת הברזל. לא היה לי ספק שהוא לא יביא אותי עד דארווין. הזוג העלה הצעה מעניינת. הם שניהם הגיעו למאונט-אייסא ממלבורן שבדרום על גבי וון שבתוכו שני האופנועים שלהם. מכאן הם מתכוונים לשלוח את הוון על גבי משאית ולעלות צפונה רכובים על אופנועיהם לדארווין, שם יאספו את הרכב ויחזרו בנהיגה למלבורן.

"למה שלא תשימי בתוך הוון את האופנוע שלך במקום שהתפנה. הרי בין כה הרכב יעלה על המשאית. תוכלי בלי בעיה להשיג לך טרמפ לשם, ושם תוכלי להיפטר מהגרוטאה ולהשיג אופנוע חדש. עם תנועת התיירים הגדולה שיש שם, לא צריכה להיות לך בעיה למכור את האופנוע".

הם צדקו. בפארק היו באמת כמה אוסטרלים שהתכוונו לעלות צפונה, ואוכל לתפוס איתם טרמפ, מרחק 1,600 ק"מ.

הענייין סודר. בבוקר הבא העמיסו אנדי ותום את מקס הגוסס על האוטו שלהם שהועמס על המשאית, וכל העסק הזה התגלגל על 58 גלגלים צפונה לדארווין. נפרדנו בחום, וגם הם הצפינו. מי שיגיע ראשון לדארווין יוכל לפדות מחברת המשאיות את הרכב שלו ללא שום תלות באחרים.

"בהצלחה", חיבקו אותי ויצאו לעבר הערבות שמזרחית לדארווין, דרך שטח סבוכה שדרכה הייתי אמורה לעבור מקרומבה לדארווין לפני שמקס חלה אנושות.

העברתי את היום ברודיאו הגדול, שם פגשתי שוב את קת' וגיד ובילתי איתם את שאר היום. בהחלט זוג יוצא דופן בנוף האוסטרלי הטיפוסי. זוג פראי. הוא "פומי", אנגלי, והיא "אוזי", אוסטרלית, שהתחתנו בארצות הברית בכנסיה של אלוויס.

"אין לנו **סנט** ואנחנו חיים ממש מרגע לרגע. אבל בין כל הטיולים בדרכים אנחנו **לפעמים** נכנסים לפונדק דרכים, שוכרים מכשיר וידאו ומבלים יומיים שלושה **במיטה** עם **סרטי** וידאו וג'אנק פוד".

חיים נכון, השניים האלה. סקס, אהבה ורוק'נרול.

איצטדיון הרודיאו עצמו המה אנשים, רובם בוקרים עם רגליים מעוקלות בתוך ג'ינס ומגפיים. יש הראשים התנועעו מתחת לכובעי עור רחבי שוליים. הגברים הצטופפו מסביב לברים, בעוד הילדים התקבצו סביב דוכני המשחקים. על מדרגות הבטון ישבו הצופים עם צידניות מלאות כריכים ופחיות בירה. קירות הרחבה היו מקושטים כרזות פרסומת של הספונסרים שמימנו את האירוע, רובם של **אחת** מחברות הבירה ושל בנק אוסטרלי גדול. ברחבה עצמה השתוללו המתחרים עם פרים וסוסים, משליכים חבלי לאסו בתנועות חלקות ומדויקות לצווארי הפרים. המקום נראה כאילו כל אחד שם עסוק בענייניו, ולא הבנתי איך הקהל ידע מתי לקום בתשואות הפראיות והסוערות ביותר ששמעתי אי פעם.

בערב נדברתי עם חבורה גדולה שישנה גם היא בפארק שאצטרף אליה לנסיעה צפונה לכיוון דארווין, ותוך כמה דקות ארזתי את הציוד האישי שהיה לי. רוב הציוד כבר נשלח עם מקס על גבי המשאית.

בבוקר הבא יצאנו לדרך. ברכב אחד ישבו סקוט וקיילי יחד עם התינוק שלהם, ובשני ג'יפים נוספים ישבו ארבעה בחורים בני 20 ממלבורן, שיצאו לכבוש את היבשת עם שתי סירות דיג, שני כלבים ורובי ציד. כולנו יצאנו לכיוון צפון מערב, כשהיעד הסופי היה דארווין.

200 קילומטרים מערבית למאונט-אייסא חצינו גבול לא מסומן אל הטריטוריה הצפונית. שלט גדול בירך אותנו. צוייר עליו סמל הטריטוריה: שמש גדולה ועגולה, בגוונים של אדום, כתום וצהוב עז, וצל שחור של ציפור. כאן מתגורר, על שטח עצום, כאחוז אחד בלבד מאוכלוסיית אוסטרליה.

בין המדינות השונות של היבשת קיימים הפרשי שעות. הזזנו את מחוגי השעון 30 דקות אחורה. **אדם הגביר את** מהירות הנסיעה. בטריטוריה הזו אין הגבלת מהירות. **הוא עדיין לא השתולל**, ודאג להאט לפני סיבובים. אחרי הכל, מי רוצה להיתקל מאחורי הסיבוב בגמל, פר או משאית?

שלושה ימים עברו בנסיעה עם הרבה עצירות וסנדוויצ'ים של חמאת בוטנים, כשמוזיקה ישראלית בוקעת מהטיים, מוזהה בצורה בלתי רגילה. "תתרגמי לנו, מה הוא אומר?" ואני מגלה כמה שירים יכולים להישמע מטופשים בשפה אחרת. את הכביש הראשי עזבנו מזמן, ונסענו מאות ק"מ בציר מקביל אליו, כשהנהגים מקווים שיצליחו לצוד חזירי בר בדרך. אחרי שלושה ימים הגענו אל "מלון הלבבות השבורים" שעמד בצומת כבישים, ובחום הכבד גילינו את הפאב ואת הבריכה שהיו צמודים לפונדק. החלטנו לעצור להתרעננות, כשמאי שם הופיעה שיירה עצומה של עשרות רכבים מוזרים וצבעוניים עם מדבקות ספונסרים על כל רכב. אלה אנשי הבאש, שבכל שנה מתקבצים מכל רחבי אוסטרליה ועולים לעבר דארווין, שם הם עורכים מסיבה בת שלושה ימים. כל רכב מחופש למשהו, ולשוטרים שם לא אכפת אם רכב מגביה עצמו, שם אגזוז מרעיש או פנסים על הגג. המטרה של כולם היא לאסוף תרומות לחולי לב.

היו שם צופרים חזקים, מטענים חורגים ורמקולים קולניים. תשתגע כמה שתוכל באוסטרליה רק מחפשים סיבה למסיבה. "היי, מייט. הכלבה שלך המליטה. צ'ירס, לחיים". "אשתך עזבה אותך. כיף לך. צ'ירס". "היום יום שני, אז צ'ירס".

מעל 600 כלי רכב נרשמו לחגיגת ויצרו קרנבל של תחפושות וצבעים. אנחנו נתקלנו רק בחלק קטן מהם. אנשים שהתקבצו מכל היבשת ונפגשו במקרה בצמתים עם רכבים צבעוניים אחרים, התחברו והמשיכו הלאה. וכך, רכב קטן שמחופש לנעל בית יכול לצאת מאיזה חור שכוח אל לבדו, ואחרי כמה מאות ק"מ לפגוש חלק מהשיירה, שהלכה וגדלה ככל שהתקרבה לדארווין. אני מאמינה שפונדק שזכה לארח אותם לערב אחד, יכול היה לסגור את העסק לשנה רק מהרווחים על כמויות האלכוהול שהם שתו.

העמסתי את ג'ו התינוק, יושב כרוך בתוך פראו צבעוני על הגב, והסתובבתי ביניהם לצלם. נתקלתי באותו צבעוני עם כל דמויות החבובות עליו. הנהג כמעט בן 90, היה מחופש לקרמיט, ואשתו למיס פיגי. פניתי מהם וכמעט נתקלתי בבוקר מזוקן ששלף מולי אקדח מים וירה לעברי טקילה ישר לתוך הפה. באוטו הגלידה הוורוד אפשר היה לקנות גלידה בטעם וודקה, וארבעה קוקסינלים שהיו מחופשים לזוגות הצחיקו אותנו, לבושים גרביוני רשת שחורים, נעלי עקב גבוהות ואדומות, חצאיות מיני קצרצרות וחזיות תחרה מרופדות. פיאות בלונדיניות ואיפור כבד השלימו את המראה. הם ישבו בקדילק ורודה ארוכה, כשהמושבים האחוריים מופנים אחד אל מול השני, וביניהם חבית עם ברז בירה.

הערב ירד. אחרי שקיילי ואני הכנו ארוחה חטופה, ישבנו כולנו מחוץ לפאב

ושוחחנו בשקט. עמדתי עם סקוט ליד המעקה כשפתאום יצא מהפאב בחור אבוריג'יני מעורב שעבד באחת החוות באזור ובא להשתכר עם אנשי הבר. הוא ניגש אלינו מתנודד ולפתע, ללא שום סיבה נראית לעין, תפס בסקוט, השליך אותו לרצפה כמו שק תפוחי אדמה והחל לבעוט בו. בעיטה בעורף, טראח. עוד בעיטה בראש, בום. ובעיטה אחרונה באף ובעין. סקוט איבד את ההכרה והחל לדמם, והבחור חייך בגאווה כמו תרנגול מנופח, פנה חזרה לתוך הפאב והתיישב על הבר. כל הבלגאן הזה לא ארך יותר משתי דקות. הייתי בהלם. התחילה היסטריה מסביב. למזלנו, לאנשי הבאש היה אמבולנס צמוד, והם החלו לטפל בסקוט.

נכנסתי זועמת לפאב ותפסתי את הבחור בגב החולצה. הוא הסתובב ויריתי לעברו, "מייט, יש לך מזל שאני לא גבר, אחרת הייתי חותכת לך את הביצים ודוחפת לך אותם עמוק עמוק לגרון. הבחור הזה שבעטת בו לא דיבר איתך. אתה לא מכיר אותו. אולי הרגת אותו, ויש לו באוטו אשה ותינוק. למה, לעזאזל, בעטת בו?"

הוא הביט בי, ליקק את שפתיו וענה בחיוך יבש: "בייב, הייתי יכול לעשות לו נזק הרבה יותר רציני".

עצבנית עד אימה הרמתי את היד לתת לו אגרוף, כשטרוי ואייג' תפסו אותי וגררו אותי החוצה. "גלי, הוא לא שם קצוץ שאת בחורה. גם בך הוא יבעט". דמעות של תסכול וחוסר אונים חנקו אותי. תחושת זעם עצומה נאצרה בתוכי ולא זכתה לפורקן. בבת אחת הכל נראה מטופש, או ליתר דיוק, נראה לי מיותר להתעצבן או לבכות וכבר לא רציתי לקלל ולהכות. גוש המועקה החל מתמוסס והותיר בי חלל. הלכתי תשושה להעיר את קיילי. סקוט עדיין היה חסר הכרה כשהחליטו לפנות אותו למרפאה הקרובה, 150 ק"מ משם. נהגתי אחרי האמבולנס, כשג'ו הקטן ישוב לצידי וממרר בבכי בתוך כסא התינוקות, לא מבין מה פשר המהומה סביבו. הוון הישן של קיילי וסקוט לא דרש רק מיומנות בנהיגה, אלא גם הכרות מעמיקה עם הדבר הזה שהתיימר להיקרא רכב. זה היה אוטו מיושן, חסר כל דבר שנחשב למיותר. כנפיים לגלגלים, מושבים אחוריים שהוסבו לארגזים. מכסה המנוע היה קשור בחבל, ולא הפסיק להחבט הרבה מהגוף העלה חלודה והתפורר. את גיר ההילוכים היה צריך ממש לאנוס כדי שיסכים לתפקד, וההגה היה משוחרר וריקד כל הדרך. כל החפצים התגוללו מאחור בערבוביה, ועם כל סיבוב יכולתי להרגיש איך הם מקבלים חיים משלהם. לא הייתי מתפלאה אם באחד הסיבובים הגלגלים היו מתפרקים מציריהם. אחרי זמן מה קיבלתי את התחושה של הרכב, והנסיעה היתה מתוחה פחות.

בנסיבות אחרות אני בטוחה שהערימה הזו היתה מצחיקה אותי, אבל לא באותו לילה. לא הבנתי איך אפשר לטייל עם תינוק בדבר כזה, אבל התנחמתי בעובדה שהוא זז ושהבלמים תיפקדו. הנסיעה דרשה ריכוז, מה שלא היה לי, בגלל התינוק האומלל שלידי והדאגה לסקוט.

אחרי קרוב לשעה וחצי הגענו לבורולולה, ושם, במרפאה, העביר סקוט את הלילה, כשקיילי לצידו ואני באוטו, מנסה להרגיע את התינוק.

וכשג'ו הפסיק סוף סוף לבכות ונרדם, יצאו ותקפו כל היתושים, הדבורים והזבובים. מכל החורים הם הגיחו ונטפלו. זה היה לילה מטורף.

בבוקר השכם החליטו להטיס את סקוט המעולף לקתרין, מרחק 700 ק"מ משם, שבה נמצא בית החולים הקרוב. סקוט התעופף, וכולנו יצאנו לכיוון העיר, מנסים לנחם את קיילי כמה שיותר ללא שמץ של מושג איזה נזק נגרם לסקוט.

יום שלם נסענו באווירה קודרת, מוטרדים ממצבו של סקוט. בצהרי היום, כשהחום הגיע לשיאו, עצרנו לארוחת צהריים וחיכינו שיעבור גל החום הנוראי. טרוי שלף שקית עם נתחי בשר והניח אותה על הגריל שהותקן בצד הדרך עבור המטיילים. החום הכבד הצליח לחדור גם לצידנית, והבשר היה מופשר ונטף דם. הכלבים קיפצו חסרי שליטה וליקקו את טיפות הדם מהרצפה המאובקת. טרוי זרק לעברם את השקית והוציא ביצים. אייג' הבעיר בינתיים את הגזעים שאספ, ודחף אותם מתחת לגריל. אחר כך שפך על הפלטה קצת מפחית הבירה שלו. "אין כמו בירה לנקות את הפלטות האלה", אמר, ושפך עוד מהנוזל שתסס על הפלטה החמה. הוא השליך עליה את הסטייקים, ואז הניח לידם חישוקי מתכת קטנים ושבר לתוכם את הביצים. "לכו על זה", הכריז לאחר כמה דקות. התבוננתי בצלחת שאחז. היו עליה סטייקים וחביתות חומות שנטפו שמן. הדבר היחיד שהם הצליחו לעורר בי באותו רגע היה גועל נפש.

"טוב, זה לא ה'טאקר' הכי משובח, אבל זה עדיף על כלום", שיכנע אייג' את כולנו. בלית ברירה התגברתי על תחושת הקבס ודחסתי חביתה בין שתי פרוסות לחם. שום דיינר לא היה במרחק מאות קילומטרים.

רק עם שקיעה, כשהשרב הכבד היה מאחורינו, המשכנו הלאה. מאוחר בלילה הגענו למעינות החמים באזור קתרין, תשושים לגמרי. פרשנו שקי שינה והלכנו לישון.

בבוקר נסענו לבית החולים ומצאנו את סקוט יושב בגינה, יפה מתמיד. פנסים כחולים עיטרו את עיניו הירוקות, תפרים התנוססו על מצחו ושפתו היתה נפוחה. "אין דבר, תמיד מה שזוכרים בסוף מכל הטיולים זה את הבעיות והזמנים

הקשים", ניסה לנחם אותו אייג'.

הוא שוחרר ויצאנו לחפש מקום שנוכל להקים בו מאהל על גדת נהר קתרין. נשר גדול היה מתוח מעל הנהר. מתחתיו התגוללו אבוריג'ינים, זורקים פחיות בירה ואבנים זה על זה. עצרנו בעיר להצטייד במזון, ובתחנת הדלק ראיתי בזווית העין רכב טויוטה לבן ומוכר עם שרשרות צדפים ונוצות בתוכו.

"ג-ר-ג'", צרחתי, והאוטו עצר.

"היי, מייט. מה את עושה כאן לעזאזל? חשבתי שאת כבר בדארווין".

גרג היה בדרכו לדארווין לחפש עבודה. הוא הצטרף לחבורה, והעברנו כמה ימים על גדת הנהר. כל אחד התעסק בענייניו. הבנים יצאו לדוג, קיילי דאגה לתינוק ואני ציירתי. בערבים ישבנו יחד והכנו ארוחות ערב סביב המדורה. אחרי שסקוט התאושש המשכנו צפונה.

הגענו לדארווין. קצה הכביש היחיד שחוצה את היבשת לאורכה מצפון לדרום דרך המרכז האדום, עובר מלחות טרופית לצחיחות אדומה.

שוב נפלה עלי הרגשת אי הוודאות לגבי העתיד, מין מועקה שמלווה פרידות ושהכניסה את כולנו למצב רוח רגזני. קלי, סקוט וג'ו פנו לפארק הקרוואנים, והבנים נסעו איתי לפדות את האופנוע. ליד כל המשאיות נפרדנו בפנים עצובות והחלפנו כתובות.

הגיע הזמן להיפטר ממקס.

ירח מלא בכביש מאונט איירי

כמה ששנאתי את דארווין. העיר נמצאת בתגורת המונסון, והעונה הגשומה החלה. היה חם, לח ודביק, עם המון זבובי חול. המקום היה מלא בתרמילאים, מסיבות ועוד מסיבות ואווירה שכולם נפלו לגמרי על הראש.

שכבתי באוהל וניסיתי להתעלם מהלחות ומהזיעה ולהרדם. הפארק היה חשוך ושקט. באוויר נישאו קולות הצרצרים וקולות מוזרים של חיות אחרות. כולם מסביב ישנו. כנפי האוהל היו פתוחות, ורק הכילה חצצה ביני לחוץ. היה חם מדי בשביל להתכסות, ושכבתי בשמלה דקיקה שנדבקה לגופי המזיע. המחשבות זחלו, זורמות בזרזיפים דקים לראש. אני נלחמת בהן ומנסה להרחיק אותן, והן עקשניות, לא מרפות. תנו לישון. הדלקתי את הנר ובשכיבה התחלתי לכתוב מכתב. הכתב עקום, האותיות ילדותיות, לא שוות ולא מסודרות. גם המילים חסרות קשר. המכתב בין כה לא יישלח למקום אחר חוץ מאשר לפח הזבל. הרבה מכתבים שכתבתי בדרכים לא נשלחו מעולם. הכתיבה שימשה לי יותר כראי לבחון יום אחר כך את המצב שבו הייתי, מעין אמצעי לפריקת המחשבות והרגשות שהתרוצצו ולא היה למי לספר אותם. גם יומן המסע היה בעצם שרשרת המכתבים הארוכים ששלחתי לעופי. פו, כיביתי את הנר. ראשי על המגבת שמשמשת כרית. כלום לא נוח. התחלתי להתהפך ולהתגלגל לכל כיוון באוהל הקטנטן. התכשירים שאמורים להרחיק את היתושים התגלו כבלתי יעילים לחלוטין. בזזזז... זמזום מעצבן תקף את האוזן, ואחרי ששמתי את המגבת על הראש, הרגשתי איך היתוש תוקף את שאר חלקי הגוף. לא הצלחתי להחליט מה עדיף: להתכסות ולמות מחום או להישאר חשופה לברייזות הקלילות וליתושים שעשו בי שמות. באוהל שלידי התמזמז בלהט זוג אנגלים. בשלב כלשהו הם סגרו את רוכסן האוהל וניגשו לעצם המעשה.

לפי הקולות, שהם לא ניסו להחניק, הבנתי, שהם חושבים כנראה שברגע שרוכסן האוהל סגור, יריעת הבד אטומה לרעשים. המלמולים וההתנשמויות השאירו אותי ושכנים נוספים ערים, ורק עם אור ראשון נרדמתי.

במשך שלושת הימים הבאים טיפלתי במיני מקס. פרקתי כל מה שהצלחתי. כבל הקלאץ' נקרע, ומצאתי כבל תקין באופנוע שעבר תאונה והיה זרוק בשולי הפארק. במשך שעות שייפתי תחת מים את הפלסטיקים שעטפו את האופנוע כדי לנקות אותם מהשריטות. מתחתי את השרשרת, צבעתי, שימנתי, ניקיתי פילטרים, וכשהאופנוע היה מוכן, יצאנו לשוק המכוניות של התרמילאים. התמזל מזלי, ואחרי ארבעה ימים מכרתי את האופנוע לפקח מקומי שרצה כלי בינוני לעבודה, ואחרי נסיעת מבחן ובדיקה מפוקפקת שילם, בלי להתווכח, 2,000 דולר.

ג'ורג', מאורי כבן 50, כירכר סביבי באותם ימים ארוכים שישבתי במגרש המכוניות וחיכיתי לקונים. הוא היה חביב כלפי והציע לי להצטרף אליו למסע ברחבי אוסטרליה אחרי שאמכור את האופנוע, מסע שבו נחתוך בבוש גזעים חלולים ונכין ונצייר דיג'רידו.

"נמכור אותם בכל מקום לתיירים ולחנויות. נעשה מזה המון כסף, בובה".

לא יכולתי להתגבר על הסלידה שעורר בי, מה גם שהוא היה אחד היצורים המכוערים שפגשתי מימי. שד שחור בעל גוף גדול ומעוות, עם אף שבור ועיניים קטנות וצהובות שהתרוצצו ללא מנוחה. הוא היה טיפוס קלאסי של איש עסקים ממולח ומלוכלך שדיבר חלקות, יותר כמו אריסטוקרט אנגלי מאשר סוחר עלוב. לא יכולתי להפגין את הגועל שעורר בי, משום שהוא היה המלך באותו מגרש מטונף ועל פיו ישק דבר.

חתיכת דיקט ישן שעמדה על צמיגים היתה שולחן העבודה שלו, ומעל למאפרות מלאות בדלים, פחיות בירה, שקיות לחם וקופסאות שימורים ריקות, ניהל את המגרש ביד רמה, התווכח עם תרמילאים על דולרים בודדים וחתם עיסקות מפוקפקות. לא קינאתי באלה שלא אהב וערם עליהם קשיים, אבל הייתי חייבת לסתום את הפה.

בינתיים השיג גרג עבודה בסיירת התנינים של דארווין, אותם דייגים ששטו בסירות הדינגי ודאגו לאתר ולתפוס תנינים שהתקרבו לחוף יתר על המידה. מספר התנינים הגיע לעשרות אלפים ועלה על כמות התושבים. ידיה של הסיירת היו מלאות עבודה.

ירח מלא בדארווין. שחיתי בבריכת פארק הקרוואנים וחייכתי אל הדולפין שצויר על קרקעית הבריכה. המים היו מפלט מהחום ומהלחות. העור ניצנץ

באור היֹרח. הדממה המוחלטת הופרה על ידי קולות הצרצרים והמים בהם שחיתי. דארווין נמאסה עלי ורציתי לצאת משם. קצתי במסיבות, בחום ובלחות. היו לי 2,000 דולר ורציתי להמשיך לטייל על גבי אופנוע, אבל בדארווין לא מצאתי אחד מתאים. היתה לי אפשרות לטוס מכאן למזרח ולהמשיך לטייל באוטו עם טיילים אחרים או לחזור לבריסבן, מרחק 3,500 ק"מ, ולקנות אופנוע אחר. שקלתי אם כדאי לוותר בשלב הזה. להמשיך עם ארבעה גלגלים? אולי לחזור הביתה? הייתי כבר אחרי שבעה חודשי טיול.

עופי כתבה לי בתשובה להתלבטויות: "את כבר כל כך עמוק בזה, אז לכי על זה עד הסוף. מצי את ההזדמנות הזו. הפעם הבאה שתצאי כך כבר לא תהיה אותו הדבר. הראשוניות הזו, הגיל שעל גבול הצורך להתחייב. ועם זאת אינך ילדה. את אשה בוגרת שיכולה ליהנות גם מעולם המשובה וגם מעולם הגדולים. עד שלא תרגישי שובעי, אל תחזרי. גם ככה יהיה לך קשה להתאקלם מחדש, ובעיקר להיכנס שוב לאורח חיים שבלוני, לא רק של החברה הישראלית, אלא של הציוויליזציה המערבית המודרנית".

החלטתי. כעת, כשהיו בידי המזומנים, אקנה אופנוע חדש ואמשיך במסע. החיפושים אחר אופנוע חדש באזור דארווין לא העלו דבר, והתקשרתי לבריסבן. החברים ביררו בשבילי במוסכים.

"כן, יש שם כמה אופנועים שיתאימו לך".

"אגיע תוך שבוע".

"אידך?"

"לא יודעת עדיין".

"את צריכה כסף? את יודעת שאוי לך אם את מתביישת לבקש".

"אני אסתדר. תודה רבה".

אחר כך הגיעה תורה של השיחה לאמא.

"מכרתי את האופנוע".

"יופי, גלצ'ו. אז אולי תחזרי הביתה? אני כל כך מתגעגעת, את משגעת אותי".

"אמא, אני לא יכולה לעצור עכשיו. אני כנראה אסע לבריסבן לקנות אופנוע אחר. אני רוצה 350 סמ"ק ליומולדת".

"גלי, די. אני לא יכולה לשמוע יותר על האופנועים האלה. את כבר בת 25, ועדיין מחפשת את עצמך. מתי תפסיקי עם כל השטויות האלה? תקצרי לי את החיים עם הג'וקים האלה שיש לך בראש".

"זה לא ג'וקים, אמא, אלה פרפרים. חוץ מזה, האמת היא, שהחיפוש הזה אחרי עצמי די מוצא חן בעיני".

האפשרות לרכב ולשבת, להתבודד ולהתנתק ולחשוב ולהעשיר את עצמי בכל מיני התנסויות וחוויות. לא לחיות על פי לוח זמנים מסויים. במשך שנת הנדודים שלי טיילתי ללא שעון. שעון סימל בעיני צורך לדעת תמיד מה השעה, להתחייב להתייצב בזמנים קבועים מראש, דבר שלא הייתי מוכנה לו באותה תקופה. אחרי שהרגעתי את אמא, או אולי נכון יותר לומר, אחרי שהבהרתי לה שפני עדיין מופנות במלוא המרץ קדימה, ישבתי לחשב את צעדי הבאים והלכתי לטיילת, שם התיישבתי באחד מבתי הקפה הזולים המיועדים לתרמילאים, בהיתי בים ושקעתי במחשבות.

עכשיו, כשידעתי שהיעד שלי הוא בריסבן, נותר רק למצוא דרך להגיע לשם. כרטיסי טיסה או אוטובוס עלו כמעט 500 דולר, ולא היה לי כסף מיותר לנסיעות יקרות כאלה. מה לגבי טרמפים? אולי על גבי משאיות?

גרג שמע את הרעיון וקפץ: "השתגעת? את בחורה. את לא יכולה לנסוע לבדך במשאיות. הם יאנסו אותך, ירצחו אותך ויזרקו את הגופה שלך במדבר, ואף אחד לא ישים לב בכלל שנעלמת".

ובעלת הפארק המפורסמת המשיכה: "את יודעת, היום את לא יכולה לצפות מאיפה זה יבוא, אפילו השכן יכול להיות רוצח סדרתי".

"זה בדיוק העניין. גם אחד מתמימי המבט שמתאכסנים אצלך בפארק יכול להיות רוצח מטורף", אמרתי חדות. "זה עדיין לא אומר שנהגי המשאיות יהיו רוצחים".

למדתי לא להקשיב לאנשים. שמועות אודות הילידים, נתונים על מצב השטח, סיפורי האימה על יחס נהגי המשאיות לבחורות, כל אלו התגלו כסיפורים מוגזמים.

באותו לילה ישנתי לבד במגרש שוק המכוניות שבמרכז העיירה, בתוך קומבי חבוט. כל הלילה התהפכתי. זבובי חול עקצו אותי, ולא הפסקתי להתגרד ולהזיע. האוויר עמד, רווי לחות. היתה כבדות באוויר. התהפכתי. ניק ענק ומגעיל עמד מעלי, נעץ בי מבט והניע את המחושים שלו, מתגרה בי. בשלוש לפנות בוקר החלטתי שדי, נמאס. באותו רגע הסתלקתי משם. התגנבתי לאחת האכסניות והתקלחתי, אספתי את הציוד שלי ועצרתי מונית.

"קח אותי בבקשה לנקודת המפגש של נהגי המשאיות".

הגענו למגרש שהיה תחנת שרות עצומה. נכנסתי למשרד הנהגים ושאלתי אם מישהו מהם מגיע לבריסבן. דין, נהג שמן ושעיר, הימהם בין השפם לזקן שהוא נוסע דרומה ויכול לקחת אותי מרחק 600 ק"מ עד לצומת הגדול טנט-קריק, "ושם בלי בעיה תמצאי מיד משאית שממשיכה מזרחה".

דין עזר לי להעמיס את הציוד שלי על המשאית, והעתקתי את שמו המלא ואת מספר המשאית. התקשרתי לגרג. "אני עוזבת תיכף. אני אהיה בקשר. ותרשום את פרטי הנהג שאני נוסעת איתו. אם לא אצור קשר תוך יומיים שלושה, תדע שהפסדתי".

"פסיכית. בהצלחה, ותלבשי משהו הגון שלא ייכנסו לו לראש שטויות".

טיפסתי גבוה לקבינה. השמש עוד לא זרחה, וכבר היה חם נורא.

דין טיפס מתנשף למשאית. "המזגן המחורבן התקלקל".

התבוננתי סביב. משאית מלוכלכת מלאה בחוברות פלייבוי. מאחורי הווילון האדום המזוהם התחבאה קבינת השינה, ועליה סדין סתור בדוגמה מנומרת. סכיני גילוח וגופיות מלוכלכות היו מפוזרות לכל עבר. הוא התנצל על הבלגאן והלכלוך: "אני לא רגיל לאורחות", פלט וגרף כל מיני חפצים שזרק אחורה. חייכתי עצבנית, דואגת לשמור על ריחוק מנומס. הוא התניע את המשאית ויצאנו לדרך, כשמוזיקת קאנטרי מלווה אותנו. גישתי עם היד בתוך המגף. הסכין הגדולה שם. אי אפשר לדעת אם אזדקק לה. בכיס המעיל החזקתי גז מדמיע. השחר החל לעלות. החושך פינה את מקומו באיטיות לאור בהיר ושקט שהשתלט על העולם שמסביב.

"אז את מישראל?"

"אה" הנהנתי.

"היית בצבא?"

"בטח. זה שרות חובה במדינה שלי".

"וואו. ומה לגבי מלחמת המפרץ?"

"כן, אפילו הייתי חיילת במלחמה".

הוא הביט בי בהערכה. "ומה עשית בצבא?"

"הייתי מדריכת קרב מגע".

"אז אני לא רוצה להתעסק איתך, אהז" הוא סיכם את השיחה.

שמרתי לעצמי את העובדה שהייתי גרפיקאית בשלישות, ובמלחמת המפרץ הייתי מלצרית בתל אביב. לא שרציתי להרשים אותו, אבל החושים הזהירו אותי. השתדלתי להפגין בטחון עצמי ושקט, יציבות ותקיפות. דין שפע אדיבות וכבוד במשך כל השעות הארוכות שישבנו יחד במשאית. הנסיונות המגושמים שלו לעדן לכבודי את החספוס הטבעי שלו היו חמודים ונגעו ללביבי.

"תראי", דין הסביר לי, "אם תגידי כן, פשוט נקפוץ לקבינה ונעשה חיים. אבל מכאן לאונס המרחק גדול. אני נשוי, ובאדלייד מחכה לי אשה קטנה ומתוקה. חוץ מזה, אחרי שנים ארוכות של נסיעה בציר הזה, יש לי מאהבת בכל עיירה".

אחרי כמה שניות הסביר: "אבל זה רק מזמוזים לא רציניים. אני שומר אמונים למיסיס שלי", וסגר את הנושא.

לא היה לי ספק בטוהר כוונותיו, אם כי פחות באמיתותן. כך לימדו וחינכו אותי שצריך להיות. אהוב והישאר עם המיסיס החוקית. דאג לה לבית, ילדים ופרנסה, אבל דאג גם לעצמך. שילה פה ושם זה לא רציני, אפילו בריא. חיים פשוטים בלי העסקויות מיותרות מעבר למה שהעיניים רוצות והגוף דורש. כשהעיניים מסתבכים, לוחצים על דוושת הגז ונעלמים.

ה"טראקיס". אימפריית נהגי המשאיות. הם אוהבים את המשאית שלהם. לשעוט בדרכים ימים ולילות, להפריז במהירות. מכורים להפסקות בפונדקים הקבועים, לפגישות עם המייטס, להאיץ את 21 ההילוכים, שגוררים לפעמים חמישה טריילרים על 56 גלגלים.

מאחורי ההגה הם שלטו בחיה מפלצתית, הביטו על הכל מלמעלה, וזה בהחלט נראה שונה. המכוניות שחלפו על פנינו נראו כמו עצועים, והנהגים בתוכן הרימו יד לשלום התרחקו הצידה, נותנים כבוד. צורת התובלה מספר אחת באוסטרליה. לא אניות, לא רכבות ולא מטוסים, אלא המשאיות הגדולות. רכבות הכבישים, שנוהגים בהן גברים בגופיות וטונגס, כשהבטן הגדולה מתחככת בהגה. הם נוהגים לפעמים כמה ימים כמעט בלי לישון, דורסים קנגרו ובקר, ורבים מהם משתמשים בכדורי אקסטזי כדי להישאר ערים. לפעמים לא רואים את הבית במשך כמה שבועות, וגם אז זה יכול להיות לשעות ספורות בלבד, ויוצאים שוב. מלכי הכביש הבלתי מעורערים.

גם אם המשאית שלו היתה "מק" ישנה, עדיין הפגין כלפיה דין אהבה וסיפר לי, שהוא דואג לסחוב איתו בדרך כלל סט כלים שאיתו הוא יכול לעשות אפילו טיפול שלם באמצע מדבר הטנמאי, ללא צורך במוסך. כל עוד המנוע שלה פועם והסמל שלה, בצורת כלב בולדוג ממתכת, מקובע בקדמת המשאית, כלום לא יעצור אותה. נראה שהרגש שמפתחים לכלי ברזל שנמצאים איתו לבד במשך שעות ארוכות, הוא בלתי נמנע.

דין דיבר במערכת היחסים שלו עם נהג משאית שדהר מאחורינו. עצרנו בצד הכביש והמתנו לו.

"זה "טראקי" מצחיק. הוא מאד אוהב נשים, ויכול להיות שהוא ינסה לעשות לך טריק, אז תיזהרי. הוא בטח יבוא ויראה להתערב איתך על דולר שהוא יכול לגרום לבובס (חזה) שלך לזוז בלי לגעת בהם, ואז הוא יתפוס אותם בשתי ידיים ויגיד שהפסיד ויתן לך דולר. אם הוא ישאל אותך את השאלה הזו, תעני לו שאת יכולה להתערב איתו על מאה דולר שבשתי הידיים תצליחי לדחוף לו

עמוק את הביצים לגרון. תסלחי לי על הביטוים, אבל אלה החיים שלנו,
נהג המשאית עצר כמה דקות לאחר מכן. הוא פתח את הדלת הכחולה שבאותיות
זהב מסולסלות נכתב עליה שם המשאית, "חלום רטוב". בקפיצה נחת על הקרקע,
רץ לקראתנו צועק: "תראו מה מצאתי", וזרק לחיקי נחש שחור מתפתל. אחרי
כמה שניות היסטריה הבנתי שמדובר בנחש צעצוע.
"אתה לא נורמלי. חשבתי שזה נחש אמיתי".
הוא תקע בי מבט תמים. "בכלל לא רציתי להבהיל אותך. רק רציתי להראות
לך איזה צעצוע קניתי לבן שלי".
החלפנו כמה מילים. הוא בדק בעיניו היטב את הטרמפיסטית הישראלית, טיפס
על אחד הטריילרים שלו ושלף מלונים מתוקים. דין, בתמורה, נתן לו קלחי תירס
ומנגו, והמשכנו.
קצת לפני קתרין, דין היה צריך לחבר אליו מכולה נוספת. במבצע מייגע הוא
ניתק את הטריילרים והשאיר אותם חונים במגרש נטוש. לאחר מכן נסענו
להביא את המכולה, ועל מנת להעמיס אותה על הטריילר הריק היחיד שהיה
מחובר למשאית, היה צורך בתימרונים רבים. המכולה המתינה על תל עפר גדול
שיועד למטרה זו, בדיוק בגובה הטריילר. דין תימרן את המשאית ונסע אחורה
עד שהחלק האחורי הטריילר נגע בתל העפר. אז חיבר בכבל גדול את המכולה
לקידמת הטריילר, ובעזרת כננת עצומה נמשכה והועמסה המכולה על הטריילר.
חזרנו למגרש הריק, חיברנו את שני הטריילרים הנוספים והמשכנו בדרך המבצע
כולו ארך כשלוש שעות.
אחרי כשמונה שעות מיזעות התקרבנו לצומת טנט קריק, ודין שאל במערכת
הקשר: "הי מייטס, יש לי כאן 'שילה' מישראל שתיכף יורדת בצומת. מי עובר
כאן וממשיך לבריסבן?"
ממכשיר הקשר נשמע קול שבסלנג מתמשך הודיע, שהוא הגיע לצומת וימתין
לנו שם כדי שאוכל להצטרף אליו בנסיעה מזרחה.
התקרבנו לצומת המדובר.
"את שמעת פעם איך נוסדה העיירה הזו? האגדה מספרת שהיא יושבה לראשונה
כשעגלה מלאה בירה נתקעה כאן, ועד שנהגיה חולצו, הם פשוט ישבו וחיסלו
להנאתם את האספקה. חה חה חה" .
כשהגענו לצומת, דין החנה את המשאית בחניון גדול מול פתח פונדק הדרכים
ורץ לבית השימוש. ברד עמד מחוץ לפונדק, עסוק בניקוי משאיתו מאבק הדרכים.
ליד המשאית המצוחצחת שלו, נראתה משאיתו של דין כגרוטאה מטונפת.
הוצאתי את המצלמה והתחלתי לצלם את שתי המשאיות מזויות שונות, תצלומי

תקריב של הגלגלים, מסנן האוויר העצום, השתקפויות במראה. כשדין סיים
את ענייניו בבית השימוש, צעד לקראת ברד.
"מה העניינים, מייט?"
"אותו בולשיט, רק יום אחר".
"אה".
"ראיתי שהחלפת צמיגים למכונה, אה?"
"כן. הצמיגים הארורים אכלו לי את כל המשכורת המזורגגת".
הוא הביט בי במבט אדיש. "אז את צריכה טרמפ לבריסבן, אהובה? אני רק
הולך להתקלח, ומיד נצא".
התיישבתי ליד אחד השולחנות והתבוננתי החוצה. על צריף פח התנוססה פרסומת,
קרוקודיל דנדי שותה מהבירה המקומית. הזמנתי.
כשברד יצא מצוחצח אחרי כחצי שעה, הוא הצביע על המשאית שלו. "את יכולה
לזרוק את הציוד שלך מאחור. את צריכה עזרה?"
הנדתי לשלילה ויצאתי החוצה. המשאית היתה עצומה. ניכר בה שהיא חדשה.
הג'אנטים נצצו, והמשאית המבריקה כולה עמדה בניגוד גמור לכל הדברים
המאובקים שמסביב. הסתובבתי סביב המשאית. בבואתי השתקפה מהצלחת
של הגלגל.
"את לא נכנסת למשאית שלי עם המכנסיים המטונפים האלה", פלט והעיף מבט
מתחת למשקפי הריי־באן שלו. קשה להאשים אותו, אחרי שבודקים את מצב
הריקבון המתקדם שלהם. כשהבין שאין ברשותי מכנסיים נקיים, הוציא מגבת
ופרש אותה על המושב שלי. ברד עצמו הבריק אחרי המקלחת, הדיף ריח מי
קולון, ובראלטין היה משוח על שיערו. לא האמנתי כשהוציא מברשת נוצות
וניקה את הדש־בורד מאבק. אחר כך הניח מגבות לבנות על הרצפה וריסס
את חלל המשאית בספריי ריחני. לבסוף שם קסטה של רד־גם, להקת קאנטרי
אוסטרלית, ונישק תצלום של אשה קטנה ובלונדינית מוקפת בשלושה בנים.
אחרי הטקס הזה יצאנו לדרך.
בשלושת הימים הקרובים התפריט שלי היה מורכב בעיקר מהמבורגרים וקפה.
הבגדים התחילו להסריח, והעיניים הוקפו עיגולים שחורים. לא הצלחתי לישון
בידיעה, שלידי נוהג גבר עייף תחת השפעת כדורי מרץ, ובטח שלא העזתי לעצום
עיניים כשברד עצמו עצר והשתחל לקבינת השינה.
"תראי, תראי איך הם חיים".
נכנסנו לעיירה קטנטנה, מאוכלסת בתושבי מדבר אבוריג'ינים.
"הממשלה נותנת להם בתים, מכוניות, תנאים, ותראי איך הם חיים. עוקרים

את חלונות ודלתות הבית, וישנים בכלל בחוץ. מתחת לבית, בין העמודים התומכים".

נזכרתי בסיפורים של טימי מהאכסניה שליד קיירנס. הוא סיפר לי על החיים האלה. התבוננתי מגובה המשאית על המערבה המטונפת. ילדים שחורים לבושי סחבות יושבים משמימים ברחובות המאובקים. המבוגרים סרוחים על אם הדרך, אוחזים בקבוקי אלכוהול. מה היה להם רע לפני בוא האדם הלבן 200 שנה קודם לכן? אני בטוחה שהיה להם טוב יותר בלי מכוניות, טלוויזיה ואלכוהול. ברד סיפר לי על שלושת הבנים הקטנים שלו ועל הבחורה שיש לו באליס ספרינג שאיימה שהיא בהריון והוא זרק אותה. "אם היא טיפשה לעשות צעד כזה, אז שתתמודד לבד עם הטמטום שלה". אחר כך סיפר על עוד בחורה, שפגש בנסיעה הקודמת. "אם יהיה לנו זמן, נעצור אצלה לקפה. חייבים לעשות כמה מחוות של גנטלמניות לפני שניגשים לעצם העניין, אה? נשים אוהבות את החרבון הזה, פינוק, בושם, פרחים, וצריך לשחק לפי חוקי המשחק שלהן".

הבטתי בתצלום האשה ושלושת הבנים, ואחרי גילוי הלב שלו העזתי ושאלתי: "אשתך לא כועסת על כל הנשים שאתה מחזיק בכל עיירה שאתה מגיע אליה?" ברד שתק. פתאום השתנק והחל בוכה. מה שאלתי? נתתי לו מטפחת, מפנה ראש לכביש, "אני מצטערת".

"זה בסדר, את לא יודעת. אשתי היתה האדם הכי יקר לי מאז ומתמיד. היא נפטרה לפני חצי שנה מסרטן, אחרי שגסטה חודשים ארוכים".

בשעה הקרובה כל אחד היה נתון להרהוריו.

כביש מאונט אייסא. הירח הלך ועלה. נראה שהוא גדול וצהוב יותר מהרגיל. קודם ראיתי קצת נוף, אבל עכשיו, בחשכת הליל, לא ראו כלום. רק את הפס הלבן שנמתח בשולי הכביש. שום נקודת ישוב מוארת, אנשים או כל דבר אנושי אחר. ברד נהג בשקט, אני לידו שותקת. דרוכה לכל שבירת שיגרה, אם יסטה, אם יירדם, אם ירצה לדבר או ינסה לשלוח אלי ידיים. מהירות הנסיעה לא עלתה על 90 קמ"ש. חלק מהנהגים מתעלמים מחוקי האכיפה הנוקשים שאוסרים נהיגה מהירה או נהיגה תחת השפעת סמי מרץ ואלכוהול.

"רוצה לנהוג?"

הוא הצליח להפתיע אותי. "אה, מה זאת אומרת? בחיים לא נהגתי במשהו שדומה לזה אפילו".

"זו לא בעיה. המשאית על קרוז אוטומטי. את רק צריכה לשבת מאחורי ההגה, לדאוג שכלום לא ישתנה".

זה בדיוק מה שהייתי צריכה. פיתוי כזה, בלי לחשוב מה יהיה אם יקרה משהו.

בטפשות משולהבת, תוך כדי נסיעה, התחלפנו במושבים.

"רק תשמרי שהצמיגים יישארו צמודים לכביש ושהגלגלים לא יירדו לתעלות בצד הדרך".

ישבתי מתוחה מאחורי ההגה. הקפיצים הרכים של הכסא עלו וירדו עם כל גבשושית קטנה שעל הכביש. ממש יכולתי להרגיש את משקלם של שלושת הטריירלרים שנמשכו מאחורי ואת עוצמת המשאית.

"אתה לא נורמלי. לתת לבחורה שאתה לא מכיר ושאף פעם לא נהגה בכלי כזה לשבת בכסא הנהג בשלוש לפנות בוקר".

"תיזהרי, את תיכף צריכה לצאת לעקיפה".

"על מה אתה מדבר? אני לא זזה מילימטר ימינה או שמאלה. לא רוצה".

קפאתי על מקומי, נרגשת לחלוטין. ברד כיוון אותי מה לעשות, איך לצאת לאט לעקיפה, לתת לטריילרים לזרום בעדינות מאחורי המשאית, להגביר מהירות ולחזור בזהירות לנתיב, כשאני בטוחה שכלי הרכב שעקפנו כבר מאחורי כל שלושת הטריילרים. הלב השתולל.

"די לי. תחזור לנהוג. אני לא יכולה לעמוד בזה".

הוא תפס את מקומו בחזרה, משאיר אותי סחוטת כוחות והמומה. המשכנו בנסיעה שקטה. רק זמזום המנוע העצום נבלע מתחת למושבים המרופדים. לחצתי על כפתור, והחלון הגיב מיד וגלש למטה. הרוח שרקה וסערה קטנה פרצה לקבינה ופרעה את השיער, העיפה כמה ניירות בחלל, שאבה כל דבר קל, מסובבת אותו וטופחת על פנינו. עוד לחיצה קטנה על הכפתור, והסערה נדמה.

חצינו ערבה שוממה. הירח האיר באור קלוש את השטח המישורי הצחיח. גדרות בקר רעועות עמדו לאורך שולי הכביש, מתוחות לאורך מאות קילומטרים. שום בקר לא עמד בצד השני של הגדר.

"איפה כל הבקר?" שאלתי את ברד.

"השנים האחרונות היו שנים שחונות. חוואי האזור נאלצו לעזוב את החלומות ואת השטח, להציל את הבקר ששרד מהבצורת ולשלוח אותו דרומה, לויקטוריה. הם הפסידו סכומי כסף עצומים. הרבה משפחות נהרסו כלכלית ולא קיבלו שום פיצוי. הפוליטיקאים הארורים אומרים, שכמות הגשמים השנתית שירדה באזור מספיקה לגידולים, ולא מבינים שזו לא הכמות שקובעת, אלא הפיזור של הגשם לאורך השנה. היבול צריך לגדול, ורק בשלב מאוחר יותר הוא מניב את הזרעים שמשמעותיים לתזונת הבקר ושמבטיחים את המשך היבול בשנים הבאות. הגשמים האחרונים היו כל כך מועטים, שהצמחים לא הגיעו לגודל הנדרש, ובעצם היו חסרי תועלת. הרבה בקר מת כאן. שטחים עצומים עומדים

ריקים. אגב, אם אי פעם תאבדי את הדרך בבוש, תיצמדי לשביל בקר, וקרוב לוודאי שהוא יוביל אותך למקור מים. בדרך כלל בטווח של כמה קילומטרים. מאוחר בלילה הגענו לעיירה רומא. היה זה הלילה השלישי שלי בחברת נהגי משאיות. שורה ארוכה של עצי באובב עמדה במקביל לכביש שחצה את העיירה, ולפי גודלם ניכר שהם בני מאות שנים. ברד עצר את המשאית בחניון כורכר גדול בפאתי רומא, והמתנו לגימי, נהג המשאית שאיתו הייתי אמורה להמשיך עד לבריסבן. גימי דיווח לנו על מיקומו דרך מכשיר הקשר, ובזמן שנותר לנו ישבנו כמעט דוממים. נאבקתי בעייפות, מנסה להישמע עליזה וערנית מול נסיונות השיחה של ברד, עד שהשתתק. אחרי כחצי שעה הגיע גימי הזקן, וברד עזר לי להעביר את חפצי. פרידה חפוזה. לא ממש ידענו מה לומר אחד לשני אחרי 60 השעות הרצופות שעברנו יחד, משוחחים על דברים אישיים. מצד אחד ברד רצה להיות עדין ונחמד, ומצד שני הוא לא רצה לשבור את תדמיתו הקשוחה ולהפגין רוך ליד גימי.

גימי לא פירש נכון את המבוכה האינטימית וקרץ לברד, שמיהר להגן על כבודו: "זה לא מה שאתה חושב, טמבל. תשמור עליה, אהה?"

היציאה לקור הלילה העירה אותי מספיק כדי להיות נחמדה אל גימי בשעה הקרובה. הוא היה קשיש קטן וחביב, מלא מרץ, כאילו עכשיו יצא מתחנת ריענון, ולא בא מאוגוסטה, מרחק אלפי קילומטרים משם. הוא שמח בחברה, על אחת כמה וכמה של אשה, ולא הפסיק לדבר במשך 12 השעות שישבתי מנקרת מעייפות בעודו מנווט את המשאית בים האספלט, חוצה את המרחבים. הגעתי לסף הסבל שלי, וכבר לא היה לי אכפת כשנרדמתי שמוטת איברים על דלת המשאית. מדי פעם התעוררתי והקשבתי לו מקשקש. חצי מהזמן לא הבנתי על מה הוא מדבר, או שפשוט התעייפתי מלהקשיב, ורק הנהנתי כדי לתת לו את התחושה שאני איתו. כטרמפיסטית הרגשתי חובה לכבד אותו, לפרוע את חוב הנסיעה, לשעשע אותו בסיפורים מהדרכים ומהעולם ולהיות מאזינה קשובה. הוא נתן לי שיעור בביתַ הספר של החיים וסיפר לי על הבת שלו, שלא מזמן איבדה את בתוליה. נראה שהעניין לא קרה בחדרי חדרים.

"הטיפשה בת 16 ורוצה להתחתן עם החבר האידיוט שלה. אני מסביר לה שהיא לא יכולה". תוך כדי דיבור הוא שלף מכיסו טבק וניירות גילגול, גילגל סיגריה ביד אחת והמשיך. "אבל אני מאוהבת בו, אבא, היא אומרת לי. לא, בייב. בגלל שהוא עושה לך נעים את חושבת שאת אוהבת אותו. את לא מספיק מבוגרת בשביל לדעת אפילו מה זו אהבה".

הוא נשען מהורהר על ההגה, הביט על הכביש ולעס את הסיגריה הבוערת.

פתאום התנער מהרהוריו. "הי, תסתכלי ימינה. בנות יענה טיפשות מנסות להתחרות במשאית. הן די מהירות, הממזרות". הוא פתח את החלון וירק החוצה את הסיגריה המגולגלת. "טפו, נרטבה לגמרי הסיגריה הארורה".

בצהרי היום הרביעי הגענו לעיר טאוומבה ששוכנת על רכס ההרים הגדול, מרחק שעתיים נסיעה מבריסבן. במגרש חניה גדול שבפאתי העיר החנה גימי וניתק שניים משלושת הטריילרים שנגררו אחרי משאיתו.

"למה אתה משאיר אותם כאן?"

"את מבינה: אסור להיכנס לבריסבן עם כל הטריילרים. זו הנקודה האחרונה שאפשר להגיע אליה, ומכאן אני צריך לנהוג הלוך ושוב ולהוריד את הטריילרים אחד אחד לעיר".

"אבל זה סיפור של עוד 15 שעות עבודה לפחות".

"את 'בלאדי' צודקת, מייט, אבל אין מה לעשות. אולי אספיק לפגוש את אשתי מחר לפני ארוחת הבוקר. בצהריים אני שוב יוצא לקנברה".

המשאית גלשה בירידות התלולות איטית להחריד. פקק תנועה ארוך השתרך מאחורינו. מדי פעם הסיט גימי את המשאית מעט שמאלה כדי לתת למכוניות שמאחורינו הזדמנות לעקוף. המשאית קיפצה על המהמורות שיצרו את הפס הלבן בשולי הכביש על מנת להעיר את הנהגים שגולשים לשוליים. נוף שפלת החוף התפרש לפנינו באור הדמדומים. בריסבן בכל תפארתה, על הנהר הגדול שחוצה אותה, מתפתל בין הבתים.

ישבתי שקטה והרהרתי במה שהיה עד עתה, תוהה מה עוד צפוי לי. לא היתה לי סבלנות להישאר בעיר הגדולה ולא היה לי חשק לפתוח בחיפושים אחרי אופנוע חדש, אבל הפעם הייתי משופשפת יותר, קרובה יותר לאוסטרלים ומבינה קצת יותר באופנועים ובמה שצפוי לי בדרכים. קיוויתי שאמצא אופנוע במהירות ואוכל לחזור מיד לאאוט בק, לערבות השוממות.

גימי הוריד אותי בתחנת האיסוף בבריסבן וחתם: "את בסדר בשביל שילה. תשמרי על עצמך בדרכים".

זומבי מהלך הגעתי שוב לבית של דני. בימים הבאים הסתובבתי קצת בעיר ללא מטרה מוגדרת. אחרי הכל, אותה הפוגה לא היתה רעה כל כך. היה נעים לשוטט סתם כך, לתת לרגליים להוליך אותי כשאני מנותקת מהכל, ורק הראש מסתובב מדי פעם, ממש כמו פריסקופ של צוללת. בפרספקטיבה הנכונה, הכל סביבי נראה כמו תפאורה לסרט. אנשים לבושים בחליפות עצדו ממהרים, ביניהם מזכירות חייכניות ועצירים בוהמיים. מעל האנשים היו שלטי ניאון צבעוניים, מעליהם בנייני זכוכית ובטון, וגבוה מעל הכל פיסות קטנות של שמים

עירוניים, אפרוריים. הכל נראה כאילו. כאילו תיכף הבמאי יצעק "קאט" ויפרקו את התפאורה. יצאתי עם לילי לשווקים של יום ראשון במרכז בריסבן, שם היא מכרה את עבודות החימר שלה, ואני עמדתי מפוסלת לידה, מרוחה בחימר הלבן, אוספת עוד קצת כסף להמשך המסע.

יצרתי קשר עם אופנועו יפני שרצה למכור את אופנועו, ויצאתי עם ניר לפגוש אותו בחוף הזהב. עמדתי עם ניר, אני בבגדי המשופשפים והמוכתמים אחרי תלאות החודשים האחרונים וניר לידי בחליפתו היקרה. הבחור הופיע על ימאהה 350 סמ"ק, ואחרי שלחצנו ידיים קפצתי על האופנוע כדי לנסות אותו. כשחזרתי הנהנתי לניר, שהחליט להל את המשא ומתן. הוא ניתק מעמידתו ליד מכוניתו הנוצצת, לקח הצידה את הבחור היפני ואמר לו כממתיק סוד: "אתה מבטיח לנו שהאופנוע בסדר? תן לי מילה של כבוד, ואני מאמין. תראה, אני מדבר אליך כאופנוען לאופנוען". כמעט לא הצלחתי לעצור את הצחוק שתקף אותי. הדבר האחרון שניר נראה זה אופנוען. כל חזותו שידרה את מה שהיה, יהלומן מכובד ומטופח, שברור שהוא אוהב יוקרה ואוכל טוב. היפני הנהן בנימוס. הייתי משוכנעת שהוא לא מבין אנגלית, אחרת גם הוא היה פורץ בצחוק למשמע דברי ניר.

כמעט סגרנו את העיסקה עם היפני למחרת, כשבמקרה שלח אותנו ספק יהלומים של ניר, בעל הארלי דוידסון, לחנות אופנועים של חבר שלו, גראהם. וכך, לכבוד יום הולדתי ה- 25, מצאתי אופנוע. ראיתי במוסך אופנועים אופנוע מדגם ימאהה 350 סמ"ק, וגראהם מכר לי אותו בהנחה של 800 דולר אחרי שניר סיפר לו סיפורי אלף לילה ולילה על כל מה שעבר עלי בחמשת החודשים האחרונים, וקצת מעבר לזה. הוא התנה: "אבל את כותבת לי מהדרך, מספרת עוד סיפורים" בערב הכינו לילי ודורית ארוחה במיטב המסורת המרוקאית, וחגגנו את יום הולדתי ואת קניית האופנוע החדש.

יומיים ביליתי במוסך והכנתי את האופנוע לדרך. הוא נראה כמעט כמו האופנוע הקודם. קצת יותר גדול ובגוונים שונים. ההבדל המשמעותי שנראה לעין, מלבד גודלו, היו שני כונסי אוויר שהותקנו בצידי מיכל הדלק ושתפקידם לעזור בקירור המנוע על ידי דחיסת האוויר ברכיבה. במסגרת ההסכם שלי עם גראהם, הוא הבטיח שיגדיל לעשות ויפתח את המנוע. באחד הבקרים הגעתי למוסך כדי לעבוד על האופנוע. התבוננתי במנוע וראיתי שאטמי ראש המנוע חדשים.

"מה, פתחתם את המנוע כשלא הייתי כאן?" נזעקתי.

"אז מה? מה זה כבר משנה לך?"

הם לא הבינו. לא שפיקפקתי במיומנותם ורציתי לבדוק אותם, אלא שהיה לי

חשוב לעמוד לידם ולהבין מה קורה בתוך המנוע. איך הדבר המופלא הזה מתחבר יחד וגורם לתיפקוד מנוע האופנוע שעתיד לשאת אותי לאורך אלפי קילומטרים. יתר על זה, אותו אופנוע היה עבורי מוקד עניין לא רק בגלל המנוע עצמו. הרגשתי אליו כבר רגש מיוחד. שותפות עתידית. רציתי ללמוד כל בוכנה ושסתום בעל פה.

באותם יומיים סידרתי את כל מה שזקוק היה לתיקון ולשיפוץ. ניקוי, אוורור, כיוון מנוע. החלפתי חלקים, צבעתי, שייפתי וריתכתי. בניתי מתקן מתכת להגן על תיק האוכף מפני האגזוז, ולבסוף האופנוע היה מוכן. מקס החדש. הלוחם בדרכים.

קיבלתי גם שקית הפתעות ליומולדת - רשת גומי לציוד, פלג הצתה ושמן. גראהם רכב כמה עשרות קילומטרים דרומה, אל מדינת ניו סאות' ווילס, שם רישוי האופנוע זול יותר באופן משמעותי, והאופנוע עלה חוקית על האספלט. את ערב ראש השנה ביליתי בחיק המשפחה, ואחריו שוב יצאתי לדרך, לעבר מרכז היבשת.

שמיים גדולים ומישורים משמימים

היה נפלא להיות שוב בדרכים. הרכיבה על האופנוע החדש, המעבר מעיירה לעיירה, הטיפוסים שפגשתי והנופים שעברתי עשו לי טוב למרות שההתרגשות הראשונית חלפה מזמן והתחלתי להתרגל לשיגרה, עדיין לא רציתי שזה ייפסק. השינה על מזרן לא נוח בתוך אוהל לא יציב, החום והקור שהייתי לחלק בלתי נפרד מהם, האוכל הדלוח, הבעיות עם האופנוע, הכל הוסיף לאווירה.

היה גם נעים לחזור לסחבות שלבשתי בשעת הרכיבה. הרגשתי לא נוח בבגדים העירוניים. להקפיד פתאום על הסדר, הנקיון והנימוסים.

רכבתי בקצב אחיד של 80 קמ"ש. לא מיהרתי לשום מקום. אלה היו אותם כבישים שנסעתי עליהם כמה ימים קודם לכן עם נהגי המשאיות, ועכשיו הם נראו לי שונים לחלוטין, מזווית ראיה נמוכה בשני מטרים ובכיוון ההפוך. הכבישים היו ברובם מישוריים. ככל שהתרחקתי מהחוף המזרחי, הלך הנוף והצהיב, נעשה דליל יותר. פחות ופחות ישובים ובמקביל יותר ויותר עניין מצד המקומיים בעוברת האורח על האופנוע. בערבות האלה נתקלתי בפונדקים עם שמות כמו "כביש שלא נגמר", "גן עדן רטוב" או "נווה המדבר". הבגדים המעטים שהיו לי, זכו לכביסה בלילות, לא תמיד הספיקו להתייבש ונתלו כדגלים על האופנוע, לייבוש ברוח היבשה והחמה. הצחיק אותי לראות את מבטי האנשים שקלטו חזיה פרחונית קשורה לכידון האופנוע ומתנופפת בעליזות. שוב הייתי בארץ השמים הגדולים והמישורים המשמימים. הרכיבה היתה חוויה מהפנטת, משקיעה אותי לעתים בתוגה מהורהרת. הנסיעות הארוכות גרמו לי תמיד למצב רוח של התחשבנויות עם עצמי.

היו פעמים שהשתעשעתי ברעיון לנסות לטייל עם איזשהו בעל חיים. נזכרתי

בגבי, שחצה את מדבר הסהרה על גבי אופנוע כשקוף קטן מלווה אותו, ובענת, שטיילה באוסטרליה וסיפרה לי על קנגרו תינוק שמצאה בכיס אמו שנדרסה ושטייל איתה במשך חודשים. אבל ידעתי שזה יהיה אנוכי לענות בעל חיים כלשהו במשך ימים שלמים על האופנוע. מה גם שזה יגביל אותילה מעט. הימים היו חמים, למעלה מ- 40 מעלות. לא בריא לאופנוע, שהתחמם מהר ופלט חום נוראי לרגליים. פחדתי שהבוכנות יתרחבו ויתפסו את המנוע. הקפדתי לעצור ולתת למנוע להתקרר כל מאה קילומטרים. אבל גם שעה של הפסקה לא הספיקה לו, והרוח שהתזתי תסס על מכסה המנוע.

גיליתי שאחרי שהאופנוע היה עמוס בכל הציוד, השרשרת נעשתה רפויה מדי. באחד הפארקים השענתי את האופנוע על ספסל אבן, וכשהגלגל האחורי היה חופשי באוויר, פתחתי את הפין המתפצל ושיחררתי את האום של הציר האחורי. עם פטיש קטן דפקתי בעדינות, עד שנראה לי שהמרווח נכון ושהשרשרת מתוחה יותר. חיזקתי בחזרה את האום והחזרתי למקומו את הפין המתפצל. אחת הזרועות של הפין המתפצל נשברה כשכופפתי אותו. כופפתי את הזרוע השניה והזכרתי לעצמי לקנות פין חדש במוסך הבא שאגיע אליו. לא היתה אמורה בעיה לרכב כך. ריססתי את השרשרת בתרסיס שמן, ובאותה הזדמנות בדקתי את מפלס שמן המנוע דרך עינית הזכוכית שהיתה ממוקמת בתחתית מיכל השמן. לא נראה שהאופנוע צרך הרבה שמן, והמשכתי הלאה. עכשיו, אחרי שהשרשרת נמתחה, היא לא הרעישה כשהעברתי את ההילוכים.

עשיתי הפסקה ברומא וברחתי מקרני השמש היוקדות לתוך הפאב. בתוכו היה אוויר קריר שעמד, אבל בגלל אופי המקום נראה שחם יותר בפנים. הווינטלטור העתיק בקושי זז, אם בגלל גילו או אולי בגלל החום שעייף אותו. זבובים חגו מסביב, והמקום היה חשוך ומלא עשן מתוק. אף אחד לא ישב שם חוץ מבחורה שמנה בחודש מתקדם להריונה, שהיתה עסוקה בהדלקת בנג גדול. בקבוק פלסטיק מלא במים חומים עד למחציתו, צינורית תחובה בחצי גובה הבקבוק, מלאה בגראס ריחני. היא הרימה את ראשה כשנכנסתי למקום, מנסה להסתיר את הבקבוק המלא עשב מתוק. כשוויתרתי שאני לבד ושאיני שוטרת, הוציאה אותו מאחורי הגב וניסתה להדליק אותו. לקחתי מהמקרר בקבוק מיץ מתוק וקר והתיישבתי לצידה.

"רוצה עישון, מייטי"

"תודה, אני רוכבת על האופנוע. זה לא רעיון טוב כרגע".

היא הדליקה את הגראס, שאפה עמוק ופלטה אותו החוצה, אפופת עשן סמיך.

לא אכפת לך לעשן כשאת בהריון?"

"ובכך", היא הסיטה את שיערה הארוך והדליל מפניה האדומות, "אני מעשנת גראס מגיל 15, וכשגיליתי שאני בהריון, הייתי כבר בחודש שלישי, אז חשבתי שאם הסם היה גורם לתינוק בבטן לנזק, אז הוא כבר נגרם ואני יכולה להמשיך לעשן".

היא הביטה בי במבט של פרת ים, עיניה מזוגגות.

"ולמה את לא מתייעצת עם רופאו?"

"כי אין לי כסף ללכת לרופא". אין פלא.

בצמן שישבתי שם, הגיע בעלה. בחור צעיר ומגודל גוף שלקח מארנקה מאה דולר כדי לקנות עוד מהעשב המתוק. בטח בבטן שלה צפה עגלת ים קטנה ושמנה במי שפיר מהולים במי הבנג החומים, חשבתי לעצמי.

חלפתי על פני חוות קטנות שהיו מרוחקות עשרות קילומטרים זו מזו. בצל הדל שהטילו האקליפטוסים עמדו מבנים עקומים מפח גלי. מיכלי מים גדולים מפח ניצבו על עמודי עץ ולידם טחנות רוח לשאיבת מים. כנפי הפח נתפסו ברוח והסתובבו לאיטן בישימון. פרות התהלכו על הכביש בין צמיגים ישנים שהתגלגלו בכל מקום. עשבים צהובים ויבשים כיסו הכל. קיני הטרמיטים שעמדו בצידי הדרך היו באותו גוון אדום של האדמה. בקטעים מסוימים עדיין ביצבץ עשב ירוק, שריד לגשם האחרון.

הרגשתי שמשהו הופר באיזון האופנוע, ותוך כדי רכיבה סובבתי את ראשי אחורה. התרמיל הגדול היה תלוי על הצד, משעין את כל כובד משקלו על הכיס השמאלי של תיק האוכף. כנראה אחד החבלים ניתק. עצרתי את האופנוע. הרחתי ריח שריפה וגיליתי, שהתרמיל שהכביד על תיק האוכף, הצמיד אותו לאגזוז ולצמיג. החיכוך הביא לשריפה של גב התיק. מזל שאת מיכל הדלק הנוסף החזקתי בכיס השני. החום יכול היה להביא לפיצוץ מיכל הדלק אם האש היתה פורצת.

בעקבות הטלטולים השתחרר גם השק שבתוכו היה האוהל והתחכך עם הגלגל. מה שגרם לשחיקה של הבד בנקודת החיכוך. הוצאתי מיתר חדש וקשרתי שוב את התרמיל ואת האוהל. נמנעתי משימוש בגומיות עם קרסים אחרי ששמעתי על כמה תאונות לא נעימות אחרי שגומיה כזו נקרעה והקרס עף לכיוון העיניים. העדפתי להשתמש במיתרים או ברצועות כותנה חזקות, שהיו לי בשפע ושמצאתי להן שימושים שונים.

אחרי כמה קילומטרים נוספים עצרתי באחת מתחנות הדלק. החניתי את האופנוע מתחת לאקליפטוס גדול ונכנסתי לשטוף את עצמי. כמעט בכל תחנות הדלק ופונדקי הדרכים היו מקלחות חינם, שהיו מיועדות בעיקר לשימושם של נהגי

המשאיות, שבילו ימים ארוכים בדרכים. בעלי תחנות הדרך לא מנעו בדרך כלל מנהגים עייפים או ממטיילים חסרי כסף להשתמש בהן. לאחר המקלחת ישבתי עם בקבוק משקה קר מתחת לעץ והתבוננתי באופנוע, בודקת אם הכל נראה תקין. אוטובוס גדול וצבעוני נכנס לרחבת התחנה. דלתות האוטובוס נפתחו תוך שחרור לחץ אוויר, ומוזיקת קאנטרי נשפכה החוצה. שני כלבים מעורבים זינקו מהאוטובוס ורצו כמו מטורפים סביב התחנה. כנראה עבר זמן רב מאז העצירה האחרונה. זוג הורים עם שלושה ילדים יצאו מחייכים, כולם בחולצות משובצות. חייכתי בחזרה והתבוננתי באוטובוס. וילונות כיסו את החלונות, שצעירי ילדים הודבקו עליהם. חתול הציץ מאחד החלונות. נראה שהגג כמעט כורע תחת עומס מזוודות המתכת הגדולות שהיו עליו, וביניהם שלושה גלגלים רזרביים. לחלקו האחורי הולחם כלוב מתכת, ובתוכו היו שני אופנועי שטח ובשני צידיהם מיכלי מים ודלק. בנוסף לכל, אל וו הגרירה היה רתום ג'יפ טויוטה צהוב. לא צריך יותר.

הילד הגדול מבין השלושה רץ לקראתי וכשהתקרב, עצר מבוייש ובחאת האופנוע. האב, שראה את מבטי, נגע בשולי כובע הבוקרים שלו לברכה. "עוד יום ארור וחם, אה מייטז"

הנהנתי. "לא עדיף היה לצאת לטייל עם ג'יפ וזהו?"

"אה, אנחנו מהרוק לקרוק".

"מהו?"

הוא חייך והסביר: "אנחנו באים מהרוק, מסלע איירס, ופנינו מועדות לדארווין, מעוז הקרוקודילים, כדי לבקר את הזקנים שלנו. אחר כך נמשיך לכמה חודשי עבודה בקטיף מנגו בקנברה ולאורך החוף המערבי. אם אמצא עבודה על אחת מספינות הדיג, אולי נשתקע קצת באחת מעיירות החוף".

"בהצלחה".

"תודה, מייט. אני מבין שעברת דרך ארוכה", הצביע על לוחית הרישוי של דרום ווילס החדשה שעל האופנוע.

"נכון. אני מטיילת ביבשת".

"לאן מועדות פנייך?"

"למרכז האדום. לטפס על הרוק".

"תשמרי על עצמך. יש הרבה אבוריג'ינים באזור. אל תתפתי לעצור להם אם הם יעמדו בצד הכביש".

עליתי על האופנוע ונופפתי בחזרה לשלושת הילדים.

גוויית קנגרו היתה מוטלת על הדרך. התקרבתי אליה והברחתי עורב שניקר

בה. לא נשאר ממנה הרבה. הנמלים והעופות הדורסים עשו עבודה יפה. הנבלה שכבה שרועה. הפרווה היתה מסמורטטת. בגולגולת נפער חור ארוכת העין, והשיניים נחשפו כמחייכות לעומתי. אני לא חושבת שהיה לו יותר מדי על מה לחייך. הטלפיים היו מושטות קדימה, כאילו הוא ניסה לתפוס משהו לפני שגווע. אולי קצת זמן חיים.

באחד הפונדקים היתה לי הפתעה כשפגשתי את ג'ימי, נהג המשאית שהכרתי בדרכי לבריסבן. הוא ובנו הובילו מאה ראשי בקר לחווה שעל כביש מתילדה. "אולי נעמיס את האופנוע שלך על המשאית וניסע כולנו ביחד את 500 הקילומטרים הבאים עד לחווה?"

זה יכול להקל על האופנוע בחום הזה. "בטח, מייטס. אני אשמח". התבוננתי במשאית. מבעד לקרשים של הדפנות הציצו ראשי הבקר. "איך נעלה את האופנוע למכלאה?"

"בלי בעיה". ג'ימי התכופף והוציא מתחת למשאית קרש ארוך וצר. הוא פתח את הדלת האחורית והשעין את הקרש על רצפת המכלאה. "עכשיו פשוט תרכבי למעלה".

"אתה נורמלי? גם ברגל אני לא אעז לעלות לאורך ארבעה מטרים ולגובה של שני מטרים על קרש כל כך צר".

"אין מה לדאוג. את צריכה רק להסתכל קדימה ולא לחשוב מה עלול לקרות אם תפלי. לפתוח את מצערת הגז ובשוונג אחד לטפס".

"אין סיכוי. מצטערת".

"אכפת לך אם הבן שלי ינסה?"

"לא. יהיה מעניין לראות אותו ממריא".

הבחור הצעיר הסיר את כובע הבוקרים מראשו והתניע את האופנוע.

"הוא אלוף העיירה באופנועים", לחש והרגיע אותי האב הגאה.

בתנופה אחת, בלי להתבלבל, זינק האופנוע וטיפס לתוך המכלאה. דבר אחד לא לקחנו בחשבון. רצפת המכלאה היתה חלקלקה מהפרשות הפרות, והגיר החליק עם האופנוע ונשאר שוכב בין החרא של הפרות, עד שקפצנו צוחקים לעזרתו.

מקס נקשר לדופן המשאית כשהפרות סביבו, ויצאנו לדרך.

בערב הגענו אל מוטל וולק אבאוט. שם צילמו את הסרט קרוקודיל דנדי. בית העץ שופץ ומקומו הועתק לרחוב הראשי של עיירת הכורים הקטנה. כמו עשרות עיירות שכוחות אל אחרות, גם זו הסתכמה פחות או יותר ברחוב ראשי אחד שממנו יצאו מספר סמטאות מאובקות.

נכנסנו לפאב. סלים-דאסטי, זמר קאנטרי אוסטרלי, שר בליווי גיטרה דרך מכונת המוזיקה בכל פעם שמישהו שם מטבע של דולר. בערב הופיעו ג'יפים עמוסים בחבורה קולנית של צעירים שעבדו בסלילת כביש חדש למיכרה שנמצא "ליד" הפאב, 80 ק"מ משם. סיימנו את היום במסיבת בירות, ולמחרת יצאתי עוד לפני הזריחה, כשהמשאית שועטת מאחורי. אחרי כמאה ק"מ דרכינו נפרדו. ג'ימי צפר. הוא ובנו הניפו ידיים לשלום. נעמדתי על ארכובות האופנוע והפרחתי נשיקה באוויר. איזה עם.

"נתראה אחר כך, מייט", צרח לי ג'ימי כשעקף אותי. חציתי את הגבול הלא מסומן בין קווינסלנד לטריטוריה הצפונית. חוץ מהמדבר האדום, מכוסה צמחיה דלה, ציפו לי שם מכתשי מטאוריטים, קניונים מזהרים ועמקים אבודים שצימחו דקלים. פניתי דרומה לאליס ספרינג שבמרכז היבשת. השטח מסביב היה מישורי וצחיח לאורך כל הדרך. פה ושם עמדו שיחים ועצים ירוקים ועצובים, שמוטים חסרי כוח.

עברתי יום רכיבה נוראי. ככל שהדרמתי, הלכה סופת החול והתחזקה. רוח מערבית חזקה שחצתה את המדבר טילטלה אותי, ובקושי הצלחתי לייצב את האופנוע. לא ראיתי יותר ממטרים ספורים קדימה, ופחדתי שכלי רכב יכנס בי מאחור או שרכב שיבוא ממול יסטה ויתנגש בי חזיתית. הראות היתה אפסית, הרוח צרבה והאבק אדום, יבש ודקיק, חדר לכל נקבובית בגוף.

למרות שבערתי בחום הגיהנום, לא העזתי לרכב חשופה. נשארתי עם כפפות עור, שרוולים ארוכים, לבושה במכנסי רכיבה ובמגפיים.

הרמתי את צווארון החולצה ודחפתי אותו מתחת לשולי הקסדה. הבנדנה נקשרה סביב הפה והאף. הרכבתי את משקפי השמש. למרות שמשקף הקסדה היה סגור, האבק מצא דרכים להיכנס. הזעתי וקיללתי, ומקס נלחם בדרכים, פולט גלי חום אל הרגליים שלי, חום שהצליח לחדור גם מבעד למגפיים. ניסיתי להתכווץ על האופנוע, להיות חלק ממנו, לתת לרוח לחלוף מעלי ולא לתפוס בי. לפעמים הרוח נשבה קבועה, מה שגרם לאופנוע לרכב יציב בזווית מסוימת, ולפתע משבים משתנים טילטלו אותנו לזוויות שמהן כמעט לא היתה חזרה. רכיבה מפחידה ומסוכנת. התעקשתי להמשיך, לא לעצור בצד הדרך בלי לדעת מתי הסופה תיפסק וללא ראות. הרוח שרקה מבעד לקסדה שריקה מונוטונית, עולה ויורדת בהתאם לעוצמת המשבים או למהירות הרכיבה. גוויות הקנגורו והבקר היו שרועות לאורך הכביש ולא ראיתי אותן, עד שכמעט התנגשתי בהן. מגוויות מרקיבות ועד שלדים לבנים שהאדימו מהאבק.

לאורך 700 הקילומטרים בין הצומת שהגעתי ממנו ועד לאליס ספרינג לא היה

שום ישוב. הגעתי לפונדק עץ קטן ועצרתי מול פתחו. קבוצת אבוריג'ינים ישבה אדישה על מדרגות הכניסה, חשופה לרוחות האדומות. לא היה אכפת להם. גם לאלכוהוליסטים יש חיסון טבעי מהרוחות. הם עמדו על הרגליים השחורות הדקיקות, נטו קצת קדימה, הסמרטוטים הצבעוניים שלבשו התנופפו ברוח.

נכנסתי לתוך המבנה וקניתי בקבוק מיץ. בקיר האחורי של הפאב היה חלון. עדיין קיימים פאבים שלאבוריג'ינים אסור להיכנס אליהם, וקניית האלכוהול נעשית בשעות מסוימות דרך החלון. ישבתי על כסא מול הבר, ליד צמד בוקרים קשיש. מעל למקרר הבירות היו תלויים צילומים של הפאב בימיו הראשונים, שלט עתיק אמר, ששעת הסגירה היא בשעה שש בערב.

"ומה עשיתם אחרי שש?" שאלתי את הבוקר, והוא הרים את עיניו לשלט והחל לצחוק.

"בימי מלחמת העולם הממשלה הלא יוצלחית החליטה להגביל את שעות השתייה ולסגור את הפאבים הארורים בשעה שש בערב במטרה למנוע את התפשטות תופעת השכרות. מה שקרה היה, שאנשים ברחו מהר מהעבודה ורצו לפאבים המזורגגים כדי להספיק ולשתות כמה שיותר לפני הסגירה ויצאו משם שיכורים לחלוטין", הוא טפח לבעל הבר על כתפו, "אבל בעלי הפאבים היו די מבסוטים, אה ריי? היו לכם יותר הכנסות ופחות הוצאות. זה נמשך כך עד שנות ה־50."

יצאתי לבדוק את מצב הסופה. שום דבר לא השתנה. התיישבתי על האדמה, מחפשת מפלט מסופת החול בצל האופנוע. שלפתי את המצלמה בכוונה לצלם את האבוריג'ינים שישבו לידי.

"מיס, אני מבקש שלא תצלמי".

הרמתי קצת את מבטי מהמצלמה, נתקלת בעיני בזוג כפות רגליים שחורות ומטונפות עם אצבעות חזקות שסגרו על האדמה כאילו תיכף היא תנסה לנער אותו מעליה. ציפורני הרגליים היו צהובות וקשות ועורן היה מחורץ. כל עמידתו היתה איתנה. הוא נעץ בי מבט מאיים ודיבר בקול תקיף. לא התכוונתי לנסות להתווכח איתו והחזרתי את המצלמה לתרמיל.

למראה הבחורה הבודדה על האופנוע באמצע סופה שכזו הם התרכזו קצת ופינו לי מקום ישיבה לצידם. הילדים בעלי רגלי הגפרורים הקיפו את האופנוע שעמד מוגן מאחורי קיר הפונדק ובחנו אותו. עקבתי אחריהם במבטי. לא הייתי מעוניינת לגלות בהמשך שנעלם לי ציוד. הם הקיפו את האופנוע, ממששים את הציוד, עיניהם זבות. הזבובים עטים עליהם, אוכלים אותם.

"יש לנו סופות חול מדי פעם, אבל אני לא זוכר סופת חול כל כך חזקה וארוכה. והחום הארור הזה קוטל", אמר זקן אבוריג'יני שהתיישבתי לידו. שיער השיבה

שלו עמד בניגוד לפניו השחורים. כן. באמת היה חם מאד, והזיעה הדביקה את האבק לגוף ולפנים. דמויות האבוריג'ינים נראו כמו שדים שחורים בחסות סופת החול, נושאים על הכתפיים שדונים קטנים ואיגואנות. שניים מהם התקרבו והושיטו לי יד. "ישׁ'ד דול'ז" שלפתי מהכיס מטבע של דולר, בידיעה שהכסף הזה ילך לבירה הבאה. "תודה, מיס".

אחד הילדים נשאר לעמוד לצידי. עיניו נצצו. נעצתי בו מבט. הוא לעס משהו בתאווה. כשראה את עיני נעוצות בו, חשף שיניים מחייכות, קרע נתח מהחתיכה והושיט לי בלי מילים. התגברתי על הרתיעה. אם הוא לועס מזה, כנראה גם אני יכולה. לעסתי את הבשר וחייכתי. טעים. הילד ראה את ההבעה שהיתה על פני, והציע לי את החתיכה האחרונהשהיתה לו.

"תודה, אבל תשאיר את זה לעצמך. מה זה?"

"איגואנה. תישארי איתנו. אנחנו הולכים לצלות עכשיו את זו", אמר והצביע על אחת הלטאות העצומות שישבה על כתף אחותו, מניעה את ראשה.

"לא, תודה".

הזקן האבוריג'יני שהתיישבתי לידו ראה אותי מתכוננת לדרך וניגש אלי. "תישארי כאן. הסופה תיפסק עוד מעט".

בכל זאת עליתי על האופנוע. כבר ידעתי שתפיסת מושג הזמן שונה לחלוטין אצלנו מאשר אצל האבוריג'ינים. "עוד מעט" יכול להיות בעוד יומיים, ואפילו שבוע.

המשכתי, מתרכזת בדרך שלפני, לפחות במה שהצלחתי לראות. שרירי הידיים כאבו מהמלחמה בכידון הסרבן. עוד 130 ק"מ לאליס ספרינג. בשולי הכביש היתמרו צלליות מטושטשות של ההרים שבאופק. הכל כוסה באבק שכאילו קיבל חיים והחליט למחות את האזור הזה מעל פני האדמה. חלפתי על פני סלעים עתיקים שהרוח והגשם פיסלו. עקבות הזמן ניכרו בקמטים העמוקים שנחרצו בפני הסלע. ממש כמו פני זקן מקומט ומאובק.

שעות ארוכות עברו עלי ברכיבה מרוכזת. באותם ימים לא הוצאתי יותר מדי מילים מהפה, חוץ מאשר כשתידלקתי או כשקניתי אוכל. האנשים באזורים האלה גילו פחות עניין בבחורה הבודדה על האופנוע. כאילו זה הם, ולא אני, שמטיילים כבר כמה חודשים והגיעו לרוויה מסוימת, ואין בתמונה הזו שום חידוש. השיחות הלכו והצטמצמו ומצאתי עצמי מנהלת שיחות בקול רם מתחת לקסדה כדי לשמור על שפיות. בהתחלה חשבתי שאולי זה באמת סימן ראשון לאיבוד ההגיון, אבל מאוחר יותר זה שיעשע אותי והתחלתי ליהנות מהשיחות עם עצמי.

והנה הפונדק האחרון, מתחבא מאחורי מסך האבק האדום. נכנסתי לרחבה ולאט לאט הורדתי את עצמי מהאופנוע, מאובנת וכואבת. הסרתי את הקסדה מהראש ושלפתי את הארנק מהתיק. חילוץ עצמות פקוקות. איזה כיף, הגעתי למקום בלי רוח שאפשר להושיט את היד קדימה ועדיין לראות אותה בבירור. סוף סוף הרפיתי את השרירים.

פסעתי לכיוון בית השימוש מסריחה מזיעה. ידעתי שיעברו עור כמה שעות לפני שאשטוף את עצמי. כדאי לעשות משהו בנידון לפני שאשב עם בני אדם בכפיפה אחת.

פשטתי את החולצה ושטפתי את עצמי בכיור הקטן עד כמה שאפשר, מנסה לתפוס בכף היד קצת מים ולנקות את בתי השחי. מתיזה מים ובוץ מסביב. גילגלתי נייר טואלט וניקיתי קצת מהלכלוך. יצאתי לבר.

בירה ופשטידת בשר. בחנתי את החדר והחדר בחן אותי בחזרה. זה היה מסוג הפאבים שיש לו הלקוחות הקבועים מהאזור. חלקם, מחוסר מעש, יושבים בו משעת הפתיחה ועד הסגירה, בוהים באוויר, ומולם על הבר כוסית וויסקי או בירה שהמוזג דואג למלאה גם לא לפי בקשה. השיחות מסביב נסובו, כצפוי, על גזעים משובחים של פרי הרבעה או על תוצאות משחק הרוגבי. הטלוויזיה דלקה, והחוואים שישבו סביב השולחנות הריעו מדי פעם. אחד מהם היה שוטר מקומי. הנשים והילדים ישבו ביניהם, עסוקים בשלהם.

עכשיו ממקום המבטחים, כשראיתי את הסופה משתוללת בחוץ, הבנתי שאין שום כוח שבעולם שיגרום לי לצאת מכאן ולפתוח את האוהל הלילה. שאלתי למחיר חדר.

"מצטער, שני החדרים שיש לנו תפוסים".

לעזאזל. אשן על רצפת הפאב אם אין ברירה. המשכתי לאכול. זקן מבולבל התיישב לידי והחל מקשקש. בחורה בלונדינית וכבדת גוף עם תינוק כרוך על צווארה ניגשה אלי ולחשה לי באוזן: "אל תתייחסי אליו, מייט. הוא אידיוט זקן ששורץ בכל מקום, משתכר כל יום וחוזר הביתה רק כשאין לו מקום אחר ללכת אליו".

ניסיתי לשמור מרחק מהזקן בלי להעליב אותו. השקעתי עצמי בפשטידה ושמתי לב לגבר גדול שישב בפינת החדר עם חבריו ולא הפסיק לנעוץ בי מבטים גם כשדיבר איתם או הרים את כוס הבירה ללגום ממנה. ניסיתי להתמקד במסך הטלוויזיה שהקרין משחק רוגבי משעמם, ועדיין הרגשתי שהוא נועץ בי מבטים ותוהה מה לעזאזל אני עושה שם לבד, איפה הגבר שלי, מה גרם לי לרכב על האופנוע בסופה, ולפי מבטיו, גם איך יצליח לכבוש אותי הלילה. נראה שהקריירות

שהפגנתי כלפי בוקרים שמסביב שכנעה אותו לא לנסות להתחיל איתי. ישבתי במקום כשעתיים. משהו טוב יותר לא היה לי לעשות. פשוט המתנתי לראות לאן תנשוב הרוח. שתיתי שלוש כוסות בירה, והרגשתי איך המתח והעייפות מתפוגגים ואת מקומם תופסת הרגשת נינוחות. הייתי לא ממוקדת ויותר מעורבת בחומר האנושי במקום. אשת השוטר התיישבה לידי ופתחה בשיחה שלא הצלחתי להיזכר אחר כך בתוכנה. ריחפתי מחייכת וניסיתי לשמור על חושי ערים. נוכחותו של הבוקר העיקה על האווירה.

האלכוהול עזר לי להתעלם ממנו בזכות העובדה שהייתי קצת מטושטשת, אבל חששתי להיקלע למצב לא נעים. אולי בגלל זה הוא פתאום קם וסידר את מעיל החוואים שלו, מעיל גשם חום וארוך עם שכמיה לאורך הכתפיים. לאחר מכן ניגש לעברי והתיישב. הוא הסיר את כובעו והניח אותו על הבר, מחליק בידיו את שיערו, שקיבל את צורת הכובע. הוא פתח בשיחה, מנסה להרשים אותי. אולי עשיתי טעות כשבמקום להעמיד דברים על דיוקם, נתתי להם, בהשפעת האלכוהול, לזרום באפיקים לא נכונים. אחרי זמן לא רב הוא הרגיש מספיק נוח בשביל לנסות לשלוח אלי ידיים. התפתלתי על המושב, לא בטוחה איך להגיב בלי להעליב אותו או להציג פתיל שיכול היה להסתיים במהומה. כשהורדתי את ידיו בעדינות תקיפה, הוא ניסה לכפות את עצמו שוב. איך את מצליחה לפעמים להסתבך, הוכחתי את עצמי. כבר משכנו כמה מבטים והסתודדויות, ולמזלי המוזג ראה מה קורה וסימן לשוטר שקם וניגש אלינו.

"היי, בילי. הגיע הזמן לצאת לסיור, לראות אלו נזקים הסופה עשתה".

"עזוב אותי", בילי ניער את יד השוטר מעל כתפו, "אתה לא רואה שאני עסוק עם הלילדי התיירת? אני מתערב שלא היה לה מאהב אוסטרלי".

אין יוצאים מהמצב הזה: השוטר היה יותר ענייני והרים את בילי השיכור בדש המעיל. כשניסה להתנגד, הוא פשוט חבט בראשו וגרר אותו החוצה למכונית. היה כבר מאוחר והמוזג הצעיר פנה אלי מתנצל. "מצטער. בילי חתיכת אידיוט שיכור לפעמים, אה? תקשיבי, מייט. יש לי חדר שהוא סגור לקהל, כי אנחנו צריכים לשפץ אותו. אם את רוצה, את יכולה להיזרק שם. אין שום בעיה".

קמתי מהכסא וניסיתי לעטות על פני הבעה אדישה. הסתלקתי בהרגשה שיצאתי מזה לא רע. בכל זאת לא דיברתי יותר מדי שטויות ולא העלבתי אף אחד, ואם בילי שיכור, שישא בתוצאות. אם זו לא הייתי אני, זו היתה יכולה להיות בחורה אחרת, אחת שהיתה שותה רק קולה.

דחפתי את מקס לפתח החדר. זה היה חדר ענק עם עשר מיטות, חדר טלוויזיה ומטבחון. הכל היה מאובק ומלא קורי עכביש. פחיות צבע התגלגלו על הרצפה.

אבל זה עדיין נחשב לוקסוס עבורי באותם ימים. מקלחת שטפה ממני את הצבע האדום, והעייפות כבשה אותי בשניות.

בעיטות בדלת העירו אותי. לפי גובה הירח, השעה לא היתה מאוחרת.

"תפתחי, רוכבת בודדה", קול גבר נשמע, "גבר חלומותייך הגיע מהמדבר לכבוש אותך".

הצצתי מהחלון וראיתי את בילי. נו, לא בדיוק גבר חלומותי, חשבתי. נראה שהוא עדיין היה די שיכור. לכמה רגעים שאלתי את עצמי אם יש לי סיבה להיבהל כשאני יודעת שאנחנו לא לבד בפונדק, ואכן, אחרי עוד כמה צעקות ובעיטות בדלת, יצאו שני בחורים שעובדים במקום מחדר סמוך וגררו את השיכור לחדרם.

בשעת בוקר מאוחרת ארזתי את עצמי וקפצתי לתוך הבגדים המלוכלכים. שטפתי ושימנתי את השרשרת, תידלקתי את מקס ובלעתי שתי קערות קורנפלקס. היום היה בהיר, בלי רוחות, והעולם היה צבוע באדום שקט. אחד החבר'ה שעבדו בפונדק בא להגיד לי שלום ודחף לי סיגריית גראס מגולגלת לכיס המעיל. "תוצרת מקומית משובחת". אולי ניסה להשכיח ממני את השיכור הלילי. שעתיים מאוחר יותר הגעתי לאליס ספרינגס. בצד עיקולי הכביש, על גבעה גדולה, עמד סלע גדול ועליו חקוק: "ברוכים הבאים לאליס ספרינגס".

העיר המדברית לא עניינה אותי. לא היה לי מה לחפש שם. עיירה שחיה על אנשים חולפים. תחנת ביניים לנהגי המשאיות בין הדרום לצפון או לתיירים בדרכם לפארקים הלאומיים דרומית מערבית מהעיר. טיסות, אוטובוסים ומכוניות פרטיות מתנקזים לאמצע השממה. תנועה ערה של אנשים שנכנסים ויוצאים מג'יפים לבנים תוצרת טויוטה לנד קרוזר בדרכם אל או מטיול מדברי זה או אחר באזור המריני לוף.

מרכז המודיעין היה מלא אנשים, וחנויות המזכרות שעמדו בכל פינה הציעו למכירה חולצות טי מודפסות "כבשתי את איירס", בומרנגים, דיג'רידו, קנגרו פרוותיים וספרים על המדבר.

ברחובות פסעו אנשים, הלכו והיכו את עצמם בתנועות עצבניות. חבטה על הראש וטראח, עוד אחת על החזה. פסיכיס? כשירדתי מהאופנוע, הבנתי את פשר ההתנהגות. זבובים. עשרות, אם לא יותר, עטו על כל יצור חי ועל כל דבר שיצור חי מוכן להכניס לפה. מציקים ומזמזמים, מתעלמים מכל תרסיס או כף יד. ניתן היה לזהות את התיירים. הם היו אלה שהסתובבו בכובעים רחבים שאליהם היתה מחוברת כילה. המקומיים הסתפקו בענף, והאבוריג'ינים הפגינו אדישות לכל מה שקרה סביבם.

דרומית מערבית לעיר נמצאות שלוש האטרקציות העיקריות של המדבר: קינגס קניון, האולג'ס והסלע המפורסם - אייריס. דרך עפר שנקראת מריני לוף מחברת ביניהם, למי שרוצה לקצר ולא להיצמד לכביש העוקף. אחרי ביקור במשרד התיירים, הצטיידתי ויצאתי מהעיר.

אחרי כשעתיים של רכיבה חתכתי לכיוון צפון מערב ועליתי על דרך עפר אדומה שהובילה למריני לוף. הדרך עברה על פני מיכרות אבן גיר צבעונית, שהאבוריג'ינים כרו לציורי המערות שלהם. אדום, כתום, צהוב, חום, לבן. לשחור השתמשו הילידים בגחלים מהמדורה.

האזור נראה בדיוק כפי שדמיינתי אותו. של זמנים עתיקים.

שקט, רוחות, דיונות אדומות, שמים כחולים ועננים לבנים. העוצמה שאצורה במדבריות תמיד הממה אותי. קשה להעביר את הרושם שהחולות, הסלעים, המרחב והצבעים החמים מעבירים. נזכרתי במושג שלמדתי בשיעור ספרות והתאים כל כך למה שהמדבר הקרין, "שתיקה רועמת". במרחב הזה התגברה תחושת האפסיות והארעיות של האדם, לעומת כוחו ונצחיותו של הטבע. הצטערתי שלא היה ברשותי ציוד צילום מקצועי בשביל להנציח את הרגע בתפאורה המסעירה הזו, אבל ידעתי שגם הצלם הטוב ביותר לא יצליח להעביר על נייר הצילום את התחושה שהדבר האמיתי נותן. נותר רק לחרוט את הרגע בזכרון, ולקוות שהתמונה הבינונית תחייה אותו בכל פעם שאתבונן בה.

חציתי כמה ערוצי אכזב ועברתי על פני שני נחשים והמוני וולאבי. ליד אחד ממקורות המים עצרתי וצילמתי את השתקפות העצים במים הירוקים. לאחר מכן ישבתי בצילם, הכנתי לי קפה וגילגלתי סיגריה. התבוננתי במפה, מנסה להחליט לאן מועדות פני. האתרים שסומנו במפה נשאו שמות עם ניחוח אגדות. קטה ג'וטה, אולורו, נמטג'ירה. צליל המילים האלה, התחושה שהאשירו, מצא חן בעיני. מילים שאפשר ליצור בראש את תמונת מה שהן מתארות. הרמתי את הראש ושאפתי עמוק שאיפה ארוכה. מדבר לא נגוע נפרש מול עיני. אפילו שבילי עיזים לא חרצו אותו. כלום. הכל נמחה בסופה.

הקפתי את קינגס קניון ברגל. קניון עצום עשוי סלעים מפוספסים אדום ושחור. ליד אחת הבריכות הקמתי את האוהל והתכוננתי לשנת הלילה. גזרתי קצת מהשיער שלי וקשרתי לענף דק כמכחול. ריססתי את הסלעים וערבבתי בקצת מים, מכינה צבעי מים.

כל הערב צייתי ציורים אבוריג'יניים על דפים שקטפתי מעץ שנקרא עץ הנייר. נקודות נקודות, בצבעים שונים, הצטרפו יחד לציור.

זריחה. פתחתי את רוכסן האוהל וגנבתי עוד כמה דקות בחום שק השינה. אור

אדמדם חדר לחושך השחור והדגיש את מתאר ההרים שלפניו. האדמומיות הלכה והשתלטה באיטיות, ובבת אחת קפצה לבת זהב, עולה ועולה מעבר להרים ומתמצקת לכדור זהב מסנוור שקיבל עצמאות והתנתק במצמוץ נשיקה. הכדור הלך ועלה, נתלה בשמים, והקרניים ששלח התחילו להציק. היקיצה היתה עצלה ואיטית, עד שהעזתי ושטפתי את הפנים במים הקפואים, שהעירו אותי בבת אחת.

לארוחת הבוקר אכלתי לחם שהתייבש וגבינה שנמסה עם ירקות עייפים שאיבדו ממוצקותם.

המשכתי 400 ק"מ על שביל שהתפתל דרומית מערבית משם, ובסוף היום הבא, אחרי הרבה עצירות בנאות מדבר, הגעתי אל הפארק הלאומי של סלע איירס והאולגס.

נכנסתי למרכז. דפי מידע חולקו ברחוב על ידי אבוריג'ינים. הדף הסביר את חשיבות השמירה על מורשת הילידים וביקש מהאדם הלבן לשמר את אותה מורשת נכחדת. "אנא, על מנת לעזור לנו להתמודד עם בעיית האלכוהוליזם באזורנו, אל תקנו לאנשינו אלכוהול. שימרו עלינו 'יבשים' ובריאים". הסתובבתי במרכז כמה דקות. המקום נראה כמו רחוב ראשי של עיירה גדולה. שני בנקים, סופרמרקט, סניף דואר, בתי מלון מפוארים לצד אכסניות נוער, מסעדות ופאבים. אפילו שדה תעופה בנו שם. במקום היתה תנועה ערה של אנשים. מאיפה כולכם צצתם, לעזאזל? בשום אופן לא אבלה כאן את הלילה.

מטונפת ועייפה נסוגתי בחזרה למדבר והמשכתי עוד קצת עם השביל לכיוון מערב, חולפת על פני הפניה לסלע איירס ועל פני האולגס, עמוק פנימה אל תוך המדבר הפראי. גבעות התחלפו בנמוכות יותר, הענינים התגלגלו מפוזרים והשביל נמתח ארוך ואינסופי. מספר קילומטרים אחרי האולגס היה מוצב שלט שהודיע שזהו סוף תחום השיפוט של פקחי הפארק הלאומי.

פה ושם נחרץ הנוף על ידי עצי אקליפטוס וסימני שטפונות.

בסוף העולם שמאלה, מאחורי דיונה אדומה בשממה ענקית, הקמתי אוהל והדלקתי מדורה. לא הייתי רחוקה כל כך מהשביל הראשי, קילומטרים ספורים בלבד, אבל ידעתי שאם אהיה בצרה, גם אותם קילומטרים ספורים ייראו לי רחוקים מדי. השמש שקעה וירח מלא האיר את האזור.

"כוכב רחוק שלי לווני, האר דרכי, אל תעזבני,
או אז אדע בודד אינני, כי מישהו שומר עלי עכשיו"

שקט עמוק עטף את האזור. הדלקתי את הווקמן, קולו המלטף בדרך כלל של ואן מוריסון לא התאים לשקט ונשמע צורם ולא במקום. כיביתי את המכשיר

ולגמתי קצת וויסקי. הירח האיר את פסגות האולגס ודמיינתי לראות קבוצת ילידים חגה בטקס מסתורי מזמן חלום. הקשר בין זמן חלום, הטבע והמסורת, הביא לטקסים על מהות הקיום, הפיכת נער לגבר, קשר האדם לאוויר, לים וליבשה. כל אחד בשבט ידע את המנהגים שעברו בין הדורות עוד מזמן החלום, את הטקסים והמשמעות שקושרים אותו ואיך לשמור על המקומות שהוא חלק בלתי נפרד מהם. לכל אחד בשבט יש הטוטם שלו, שהוא החלום האישי שלו שמבוסס על מה שסביבו. המורשת העתיקה עברה בעל פה מדור לדור על ידי סיפורים שסופרו מסביב למדורה. עבורם קניין על אדמה הוא מושג לא נתפס. הרי האדמה קיימת והיא שייכת לכולם, כמו האוויר והכוכבים. הפקעה וסגירה של מקומות קדושים להם, כמוה כאיבוד העצמיות, המורשת והתרבות. והנה הלבן הופיע והפקיע מרשותם את כל מה שהיה התמצית עבורם. וגם היום, מתחת למסווה הזכויות, הם יודעים שבעצם כלום לא יחזור להיות שלהם באמת, לעולם.

לאור הירח והמדורה המשכתי לצייר ולחלום. שלפתי את המפוחית מהתרמיל. ניסיתי ללמד את עצמי אקורדים וסמכתי על מי שזה לא יהיה שם למעלה, ויקראו לו איך שרוצים, אלוהים, קרמה, פיות או רוחות טובות, שישמור עלי באותו לילה, לבדי במדבר. שכבתי על הגב בתוך האוהל והשארתי את כנפיו פרושות, כשרק הכילה חוצצת ביני לחוץ. שעות שכבתי ובהיתי בכיפת הרקיע. בלילה כזה שביל החלב ממש זורם לו. התבוננתי במערכת הכוכבים משנה עמדה, עד שנרדמתי לשעה.

המדבר הקיף אותי עם יקיצה. זריחה על קטה דג'וטה, "ראשים רבים" בשפת האבוריג'ינים. כך מכונות 36 הכיפות שיוצרות את מה שמכונה בפי האדם הלבן "האולגס". חלק מאותן כיפות מתנשא לגובה של 546 מטרים. השמש האדימה והלהיטה עוד יותר את הסלעים האדומים ממילא. הכל מסביב נתן לי תחושה של ארץ חסרת זמן, ארצם של ילידים חסרי זמן. כשהתקרבתי לאולגס ראיתי טיילים זריזים שקמו לפנות בוקר להספיק לראות את הזריחה מעל הסלעים האדומים. הפארק נפתח כבר בארבע וחצי לפנות בוקר, והפקח לא הבין איך צצתי מהכיוון ההפוך.

טיילתי בין האולגס והמשכתי לאיירס רוק. איירס על שם ראש ממשלת דרום אוסטרליה, ואולורו בשפת הילידים. כבר ממרחק עשרות קילומטרים ניתן היה לראות את הסלע העצום עומד איתן בגוון אדום עז, נותן אשליה של מרחק קצר. עברה עוד חצי שעה לפני שהחניתי את האופנוע למרגלותיו.

רק כשעמדתי מתחתיו הבנתי למה הוא מושך אנשים ממרחק אלפי קילומטרים.

הסלע היה מהמם בנוכחותו. אדום, גדול, גבוה.
באזור שטוח לחלוטין מתנשא לגובה של 348 מטרים ולאורך שלושה וחצי קילומטרים, מחורץ בתעלות סחף ובמערות מוזרות.
הוא בהחלט הצדיק את חשיבותו העצומה במורשת הילידים. הם הטילו עונשים על מי מהם שהזניח את האחריות לשמירת האתרים הקדושים, שכן הזנחה יכלה להסתיים בעונש כמו מחסור במים או במזון, אסונות טבע או מחלות משתוללות. שלט הוצב ליד הכניסה לשמורה, מספר על קדושתו של הסלע לאבוריג'ינים ומבקש לא לטפס עליו. הטבע מספק לך הכל, אומרת מורשת הילידים, אם זה אוכל, מקלט או מרחבים. היחסים שנוצרו בין בני האדם לאדמה צריכים לשמור על איזון, ואסור לפגוע בקדושת המקומות שדבק בהם מעט מאותן רוחות הכוחות העליונים שבראו הכל. טיפוס על הסלע משמעו פגיעה בקדושה, ואם האיזון מופר והאדם פוגע ולוקח יותר מדי, צריך להרגיע את הרוחות ולשלם. שמעתי סיפורים על הילידים שחותכים את עצמם, צולקים פניהם על כל אדם שפגע באזור הקדוש שלהם. ומי שבכל זאת מתעקש לטפס, לעזרתו מקובעים יתדות וחבלים ומצפות לו כשלוש שעות טיפוס תלול ומפרך. הפגיעה בקדושת המקום נראתה לי לא נכונה. מה יגידו אם יתחילו לעשות גלישות מצוקים לתיירים על הכותל המערבי?
אולי בגלל האווירה שאפפה אותי בלילה הקודם, כאות תודה לרוחות האזור ששמרו עלי כל כך יפה במשך הלילה, החלטתי לא לדבוק בתוכניתי המקורית ולא לטפס. במקום זאת הקפתי רגלית את הסלע, עשרה קילומטרים שהתפתלו בין ניקבות ומערות עם ציורי קיר קדומים.
"ספירלה פירושה מקור מים, חץ משמעו מקום טוב לצוד ציפורים". מדריך אבוריג'יני קשיש טייל עם קבוצת תיירים והסביר להם את משמעות הציורים. "והציור הזה", הצביע על אוסף קווים מפותלים, "פירושו בוש טקר, מזון מהטבע שורשים, זרעים או תולעים לבנות שחיות מתחת לאדמה".
הוא הוציא מהתרמיל שנשא צנצנת קטנה והציג תולעת לבנה ושמנה ששמרה בנוזל שקוף. אחר כך הוציא שורש יבש וזרע סדוק של עץ הבאובב. הוא הטיח את זרע הבאובב נגד סלע, והקליפה החומה התנפצה. מתוכה התגלגלו זרעים לבנים רכים. "באפריקה קוראים לבאובב 'עץ הלחם של הקופים'", גיחך והוסיף: "גם כאן, אני מניח".
כשסיימתי את הקפת הסלע, התיישבתי מולו. רחוקה משאר המטיילים. ישבתי ישיבה מזרחית ודמיינתי לשמוע את קולות רוחות העבר המפוארות. התחזרה בזמן ריגשה אותי. נצחיות המקום הקדוש, היכולת לגעת במו ידי בשרידים בני

עשרות אלפי שנים. מזמן החלום.
כשעמדתי מתחת לאולורו, אחרי ימי הרכיבה הארוכים שבהם נעתי בסופת החול לעבר מרכז היבשת, ידעתי שראיתי אותו באופן שונה מאלה שהגיעו לשם במטוס או במכונית. נאבקתי כדי להגיע לשם. אכלתי חול ואבק דרכים. השרירים צרחו והאופנוע התאמץ. אבל הגעתי. ולא ראיתי סתם נוף יפה של סלע גדול, אלא כיבוש מטרה נוספת.
היה עדיין מוקדם. חישבתי שאני יכולה להספיק להגיע עוד באותו היום לאליס ספרינגס ולמחרת להמשיך לצפון מערב, אל אזור הקימברליס. שוב רכבתי לכיוון צפון מזרח, לעבר הכביש הראשי. פה ושם חלפתי על מעברי מים קטנטנים, שלוליות שנקוו על דרך העפר, מים מעופשים שקיבלו את גוון אדמת החימר. שפיריות ושאר מעופפים מוזרים חגו מעל פני המים וריחפו הלאה כשהתקרבתי אליהם, מפחידה ומבריחה אותם מפני. שרשרת דמויות גדולות וגמלוניות חצתה את הכביש. גמלי בר. צאצאי הגמלים האפגאנים שהובאו ליבשת לפני כ- 150 שנה. תפקידם היה לשמש חיות עבודה לפתיחת ציר תעבורה מדברי להעברת שיירות אספקה. בתום העבודה ננטשו, ומאז הם מסתובבים פרא במדבריות. בשולי השביל צמחו פרא מין שיחי מלונים קטנים. גם הם הובאו לכאן על ידי האפגאנים. מזון לגמלים. ג'יפ לבן מדגם טויוטה לנד קרוזר שעט לקראתי, מעלה גלי אבק אדום. הסטתי את הכידון ימינה, מבקעת כמה מאותם מלונים שבשוליים. רכבתי במשך כשעה. הכל מסביב היה בגווני חום בהיר והשביל התחבר לכביש הראשי. הכביש שבא מאדלייד שבדרום חצה את אליס ספרינגס והמשיך צפונה עד דארווין.
בערב הגעתי לאליס. חלפתי מעל לגשר טוד, ערוץ יבש שהיווה בית לעשרות אבוריג'ינים. שומר נפשו ירחק מהמקום. בלילות היווה נחל האכזב מוקד למסיבות אלכוהול ולצרות.
עצרתי רק כשהגעתי לפארק קרוואנים. את היום שלמחרת הקדשתי לתחזוקה שוטפת של האופנוע ושלי. אבק עקשן חדר ונדבק לכל פינה באופנוע, עטף כל חישור, בורג וחלק פנימי, באותו יום היתה אמורה להערך תחרות קיאקים בנהר טוד. תחרות שנתית שבה המתחרים שמים את הקיאקים על הכתפיים ורצים בתוך הערוץ היבש שחוצה את העיירה. לרוע מזלם, הציף שיטפון את ערוץ הנחל, והתחרות התבטלה.
בבוקר הבא ארזתי בזריזות את הציוד על האופנוע. היעד שלי היה צפון מערב. הדרכים הראה שקיים שביל עפר לאורך אלפי קילומטרים, שמחבר את המרכז

עם צפון החוף המערבי, חוצה את המדבריות גיבסון, החול הגדול וטנמאי, שביל שיקצר את דרכי במאות קילומטרים ובכמה ימי רכיבה. המפה הראתה אגמים כחולים על פני המדבריות. היו אלו אגמי מלח יבשים שנשאו שמות כמו "אגם האכזבה". הם התמלאו רק אם סופות הציקלון חדרו פנימה ליבשת.

"טיפשונת ארורה", נזכרתי בדברי אחד מנהגי המשאיות שפגשתי בדרכים, "זה שביל חם שלא נגמר. גם בתוך שיירה של משאיות אני לא ארד צעד אחד מהכביש הראשי לדרך השטנית הזו. עקבותיהם של לא מעט אנשים אבדו במדבר. אין שם תחנות דלק או ברזי מים. גם טכנית את לא מסוגלת לרכב אותו. איך תסחבי דלק, מים ומזון לאורך כל הדרך? ומה תעשי אם יקרה משהו לאופנוע ולך? שבועות יכולים לעבור לפני שמישהו ימצא אותך חיה או מתה, אם בכלל". כך מצאתי עצמי שוב על כביש האספלט, פני מועדות צפונה. רק שהפעם מזג האוויר היה בהיר. עקבות הסופה נראו בבירור. הרים התנשאו מימיני הכביש, גלים מוצקים של סלעים. גלים שהתרככו עם רוחות השנים, עדות לפעילות ולתנודות האדמה, שגרמו בעבר הרחוק להתרוממותם. מירקם הסלע החשוף גילה משהו מההיסטוריה שלו. מסביב הכל היה מאובק. גלגלי קוצים שנסחפו, זבל שהתגלגל והמון פגרי קנגרו. הרי טרשים, מכתשים עצומים ואני, בתווך, חוצה על גבי מקס.

לפני נסיעה משאית גדולה. אחד, שניים שלושה, ארבעה טריילרים ספרתי. הם התפתלו כמו נחש ענק בנקודות החיבור. הטריילר האחרון נשא סלעים עצומים, והרוח החזקה העיפה מהם גרגרי חול. הגרגרים ניטחו עלי, דוקרים כמו מחטים בעוצמת המעוף שלהם. הרכנתי את הראש ופתחתי את מצערת הגז, עוקפת את רכבת הכביש.

הרבה צפונית משם ירדתי בשביל קטן מזרחה אל הדווילס-מרבל. קבוצת סלעים עגולים וגדולים היו מגובבים אחד על השני במישור שטוח וריק ללא שום הסבר לתופעה. חלקם התבקעו עם השנים, מותירים חצאי עיגול בקוטר של עד ארבעה מטרים. הצטערתי שלא יכולתי לצלם את עצמי עומדת בין הסלעים כדי להעביר את הגודל העצום שלהם.

החושך הלך וירד. מרחוק ראיתי את טחנת הרוח של חניון הדרכים. המפלצות הגבוהות האלה הצטלמו טוב עם כנפי הפח שלהן באור השקיעה הרך.

לילה. הגעתי לפונדק הקטן. האופנוע גלש לרחבת החניה שמול הפאב. הלילה היה חשוך ומהביל, מלא בכוכבים. שתי משאיות גדולות חנו בחוץ. הנהגים יצאו מהמסעדה, זקנם ושיערם הארוך נוטפים מים. הם היו לבושים בגופיות כחולות מהוהות ובמכנסי ג'ינס נקיים, הרגליים תחובות בכפכפי אצבע. הם החליפו

כמה מילים וקפצו למשאיות. מיד אחר כך התניעו את מפלצות הברזל, ועד שהרכב התחמם, התעסקו בהכנות אחרונות. לאור הפנס שבקבינת הנהג ראיתי אותם מעבירים מטלית על לוח השעונים, זורקים אחורה כמה מגזינים, מרפדים לעצמם את המושב. לבסוף לגמו מבקבוקי מים גדולים ויצאו לדרך.

המשאית שיחררה לחלל לחץ אוויר והתנשפה עם הכנסת ההילוך. "להתראות", נופפו ונעלמו בלילה.

את האוהל הקמתי בחצר האחורית של הפונדק. אור הנר הטיל צלליות על יריעת האוהל ומשך אליו פרפרים ויתושים. הייתי שרועה על שק השינה עם מכתב של עופי.

"אני אוהבת את השעות הקטנות של הלילה. יש כזה שקט ויש לי זמן רק לעצמי ואף אחד לא מעיק. השמים זרועים כוכבים והזמן מתמשך פתאום והחושים מתחדדים ואין שום הסחות דעת, העולם שלי ואני בו לבד".

המילים התערבלו מול עיני. לא הצלחתי להתרכז. הדלקתי את הווקמן ונשכבתי על הגב, מרחפת בכנפי הדמיון, מרימה זרוע לאוויר ומשחקת עם הצלליות. בעזרת האצבעות יצרתי בנות יענה, כלבים ודינוזאורים על קיר האוהל. בראשי הצטיירו תמונות מימי הרכיבה האחרונים במרכז האדום. הרגשתי עמוק בפנים את אותו מרחב מדברי פתוח, מקום בו המחשבות מרחפות חופשיות והנפש יוצאת לשוטט. המרחב הפנימי שלנו. המוזיקה ששמעתי קיבלה פתאום משמעות חדשה. היא התאימה למצב הרוח שבו הייתי, ונשאה אותי למחוזות רחוקים. נתתי לה לשחק בי, להרים אותי. ברקע נשמעו קולות הלילה, כלי רכב בודדים שחלפו על הכביש, המולת היושבים בפאב.

עוד בוקר על הכבישים. הכל מסביב היה מפוספס באדום וירוק. צלליות מרוחקות של הרים הסתתרו מאחורי אובך הבוקר. המאסה של הטבע כאן עצומה. הכל כל כך גדול ואינסופי. רוח נשבה והזרימה את העננים בהילוך מהיר. הגעתי שוב לצומת טנט קריק. פעם רביעית שעברתי שם. מעניין כמה תרמילאים עושים זיגזגים כמוני.

נכנסתי לפונדק כדי לנוח ולקנות לי משקה קר, ונקלעתי לעיצומו של ויכוח ערני של מספר בוקרים מהאזור. כשנכנסתי השתתקו לרגע הקולות וכל הנוכחים בחנו אותי היטב, החליפו כמה משפטים בין המבטים והמשיכו בוויכוח. שנאתי את המבטים החשדניים, את הלחשושים והצחוקים שהיו מלווים בדרך כלל את כניסתו של זר לברים בתחומי העיירות הנידחות. תמיד זכיתי לבדיקה ביקורתית והרגשתי מגושמת תחת העיניים הסוקרות אותי, ממתינות שאעשה איזה צעד מוטעה. לפעמים נראה לי, שאותם יושבי ברים המתינו שמאחורי

יגיח האופנוען שמרכיב אותי, ולא הבינו לאן הוא נעלם. השינוי ביחסם כלפי, לאחר שגילו שאני לבדי, היה משעשע עד פאתטי.

הדיון נסב על אחד מחבריהם שעזב את החווה עקב לחצים מצד אשתו ויצא ללמוד בברייסבן. רק אחד מכל החבורה היה בעדו. השאר דיברו בזלזול על אותו בלוק שנכנע למיסיס שלו, דבר שנגד את עקרונותיהם. הם פשוט לא יכלו לתפוס את העובדה, שהוא עזב את עבודת הכפיים על מנת ללכת ללמוד, וכינו אותו בשמות.

מעבר לפגיעה במעמדם הבלתי מעורער כגברים, הם פשוט פיצו עצמם על תחושת הנחיתות התרבותית שהיתה מנת חלקם של יושבי חוות רבים. בעולמם הצר היה לגבר תפקיד מסוים, ולימודים לא היו חלק מאותו עולם. השכלה נחשבה כאיום, כדבר שצריך להשאיר לרכיכות העירוניות, ובטח שלא להיכנע ללחצי המיסיס.

ישבתי על הבר וניסיתי לצמצם את עצמי כמה שיכולתי, לא למשוך תשומת לב. העדפתי לשבת בשקט ולהקשיב לשיחה של הבוקרים, שהיתה מתובלת בהרבה סלנג אוסטרלי. אחד מהם קם לעבר הבר והזמין סיבוב משקאות נוסף, הוא הביט בי ושאל עניינית: "לאן?"

"מערבה".

"את לבד?"

"כן".

"היזהרי מפיג'ין", גיחך ושב לחבריו.

"מי זה פיג'ין?" שאלתי את הבחורה שעמדה מאחורי הבר.

"אה", חייכה, "פיג'ין הוא גיבור אבוריג'יני שאסף סביבו לוחמים וערך התקפות נגד המתיישבים האירופים שגזלו את האדמות שהיו שייכות לאבוריג'ינים במשך עשרות אלפי שנים, אדמות זמן החלום. הם התחבאו בוואדיות טאנל קריק, באזור הקימברליס. לאן שפנייך מועדות".

"ואני צריכה להיזהר ממנו?"

"רק אם את מאמינה ברוחות. הוא נהרג לפני מאה שנה".

אחרי כ- 800 ק"מ הגעתי לקתרין. הרגשתי בבית. הכרתי את החנויות וידעתי לנווט בין הרחובות. היעד שלי היה מערבה, לעבר קנגרה. ברחובות הסתובבו ילידים מבולבלים, שיכורים מאלכוהול. חלקם היו סרוחים על המדרכות, לבושים סמרטוטים. הם שכבו, וביניהם התגלגלו בקבוקי בירה ריקים, כשתושבים לבנים מדלגים מעליהם אדישים. שתי ילדות בהירות שיער קיפצו עם גלידה ביד, חולפות על פני ילדה אבוריג'ינית בת גילן שישבה על מדרגות הפאב, מטונפת כולה,

שרויה בעולם משלה. והם לא מבינים איך אני חיה בישראל, עם כל הבעיות על הרקע הלאומני שיש לנו שם, חשבתי לעצמי. עצרתי בתחנת דלק ביציאה מהעיר. הלילה היה חם מאד. אחרי שתידלקתי, התיישבתי על ספסל מול משאבות הדלק עם פאי הבשר ובהיתי בעייפות במשאיות היוצאות מערבה. תכננתי לרכב בעצמי על אותו כביש אחרי מנוחה קצרה.

השכמות כאבו מהישיבה הממושכת על האופנוע, העיניים צרבו וכל מה שרציתי היה לשקוע אחורה ברפיון איברים. בחצי השעה הקרובה ישב לידי פיט, בחור מאורי מלידי ניו זילנד. הוא היה איש קטן ומעצבן וניסה לשכנע אותי שאבוא לפגוש חברים שלו בפארק הקרוואנים מאחורי תחנת הדלק.

"עזוב, אני עייפה ורוצה להתקלח ולישון".

"יש להם שם יופי של אווירה ואוכל ובירות, וגם יש מאחורי הפארק מעיינות חמים".

מי, לעזאזל, רוצה בכלל מעיינות חמים בתופת הזאת? חשבתי. לעומת זאת, על אוכל, בירות ומקלחת צוננת בהחלט יש מה לדבר. שום דבר לא יקרה אם אדחה את היציאה מערבה. דחפתי את האופנוע לתוך הפארק, פוסעת לצידו של פיט. השעה היתה מאוחרת מדי כדי לרכב על גבי האופנוע בפארק.

"גלי דא'לינג, תכירי את החבר'ה מקמפסי".

למה אתה קורא לי דארלינג, טמבל?

פגשתי בפקה, בעל שיער ארוך ובלונדיני, מקועקע בדגים ומעגלים קלטיקים, שישב וצייר על הקומבי. לידו ישבו קלי, חברתו הראשונה, בת 20 ובחודש השביעי להריונה, וטרוי, בחור גדל גוף עם זקן תיש, מקועקע במפלצות, שחיבק את שנון, בחורה לבנה ושבריריה, לבושה בבגדים הודיים קלילים, שהזכירה לי פיה עדינה. לידם ישבו מרק, שברח לחברה שלו שילדה לו תינוק שישה חודשים קודם לכן, דניאל היפה עם שיער קלוע לצמות, ג'וש, שלא מפסיק לחייך, וג'ין אחיו, בארמן מעיירת היפים שבחוף המזרחי, סטודנט למוזיקה, שישב וניגן על גיטרה קלאסית אקורדים של ג'אז.

החבורה הזמינה אותי לשבת איתה.

שבוע שלם נשארתי בקתרין. ציירתי עם פקה על המכוניות, ניגנתי אקורדים על המפוחית כשג'ין פרט על הגיטרה, ושנון בילתה איתי במשך שעות, מנסה לשכנע אותי בקול חלוש ועדין שיש פיות בעולם ושכל הרע שקורה לנו זה קרמה שלילית או אזהרה מפני העתיד לבוא.

באחד הערבים ישבנו מחוץ לקרוואן שלהם. ג'ין וג'וש ניגנו דואט בגיטרה, מנסים להלחין מנגינות של פאנקי ג'אז. דניאל ואני ציירנו. השאר פרשו לישון.

"אנחנו צריכים לעשן קצת. לנגן בקלילות, לזרום עם המחשבות ולהעביר אותן למיתרים", הכריז ג'ין. "חרבון, נגמר כל הגראס".

נזכרתי בג'וינט שקיבלתי בפונדק בדרך לאליס ספרינג, שבטח מונח עדיין בכיס המעיל, ואחרי כמה דקות כבר הדלקתי אותו ושאפתי ממנו. העברתי אותו לדניאל. הוא שאף עמוק והסיגריה עברה לג'ין וממנו שוב אלי.

תוך כמה שניות הרגשתי שינוי בגוף. משהו הלך וגאה, כמו זרזיף מים שזרם בגופי, עלה למעלה לכיוון הראש ובדרך אסף עוד ועוד מים ששטפו כל דבר שניקרה על דרכם, כלי דם, מחשבות, הכרה.

הגוף רק ישב חסר אונים, לא יכול להתנגד לסופה שהשתוללה בו תוך דקות ספורות, והנחשול הגביר את זרימתו עד שהגיע לראש ושם התנפץ לאלף רסיסים. כולנו הזינו קפואים. ג'ין לחש: "מה יש בזה, לעזאזל? בחיים לא נדפק לי ככה הראש מקצת גראס".

הפה התייבש ותופים החלו הולמים בראש, הולכים ומתגברים. הראש ישב כבד על הצוואר ולא יכולתי לזוז. הכל נע מסביב בהילוך איטי. ניסיתי לפתוח את הפה ולדבר. המילים סירבו להתחבר למשפט ולצאת דרך מיתרי הקול. הכרחתי את עצמי להתאמץ בכל הכוח והצלחתי לשאול בקול מעורפל את ג'ין ודניאל אם הם מרגישים בסדר. הם בקושי הצליחו לנענע בראשיהם לשלילה. צבעים, ערבול חושים, בחילה. פתאום הרגשתי איך החומר שואב אותי במנהרת זמן, ואני הולכת ומתנתקת מכל דבר יציב, נסחפת בזרם מפחיד. אני בצבא, יושבת בחצר הבסיס ומדברת עם חברה שלא פגשתי שש שנים, והחומר ממשיך ומנתק אותי ממנה, מקפיץ אותי אחורה לתיכון, לשעת מבחן בצרפתית, ואני נבהלת. לא למדתי. והלאה, ממריאה גבוה ונוחתת בבית הספר היסודי, נזכרת בסיטואציות שלא חשבתי עליהן שנים. והנה אני על הברכיים של אבא, שנפטר כשהייתי בת שמונה, והוא מלמד אותי לשחות בבריכת גורדון. והנה סבתא ואחריה רונית, חברה מהגן. ובתוך כל הטירוף המטורפת הזו אחורה בזמן, התחלתי להיבהל. אני נשאבת ונשאבת, ואולי השלב הבא יהיה בחזרה לרחם, ואחר כך אפסיק להתקיים? איפה הגבול בין ההזיה למציאות?

במאמץ הרמתי את עצמי מהכסא אל מבנה השרותים. נפלתי על הרצפה והיקאתי לתוך האסלה. ההזיות לא הרפו והמשיכו לרדוף אותי.

נדמה לי ששכבתי מעולפת שעתיים בערך, אולי יותר, אולי פחות. כשהתעוררתי הייתי עדיין שרועה, מקופלת על רצפת העץ. הבגדים היו ספוגים זיעה ומיצי קיבה. פתחתי את עיני, בוהה בסיבי הרצפה. חייכתי חיוך דבילי לנמלה. ג'ין דפק על הדלת. "גלי, תפתחי, צאי משם. תני לי לעזור לך לצאת".

לא היה לי כוח אפילו לענות לו והתעלמתי, מה שרק הגביר את חששותיו. "את בסדר?"

"עזוב אותי לבד בבקשה", התחננתי, "תיכף אני יוצאת".

רק אחרי שעה ארוכה הצלחתי לצאת וגררתי את עצמי לתא המקלחות. שם פתחתי את ברז המים הקרים ונשטפתי. חזרתי כושלת אל הקרוואן. הסם התיש אותי ושאב ממני את כל הכוח. כולם כבר הלכו לישון, וג'וש הביא לי מגבת וחיבק אותי כשרעדתי בוכה.

"די, טוב שהיקאת. לכי לישון, ומחר בבוקר תרגישי יותר טוב".

זחלתי לשק השינה. השעתיים שלאחר מכן הן חלל ריק, והדבר היחיד שאני זוכרת הוא שהתעוררתי אחרי השינה הטרופה עם האנג-אובר כבד, מוכיחה את עצמי על הטפשות לעשן סיגריה שניתנה לי על ידי משהו לא מוכר. גם דניאל וג'ין היו מסטולים כל היום. ללא ספק, היה עוד משהו בסיגריה חוץ מהעשב המתוק.

אחרי שבוע החלטתי להמשיך הלאה לעבר רמת הקימברלים. הימים היו חמים מדי בשביל לרכב בהם על גבי האופנוע הקטן, שהיה עמוס בציוד, והחלטתי לרכב את 500 הקילומטרים הבאים, לעבר העיירה קנגרה, ברכיבה לילית. ערב אחרון. לאחר ארוחת הערב שנון ניגשה אלי בפנים מחייכות ונתנה לי עגיל קטן לפופיק. מן עיגול ספירלי שנתלו עליו נוצות מתכת זעירות, מחוברות לאבנים קטנטנות של עין הנמר. היא ענדה לי אותו. "לפי האמונה האינדיאנית, בלילה החלומות מסתננים דרך קורים של תופסי חלומות, ובעוד שהטובים נכנסים פנימה אל הנשמה, הרעים נתפסים בקורים, ועם קרן השמש הראשונה של הבוקר הם נופלים דרך הנוצות ומשתחררים אל חלל האוויר. עין הנמר היא אבן מזל", חיבקה אותי, "את צריכה מזל שילווה אותך בדרכים שאת עוברת". חצי שעה לאחר מכן רצתי יחפה לטלפון הציבורי. בחושך לא הבחנתי במדרכה, והרגל נגחה בה בחוזקה. שתי אצבעות ברגל ימין נשברו. קיבעתי אותן בעזרת חתיכת דיקט קטן ופלסטר. כף הרגל החבושה לא נכנסה למגף הרכיבה, ונאלצתי לחתוך את קצה הנעל היחידה שהיתה לי.

פקה עזר לי לבעוט בקיק סטארט על מנת להתניע את האופנוע. לא הצלחתי להתניע אותו לבדי, כף הרגל שידרה כאבים עזים. האופנוע נדלק. נופפתי להם לשלום ונעלמתי בין הקרוואנים אל תוך החשיכה.

רפובליקת הקנגרו

הלילה היה חם. לפני היתה רכיבה רצופה של 500 קילומטרים, לא ארוכה מדי בקנה מידה אוסטרלי, פחות מיום נסיעה. "ארגז בירה", כפי שנהגי המשאיות היו מתבדחים במודדם את מרחקי הדרך.

הנסיעה עברה במהירות, רצופה במחשבות על הימים האחרונים שהעברתי עם החבורה מקמפסי. אחרי כ- 450 ק"מ חציתי גבול לא מסומן בין הטריטוריה הצפונית למערב אוסטרליה, המדינה הגדולה ביותר ביבשת.

הייתי באזור הקימברלים, ממלכת עצי הבאובב. לאורו הקלוש של הירח ראיתי את צל העצים, דמויי בקבוקים, מיתמרים גבוה מעל האדמה. בקטע הדרך הזה פגשתי בכמות הגדולה ביותר של קנגרו. חיים בשלווה כשסביבם אין הרבה מאותם יצורים על שניים עם המקלות הרועמים. הציידים. הבהלה לזהב, הדגה העשירה וטכנולוגיית כריה הביאו את מערב אוסטרליה לשיגשוג יחסי. הגעתי לקנברה עם שחר. הזזתי את מחוגי השעון והתאמתי אותם לשעה המקומית. השעה היתה ארבע לפנות בוקר, והשמש כבר הציצה. האוויר היה רווי לחות, ולפי הכמות שהזעתי, שיערתי שגם הטמפרטורות גבוהות כבר בשעה מוקדמת זו.

רכבתי לדיינר קטן והמתנתי עד שייפתח מרכז המטיילים. הרכיבה והחום לא הטיבו עם כף הרגל, וכשפתחתי את קישורי התחבושת ראיתי שהאצבעות התנפחו והכחילו. כנראה עקץ אותי חרק כלשהו, והלחי שלי היתה נפוחה אף היא. הרגשתי זוועה. כואבת, מותשת ונפוחה.

קניתי לי ארוחת בוקר, ומיד עם הביס הראשון עיוויתי את הפנים. מלח. המזון היה ספוג בכל כך הרבה מלח, שגם בשביל חובבת מלח כמוני הטעם היה כמעט

בלתי נסבל. לידי ישב בחור שהציג את עצמו.

"נעים ל'פגוש 'תך, מייט. חדשה בעיירה?"

"כן. לפני כמה דקות הגעתי מקתרין".

"ברוכה הבאה לחום הארור הגדול. ישׂך תוכניות?"

"עדיין לא. להסתובב, לבדוק ת'עיירה". חייכתי כשגיליתי שחיקיתי מבלי משים את דיבורו.

"אז יש לי ג'יפ ארור ו'ני עושה ספארי לאאוט בק של קנ'רה. תנינים, שינה באוהלים וכל השיט מסביב, ת'יודעת. קחי ת'כרטיס ותני צלצול אם תרצי טיול".

בחנתי אותו, עדיין מחייכת. הוא באמת נראה כמו קרוקודיל דנדי בשר ודם, לבוש בגדי חאקי וכובע בוקרים ששיניי תנין היו נעוצות בו לקישוט. "זה לא מסוכן?"

"לעזאזל, לא. רק צריך לד'ת ל'זהר מהקרוק'ס הארורים. את לא ת'מיני כשארא לך ל'זה גודל הם מג'ים. לכזה רוחב". הוא פרש את ידיו הצידה והמשיך: "ואם 'חד כזה ת'פס 'תך לגילגול המוות, זה הסוף ש'ך, להירקב תחת בוץ ועצים עד שהבשר ש'ך יהיה מספיק רך 'שביל ל'יכול".

"תודה, מייט". חרטתי בזכרון את הדיינר כדי שלא אתגלגל לשם שוב בטעות, ויצאתי מהמקום. הרגל כאבה לי וכל התנועה של האופנוע בעזרת הרגלית, היתה מלווה בכאבים חזקים. נשכתי את השפתיים ובעטתי ברגלית כמה פעמים, עד שהבעיטה היתה חזקה מספיק והמנוע נדלק.

אחרי ביקור במרכז המטיילים רכבתי לבית החולים לבדוק אם יש מה לעשות עם הרגל שהציקה לי. הרופאה סירבה לטפל בי ללא תשלום בתעריף מיוחד לתיירים. בדקתי את הארנק. ידעתי שבארץ אקבל את הכסף בחזרה מחברת הביטוח, אבל הייתי זקוקה לו שם בזמן אמת, ולא כמה חודשים לאחר מכן. הרופאה ראתה את המצוקה ולחשה לי, שבעצם אין מה לעשות עם אצבעות שבורות. "תמשיכי לקבע אותן ותנוחי עם הרגל מוגבהת כמה ימים. בחום הזה גם קרח יעזור להוריד את הנפיחות".

בחרתי בפארק קרוואנים שנמצא 16 ק"מ מחוץ לעיירה, פארק קטן וריק שעמד על גדת נהר דאנהאם. בעל הפארק סלל כביש לפני הרבה שנים וגילה מיכרה ובו סלע גיר שנקרא סלע הזברה. שכבות בוץ צבעוני בגוונים של חום ולבן, שתחת לחץ יצרו סלע גיר פריך ונוח לכריה בטקסטורה מפוספסת ומנומרת. המשפחה פתחה במקום סדנא, שבה יצרו שניים מהבנים שולחנות, פסלים ותכשיטים מהסלע, וגלריה שבה מכרו את העבודות.

הקמתי את האוהל כשניגש אלי בחור שמנמן והציג את עצמו כאחד משלושת

האחים, בעלי הפארק. הוא נתן לי הרצאה על הסלע, והציע לי לנסות לעבוד איתו. "עדיין לא פגשתי בחורה ישראלית. יהיה נחמד לשמוע תוך כדי עבודה סיפורים על ישראל מעבר למה שמראים בטלוויזיה".

כששמע שלמדתי עיצוב תעשייתי, נתן לי גישה חופשית לסדנת העבודה ולמכונות שבה, ובימים הבאים ישבתי שעות בצל העצים מול הנהר, וגילפתי בעזרת אולר וניירות שיוף פסלים קטנים של דולפינים.

מול הסדנא, בין ענפי אחד העצים, נשען לוח מאבן הזברה ועליו חקוקה דמות מזוקנת. "מי זה?" שאלתי את פול.

"זה גדעון. בחור ישראלי שעבר כאן לפני כמה חודשים ונשאר לעבוד איתנו. "חשבתי שאני הישראלית היחידה שהיתה כאן", הקנטתי אותו.

"בחורה ישראלית", תיקן. "הבחור הזה טייל גם כן עם אופנוע בכל רחבי אוסטרליה. חבל שלא נפגשתם. הוא פגש זוג חברים שלי שגר בחווה בקימברלים והם שלחו אותו אלינו. אם את מתכוונת להיכנס לקימברלים, אני מציע לך לבקר אותם. אני בטוח שתהני בחברתם".

"בריאן ומגי", מלמלתי ופול, ששמע אותי ממלמלת שאל מופתע: "את מכירה אותם?"

"לא משנה. שמעתי עליהם מחברים".

"השולחן הגדול שאני מכין עכשיו מיועד להם. אולי הם יגיעו לכאן בסוף השבוע לאסוף אותו ותוכלי לפגוש אותם". עולם קטן.

רציתי לצלם את הלוח החקוק, וגיליתי שהמצלמה שלי הפסיקה לתפקד. הטילטולים שעברה בשבעת החודשים האחרונים לא הטיבו איתה, גם לא תנאי החום הקשים. יצאתי לעיר בתקווה לסדר אותה. התקווה התבדתה. הבחור שעבד בחנות הצילום איתר נתק במערכת החשמל ואמר שהמקום היחיד שאוכל לתקן בו את המצלמה בכיוון שאליו פני היו מועדות היה בפרת. מרחק 4,000 קילומטרים משם. לא נותר לי אלא להצטער ולקנות מצלמה חד פעמית זולה ומחורבנת. היתרון של אותה מצלמה פשוטה היה, שאיתה יכולתי לתת לכל אחד לצלם. אקט הצילום נהפך לפשוט יותר, וגם הצילומים קיבלו אופי אחר. צילומים מרפרפים.

בסוף השבוע הראשון שלי במקום, הציעו לי פול וחברתו קרינה להצטרף אליהם לטיול באזור. נכנסנו לג'יפ ונסענו צפונה, חוצים את איינהו קרוסינג האיינהו היה נהר רחב ושוצף, מאה מטר רוחבו. שביל צר יצוק בטון חצה אותו, כדי שאנשים יוכלו לעבור לגדה השניה. מימין לשביל נפלו המים מטר למטה והמשיכו לזרום עוד כמה עשרות קילומטרים, עד שנשפכו לים. תנינים שחו בעבר השני

והגיעו מהים עד לקיר הסכר.

אנשים עמדו על רצפת הבטון עם חכות ודגו את דגי הברמנדי ששחו נגד הזרם. עברנו עם הג'יפ את הנהר בעומק של כחצי מטר, נוסעים על רצפה חלקה בזרם מים חזק מאד. ואם נתהפך למטה? שאלתי את עצמי. כנראה ראו את החשש על פני, כי פול הזדרז ואמר: "אל תדאגי. המים רדודים כרגע, כי עדיין לא החלו הגשמים החזקים. בזרמים חזקים כה כדאי לנסות לחצות את הנהר. היו מקרים שאנשים התהפכו. במזל אף אחד לא נטרף על ידי התנינים".

הגענו לגדה השניה וחדרנו לסבך הצמחיה. לפני התגלה נוף שעדיין לא הושחת, בדיוק כמו שראו אותו הילידים לפני 50 אלף שנה. אותם עצים, אותם מפלים ושיחים, אותן שקיעות ואותו ציוץ ציפורים שנשמע ברקע.

בצד השני של האיוונהו נסענו על שבילי עפר מכוסים עלי שלכת. שבילים שהובילו לפינות חמד. עצי באובב ואקליפטוסים ענקיים בני אלפי שנים, המוני קנגורו קפצו בין השיחים, נשרים ענקיים דאו מעלינו, כלבי דינגו שוטטו בין הצמחיה הירוקה שבצבצה מהנהר.

סופת ברקים השתוללה, וכשפול גילה שאין ברשותנו גפרורים, יצא והדליק את הסיגריה שלו בגדם עץ בוער. גשם שוטף החל לרדת פתאום. גשם שבכלל לא הפריע לנו. עצרנו בבריכה מוקפת קירות אדומים תלולים, וטיפסנו על הצוקים, עוקבים אחרי מפל קטן שנוצר מהגשם השוטף. משם לשתי בריכות שנקראות התאומות, אחת נשפכת מעל השניה, ולבריכה שלישית שהתחבאה בין שיחי הבלאק-בויס.

התיישבתי מאחורי אחד המפלים בתוך ניקבה חצובה בסלע, מתבוננת במסך המים. אחר כך יצאתי והשתרעתי על הסלעים החמימים, סופגת את הגשם, מקשיבה לטפטוף, לפכפוך, לציוץ הציפורים. שמים שחורים ומאיימים התנשאו בדרום מול כחולים שקטים בצפון.

השבילים האדומים, הצמחיה המפוספסת בירוק וצהוב, הכל הבריק בגשם והיה תחום בקשת בענן.

המשכנו עד לעיירה בשם וינדהאם שעל חוף הים. מהגבעה, שעליה הוצבו פסלים של דמויות אבוריג'ינים, אפשר היה לראות חמישה נהרות נפגשים, מתאחדים ונשפכים אל הים.

פסל ברונזה גדול משך את תשומת ליבי. דמות אשה כורעת, אבוריג'ינית צעירה וחטובה. רגליה אסופות תחתיה, חזה הקטן מזדקר קדימה ופרצופה נחוש וגאה. עיני ברונזה יוקדות ושיער פרוע ברות, יפהפיה שחורה וזועמת. זועמת על אבדן זמן החלום;

לאחר ששקעה השמש, חזרנו אל העיירה. החוואים שרפו את שדות התירס לאחר שאספו את הקלחים. שורות, שורות, בשריפה מבוקרת הבודקת מאין נושבת הרוח. האש עלתה והתלקחה, להבות כתומות וסגולות והתפשטו בשניות ואכלו בקול פיצפוץ את הקנים היבשים ומיד אחר כך גוועו; מותירות אחריהן עשן כבד.

כנפיי עטלפי פירות נחבטו בלילה החם.

עופי כתבה: "המונח שעלה בראשי ונתקע הוא 'גן עדן של שוטים'. אנחנו מתעסקים בסימסטר הזה באוניברסיטה הרבה בתפיסות של העולם הזה והעולם הבא, גילגולי נשמות, משמעות הבריאה, אדם וחווה. אף פעם לא ירדתי לגופו של עניין, מה משמעות 'גן עדן של שוטים'. התיאורים שלך על היופי הקדום שיד אדם עוד לא נגעה בו, מפלים על מפלים, עצים מוזרים, חיות שאיני מכירה, שקיעות מופלאות שמלהיבות אותך, הקסם והפשטות והשלווה; חוסר הדאגה, זה נשמע בדיוק כפי שאדם וחווה היו לפני שאכלו מתפוח עץ הדעת. איני מסוגלת לדמיין את הגיל בו הייתי תמימה כל כך. האם עדיף להיות בורים ומאושרים או חכמים ומיוסרים? כתבת שבשלב מסוים הפריע לך שחסרה אצלם ההשכלה והידע ורוחב האופקים. רוחב הלב כבר לא מספיק לנו היום?"

פול הציע לי לעבוד בחוות מלונים שהיתה צמודה לפארק. הייתי זקוקה לכסף. החלה תקופה של שבועות אינסופיים של גב כפוף ורגליים שבוססו יחפות בבוץ עם אצבעות שבורות וכואבות. מצאתי את עצמי בחמש בבוקר עם 18 תרמילאים בשדה מלונים, קוטפים במשך 12 שעות כדורים כתומים וצהובים בחום של מעל 45 מעלות עם 80 אחוזי לחות. כמה תיעבתי את הקטיף. לא ידעתי את מה אני שונאת יותר, את החום הכבד והעבודה או את מנהלי העבודה שרדו בנו והעליבו אותנו כמה שאנחנו אפסים שעובדים ללא היתרים בעבור סכומי כסף מגוחכים.

"תיזהרו מהמלך החום", צחק מנהל העבודה ממעלה הטרקטור.

"מי זה המלך החום?" שאלתי את אנדי, האנגלי שעבד כפוף לצידי.

"קינג בראון, נחש קטן וחום, הקטלני ביותר שקיים", ענה לאקונית, טובע בזיעה של עצמו, "באזור הזה יש המונים מהם, בעיקר כשהעונה הגשומה בפתח". התבוננתי ברגלי היחפות. למחרת פילסתי דרכי אל המלונים בנעליים גבוהות, נושכת שפתיים מהכאב ששידרו האצבעות.

אחרי ארבעה ימים, בסוף יום העבודה, יצאתי עם כמה תרמילאים לאכול בעיירה. ישבנו בפאב והזמנו בירה והמבורגר. האוכל הגיע וכולנו עשינו פרצופים. עדיין לא התרגלנו למזון המלוח. אז כבר ידעתי, שבכל העיירה לא אמצא מזון מוכן דל במלח. בגלל החום והלחות מזיעים כל היום ומאבדים נוזלים ומלחים.

המחסור במלחים בגוף עלול לגרום לכך שהמינרלים לא ייספגו ברקמות. "היי", תוציאו את הכלבה המזורגגת מהמקום", צעק המוזג הפניתי את המבט. כלבה שחורה התרוצצה בין האנשים. היא דומה לקרמה, חשבתי.

"אמרתי להעיף מכאן את הכלבה".

"טוב, בסדר, רק רגע". דמות מוכרת תפסה בכלבה. פקה.

"היי, פקה", רצתי אחריו.

"גלי, חשבנו שהגעת כבר לברום".

"נשארתי לעבוד קצת בגיהנום הזה".

"כן, גם אנחנו באנו למצוא כאן עבודה. קיילי צריכה ללדת בעוד כמה חודשים, ואין לנו כסף. היא חזרה להורים".

גוש וג'ין הגיחו מאחוריו. התחבקנו, והבנים עברו לפארק על פול. כבר למחרת הם הצטרפו אלינו לקטיף.

התרגלתי מהר לשיגרה החדשה. במשך כמה ימים עשינו הכל מתוך הרגל. קמנו בארבע לפנות בוקר, ואחרי רחצה הכנו על השולחן בחוץ את הכריכים לאותו יום. היתה לנו חלוקת עבודה; מי ממלא את המיכלים במים, מי קושר את הכלבה ומי דואג בינתיים לכובעים ולקרם הגנה מפני השמש הקטלנית. חצי שעה לאחר מכן יצאנו לשדה ועבדנו במשך שבע שעות. בהפסקות נסענו עם שאר העובדים להתרענן בנהר קנגרה, מתחת למפלי סכר גדול, שבין השאר סינן את התנינים. אחרי שעת ההפסקה, ללא תשלום כמובן, חזרנו לחמש שעות עבודה נוספות. לאחר מכן שבנו לפארק, ואת שארית הערב העברנו בהכנת ארוחת ערב של סטייקים וביצות עין ובישיבה עם בקבוקי בירה מול הנהר. כשהשמש שקעה, נעלמו הזבובים, ואת מקומם תפסו היתושים, שכלום לא הרתיע אותם. גם הרוח החמה שנשבה בערבים לא הביאה הקלה מהחום. בלילות ישנתי את השינה הכי עמוקה שהיתה לי אי פעם, וזאת למרות הלחות והחום. ישנו על הרצפה הקשה, המזרנים היו פשוט חמים מכדי לישון עליהם.

אף פעם לא הזעתי כל כך כמו בתקופה ההיא. שתינו 15 ליטר מים ביום, וכמעט לא השתנו, כי הכל התאדה החוצה דרך הנקבוביות. גשם טרופי ירד עלינו, ומיד אחריו יצאה השמש וטיגנה אותנו. החום היה כל כך כבד, שהנרות היו מתכופפים מעצמם, הסנדוויצ'ים נהפכו לטוסטים, המצלמות הפסיקו לעבוד ואפילו היתושים עפו להם בעצלות ולנו לא היה כוח להרים יד להרוג אותם. הרוח נשבה כמו מייבש שיער על הפנים.

החום היה מזעזע, אך ימי העבדות איפשרו לי פסק זמן, וזו היתה הזדמנות לערוך חשבון נפש ולתכנן את הצעד הבא. התעייפתי מכל אותם עשרות אלפי

קילומטרים שרכבתי עד כה, מאותו מירוץ מתיש.

בלילות החמים ישבנו עם טרנר, אבוריג'יני זקן שניהל את אתר הקרוואנים, שותים בירות ומתפלספים. נהגתי לפסל בסלע הזברה ולצייר על זרעים שאספתי מעץ הבאובב, מקשיבה לטרנר שסיפר לנו אגדות וסיפורים מזמן החלום.

"טרנר, שמעתי בדרכים על פיג'ן. מי הוא היה?"

חיוך רחב התפשט על פניו של הזקן. "הוא היה גיבור אבוריג'יני". גאווה היתה בקולו. "במשך מספר שנים נלחם בפולשים האירופים שגזלו את אדמותינו. שלוש שנים הוא התחבא באזור טאנל קריק ובבוש, והיה יוצא משם עם קומץ מורדים להתקפות. פיג'ן היה גשש דגול. הוא אהב לעקוב אחרי עקבות רודפיו, ואז לעמוד גבוה מעליהם וללעוג להם, בידיו רובה וחיצים שהניף באוויר.

לפני ההתקפות הוא היה גשש של המשטרה, אבל נמאס לו ללחום נגד בני עמו. אחרי שדודו נרצח בדם קר על ידי אדם לבן, פיג'ן נקם את דמו. הוא היה אדם טוב בעל כוחות עליונים. הוא יכול היה להעלם פשוט ככה", טרנר הקיש באצבעותיו בתנועה של קוסם, "הם חושבים שהם הרגו אותו. ראשו נכרת והובא לדרבי, אבל הם טועים. הוא עדיין בטאנל קריק, משוחח איתנו".

פקה שרק. הוא אהב את הסיפורים מגרי הדמיון שטרנר סיפר לנו על מורשת האבוריג'ינים. התבוננתי קדימה. דימיתי לראות דמות גיבור אבוריג'יני מסתתרת בין עצי הבאובב. טרנר חייך לעצמו.

"העצים האלה די עתיקים, נכון?" שאלתי.

"יש אגדה אבוריג'ינית יפה שמספרת על עץ הבאובב".

"אם היא מעניינת כמו האגדה הקודמת, אני מוכן לשמוע", אמר גוש.

"זו אינה אגדה. פיג'ן עדיין קיים. רוחו, בכל אופן. זו הבעיה שלכם, האינטלקטואלים מה שלא מתיישב עם הדעת, לא יכול להיות קיים, אה?"

"ספר לנו את האגדה על הבאובב", ניסיתי להסיח את תשומת ליבו, מנסה למנוע ויכוח מיותר.

הזקן נשען אחורה וגילגל לעצמו סיגריה. "עץ הבאובב הוא העץ הכי גדול וזקן. לפני הרבה שנים הוא היה מאד גאוותן והתייחס רע לכל שאר העצים. אלוהים רצה להעניש אותו על גאוותנותו, וגרם לכך שבמקום שגזע העץ ילך ויגדל, הוא ילך ויצטמק כמו צוואר בקבוק והזרעים שלו יהיו תלויים הפוך. כשהעץ ראה מה קורה לו, הוא ביקש מחילה מאלוהים. האל לא סלח לו, אבל אמר שיתן לו זרעים טובים למאכל כדי שבני האדם יוכלו ליהנות ממנו. ובאמת, אם תפתחי את הזרע, תראי את הבוש-טקר".

ניפצתי את אחד הזרעים. בתוכו היו הזרעים הלבנים שהאבוריג'יני באולורו

הראה לי. הם דמו למרשמלו בטעם לימון. טעמתי וירקתי אותם. "פיחס. אני מעדיפה אפילו עוד מלון, ולא את הדבר המחורבן הזה".

הוא צחק: "כשחיים בבוש ואין ברירה, יודעים להכין מעדנים ממה שהאדמה מציעה".

העדפתי להשליך את הזרע אחורה, ישר לעגלת הסופרמרקט העמוסה בפחיות וי.בי ריקות. שאריות ליל אמש.

מיום ליום נעשה חם יותר. יחד עם עליית הטמפרטורות והלחות, עלתה גם כמות הזבובים והיתושים. לא הפסקנו להזיע. בסופי השבוע ברחנו מהעיירה הדביקה להתרענן קצת באגם ארג'יל, אבל גם האגם לא צינן מספיק. המים היו חמים. ישבנו שם עם עובדי מיכרה היהלומים, שנמצא דרומית מערבית לאגם. היה זה מיכרה יהלומים צעיר שסיפק 34 מיליון קראט בשנה, שליש מתפוקת היהלומים העולמית. יחזו של מיכרה ארג'יל היה ביהלומים הוורודים הנדירים שהיו בו, יהלומים שערכם פי 50 מיהלומים לבנים רגילים. ישבנו משתכשכים במים, יוצאים לפי תורנות החוצה להביא מה"אסקי", הצידנית, פחיות בירה צוננות. הענה הגשומה התחילה. גשמים חמים החלו לרדת בבת אחת בלי שום התראה. גשמים שיכולים להימשך ימים ולנתק את העיירה ואת הדרכים המובילות אליה. צריך היה להזדרז ולצאת מהקימברלים. ויתרתי על הרעיון לנסות לרכב דרך שביל הגיב ריוור, שקיצר את הדרך בכ- 400 קילומטרים, למרות שרציתי לפגוש באותו זוג חברים של פול שאירח את גדעון, ולאחר מכן את אורי ויניב.

"תוציאי לך את זה מהראש", אמר פול. "הענה הגשומה וסופות הציקלון החלו, ואת יכולה להעלם שם. זהו שביל ארוך וקשה, שחלק ממנו כבר מוצף לחודשים הבאים. החום ששורר שם נוראי, כי השביל עובר בוואדי עמוק מוקף הרים גבוהים. כל שנה מוצאים שם ג'יפים ריקים שנוסעיהם נשחפו בנהרות שעלו על גדותיהם, ואם הם לא היו טרף לתנייני הסולטיס, השלדים שלהם קבורים לעולמים עמוק בבוץ. בני המזל מצליחים לגרור עצמם לחווה קרובה, או נמצאים משוטטים פצועים על ידי פקחים".

ויתרתי. אצמד לכביש. אם לא אזדרז, אני עוד עלולה להיתקע בקנברה, מחשבה שזיעזעה אותי באמת ובתמים. נותר לי רק לתקן את הקרבורטור ולבדוק אם הוא הגורם לאופנוע להיות איטי כל כך. המחט החדשה שהזמנתי במוסך הגיעה, ובאחר צהריים לוהט פרקתי את האופנוע והתקנתי בו את המחט. עבדתי במשך שעתיים בתחומי המוסך של אד, המכונאי שנתן יד ועצות, ובסוף יום העבודה התיישבנו מתחת לסככה עם בירה קרה.

"לאן תגיעי?"

"לא יודעת. אין לי תוכנית, אבל אני רוצה לראות כמה שיותר מהמערב. אקשיב לעצות של מקומיים". פתחתי את אטלס הדרכים והראתי לו כמה מקומות שרציתי להגיע אליהם.

"מה, לעזאזל, יש לך לחפש שם?"

משכתי בכתפי, מתחמקת מוויכוח חסר סיכוי. הרי אני לא אצליח להסביר לו, והוא לא יצליח לשכנע אותי שזה מטופש.

הוא הפתיע אותי כשאמר: "אולי את צודקת. אנחנו, התושבים, מקבלים את כל היבשת הזו כמובנת מאליה ולא מייחסים חשיבות להרבה מקומות. בכל אופן, אני בטוח שתסתדרי. עוד בטח נקרא עלייך בעיתון יום אחד. ואל תשכחי את ההבטחה שלך, לספר לי מה עלה בגורלך".

מילות העידוד החמיאו לי, אבל למרות האמון, לא הרגשתי את אותה נחישות שהיתה לי בהתחלה. הרגשתי מיצוי של הטיול, והרצון שלי להמשיך היה עגום הייתי שבעה עד פקיעה. מחשבות על התחברות לרוכב נוסף, או אפילו על ויתור על האופנוע, החלו צצות. לעומת זאת, למרות שהיה לפני עוד מספר מכובד של חודשים, כבר ערערי הרבה למעלה מחצי השנה שהקצבתי לי לטיול, ולא הייתי מוכנה עדיין להפסיק ולחזור הביתה. כל יום שעבר קירב אותי לסוף, והעובדה הזו נתנה יותר משמעות לכל דבר שקרה. הרגשתי איך הזמן ביבשת הזו הולך ומצטמק עד לרגע הטיסה.

קפצתי על האופנוע ויצאתי מחוץ לעיירה, בודקת את הספק המנוע. הכביש השחור נמתח צפונה לעבר וינדהם. חדרתי למעבה הקימברליס ורכבתי לכיוון הים, חולפת על פני עצי הבאובב הגדולים, דרך שדות קני הסוכר ומטעי המנגו, חוצה את הגשר מעל לסכר הגדול. הערב ירד. האופנוע נהם ונסע מהר. עברתי בערך 50 קילומטרים כשהחלטתי לחזור.

סיבוב פרסה. החשיכה השתלטה על העולם שמסביב. האופנוע רץ במהירות על הכביש, שפלט את חום היום שאצר בתוכו. החושך היה מוחלט. הישרתי מבט קדימה, בודקת שאין קנגרו לפני הגלגלים. הירח עדיין לא עלה, והייתי מרוחקת 20 קילומטרים מקנברה. הגברתי את מהירות הרכיבה, מרוצה מתיפקוד המנוע. מה זה? צללית שחורה על הכביש. האופנוע התחמק ממפגש קטלני. אבוריג'יני שחור נטמע בחשיכה, חוצה את הכביש, אדיש לחלוטין לעובדה שכמעט נדרס הרגע. הדמות התעלמה ממני, והמשיכה בדרכה. עצרתי בצד בחריקה נוראית, נותנת ללב להירגע.

"היי", צעקתי לעברו, רועדת כולי מכעס ומפחד, הוא לא סובב את הראש. ירדתי מהאופנוע וברגליים רועדות ניגשתי אליו. "היי, לא שמת לב איך כמעט גרמת

לתאונה. לא ראית את האופנוע מתקרב? לא שמעת אותי?" הוא המשיך להתעלם, מסומם לחלוטין, אולי שיכור. חזרתי לאופנוע והמשכתי בנסיעה זהירה, מתחמקת מעוד כמה צלליות שחורות שהתמזגו בחשיכה וחצו את הכביש כמו בטקס מסתורי מוזר, אדישות לכלי הרכב, בעולם משלהן.

הגעתי לעיירה נטולת כוחות, הלב עדיין פועם ומשתולל.

"האופנוע חיה עם המחט החדשה, אה?" ג'ין קיבל את פני, זורק לי פחית בירה קרה.

"כן", פלטתי והתיישבתי בצד, רחוקה מכולם. נתתי לאדרנלין להישטף ממני עם הבירה הקרה.

באותו ערב, החליטו פקה וחבריו שגם הם יעזבו את קנברה, במטרה למצוא עבודה לאורך החוף המערבי. בקבנו שנעשה את קטע הכביש הצר בן 1,200 הקילומטרים ביחד. מקנברה לברום. חוצים את הקימברליס, כשבדרך אין שום עיירה מלבד כמה פונדקים במרחק מאות ק"מ אחד מהשני.

בבוקר היום שבו עזבנו את העיירה, ניגשתי אל סניף הדואר לראות אם הגיעה אלי החבילה שנשלחה מישראל לבריסבן, ומשם על ידי דני לקנברה כבר לפני למעלה משבועיים.

"מצטערת, אין כלום עבורך. לוקח לדואר 14 ימי עבודה להגיע מבריסבן לכאן על גבי משאיות. עם סופי השבוע, זה יכול להגיע לשלושה שבועות".

מכתב למדינה אחרת מגיע תוך שלושה עד עשרה ימים, אבל בתוך היבשת משתמשים במשאיות ולא במטוסים. החבילה תצטרך לעקוב אחרי לפרת, העיר הגדולה הבאה אליה התכוונתי להגיע בעוד מספר שבועות.

את שעת היציאה קבענו לחמש אחר הצהריים, אחרי החום הגדול של היום, במטרה לנהוג כל הלילה. את הציוד שמתי בקומבי של פקה וסיכמנו, שכל עד יש אור יום ארכב ראשונה, וברדת החשיכה הם ינהגו לפני, מאירים ומפנים את הדרך מקנגרו, בקר ונחשים.

ארזתי את הציוד. ברובו ניכרו עקבות הדרך. הבגדים היו מקומטים ואריזות נמעכו, רוכסן תיק כלי הרחצה נקרע, וגם חלק מהתפרים של התרמיל הגדול החלו נפרמים. עשיתי לי רשימה קטנה של ציוד הכרחי, ושבעים עד בחילה מהחום ומהמקום תידלקנו ויצאנו לדרך ארוכה.

בשעת היציאה עדיין היה אור יום והיה חם מאד. התרחקתי מהם ונכנסתי למעבה הקימברליס בכביש שהתפתל בין ההרים, נהנית מהרכיבה, מתענגת לקראת מה שמצפה לי. משמאל לדרך התנשאו הרים בגוון אדום חלודה, מצבורי ברזל כמעט טהור. קהילת כורים קטנה התגוררה למרגלות המיכרה. אחרי

שהברזל ייכרה, הוא יישלח ליפן, ויחזור לאוסטרליה בתור מוצר מוגמר ויקר. באזור, ידעתי, יש גם מיכרות של זרחן, זהב, אורניום ויהלומים. הרבה אנשים מגיעים לכאן כדי להרוויח סכומים גדולים, ואכן הם מרוויחים. רובם יבזבזו את הסכומים האלה בימי החופש שלהם. השמש ירדה, וגוון הרי החלודה העמיק. הצללים התארכו. עמדתי על הרגליות, מתמכרת לרוח שחדרה לקסדה, פותחת כמה כפתורים בחולצה וסוחטת את מצערת הגז. האופנוע, בלי כל הציוד שעליו ועם הקרבורטור המשופץ, הגיב מיד וזינק קדימה. איזה יופי.

ושוב המחשבות גולשות. רק אני, האופנוע והדרך הארוכה, המתמשכת. כמו על הרבה כבישים אחרים באזורים הרחוקים מערי החוף הגדולות, רוב כלי הרכב שבאו מולי היו משאיות ורכבי 4x4. קנגורו אדומים וגדולים התנומנמו משולי הדרך כששמעו את האופנוע מתקרב, כפותיהם כפופות ואפם מרחרח כשהתקרבתי, קיפצו גמישים הלאה.

זרמתי נינוחה, עושה תרגילי מתיחה תוך כדי נסיעה. שולחת רגליים קדימה ולצדדים, מסובבת את הראש, השכמות והכתפיים, נעמדת ומתיישבת. ממריעה את זרם הדם, שולחת קצת דם חדש למוח.

החושך השתרר והאטתי. הקומבי עקף אותי והאיר את הדרך. יש משהו ברגיעות הליליות. התנועה דלילה והחושך מייפה הכל ומחדד את החושים.

עצרנו לתדלק ליד אוטובוס תיירים בתחנת דלק ישנה ונוטה ליפול. האלס קריק בנות יענה מתוסכלות הסתובבו בינינו, והאנשים חייכו כשראו מין חבורה שכמונו. בחורה על אופנוע שטח ושלושה בחורים בלונדינים צבעוניים, שנפלטו מהקומבי המקושקש. קרמה קפצה, שמחה לצאת מהקופסה ולפרק לחצים שהצטברו בדרך. המתדלק הקשיש חקר אותנו מהיכן אנו מגיעים ולאן מועדות פנינו.

"אתם בורחים בזמן, מייטס. עוד מעט והרטובה תיכנס", מתכוון לעונה הגשומה. "ראז אנחנו עלולים למצוא את עצמנו תקועים כאן בעקבות שטפונות והצפות אין יוצא ואין נכנס למקום הארור הזה במשך שבועות".

"רמה אתם עושים כל הזמן?"

"משתכרים בדרך כלל", צחק. "ואם אספקת הבירה תיגמר, אני בטוח שגם ההצפות והסולטיס לא יעצרו כמה בלוקס טיפשים". הוא לקח כסף עבור הדלק והמשיך: "תבינו, זה לא פשוט לחיות כמה שבועות בקומה השניה עם כולם, כולל התרנגולות הכלבים ובנות היענה. אפשר להשתגע כמו כלום".

"אני מקווה שתישארו יבשים", אמר ג'ין, "בכל אופן; יבשים כלפי חוץ".

המבורגר ואייס קפה, והלאה לדרך.

מחזה שכיח בכבישי אוסטרליה

תפסקה בפונדק בחוף המזרחי

52 מעלות בצל האופנוע

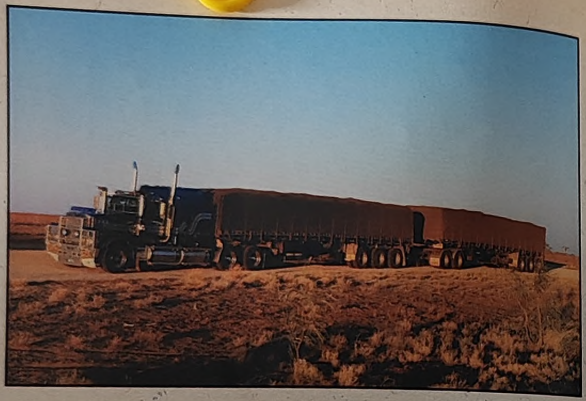

רכבת הכביש של ברד

קרוקודיל דנדי מקומי מפרסם בירה

מקס הלוחם

52 מעלות בצל האופנוע

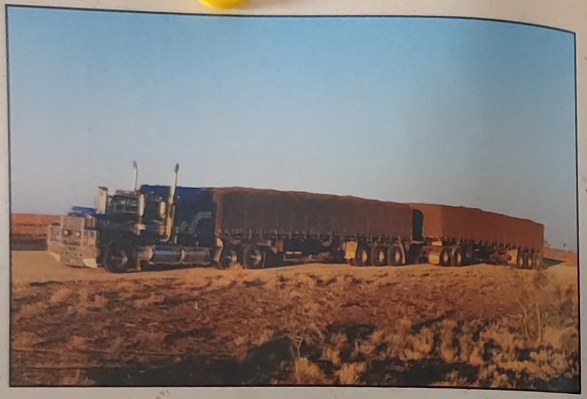

רכבת הכביש של ברד

קרוקודייל דנדי מקומי מפרסם בירה

מקס הלוחם

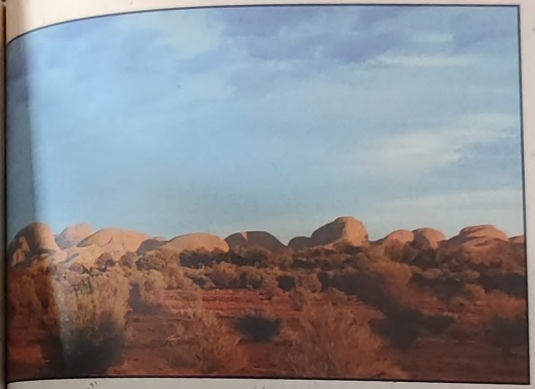

כיפות האולגה במרכז האדום

מקס והקומבי של פקה בדרך לברום

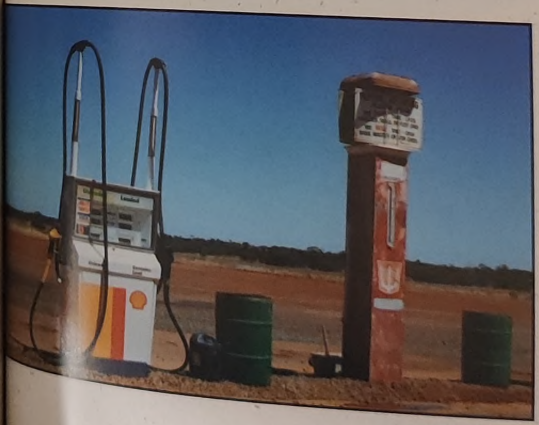

תחנת דלק בשממה

"זהירות. תנינים שורצים במים אלו"

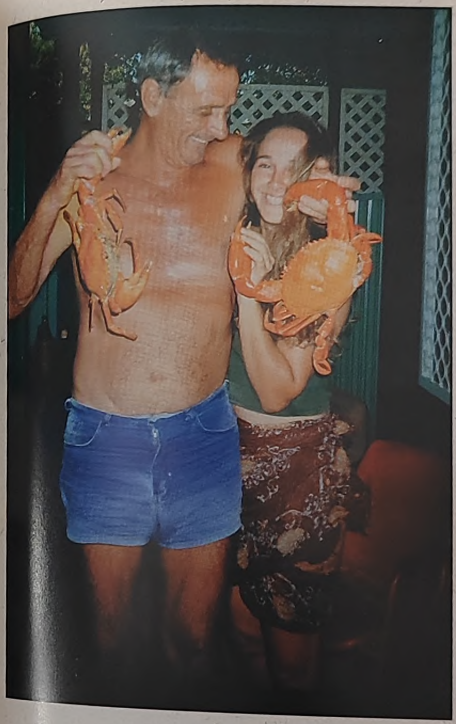

בוב והסרטנים אחרי יום דייג

תוהה מאיפה משתין הדג על סיפון פטרישיה 2

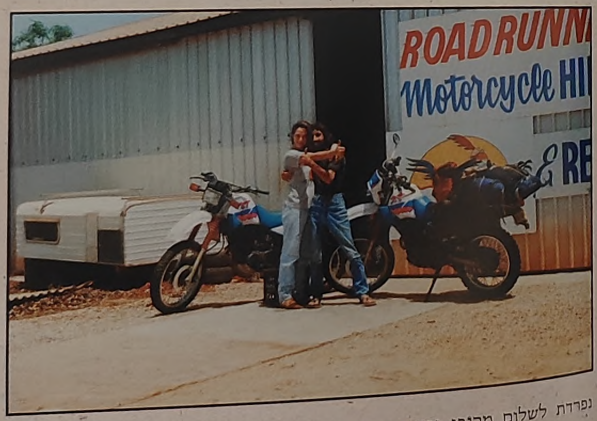

נפרדת לשלום מרובו וברום

עוד 800 ק"מ. הבנים נסעו לפני והאירו את הדרך, מבריחים את החיות שעל הכביש. רכבתי מאחוריהם, קרובה-רחוקה. בנסיון להפיג את מונוטוניות הרכיבה, החלטתי לשיר. הווקמן נעלם בשדה המלונים בקנברה. גיליתי שבלי ליווי של מוזיקה, אני פשוט לא יודעת שום שיר בעל פה. התחלתי להמציא מילים מטורפות ללחנים מזוייפים לחלוטין.

קנגרו שחצו את הכביש בקפיצות גדולות עצרו לרגע, הסתנוורו מפנסי הרכב וקפאו על מקומם. לפתע הכביש נהפך לשביל חצץ, והקומבי שלפני הותיר אותי בענן אבק, שכשאני לא רואה כלום. הגברתי מהירות והתחמקתי מגל האבק, נצמדת לצד הרכב. נסענו כמה קילומטרים במקביל. ג'וש תחב לי לפה קוביות אננס טרי דרך הקסדה. הם חגגו בקומבי. המוזיקה רעשה, אוכל הושלך, קרמה השתוללה. משאית גדולה באה מולנו ונצמדנו לשוליים, מחכים שגל האבק ישקע לאט.

עם המרחק והשעות שחלפו, נכנסתי לרכיבה רגועה אל תוך הלילה. קיוויתי שלא ארדם ושלא אכנס לנירוונה מסוכנת. עשרות רעיונות קפצו לי לראש תוך כדי נהיגה. לא פעם הרגשתי צורך לעצור ולעלות אותם על הכתב והתעצלתי, משכנעת את עצמי שהם עדיין יהיו שם כשאגיע לחניה הבאה שלי, יודעת שעד אז בטח אשכח אותם.

ג'וש הוציא את פלג גופו העליון מהקומבי המצויר שהתגלגל לפני, והעיף סדין אדום וגדול שהתנופף ברוח ממש כמו בסרט האוסטרלי "פריסליה מלכת המדבר". אוטו ישן חוצה את ערבות הקימברליס כששובל ארגמן מתנופף מאחוריו בלילה חם ובהיר זרוע כוכבים. האופנוע קירטע וסימנתי להם לעצור. מילאתי את מיכל הדלק בעזרת המיכל הרזרבי ושימנתי את השרשרת.

גל סירחון היכה באף, ואיתרנו פגר גדול של קנגרו מוטל לא רחוק מאיתנו. "למה דווקא כאן בחרת להיות צמא?" שאלתי את מקס.

ג'וש התקרב לפגר ובחן אותו בעיון.

"הוא מת", הצהיר, למרות שבעניין הזה אף אחד לא התכוון להתווכח איתו. הוצאתי את המצלמה בתקווה שתפעל, אבל היא עדיין סירבה לצלם.

עוד שעתיים רכיבה. כעבור זמן מה שום דבר לא נראה לי מציאותי. המוח שלי הפסיק לעבוד, והגוף והאופנוע המשיכו לסחוב אותי הלאה. הרגשתי איך אני מתחילה להתאבן. מסוכן מדי. עצרתי והתחלתי לקפוץ כמו מטורפת, על מנת להניע את זרימת הדם אל המוח, לשלוח דם טרי אל האיברים. ג'וש שפך לי על הראש קצת מים קפואים ישר מהצידנית. בחמש לפנות בוקר נאלצנו לעצור לשעה בפתח עיירה קטנטונת עד שתחנת הדלק תיפתח. בינתיים תפסנו תנומה

הפסקת שתיה בתנור החוף המערבי

Shit happens...

בבית החולים באלבני

קצרה על אם הדרך.

יום חדש עלה והתחמם במהירות. שוב הובלתי, מפלחת את הכביש. הנסיעה בחום הזה התישה, אבל לא העזתי להוריד את המעיל והכפפות כשאני כל כך עייפה ועלולה להחליק. התרחקתי מהקומבי עד שהשתקפותו נעלמה מהמראה. תוך כדי נסיעה פתחתי את בקבוק המים ששמתי על בר הכידון ולגמתי דרך הקסדה. איזו נעימות. מים נשפכו עלי דרך הצוואר, מרטיבים את החזה ואת הבטן, שהצטננו מהרות. כמה דקות אחר כך המים כבר היו חמים מדי לשתיה והייתי צריכה שוב לעצור ולהמתין להם כדי להוציא מהצידנית שבקומבי בקבוק קר.

שוב התרחקתי, ועצרתי כשראיתי בז מת על הכביש. העמדתי את האופנוע בצד הכביש ותלשתי לו כמה נוצות להכין תופסי חלומות. קשרתי הכל והמשכתי עוד לפני שהבנים הגיעו, רוכבת בים השממה, לא מהרהרת בשום דבר מיוחד. הגעתי לצומת טי. 40 ק"מ לדרבי או 240 לברום, היעד שלנו. עברנו דרך דרבי, שעל אחד ממפרצי קינג, וביקרנו בעץ האסירים, באובב ענק, זקן יותר מתרח וגדול יותר מהחור שבאוזון. גזע ענק, חלול ומסורג ששימש בעבר הרחוק מיתקן כליאה לאסירים. הוצאנו מצלמות וחשפנו שיניים.

עוד שלוש שעות נסיעה אחרונות לברום, עיר נמל ישנה, קטנה ומאובקת. תמה נסיעה ארוכה ומתישה.

קפיצת דרך ענקית בת 1,200 ק"מ.

סני ארגזי בירה תמורת נידע

הקומבי והאופנוע עלו על המזח הרחב הארוך והתיישבנו בקצהו ברגליים יחפות, מסתכלים למטה לעומק המים הטורקיזיים השקופים, אל הדגים. דייגים רגועים ישבו עם פחיות בירה, כובעי בוקרים מסתירים את פניהם. הגיע הזמן להיפרד.

"תסתדרי לבד?" שאל פקה וצחק מיד, "איזו שאלה, הרי לבד את בטח מסתדרת יותר טוב. לא מעשנת סמים וחרא אחר". הוא חיבק אותי בחום. "תבואי לראות את התינוקת שלי", חייך בגאווה מהולה בקצת חשש. עוד לא בן 22, וכל נערות החוף שפגש במסע סביב אוסטרליה גרמו לו להרהר שאולי עשה שטות, אולי היה צריך לחכות.

ברום. חוף ים קסום, חול לבן, צדפים, בריזה, מים שקופים שהולכים ונהפכים לתכלת-ירוק עמוק באופק. סלעים משוננים בגוונים של חום אדום.

הקמתי אוהל מול הים בפארק קרוואנים על החוף, לא רחוק ממרכז העיירה, מתחת לעצי הדקל. סוף סוף הלכתי לישון, אחרי רכיבה בת 1,200 קילומטרים רצופים בלי שינה.

התעוררתי ביום ראשון בבוקר אחרי שינה כבדה, ולקח לי כמה שניות להבין שאני באמת בברום. הפארק היה ריק מאנשים. סוף עונת התיירות. העונה הנשומה עמדה בפתח.

יצאתי מהאוהל והלכתי לעשות אמבטיה בים. בית קפה קטן עמד צמוד לגדר הפארק. מרפסת בית הקפה השקיפה על מפרץ קטן שהיה תחום בסלעים אדומים. השפל חשף את המנגרובים. עצי קוקוס הצלו על החוף. מולי צפה סירת קטה-מראן עם בידונים ירוקים, סיפון עץ ומפרש כתום מגולגל. באופק הרחוק דולפינים קפצו במים.

חתרתי במים החמימים, מתמכרת לשמש. הגוף אסף כוח אחרי המאמץ שבריבה הארוכה. התגעגעתי לים בחודשים שבהם הייתי במרכז היבשת. למרחב המימי האינסופי, לתחושת הציפה וחוסר המשקל. השמש ליטפה גוף שהרבה זמן לא נחשף לקרניים. לידי שחתה אשה. בוו. מטיילת כבר תשע שנים עם ג'ין בעלה באוטובוס כתום. הם הקיפו כבר כמה פעמים את אוסטרליה, ומדי שנתיים הם חוזרים לפרת לחג המולד.

כששמעה שאני מישראל, החלה לשאול שאלות והפגינה בקיאות בפוליטיקה ובהיסטוריה.

"אולי תצטרפי אלינו לכוס תה באוטובוס? ג'ין ישמח לפגוש אותך".

יצאנו לעבר האוטובוס שבחניון מול החוף. ג'ין ישב במכנסי בוקסר וקרא עיתון, משקפיים שמוטים על אפו.

"הי, ג'ין. תכיר, זו גלי".

ג'ין המהם מאחורי עיתונו.

"היא מישראל ומטיילת לבד ברחבי אוסטרליה כבר כמה חודשים על גבי אופנוע. היית מאמין?" ג'ין הרים את האף מהעיתון.

"באמת? איפה היית עד היום?" בצעירותו היה נהג מירוצי אופנועים ואחר כך מכונאי. בוו אחות במקצועה.

בחנתי את הוון. היה בו הכל. מסודר בחסכנות וביעילות על שטח קטן. יום אחד מתעוררים כשהים נשקף מבעד לחלון, וביום אחר נוף מדברי מציץ פנימה. מליסה, בחורה חייכנית מפרת, הצטרפה אלינו אחרי התה. היא הציעה לקחת אותי לחוף קייבל. "נוכל להספיק לרדת עם האוטו לחוף הים. הגאות היום מאוחרת".

"יש כזה הפרש?"

היא הביטה בי וחייכה. "ההפרש בין הגאות לשפל מגיע בברום לעשרה מטרים במקום שהגולשים תפסו גלים בבוקר, אנשים שוכבים עכשיו להשתזף. הגישה אל החוף ניתנת גם עם רכבי 4x2 ואפשר לנהוג מאות ק"מ צפונה על החוף השומם הפתוח. תמיד יש מקרים של אנשים שנתקעים עם הרכב בזמן הגאות, שבבת אחת קופצת על החוף".

בשעות אחר הצהריים ירדנו עם הרכב לחוף הים ונסענו צפונה מכולם. הכימיה שנוצרה עם הבחורה המתוקה הזו היתה נפלאה. שיחקנו בחול, בנינו ארמונות נטיפים, שחינו והתפלפנו על החיים, על בחורים ועל מסעות.

"למה בעצם את לא מטיילת עם בחור, עם חבר?" מעניין אם שואלים גם את כל הבחורים שמטיילים לבד את אותה שאלה כל כך הרבה פעמים כמו ששואלו

אותי במהלך המסע.

"אולי כי לא מצאתי את האדם הנכון שאוהב לעשות את אותם דברים כמוני, באותו מינון. אולי אני פשוט אוהבת יותר מדי את החופש, את הסוליסטיות".

"לא חסר לך רומן ארוך וטוב כדי לחלק איתו את החוויות?"

בהיתי לרגע בים. "כן, אולי לפעמים עברתי רגעים שהייתי רוצה שיהיה לידי מישהו שיחווה את אותה חוויה באותה העוצמה. אבל", הרמתי את העיניים, "יום אחד בטח מישהו יכבוש אותי ונרכב בלי קסדות אל השקיעה בקיטש הכי גדול בעולם". טראח! בעטתי והשפרצתי עליה מים ורצנו פנימה לשחות.

"את יודעת, אני לפעמים חושבת איך הטיול באמת היה נראה עם שותף למסע. לאו דווקא בן זוג. אפילו חברה טובה. מעניין אם הייתי מתמודדת עם מצבים מסוימים ביתר קלות או אולי דווקא מפני שהיה מישהו שני באזור, הלחץ היה גדול יותר והיינו מגלים חוסר סבלנות אחד כלפי השני ומתווכחים. לא נראה לי שקל לעמוד במבחן של מתח בלתי פוסק בסיטואציות קשות. כנראה זה תלוי בחבר למסע, אם הוא טיפוס עקשן, מתפשר או רגיש, ובי, כמובן, שכרגע האינדבידיאליות והרצון לעצמאות בוערים בי".

מליסה בהתה. היא איתי? עדיף לעלות את המחשבות האלה על הכתב ולשגר אותן למישהי בארץ שאני יודעת שתבין ותגיב. מישהי שגם תוהה מתי יופיע זה שיפיל אותנו מהרגליים ויעמוד במבחן הזמן.

עופי: "האם את חושבת שאת פוגשת את כל האנשים הללו, באה איתם ביחסים קרובים, אישיים משום שאת מטיילת לבד? את לא חושבת שאם היית מטיילת עם מישהו הייתם קצת יותר מסוגרים בעצמכם והיית מפסידה מההתערות בנוף האנושי? צריך אומץ לטייל לבד, אז כל עוד את מסתדרת עם זה, תמשיכי. ימי המועקות שהולכים לישון מוקדם הם חלק מהעיסקה, מה גם שבזוג אפשר להיות מאד בודדים, רק שאז זה הרבה יותר גרוע, לאז' בואי נעשה הסכם, כשתחליטי שנמאס לך לטייל לבד, תודיעי לי, ואני אגיע. בסדר?"

כשהגאות החלה עולה, יצאנו מהחוף. מעל החוף היתה מדשאה יפה, ומתחת לעצי הדקל ישבו כמה היפים. התיישבנו לא הרחק מהם ופתחנו בקבוק יין אדום. "לחיים", "לחיינו".

"שלום, אולי את רוצה לצבוע את הדבר הכחול המשעמם הזה?"

פנינו אחורה. מאחורינו עמד בחור מזוקן עם שיער ארוך וסורנג קשור לחלציו. "נעים מאד. אני ילד פרחים", אמר ונשק את ידינו באבירות. "את נראית בחורה מלאת חיים, ולא מתאים לך להנוג באוטו כזה משעמם".

"כן, חשבתי לצייר אולי פרחים צבעוניים על כולו", אמרה מליסה.

"לא", הוא נזעק, "יש לי רעיון בשבילך. יש לי כאן חבר מאד מוכשר, מיק, שמטייל ברחבי הישבת ומתפרנס מאמנות. הוא מצייר על כל דבר".

ילד הפרחים, שהזכיר לי יותר את דמות ישו הצלוב מאשר דמות מהסיקסטיז, דחף לנו לידיים אלבומי תמונות עם עבודות מרשימות של ציורי טבע ונוף אוסטרליים שצוירו על כלי רכב, קירות, בריכות, קסדות, גופות נשים ובגדים. קו אחיד של עצי אקליפטוס, שמים, ציפורים דורסות, סלעים בגוונים האוסטרליים, צהוב, ירוק, אדום וכחול.

הוא משך אותנו בידיים לעבר קבוצת ההיפים שישבה על הדשא ליד ג'יפ מדגם טויוטה. למרגלות הג'יפ ישב מיק, עסוק בקווים אחרונים של ציור אימים על פח הרכב. ציור של יער גשם קודר.

מיק, שלרגע קצרצר פנה ונעץ בנו מבט נוקב, היה גבר גבוה כבן 40, בעל גוף שזוף ואתלטי. פנים חזקות עם עצמות לחיים גבוהות, אף ישר, שפם בלונדיני ועיניים שנראה היה כאילו הן יורות קרני לייזר ירוקות. את היצירה המפוארת הזו כיסו סורנג קטן על החלציים ובנדנה אדומה על הפדחת.

הוא שקד על הציור בתנועות חסכניות, מדויקות, מודד את העבודה במבט מאיים.

אחד, שניים, שלושה קווים, והנה בז דואה מעל הכל. זהו, הציור הסתיים, ומיק התיישב על הדשא כשסטיב ממהר ומגיש לו סיגריה.

ילד פרחים הציג אותנו.

"אז את רוצה ציור על האוטו? טוב הוא באמת משעמם", קבע וכבר התרומם.

"רגע, רגע, אני בכלל לא יודעת. רק עכשיו שמעתי על הרעיון. אני צריכה כמה ימים לחשוב על זה. אני בכלל רוצה פרחים", נבהלה מליסה.

"מה פתאום פרחים? את צריכה משהו מיוחד. אל תדאגי, נמצא משהו".

"היי, זה רק ציור קטן, תרגעי ילדונת, תסמכי על מיק", סינן סטיב החנקתי צחוק. הם הזכירו לי את שמשון ויובב, השועל והחתול המעוכים של פינוקיו. סטיב, בחור שעיר ושמנמן עם זיפי זקן ופרצוף מאד חתולי ומדושן, הזיע בין ענני העשן שהפריח מהג'וינט שהחזיק ביד.

"מליסה, אל תדאגי, אם הציור יהיה מכוער, אני אצייר לך פיה גדולה", הבטחתי לה והיא נרגעה קצת.

אחרי שעה מליסה וילד פרחים נשבעו אהבת עולם אחד לשני, ועל דלת הרכב התנוססו ציור נוראי של עוף דורס עומד על עץ שרוף ומעלה עשן בתוך שרידים של יער אחרי שריפה. מזל שהאהבה מעוורת ומליסה לא ראתה את הזוועה שעיטרה את דלת האוטו. מיק סיכם איתה, שבמקום כסף היא תביא

לכולם סנדוויצ'ים.

בחמש וחצי זרחה השמש, ואני במים. שיא הגאות באוקיינוס ההודי. מי אמבטיה חמימים בטמפרטורת הגוף. שחיתי דקות ארוכות, מקיפה את הקטה-מראן שאתמול בערב עמדה באותה נקודה על החול הרטוב, ואילו עכשיו, בשעת הגאות, ריחפה במים מעל לעומק של חמישה מטרים. איפה כל הכרישים, נחשי הים והמדוזות הארסיות שהזהירו אותי מפניהם? צפתי לי על פני המים. ואולי יש כריש מתחתי בדיוק עכשיו, ואני כאן לבד במים? המחשבה צימררה אותי פתאום, וחתרתי מהר בחזרה לחוף, מדמיינת איך הביס ננעץ לי ברגל, או איך זרוע תמנון ענק נכרכת סביב מותני ומושכת אותי למעמקי הים.

התיישבתי על החול וצפיתי בשמש עולה.

אחד הדברים שמצאו חן בעיני היה, שתפסתי את עצמי מחייכת סתם כך בלי סיבה בתדירות שהלכה וגברה.

"יובכן, אני רואה שאת ציפור בוקר". ג'ון ובוו.

"בוקר טוב ילדים".

"בואי, הקפה מוכן".

קפצתי מחייכת, "אתם ממש כמו אבא ואמא".

"מה באמת אמא שלך חושבת על זה שהבת הקטנה שלה מטיילת ככה לבד על שני גלגלים?"

"טוב, היא עדיין לא יודעת הכל. בסך הכל אין לה ברירה, ילדים לא בוחרים. אני מנחמת אותה שהטיול הזה פשוט מושלם, התגשמות חלום. האופנוע הוא תמצית החופש. המסע הוא כמו בניית פאזל ענק. לפעמים נתקלים בקשיים ולוקח זמן למצוא את החתיכה הנכונה, אבל בסוף, איכשהו, הכל מסתדר והחתיכות משתבצות לאט לאט, יוצרות תמונה מושלמת. זה מין מסע דמיוני, אבל עדיין אמיתי, עם רוע וסכנות, אבל אני לומדת להסתכל גם על הרע בחיוב, וזה עוזר לי המון במצבים שהיו מתסכלים ומרפים את ידי פעם. אני מרגישה ממש כמו עליסה בארץ הפלאות".

"טוב לשמוע שאת נהנית בארץ שלנו, עליסה. קחי את הזמן כל עוד יש לך ממנו. אני חושבת שמחר אתחיל להתקדם לאורך החוף המערבי. אני רוצה להגיע למלבורן לחג המולד. זאת אומרת, שיש לי חודשיים לטייל במערב ובדרום. אולי באמת נשב אחר כך עם המפות ותוכלו להראות לי כמה מקומות מעניינים?"

"בשמחה. יש לנו הצעה בשבילך. מחרתיים אנחנו מתכוונים לרדת בעצמנו דרומה לפרת. לא נרד בבת אחת, ויש לנו תוכנית לעצור בכל מיני פינות חמד שאנחנו

מכירים מהשנים הקודמות ולישון, כמובן, רק בשטח. את מוזמנת להצטרף אלינו. תוכלי לשים את הציוד שלך באוטובוס ולהדרים איתנו. מתי שתרצי, תוכלי לחתוך ולהמשיך לבד".

אולי באמת עדיף שנטייל יחד אם הם מכירים את החוף המערבי מצוין. נוכל לישון ביחד בבוש, לראות מקומות שלא אראה בלעדיהם. גם החברה שלהם מאד נעמה לי. הציוד יהיה אצלם באוטו, ואני אוכל לשוטט עם מקס בשטח מאוחר יותר מליסה הגיעה זורחת, כשחיוך מטופש מרוח לה על הפנים. "היא מאוהבת", הסברתי לבוז, שחשבה שהיא חולה. ילד פרחים שהריח אותה, הגיח גם הוא משומקום, ואחריו סטיב ומיק. כולם התיישבו בצל האוטובוס הכתום. מיק הראה לבוז את אלבומי התמונות של העבודות שלו, מנסה לשכנע אותה שכתום זה משעמם, והיא הראתה לו את עבודות הריקמה שלה, מנסה להסביר לו שישכח מלגעת לרעה באוטובוס שלהם. מאוחר יותר הצטרף עוד בחור מזוקן עם בנדנה אדומה קשורה למצחו. היפי.

היום עבר ארוך ומתמשך ברביצה על המדשאה מול הים.

בסוף היום הודעתי לבוז שאמתין להם עוד יום אחד, ומחרתיים נרד יחדיו דרומה.

בערב ישבתי בפתח האוהל. סקרתי את מקס וחשבתי אם יש משהו שעלי להכין לפני הירידה לאורך החוף המערבי. יש מעט מאוד ישובים לאורך הדרך, ואם יקרה משהו בנקודות מסוימות, אצטרך לגמוא אלפי קלומטרים לפני שאגיע לנקודת ישוב, שלא לדבר על בית חולים או מוסך.

האופנוע היה במצב מצוין. כמעט 24 אלף קילומטרים עברתי בכבישי אוסטרליה. הרגשתי שובע, ולפעמים אפילו "חטאתי" במחשבות על השתקעות קבע, לא ברמה של בחירת מקום. קייפ יורק, קרוואן במכתש רמון או בקתה בחוף הזהב. המקום לא היה משמעותי, אלא עצם הפוש מחיי הנדודים. מקום קבוע משל עצמי, שבו אוכל להתאושש מתשעת חודשי הנדודים. להתפנות לכתיבה ולציור ואולי אפילו לתכנן את המסע הבא.

נעלתי את האופנוע מתחת לעץ צמוד לאוהל, כשסטיב הופיע והזמין אותי להצטרף אליהם לברביקיו בקצה הפארק. ביליתי ערב נעים בחברתם של הטיפוסים הצבעוניים. המשכנו לדבר עד השעות הקטנות של הלילה, ובשעה שתיים וחצי לפנות בוקר נפרדתי מהם.

"אל תלכי לישון. תישארי ונלך כולנו להתרחץ בים. יש לי חבר שלו שייכת הקאטה-מארן, ואפשר אפילו לעשות הפלגה לילית".

"לא, תודה. אני עייפה. מחר אקום רעננה וניפגש".

נכנסת גולם ויוצאת פרפר, חשבתי כשהשתחלתי לשק השינה. לילה טוב, מקס. נרדמתי עם חיוך על הפנים.

אחרי שלוש שעות שינה קמתי עם השמש. התגלגלתי מקופלת ואפופת קורי שינה משק השינה. נעמדתי מחוץ לאוהל והתמתחתי כמה שאפשר על קצות האצבעות. הרגשתי איך כל שריר וגיד נמתחו והשתחררו. פרשתי כנפיים. לו יכולתי לעוף, לדאות ולראות הכל מלמעלה, לקפוץ בתוך ענני הצמר גפן, לשתות את הגשם כשהוא עדיין באוויר ולבקר את אלוהים. צחקתי מהמחשבות שלי והסתובבתי. אה, מה זאת אומרת? משהו לא בסדר. אני בטוחה שהשארתי כאן את האופנוע. אולי שכחתי אותו מחוץ לפארק? לא יכול להיות. אולי מישהו מהחבר'ה צוחק עכשיו מאחורי העץ?

הרגשתי את הדם אוזל מהפנים. רצתי לאוטובוס של סטיב ומיק והערתי אותם.

"חבר'ה, ראיתם אולי את האופנוע שלי. את מקס?"

סטיב קם והתמתח מבולבל. לקח לו כמה שניות עד שקלט את השאלה.

"מה זאת אומרת? הוא לא ליד האוהל שלך? כשהלכתי לשחות בסביבות שלוש בלילה הוא היה שם".

לאט לאט עוד כמה חבר'ה קמו, וכולם התפרשו באזור הפארק לחפש אחרי האופנוע. עמדתי מבולבלת לגמרי. מה קורה? מה אני עושה עכשיו? איך אפשר לגנוב לי את האופנוע? אני לא מקומי שהטרגדיה עבורו לא תהיה גדולה כמו לבחורה שמטיילת כבר כמה חודשים באוסטרליה. ואני לבד. זה פשוט לא מתקבל על הדעת. בטח יש כאן טעות ואני סתם נבהלת. ורק עכשיו שילמתי מאה דולר על מחט חדשה. רכבתי את כל הדרך הנוראית, החמה, הארוכה מקנברה לתוך הלילה רק כדי שיגנבו לי כאן את האופנוע? לא יכול להיות. ישנתי רק שלוש שעות, ופשוט שברו את המעול ודחפו אותו. מה קורה?

אחרי שכולם חזרו, חיפשתי סימני צמיגים על החול וגיליתי שדחפו את האופנוע דרך מרפסת בית הקפה שצמוד לפארק. ליד המרפסת מצאתי את חבילת נוצות הבז שהיתה קשורה לסבל האופנוע.

קפצנו לג'יפ של מיק. גם הג'יפ שלו נראה, כמובן, כמו כרטיס ביקור לעבודות שלו. כולו מעוטר בציור ערבה אוסטרלית שחונה.

במשך כשעה שוטטנו באזור, ללא תוצאות.

השעה היתה כבר שש וחצי בבוקר, ונסעתי עם מיק וסטיב למאפיה. זה היה המקום היחיד בעיירה שאפשר היה בשעות האלה לקבל בו קפה ומשהו לאכול. לגמתי קצת קפה קר, ולאט לאט חילחלה בי הידיעה שזהו: האופנוע נגנב, ואני נותרתי חסרת כל, תלויה באמצע החלום שהתנפץ.

מצאתי עצמי כוססת ציפורניים עד כאב ודם וחולמת בהקיץ. איבדתי כבר טבעת שמלווה אותי שנים ואת צמיד הזהב שאמא קנתה לי ליום ההולדת חודשיים קודם לכן. הווקמן נעלם והמצלמה מקולקלת. שברתי שתי אצבעות ברגל, ועכשיו ננגב האופנוע. מישהו מנסה להגיד לי משהו?

מיק שם על השולחן סנדוויצ'ים, עוגיות, עוגיות ולחם טרי. לא הייתי מסוגלת להכניס כלום לפה. חיטטתי בארנק. נייר מוזהב נפל לי ליד, ובודהה שמנמן חייך אלי. אותו בודהה שקיבלתי חודשיים קודם לכן מההודית במרכז הבודהיסטי בין עגיל המזל משנון וצדף המזל מניו זילנד, מצאתי ספר תהלים קטנטן שקיבלתי מיעל בערב הטיסה. למה כל הקמעות האלה לא עוזרים? דפדפתי בספר התהלים קוראת פסוקים, שירי הלל לנאווה שבנערות ושירי שבח לאל. מילים תנ"כיות יפות.

מול המאפיה עמד טלפון ציבורי, ובאימפולסיביות קמתי והתקשרתי לאילן, לשאוב עידוד.

"אילן, גנבו לי את האופנוע לפני כמה שעות, ואני מוצאת את עצמי קוראת בספר תהלים".

"עד כאן, גלי. יש גבול".

"אל תספר לאף אחד בינתיים, ואני אעדכן אותך בעוד כמה ימים או כשיהיו לי חדשות".

"תחזיקי מעמד ואל תשכחי שאחרי הכל, את עדיין באוסטרליה וזה רק כסף". באספקט מסוים הוא צדק, וזה רק כסף, אבל זה היה מעבר לזה. זה חלום שהתנפץ. עצמתי עיניים ושיננתי בלב: להיות חזקים, להיות אופטימיים, יכול להיות הרבה יותר רע, להחזיק אצבעות ולא לשבת בחיבוק ידיים. צריך לעשות משהו.

התאוששתי קצת, ותקווה התחילה לחלחל דרך היאוש.

"או קיי, מייטס. אני צריכה להיות מעשית וללכת למשטרה, לפזר מודעות בעיירה, לחפש בבוש".

חציתי את הכביש לעבר משטרת ברום, שרק פקחה את עיניה. שוטרת חמוצה עמדה מאחורי הדלפק.

"בוקר טוב. רציתי לדווח על אופנוע שנגנב הלילה מפארק הקרוואנים".

"היי, ג'ו. יש עוד מקרה גניבת אופנוע", צעקה באדישות לעבר בחור שעמד בחדר האחורי. גבר שמן ומשופם, לבוש מדים, התגלגל לעברנו.

"כן, מייט. את קורבן מספר 11. בסוף השבוע הזה היו הרבה מקרי פריצה וגניבת רכבים. יש לנו חשודים. ילדים אבוריג'ינים משועממים. הם בטח ירכבו בבוש

עד שייגמר להם הדלק, ואז יזרקו אותו. זה מה שהם בדרך כלל עושים עם הרכבים. נוסיף את תיאור האופנוע לרשימה ונחפש אחריו. רק קחי בחשבון, שהבוש אינסופי באזור הזה, ותקווי שהם לא ישרפו את האופנוע כשיסיימו לרכב עליו".

מסרתי את פרטי האופנוע ויצאתי מהתחנה קצת מוטרדת ממה ששמעתי. ברדיוס העצום בין ברום לעיירות האחרות יש אינספור מקומות שהאופנוע יכול להימצא בהם. מכאן צפונה זה הקימברליס שלא נגמרים, דרומה זה 700 קילומטרים לפורט הדלנד עם כלום באמצע, ומזרחה, 1,200 ק"מ לקנברה. ביניהם אין כלום. ערבות, מדבר, שיחים, יערות, דיונות.

ואולי הגנבים כבר העמיסו אותו על רכב והבריחו אותו מחוץ לברום? ואולי הוא שרוף? ואולי הוא שוכב פצוע באיזה מקום?

הרגשתי חוסר אונים מעצם המחשבה שמישהו בלי רשותי נגע לי באופנוע, התניע אותו, רכב עליו.

יצאתי עם מיק וסטיב לחפש בעיירה. אם מישהו שמע או יודע משהו. כמה אנשים נידבו מידע על מקומות שנמצאים בהם כלי רכב, ויצאנו לחפש. נסענו בדרכי עפר, על חולות חוף הים ובין צמחיית הבוש. ישבתי על גג הג'יפ לתצפית טובה יותר. מליסה, היפי וילד פרחים הצטרפו לחיפושים, שהסתיימו ללא סימן או זכר לאופנוע.

אחרי שחיפשנו כמה שעות, חזרנו למקום הפשע. האוהל עמד, חסר את נוף האופנוע. הקסדה נראתה פתאום כל כך מגוחכת ומיותרת. המעיל והכפפות מיותמים. שלפתי מהתיק תצלום של האופנוע וניסחתי מודעה, אותה הכנתי במספר עותקים שפיזרתי בכל העיירה. "פרס כספי גדול מובטח". ולפי עצתם של כמה אוזיס הוספתי בכתב יד למטה, "או שני ארגזי בירה".

בהמשך היום הלכתי למוסך ולחנות האופנועים שבעיר, ושם השתתפו בצערי והבטיחו לעזור. "כדאי שתיגשי לחנות השכרת האופנועים של רובו", הציע אחד המכונאים.

נכנסתי עם סטיב לחנות של רובו. מין מחסן גדול ומוזנח. פילסנו דרך בחלל החשוך. קרני שמש בודדות התגנבו פנימה וקווי האור האירו גרגרי אבק שריחפו באוויר.

"יש כאן מישהו?" שאלתי את החלל, והחלל ענה בחזרה: "כן, מייט. אני כאן". יד רזה שחורה התרוממה מבעד לחלון שבחדר קטן בקצה המחסן. ניגשתי לחדרון וגיליתי שגם שאר בעל היד שחור ורזה. שיער ארוך ופרוע עיטר פנים קטנות שהעלו עשן.

ניגשתי אליו מהוססת. "הי," קוראים לי גלי. אני מטיילת כבר כמה חודשים כאן באוסטרליה על אופנוע, והגעתי לפני שלושה ימים לברום. אתמול בלילה נגנבו לי את האופנוע מהפארק. אולי שמעת משהו על ימאהה 350 סמ"ק?"

הבחור ירק את הסיגריה מהפה, קם עצבני וטפח בחוזקה על השולחן.

"לעזאזל, אני לא מאמין! הקטנים השחורים האלה". הוא הסתובב בחדרון ובעט בקיר. "אני אתפוס אותם. אני אראה להם מה זה. זה לא יתכן. לאן העיירה הזו מתדרדרת?"

העפתי מבט משועשע בסטיב. רובו המשיך: "לא. זה לא יתכן. פשוט לא. אין להם גבול. כל יום עוד אופנוע, עוד אוטו, והמשטרה הארורה הזו לא מזיזה אצבע. כולם יודעים מי הגנבים, והם לא אוכפים את החוק, אבל כשאני יוצא לעיירה על האופנוע שלי, הם חייבים לעצור לבדוק אם אני שיכור. טיפשים לא יוצלחים. הגיע הזמן שאזרחים יקחו את החוק לידיים. זה השיא. לגנוב לתיירת את האופנוע. איזו חוצפה. שבי!" הרעיש עלי עד כמה שקולו הדק אפשר לו, ואני התיישבתי מולו, מחכה שיירגע משטפון הדיבור. הוא המשיך נסער, כאילו מדובר באופנוע שלו שנגנב: "אל תדאגי, מייט. נמצא את האופנוע שלך".

רובו ישר לקח את העניינים לידיים, ולפני העניינים לקח לידיים את הטבק וגילגל לו באצבעות שעירות ודקיקות עוד סיגריית רולי, מקלל חרש. הוא טיילפן ליידע כמה אנשים, הכיץ עוד מודעות לתליה, טיילפן לבתי הדרך הספורים שנמצאו בין ברום לקנגרה ופורט הדלנד, שואל אם מישהו מהעובדים ראה בשעות האחרונות רכב עמוס באופנוע. בין לבין המשיך לקלל ולסנן שבועות בעלות דמיון מפותח, מה יעשה כשיתפוס את הגנב.

"רגע. את הבחורה שקנתה מחט בקנגרה לפני שבוע? שמעתי שיש בחורה שמטיילת סולו על האופנוע. לא ייאמן. טוב, אל תדאגי: זה לא נגמר. אבל זה מה שיינתיים אנחנו עושים. תהיו איתי בקשר, ומחר אני אלך לכמה חברים שלי שמכירים יופי את כל הגנבים הקטנים האלה".

חזרנו לפארק. נחתתי על הדשא לצד בוב וג'ון.

"או, שמענו מה קרה. אני לא מאמינה. הכל בגלל שחיכית לנו עוד לילה", אמרה בוב. ג'ון ענייני יותר, שאל: "שמעת משהו? אלו צעדים נקוט? איך אנחנו יכולים לעזור לך?"

הודיתי להם על תשומת הלב. "אין כרגע מה לעשות. רק לחכות. המשטרה אומרת שבהרבה מקרים האופנועים נמצאים בבוש על ידיהם כשהם מפטרלים. אולי תוך שלושה ארבעה ימים מקס יתגלה".

"את רוצה לרדת איתנו דרומה?"

"לא, תודה. עדיף שאשאר כאן כמה ימים, ואם האופנוע לא יימצא, אחליט מה לעשות. אני לא חושבת שאתחיל לטייל בתור תרמילאית בטרמפים ורכבים. אני רגילה לעצמאות ולאופי הטיול הזה. אני עדיין מבולבלת ולא יודעת מה יקרה עכשיו".

ועם כל הבלבול, עמוק בפנים ידעתי, שכך או כך, הדברים יסתדרו.

בוב וג'ון עזבו בבוקר שלמחרת.

"סנטר למעלה. אנחנו בטוחים שתסתדרי. זו הכתובת שלנו בפרת, נהיה שם עד אחרי חג המולד ואת מוזמנת. תיידעי אותנו מה עלה בגורל האופנוע, ואם יש משהו שאנחנו יכולים לעזור לך, רק בקשי".

עוד יום עבר בחיפושים ובציפיה. עדיין לא היה לי מידע לגבי האופנוע. בערב הלכתי עם מיק וסטיב לביתו של תום, בעל חנות הדגים בעיירה. מיק צייר לו על קירות חדר האמבטיה והסלון ג'ונגלים מפחידים, והוא בא כדי לשפוך עוד כמה שרכים. מיק עטה מיד את ארשת הצייר המאיים, ולצלילים רועמים של הרוק'נ'רול סטונס הוא התחיל לזרוק צבעים על הקיר, מתחת לעיניים יורות הברקים והשפם המאיים.

בינתיים ישבתי ושוחחתי עם תום. הוא שמע את סיפור גניבת האופנוע, והציע לי להתגורר בביתו עד שיימצא האופנוע או עד שאחליט לעזוב את העיירה. אני מתארת לעצמי שעל פניו, ההצעה נשמעת כמו הזמנה להתארח, ליתר דיוק, במיטתו, אבל זה בפירוש לא היה זה. כוונותיו של תום היו טהורות. טוב לב והצעה לעזרה מאוזי לתיירת במצוקה. ובכל זאת הצעתי מיד "לשלם" עבור האירוח, "אני אוכל לנקות את הבית או לעזור לך בחנות הדגים".

"לא, זה בסדר. את לא צריכה לשלם לי. את תקועה כאן, ועד שתסתדרי ותחליטי מה הצעד הבא, את מוזמנת. דווקא יהיה נחמד לשם שינוי שתהיה בחורה בבית. משעמם כאן ואת במצב די מחורבן, אז את בהחלט מוזמנת. יש מספיק מקום לשנינו בבית הגדול הזה. שלוש מיטות ושלושה חדרים".

למחרת בבוקר מיק וסטיב עזבו את העיירה, ואני עברתי לבית של תום ובנו, גראהם.

"גראהם עובד על ספינת דגים, וצריך לחזור בעוד שבוע. הוא וכל החברים שלו יוכלו לארגן כמה אופנועים ולצאת לחפש את האופנוע שלך בשטח. בינתיים אני מציע לך לגלוש לזמן ברום, דהיינו לקצב החיים האיטי שלנו".

ברום נראתה פתאום שונה. לא הייתי עוד תיירת שעברה בה ליומיים, אלא תושבת זמנית. קורבן עצוב של הנסיבות. הצטרפתי אל 5,000 התושבים, אבוריג'ינים ולבנים, שחיו בבתים פרטיים מוקפים בצמחיה טרופית ועצי באובב. תרבות

הפנאי התמקדה בפאבים ובחוף הים. בקצה העיירה היה אזור תעשיה זעירה מאד של קצת מהכל, אם בכלל. בלי רמזורים, בלי לחץ ובלי שום דבר פורמלי. התושבים היו עירוב של דייגים, צוללנים מחוות הפנינים, היפים שהתפרנסו משוק סוף השבוע ועובדי מיכרות.

כמה ימים חלפו, ולא שמעתי שום חדש מהאופנוע. רובו המשיך לעודד אותי ולהישבע: "אני מבטיח לך, את תמצאי את האופנוע. את תצאי מהעיירה הזו על שני גלגלים. תהיי סבלנית. הם לא הוציאו את האופנוע מהעיירה, והם גם לא יכולים למכור אותו או לרכב עליו. אם המשטרה לא תעשה את עבודתה, אנחנו נתפוס אותם".

רובו הנמרץ. כמה שהוא דחף וצעק. הוא צייד אותי באופנוע שטח ויצא איתי הרבה פעמים לאזור הבוש שסביב ברום.

הסתובבתי הרבה במטרה לאתר את האופנוע. תום ורובו דאגו להציג אותי לפני תושבים רבים. כל הימים טיילתי על החופים, אספתי צדפים, שחיתי ושטתי בספינות הדיג להפלגות קצרות.

באופן מפתיע, דווקא אז, אחרי שהאופנוע נגנב, מצב הרוח שלי השתפר פלאים אחרי ימים שהיה שפוף. הרגשתי איך בתקופה כל כך קצרה נהפכתי לילדת חוף בריאה ושזופה. השיער הארוך היתלתל והתבהר, הגוף התחזק עם כל השחיה, והוספתי בטיול בערך שישה קילוגרמים למשקלי, מה שלא גרם לי להרגיש שמנה אלא להפך, בשיא הנשיות שלי: מלאה באנרגיות, אושר ובריאות. מצב אבסורדי בהתחשב בנסיבות שבגללן הייתי תקועה במקום. יתכן שהרגשתי כך בגלל ששבעתי מהטיול, וגניבת האופנוע העמידה אותי בפני עובדה מוגמרת. גם האהדה שהתושבים גילו למצבי עזרה לפוגג את הבלבול הנפשי שאפף אותי בתקופה האחרונה, והתחלף עתה בבלבול טכני משהו. מה אעשה עכשיו ללא גלגלים?

התרכזתי בחצי הכוס המלאה ונהניתי מהימים בעיירה, חיה את הרגע ולא מתכננת את המחר חסר הגלגלים.

לספינת דיג דרוסה טבחית

יום אחד פגשתי בפיטר. זו היתה פגישה מסוג הפגישות הבלתי צפויות שמתרחשות סתם ללא סיבה לכאורה. סביר להניח שבזמן אחר לא הייתי נוחה להשפעה כה עזה, אבל במצבי המבולבל הרגשתי שעלי להקשיב ולתת הזדמנות לכל מי ששמעתי ממנו.

הייתי בחוף הים. שחיתי והתרחקתי מהחוף ומהאנשים המעטים שהיו שם. כשהגעתי לקרבת הקטה-מראן הורדתי מעלי את בגד הים וזרקתי אותו על סיפון העץ והמשכתי לשחות עירומה, מתמכרת לגלים ולשמש המלטפת. שיחקתי בין הגלים, קופצת וצוללת, עוצרת נשימה ומסתכלת בלהקות הדגים.

פתאום ראיתי סנפיר שחור שוחה במרחק חמישה מטרים ממני, ובשתי תנועות חזקות חתרתי ותפסתי בחבל של הקטה-מראן. משכתי עצמי למעלה אל הרשת המתוחה בין שני הבידונים. שכבתי מתנשפת והבטתי אל המים.

הסנפיר שחה, התקרב והתרחק ושוב התקרב, ופתאום הרים ראש מחייך מעל המים. דולפין אפור ומבריק עם עיניים קטנות מחייכות. לא חשבתי הרבה, ושוב קפצתי למים על מנת לשחק עם הדולפין, והוא נתן-לא-נתן לגעת בו. התזתי עליו וברחתי בחתירה מהירה, והוא קפץ אחרי, ניתר מהמים ושחה לידי במשך דקות ארוכות, עד שפתאום נעלם.

כשיצאתי מהמים ניגש אלי בחור. "סליחה, את ישבת קודם על הקטה-מראן שלי".

"היא שלך? אני מתנצלת. יש לי חברים שאמרו שהיא שייכת לבחור שעזב את ברום ונתן להם רשות להשתמש בה".

הוא תקע בי מבט ירוק וחודר. הרגשתי לא נעים. כאילו הוא מפשיט אותי במבטיו, לא רק מבגד הים, אלא חודר עוד יותר עמוק פנימה, רואה לפניו את

כולי מבחוץ ומבפנים. יכולתי לחוש בגלי אנרגיה שהקרין החוצה.
"היא שייכת באמת לבחור שעזב את ברום. הוא נתן לי את המפתחות לתאים וביקש שאשמור עליה".
"סליחה, לא ידעתי".
"זה בסדר. את יכולה לשבת עליה כמה שאת רוצה. ממילא אני כמעט לא משתמש בה. אולי נפליג עליה היום. אם את רוצה להצטרף, את מוזמנת".
כך הכרתי את פיטר, גבר כבן 35, בעל שיער שטיני ארוך וחזות אינדיאנית. הצטרפתי אליו ואל סיימון, אליסון וסופי להפלגה ארוכה סביב המפרץ. הבידונים שעליהם צפה הסירה היו שני תאי עץ ארוכים שבהם הותקנו מיטות, מדפים ורדיו. היו שם ספרים, כלי מטבח וציוד דיג.
החבורה התעניינה בנסיבות הגעתי לברום, וסיפרתי להם על גניבת האופנוע. "כשנחזור לחוף, אם תרצי, אני אקרא לך בקלפים", הציע פיטר. "אלה לא הטארוט שאת בטח מכירה, אלא קלפים אינדיאניים".
לא טעיתי בחזות שלו.
כששבנו, הצטרפתי אליהם לארוחת ערב בקרוואן שלהם. הם גרו בפארק שממנו נגנב האופנוע שלי. פיטר ביקש שאבחר כמה קלפים מהחפיסה ואניח אותם באיזה סדר שאני רוצה. כשהפכתי אותם, ראיתי שכל 12 הקלפים מונחים כשהם מופנים אלי, ועל כולם מצוירות חיות. כל חיה סימלה משהו, לפי הסדר שפתחתי אותם. פיטר קרא לי עבר, הווה ועתיד. אחר כך סיפרתי לו על שרשרת המקרים השליליים שלי. ביניהם האצבעות השבורות ברגל, הטבעת והצמיד שאבדו, האופנוע שנגנב, מצלמה שהתקלקלה ווקמן שנעלם. פיטר שאל: "אולי יש סיבה לכל מה שקרה לך והכל כיוון אותך להגיע ולהישאר כאן בברום?" צחקתי וביטלתי את הרעיון.
"יש לך שם שני?"
סיפרתי לו שהשם השני שלי הוא פנינה, והסברתי את משמעות השם באנגלית. "את יודעת שברום הוא המקום היחיד באוסטרליה שבו מגדלים פנינים מתורבתות?"
כל הערב פיטר דיבר איתי על קרמה, זן וקבלה. הוא אמר הכל. דברים שהתרוצצו לי בראש הרבה זמן וניסיתי לארגן אותם באיזה שהוא מבנה מסודר שאבין אותו. והוא בא וסידר אותם בכמה משפטים. מה שהפחיד אותי עד אימה, זה שאותו הסבר רק נתן לי להרגיש שאני עדיין בקודקוד שבקצה פרמידה עצומת מימדים, וככל שאפענח יותר, השלב הבא יהיה רחב יותר ועמוק יותר, ואם לא אגיע לבסיס, אשאר תלויה אי שם באחד השלבים.

הוא דיבר ודיבר על הדברים הכי דמיוניים ששמעתי בימי חיי, אבל אמר אותם בכאלה בטחון ושלווה, שהתחלתי לפקפק בכל מה שידעתי, בכל הסיבות שהמדענים נותנים לכל אותן תופעות, והתחלתי לחשוב שאולי יש דברים בגו. האמנתי שיש משהו נשגב מבינתנו. אפשר לקרוא לזה אלוהים, חייזרים, פיות או כוח עליון, אבל אני לא נתקלתי בהם. לא במודע.
אולי פיטר צודק, ובאמת שרשרת האסונות הזו מכוונת אותי לאיזה מקום? פיטר השמיע את התיאוריות שלו ונעלם, מכוון אותי למעמקים מפחידים של פנימיות, עד שרציתי לבכות ולצחוק ביחד או לנסות לפרוץ מתוך עצמי ולברוח למקום חסר תודעה.
לא היה לי ספק שהוא האמין בכל מה שאמר, ואם הוא לא האמין בזה באמת ורק ניסה להרשים ולפתות אותי, אז הוא השחקן הכי טוב שפגשתי.
הוא דירבן אותי להתמיד במאמצים הרוחניים שלי. חששתי לא רק מכל אותן התרחשויות, אלא גם מהמשמעות המחרידה שלהן. הדיבורים האלה סיפקו לי הרבה חומר למחשבה, אבל ככל שחשבתי עליהם יותר, הכל הלך והתפתל והתעייפתי מנסיונות ניתוח ההתרחשויות. פיטר ראה אותי מקמטת את המצח לא מרוכזת. "כמה שתצללי יותר בעצמך, תגלי יותר, וכמה שתגלי יותר, יקח לך עוד זמן לקרוא את עצמך".
אני חושבת שהבנתי במעורפל על מה הוא דיבר, אבל לא יכולתי להצביע במדויק על הנקודה. תמיד, מאז ילדותי, נסחפתי למחשבות ממין זה. מחשבות שהיו מותירות אותי בדרך כלל עם תחושה טרגית של אנרגיה עצומה שאצורה בי ולא מוצאת פורקן בנתיבים הנכונים. הייתי נסגרת בעולם משלי ומנסה להילחם בכל אותם הרהורים מטריפים. דמיינתי שיש קולות שרק אני יכולה לשמוע, והם מנסים לנווט אותי. אטמתי את אזני וברחתי מהם.
המחשבות שיגעו אותי. הרגשתי שהשפיות שלי עומדת להתנפץ לרסיסים תחת העומס הנפשי, והתיישבתי מול הטלוויזיה, בתקווה שהצפיה במסך תנטרל את המחשבות. ניסיתי להתרכז בדמויות שריצדו מול עיני, אך ללא הצלחה. הראש היה בשלו, קמתי נחרצת, מנסה לברוח בעיקר מעצמי, והגעתי למליסה. סיפרתי לה את קורות היום עד שהיא נרדמה, ואני נשארתי לחשוב. בלילה הסתובבתי ולא הצלחתי להרדם. חלומות מוזרים הציקו לי. כמו פרפרי לילה בתוך אהיל מאיר, הסתובבו ונחבטו לי בראש. די, עזבו אותי.
כשסוף סוף נרדמתי, חלמתי חלום נורא על תנינים סגולים שרודפים אחרי בחוף ים עם מים צהובים וחול כחול, ואני מנסה לטפס על הצוקים ואמא עומדת למעלה, לא מבינה למה אני מבוהלת. אני מנסה לעלות ולעלות ונופלת אל

מלתעות התנינים, והם אוכלים לי את רגל ימין. איכשהו אני נגררת למעלה, אל מקום מבטחים. לפנות בוקר התעוררתי, מזיעה מהסיוט. ליוותה אותי הרגשה רעה.

גלשתי מהמיטה ויצאתי לרחוב כדי לטלפן הביתה. הרגשתי איזה כוח שהניע אותי לעשות את המעשה חסר ההגיון הזה. הרי רק לפני יומיים שוחחתי עם אמא בטלפון. יש עוד חמישה ימים עד השיחה הבאה. ועכשיו בכלל לילה שם. אנחנו אף פעם לא מדברות בשעות האלה. בחוץ שרר עדיין חושך, אבל הלילה החל גוסס. גוון אפור התחיל להתגנב מעל לעצי הבאובב. אמא הרימה את הטלפון אחרי צלצול אחד. "זו את? כבר קיבלת את הודעה שלי?"

"על מה את מדברת? מה זאת אומרת?"

"לפני חמש דקות התעוררתי מחלום רע והתקשרתי לשמוע שהכל בסדר איתך שם. השארתי הודעה אצל תום".

הצטמררתי. "אני גם התעוררתי מחלום. ישנתי אצל מליסה ופתאום הרגשתי שאני חייבת להתקשר הביתה. טוב, עזבי. נדבר בסוף השבוע. הכל בסדר". הנחתי את השפופרת על כנה, כולי סמורה. הכל היה מעיק מדי. התקשרתי לבריסבן. רציתי לדבר עם לילי, לספר לה על גניבת האופנוע ועל התיאוריות של פיטר.

ללילי, שבזמן האחרון מתעסקת הרבה עם קרמה ופתרון חלומות, היה פתרון פשוט: "תזרמי עם זה ותספרי לי בקרוב מה קורה".

כל אותן אמונות טפלות החלו להשפיע על מצב רוחי, מה שבהחלט לא מצא חן בעיני, והחלטתי לנטרל את כל הפחדים מהלא ידוע. כמו שלילי יעצה, לזרום עם זה. לא לנסות לחקור, להבין ולהיכנס לזה. הבלבול שכך, וברגע שההחלטה גמלה בי, הרגשתי הקלה עצומה. רצתי לחוף הים וקפצתי למים. שש וחצי בבוקר. האפור נהפך לכחול. חתרתי אל הקאטה-מארן. לידי קפץ משהו. "פליפר, שלום". צחקתי ודיברתי אליו. "מה שלומך? אין לך מושג איזה לילה מטורף היה לי". ולא, הוא לא נהפך פתאום לתמנון ענק שבלע אותי או לנסיך קסום שמשך אותי אחריו, אלא הביא איתו עוד ארבעה דולפינים קטנים שקפצו סביבי עוד כמה דקות והתרחקו.

ישבתי על הסירה והבטתי בהם משחקים בגלים שבאופק, צופה בזריחה ומרגישה איך אני נרגעת. הפרפרים שבראש כבר לא עפו ונחבטו בהיסטריה, אלא ריחפו רגועים.

"בוקר טוב", אמרתי לעצמי בקול רם וקפצתי למים. חתרתי בחזרה לחוף. הגעתי לבית של תום בסביבות שבע וחצי בבוקר. עיקר הבלבול היה מאחורי.

ידעתי שיום אחד, כשבאמת אתפנה לעצמי, מכלול הרעיונות יתגבש לגרעין טהור, ועד אז אין מה לעשות. בטח לא להיכנס לפאניקות מיותרות.

הכנתי לתום ולי קפה חזק וסיפרתי לו על המוזרות של אתמול. הוא חייך. "לכי תדעי, אולי את באמת צריכה להישאר כאן. בינתיים צריך לארגן לך כלי רכב. מה שמזכיר לי, שבעוד שעתיים יתקשרו בשיידור חי מתחנת הרדיו כדי לשוחח איתך".

אחרי השידור החי ברדיו, רובו הפגיש אותי עם כתבת של עיתון מערב אוסטרליה, שהכינה כתבה על סיפור המסע עם הסוף העצוב.

בצהריים נסעתי לבקר את מישל, החברה של תום. היא גרה בחלק השני של העיירה יחד עם בלייק, הבן הקטן שלה. הבית שלהם נמצא בשכונה המכונה הארלם, שכונה עזובה של אבוריג'ינים. הרחובות היו מלאים ילדים מפוייחים ומסמורטטים שהסתובבו ושיחקו במוטות ברזל, תחתולים ובוץ. מישל עברה לשם אחרי שנפרדה מהחבר הקודם שלה.

הבלונדינית החטובה נראתה כאחת שאין לה סיכוי נגד כל הפשע במקום, אבל היא ידעה להסתדר מצוין. חזקה בצורה בלתי רגילה. אני לא מקנאה בזה שניסה להתעסק איתה. בכל אותה תקופה שהייתי בברום, ילדים ניסו חמש פעמים לפרוץ לביתה ונתקלו באגרופים רציניים, עד שהמשטרה רצתה לעצור אותה על אלימות. היא נהגה, בזרועות מקועקעות, בכבישי ברום ועל חופי הים ברכב מדגם מיני מוק, מזמזמת את אינדיאנה ג'ונס. היתה לה תוכנית לפתוח חנות לאבנים, צדפים וקריסטלים, עד שניתק הקשר עם החבר הקודם, וכל החפצים מהחנות היו מפוזרים בכל הבית. התקרה נראתה כמו חוף ים הפוך על כל הצדפים ושאר הדברים שהים זרק, רשתות דיג, עצים מכורסמים ומלתעות כרישים. הגינה הענקית נתנה לי תחושה של הגן הנעלם. מאות קריסטלים וזכוכיות צבעוניות היו תלויים בין השרכים ועצי המנגו. חוץ מכל זה היתה לה ערימה מדובללת ביותר של חמישה כלבים שהגיעו בנסיבות שונות, וברנש קטן ובלונדיני בן שמונה שענה לשם בלייק, ולפעמים התנהג כאילו הוא האבא ומישל היא הילדה המופרעת שרוצה לברוח מברום.

"לפעמים נמאס לי מהעיירה הזו, אבל אני מתארת לעצמי שאני צריכה להיות מאושרת. רוב האנשים משלמים לבוא בחופשות שלהם למקום הזה", אמרה יום אחד כשטיילנו על החוף.

כשנכנסתי אליה הביתה באותו יום, היא היתה עסוקה בצביעת החדר בכתום, בלי לכסות אף רהיט. עומדת בין כורסת קטיפה אדומה עתיקה שקיבלה נמשים כתומים לשולחן עץ ג'ינג'י וספריה כתומה לא פחות. לבושה בג'ינס קצרצר וחזיה.

יד אחת עם מברשת צבע ויד שניה עם סיגריה. גם היא כבר היתה פחות בלונדינית ויותר ג'ינג'ית. היא ירדה מהסולם ופינתה עם כף הרגל כל מה שעמד בדרך, בדים, פח צבע שהתהפך וכלב כתום.

"חרבון", היא צחקה. "קפה, מייטי"

עברנו למטבח, משאירות עקבות צבע. בלייק שיחק ג'ולות בחצר עם רוברט, צוללן בחוות פנינים. התיישבתי על הדשא ורוברט הראה לי ג'ולה מקסימה.

"רגע, זו לא פנינה?"

הוא חייך. "כן. הבאתי אותה מחוות הפנינים. אני צריך למסור אותה בעיר לאחת החנויות".

האבן המושלמת הלבנה הבהיקה בהבזקים של סגלגל וורדרד.

"רוב, איך אתם מגדלים אותן?"

"אנחנו צוללים ואוספים מקרקעית הים צדפות סגורות שתוכן חומר שנקרא אם הפנינה. במין ניתוח פותחים את שפתי הפנינה ומכניסים לתוכה תתיכת צדף קטנטן שמביאים מנהר המיסיסיפי שבארצות הברית. אז סוגרים ותופרים את השפתיים. הצדפות המנותחות מוחזרות לבריכות מי מלח רדודות שיש לנו בחוות, ובמשך שנתיים אנחנו הופכים אותן מדי פעם. הצדף שבפנים מגרה את הצדפה ואוסף סביבו מאם הפנינה. אחר כך אפשר לפתוח את הצדפה ולהוציא כדור פנינה. לכל צדפה יש כארבעה מחזורי פנינים, שמונה שנות הריון. פנינים טבעיות נוצרות מגרגר חול שחדר באופן טבעי לתוך שפתי הצדפה, ויצר את הפנינה. אנחנו בעצם עושים את העבודה של גרגר החול".

בחנתי את הכדור הלבנבן הזה. ירח מלא קטן. נראה לי מוזר שאנשים מוכנים לשלם אלפי דולרים ויותר בשביל הכדור הזה.

מישל הופיעה מאחור עם הקפה. "תתיכת צדף יקר אהז" לה בעצמה היתה שרשרת זהב עם כלוב שבתוכו פנינה ענקית יפהפיה.

חרק'ה נשמעה מחוץ לבית ופנימה פרץ גבר כבן 55. ענק ושזוף עם אף ענק וחיוך ענק לא פחות.

"הי", הניף את מישל ביד אחת ואת בלייק ביד השניה. בינתיים הוא גם הספיק לבעוט בכמה כלבים ולנחות בכסא קש, לכבות למישל סיגריה ולפתוח פחית בירה.

"זה בוב", הכריזה מישל. היא קנתה ממנו את הבית בהארלם שבועיים קודם לכן.

"מה השעה? אני צריכה לזוז".

"חמש דקות לבירה, ואת לא יזה לשום מקום". הרעיס על מישל ופנה אלי "את

הבחורה הישראלית? איפוא העוזי שלך?" צעק מחייך, חושף שיניים לבנות חזקות.

"לא, אני צוחק. שמעי, מייטי. שמעתי מה קרה לך ואני ממש מצטער. השחורים הארורים האלה. גרתי כאן בבית הזה במשך שנים. רק פריצות, צרות וגניבות. והכי גרוע זה שכולם יודעים מי הגנבים, והמשטרה לא מזיזה אצבע. פוחדת שיאשימו אותה בגזענות. אם תשאלי אותי, הגזענות היא בכלל נגדנו".

ישבתי שם עוד כמה דקות ויצאתי לכיוון רובו. בין שכונה לשכונה בברום יש שטחי בור גדולים, שלמדתי לקצר דרכים דרכם. קפצתי על הדיונות הקטנות מעל לבורות, התפתלתי עם האופנוע בין השיחים, פה ושם נתקלתי באבוריג'ינים שישבו בצל ושתו בירות. המון פחיות התגלגלו בערימות, שלדים של רכבים ואופנועים בצידי השבילים. מעניין כמה מהם גנובים. שוב הייתי על הכביש של אזור התעשיה הזעירה. פניתי ימינה ושמאלה והנה החנות של רובו. שלד אופנוע עמד על עמוד גבוה ותחתיו שלט: "השכרה, מכירה ותיקון". רובו יצא החוצה נרעש וסיפר לי, שבעקבות הפרסום ברדיו ובעיתון קיבל שיחות אנונימיות מאנשים שידעים איפה האופנוע ורוצים את הפרס הכספי. נכנסנו לאפלולית המחסן והוא הוציא מהמקרר סיידר. ישבנו במשרדו המאובק ובהיתי בקיר המחסן. לוח שעם ועליו תמונות משך את עיני. קמתי והתקרבתי ללוח. היו שם כמה תמונות של אופנוענים מרחבי העולם, עומדים מחייכים ליד אופנועיהם. מתחת לכל תמונה היו כתובות כמה מילות תודה לרובו. רובו כתב מעל לכל תמונה מהיכן האופנועים. הולנד, גרמניה, יפן, שוויץ ובין כולם, במקום של כבוד, ישראל.

התקרבתי סקרנית ובחנתי את הדמות שבתמונה. בחור מזוקן במכנסי ג'ינס ירוקים עמד וחייך.

"רובו, מי זה הבחור הזה?" ולפני שענה, ידעתי את התשובה.

"גדעון".

"גם אתה פגשת אותו?"

"בטח, מייט. הוא נתקע כאן במשך כמה שבועות. המתין לחלק לאופנוע שנשלח ממלבורן. מותק של בחור. את מכירה אותו?"

"בערך". באמת עולם קטן.

סיפרתי לרובו על הפגישה עם יניב, על פול ועל הסיפורים ששמעתי על גדעון.

"אני רוצה לנסות לאתר את הבחור הזה כשאחזור לישראל".

"אז אולי אני יכול לעזור לך". הוא החל מחטט בין ערימות הניירות, פתח וסגר מגירות, מעיף בדלי סיגריות וניירות גילגול. לבסוף הסיט את שיערו הפרוע מעל עיניו, מרים מולי בגאווה פיסת נייר. "זהו", הריע, "הכתובת של גדעון".

התבוננתי בדף הנייר, טלפון וכתובת במושב בעמק חפר.
ושוב המתנו מספר ימים לשווא. שום חדשות על האופנוע.
באחד הימים חזר גראהם, הבן של תום, מן הים וישר אירגן את כל החברים שלו, כל אחד על גבי אופנוע אחר. הם התפרשו ובמשך שעות חיפשו את האופנוע, ללא תוצאות. היינו בכל המקומות שבהם בדרך כלל ננטשים האופנועים הגנובים "לדעתי", האופנוע שלך נמצא באחד הבתים בשכונות האבוריג'ינים שמחוץ לעיירה, והגנבים מחכים שכולם יירגעו מסיפור האופנוע".
בשלב כלשהו, אחרי כחמישה שבועות שחלפו ללא שום ידיעה של ממש לגבי האופנוע, העברתי לגראהם את כל ציוד המחנאות והאופנוע. תיק האוכף, קסדה, מעיל עור, כפפות, שמן, כלים וחלקים נוספים.
"אני מקווה שתצא גם להקפה של אוסטרליה. יש לכם יבשת נפלאה, ואני אשמח לדעת שאתה מטייל עם הציוד שלי".
גראהם הביט בי במבט רציני. "אולי תקחי את האופנוע ההונדה שלך, אני בין כה כל הזמן בים. יש לי עוד אופנוע בלאו הכי. בשבילי זה סתם כסף. בהפלגה אחת לים אני מרוויח הרבה יותר ממה שהאופנוע שווה".
"בגס, אני לא יכולה לקחת כזו מתנה ממך, ואת הכסף שאתה מרוויח שים בצד ותבוא לבקר אותי בשנה הבאה בישראל".
טוב הלב שלו הדהים אותי, והוא לא היה היחיד. אנשים זיהו אותי ברחוב לפי המודעות שתליתי בעיר ובעקבות הפרסום בעיתון וברדיו. הם ניגשו, הציעו עזרה והצעות עבודה, ואני המשכתי לסרוק את השטח, לא מפני שעוד נותרה בי תקווה שהאופנוע יימצא, אלא מפני שלא היה משהו יותר רציני לעשות מלבד הבילוי בים ובפאב.
הסתובבתי הרבה בשכונות האבוריג'ינים וניסיתי להציל מהם מידע. הם התגננו או הסתירו ממני. עבורם הייתי אחת מ"ההם", מהלבנים. הם לא הבינו את משמעות אובדן האופנוע עבורי.
"מישהו יודע משהו. את פשוט צריכה להגיע לאיש הנכון, ששונא את הבחור שגנב את האופנוע, והוא יזמר. האופנוע עדיין בתחומי העיירה, מתחבא באיזה בית ארור", רובו זעם.
כל יום התייצבתי בתחנת המשטרה, מנסה לשווא לחבר קצוות של חוטים. כל מי שדיבר איתי הביע את מורת רוחו מהעובדה שהמשטרה מטפלת בכפפות של משי בפושעים. רובו קבע פגישה עם קבוצת מקומיים, שהתארגנו במטרה לקחת את החוק לידיים, וערב אחד התאספנו במועדון הבאולינג של העיירה. כל הנאספים היו בעלי עסקים עצמאיים בעיירה, ואורח הכבוד היה המפכ"ל

החדש של משטרת מערב אוסטרליה. הוא הבטיח לעשות ככל יכולתו למציאת האופנוע ולפתרון בעיית הפשע בברום. רובו גילה לו כמה מהמחדלים של המשטרה המקומית. הערב היה חם, והאוויר דחוס ודביק. הנאספים ישבו ולגמו בירה קרה בזמן שדיברו על בעיית הגניבות שפשטה בברום. עשרת אלפים תושבים עם ממוצע של 14 גניבות רכב בכל סופשבוע.
"תיכף תתחיל חופשת חג המולד, ומספר הגניבות יעלה", הטיח בעל מוסך הטויוטות אגרוף על השולחן.
"אנחנו יודעים שרוב הגנבים הם ילדים. רק היום הובא ילד בן 13 לבית המשפט עם 256 הרשעות. אנחנו לא נסבול מצב שכזה".
ברט, בעל מחסן לציוד גננות בעיירה, גבר גדול ומשופם ורוכב הארלי דוידסון, התכופף ואמר במתינות מאיימת למפכ"ל: "אם אתם לא תראו תוצאות מיידית, אנחנו ניקח את החוק לידיים!"
עם כזה איש לא מתווכחים. אפילו המפכ"ל לא נותר אדיש מאחורי כוס הבירה. מאוחר בערב רובו התקשר היסטרי. "יש לי מידע שהאופנוע זרוק בשטח שמאחורי פונדק הדרכים בצומת שמוביל לעיר, 40 ק"מ מכאן, אבל מחר בבוקר כנופיה אחרת הולכת לאסוף אותו, וצריך להגיע לפניהם".
בארבע לפנות בוקר טילטלתי את גראהם ולקחתי את הווילונו החומה של תום. האוטו נראה כמו חיפושית חומה. חברו, מרק, הדביק נקודות לבנות על כולה בלילה הקודם. נקמה על זה שתום שלח זר פרחים לבחורה הכי מכוערת בעיירה עם מכתב אהבה חתום בשם מרק, וזה בגלל שפעם מרק מילא את כל בקבוקי השמפו של תום בשמן מנוע. ככה זה נמשך כבר שנים, בלי לדעת בעצם מי התחיל.
רובו פגש אותנו ביציאה מהעיירה ורכב לפנינו אל הפונדק. חמש שעות בוסס בבוץ, מחפשים עקבות צמיגים. מצאנו הכל חוץ מהאופנוע. שיכורים חסרי בית, זבל, פגרים של קנגרו, זנבות נחשים, מכוניות שרופות.
פרץ האופטימיות התחלף בחוסר תקווה. החיפושים נהפכו לטירדה חסרת תועלת.
"רובו, אולי תודה שעברו כבר חמישה שבועות ואין צ'אנס שנמצא את האופנוע".
"לא. את יוצאת מברום על אופנוע. אני מבטיח". בקול חדור אמונה תפס לי את הידיים. "אסור לך לאבד את האמונה. תקשיבי לי, היא נמצאת שם גם כשהיא איננה".
"רובו, אמונה היא לא דבר חומרי. אופנוע הוא כן. אני חושבת שבתחילת שבוע הבא אתחיל להתקדם בחזרה לכיוון סידני. אולי על גבי המשאיות דרך החוף המערבי והדרומי. אבקר כמה חברים. אני לא אטייל בלי אופנוע".
"תישארי לפחות עד חג המולד לקחת חלק במירוץ הצעצועים שאנחנו עורכים

כל שנה. השנה נהיה שיירה גדולה של אופנועים. נרכב כל היום ברחבי העיירה, ניכנס לבית החולים, לשוק בחצר בית המשפט. נחלק צעצועים וממתקים לילדי העיירה, ובסוף היום תהיה הגרלה גדולה עם פרס ראשון. את חייבת לחכות קצת ולקחת חלק בשיירה, מי יודע, אולי על מקס בכבודו ובעצמו".

לא התווכחתי איתו. שיערתי שזה עניין של זמן עד שיבין שאין תקווה בערב תום סיפר לי, שאחת מספינות הדייג יוצאת למחרת למשך 14 יום "הטבחית שלהם חולה, ואם תרצי, תוכלי לצאת לכמה ימים ותקבלי כמה מאות דולרים. לדעתי זו הזדמנות נפלאה בשבילך. הם יוצאים לדוג 450 מייל צפונית מערבית לברום, כמעט נושקים לחופי אינדונזיה. שלושה ימים לוקח להגיע לשם הרבה ים, שמש, דולפינים, חוויות. העבודה קלה והחברה בני גילך. אני בטוח שתהני".

גראהם אמר לי, ששניים מחבריו הטובים יעבדו על הספינה. "הם ידאגו לך ואין לך מה לחשוש".

זה באמת רעיון טוב. לצאת להפלגה. לדוג. לשחות ולצלם. אנתרופולוגיית הדיג אחרי נהגי המשאיות והבוקרים. עוד חוויה אוסטרלית אמיתית. בין כה אין לי אופנוע, ובלעדיו אין לי חשק לטייל בטרמפים. אם כבר אני תקועה במנב ביש, לפחות כדאי שאנצל את הזמן.

היה לי קשה להודות באמת, אבל קיבלתי את גניבת האופנוע בשלוות נפש יחסית, ועכשיו, כשלא היה לי האופנוע, לא הרגשתי את אותו חוסר שקט שקרא לי לצאת לדרכים. הקלות שבה התרגלתי לעובדה החדשה הפתיעה אותי. אולי מפני שהרגשתי שובע מהטיול עוד לפני שהגעתי לברום, ועכשיו, כשעמדתי לפני עובדה מוגמרת, ללא האופנוע, לא היתה לי כביכול ברירה. עובדה שקיבלתי כמעט בברכה.

קפצתי מהמזח לסיפונה של "פטרישיה 2" והתוודעתי לדריל, לי, גלן ודניאל. ארבעתם צרובים מהשמש ובעלי שרירים מפותחים אחרי שעות של גילגול חכות עמוסות דגים. הם היו עסוקים בהכנת הספינה לדרך, במילוי המקררים בשקיות קרח לשמירה על הדגים, בניקוי ובבדיקת המכשירים.

גלן הסקיפר נתן לי צ'ק פתוח ומשימה: "יש לך עד 800 דולר לקנות אוכל לחמישה אנשים למסע של 14 יום".

מילאתי בסופרמרקט שש עגלות בכל טוב. כבר תכננתי בראש תפריטים. העמסתי הרבה ירקות טריים, שמן זית, גבינות, בשרים, תבלינים, סויה ופסטות. בקופה נזכרתי, "אה, גם חמישה ארגזי בירות ושלושה בקבוקי יין פורט". שלושה מהעובדים עזרו לי להעמיס את הארגזים על הטנדר, שכרע תחת המשקל

ונהגתי בחזרה למזח.

השמש ירדה. הספינה נעה בין הגלים, קשורה לעמודי המזח, עמודים חלודים ועצומים שאצות ירוקות נדבקו אליהם עם השנים. באור האחרון הבטתי אל תוך המים וראיתי מאות דגיגונים קטנים תוקפים את האצות, נושכים ואוכלים את ארוחת הערב שלהם, לא מוטרדים מההמולה שמעליהם.

בין עמודי המזח הענק, כמו מבין סורגים, הירח הלבן והמלא התרומם מבין הגלים, ובתיזמון מושלם, עם שיא הגאות, יצאנו. איחור של עשר דקות, והיינו נאלצים לחכות כמה ימים עד שתהיה שוב הגאות שתאפשר לצאת ללב הים.

ישבתי על המקרר שעל הסיפון והתבוננתי בבבנים מתכוננים ליציאה. לי משך את תשומת ליבי. הוא התרוצץ לא רגוע, קופץ ומתנדב לכל פקודה של גלן. העבודה המאומצת תחת השמש צרבה את שערו הבהיר, וגופו המוצק היה בגוון שוקולד. על זרועו קועקע צמיד של דגי קרב יפניים.

"סליחה, אני צריך להניח את הפיתיונות במקרר". הוא נעץ בי מבט כחול מתבייש. קפצתי מהמקרר ועזרתי לו להכניס למקרר את הקרטונים עם התמונים. ברום הלכה וקטנה, ואנחנו צפנו במים החמימים של האוקיינוס ההודי. גלן המנומש עם התלתלים הג'ינג'יים, לא זז מהמכשירים. הוא ניווט את הספינה וקבע נקודות בשייט האוטומטי. "אני מקווה שאת לא סובלת ממחלת ים, כי תיכף ניכנס לקטע סוער של כמה שעות". עוד הוא מדבר, והספינה התחילה לנוע מצד לצד כמו ערסל ענק והתנודות הלכו והתארכו. הרגשתי את חומצות הקיבה, ורצתי החוצה אל הסיפון. בחוץ הכל היה רטוב מהגלים, שנחבטו ושטפו את הסיפון.

"הכל קשור אל הסיפון?" צעק גלן, ולי יצא לבדוק את הקישורים.

הרגשתי כאילו יד סחטה לי את המעיים והיקאתי מעבר לסיפון. הרוח העיפה עלי את הקיא בחזרה והגלים שטפו אותי. לא יכולתי לתפקד ולא היה לי אכפת מכלום. למה באתי? מה רע בשני גלגלים על קרקע יציבה? אם אלוהים היה רוצה שנהיה בים, הוא היה נותן לנו קשקשים וסנפירים. התיישבתי על רצפת הסיפון ונשענתי בגבי אל התא שבתוכו ישבו שאר הבחורים, שותים תה ומחייכים כאילו אין תופת בחוץ. הרגשתי כל כך אומללה וחלשה. לא היה אכפת לי שהתלכלכתי ושהיקאתי ולא היה אכפת לי שהתרטבתי ושהשמלה נדבקה והזילה זיזיפי צבע על הרגליים. גם לא התרגשתי מהעובדה שבחורים שאני לא מכירה רואים אותי במצב כזה. הכל היה חם ודביק וחשוך. רק רציתי לעצום את העיניים ולקום אחרי הכל. נרדמתי שמוטת איברים. לא הרגשתי כשלי הרים אותי והשכיב אותי על מזרן על אחד המקררים הגדולים באוויר הפתוח.

כשפקחתי עיניים למחרת בבוקר, הספינה שטה במים רגועים וחלקים כמראה. השחר עלה על האוקיינוס ההודי. זריחה האדימה את המים הכחולים, שהלכו והצהיבו. הרגשתי הרבה יותר טוב. אתמול נראה כמו סיוט.

ראיתי את כל הטרינופת שעלי. קפצתי למים ושטפתי את עצמי. הבנים עדיין ישנו בתאים שלמטה. לפנינו יומיים לפני שנגיע לנקודה שבה נעצור לדוג וביומיים האלה הם בעיקר ישנים, כשלפי תורנות הם יושבים מאחורי ההגה ובודקים על מסך ה-ג'י.פי.אס שהספינה לא יוצאת מהמסלול שנקבע.

בתאבון עצום התנפלתי על המקרר והוצאתי ביצים, ירקות, חלב ולחם. קצצתי סלט דק ומתובל, הכנתי טוסטים בחמאה וטיגנתי בצל ועגבניות עם ביצים ופפריקה.

הריחות משכו את כל העכברים מהתאים שלמטה. ריבוע ברצפת העץ התרומם, וראשים בלונדיניים ביצבצו מתאי השינה שתחת הסיפון.

"בוקר טוב", הרעתי, והם בהו, לא מבינים את השינוי שחל בי. אבל הם לא ניסו להתעמק יותר מדי, וברגע שהאוכל היה מונח על השולחן, התנפלו עליו.

"אני מבטיח לך שאחרי שהיקאת, לא תרגישי יותר בחילות עד סוף הטיול. זה כמו גיבוש. שלב חד פעמי שחייבים לעבור". גלן הרגיע אותי כשהכנתי לנו "קאפה", כוס תה בחלב.

היומיים הבאים עברו בשיחות ובהרבה שינה. התנחלתי על המקרר באוויר הפתוח. נתתי לבנים ליהנות ב"תא התשוקה", כפי שהם קראו לחור השינה הטחוב והמצחין שלהם. בטן הספינה הסריחה מריח עובש שנמהל באדי הדלק מהגנרטור. בילינו שעות, שותים אינספור קאפות. סיפרתי להם אגדות, שובה את לבם בסיפורים על הצבא, על הבדואים, על הדרוזים. הם, שאף פעם לא עזבו את תחומי אוסטרליה, פערו פה כששמעו על מופעי התאילנדיות שבפת-פונג. הלווייתנים המתאבדים על חופי ניו זילנד או מירוץ הגמלים בסיני. עבורם הייתי בחורה שונה מהאוסטרלית הממוצעת, מישהי שבאה ממקום רחוק, ידעה וראתה הרבה. ראיתי את אוסטרליה שהם רק שמעו עליה. קייפ יורק, רמת הקימברלים, החוף המזרחי שקסם להם.

היגיינה ונקיון לא ממש נשמרו שם. את כלי האוכל שטפנו במי הים, וכל הזבל שניתן לאכול נזרק לדגים. חדרון קטן שימש כשרותים ומקלחת. מי המקלחת זרמו בזרזיף דק מתוך מיכל המים שבבטן הספינה. הם לא היה צלולים, והיה להם ריח קלוש של דגים ובנזין. גם המים באסלה לא תמיד הסכימו להישטף, ולא פעם נאלצתי לשאוף עמוק ולעצום עיניים כשנכנסתי לשם. אין פלא שלעתים העדפתי לא להישטף במים המתוקים. הרגשתי נקיה יותר כשנשטפתי במי הים.

הבעיה היתה כשהייתי צריכה להשתמש בשרותים. לא התלהבתי מהרעיון שאחד מהם ייכנס אחרי ויראה מה השארתי. גיליתי שהבנים עשו את צרכיהם מעבר לסיפון. אחרי ארוחת הערב הם היו הולכים אחד אחרי השני לחרטום עם גליל נייר. חוסר האינטימיות הביא אותי לא פעם למצב שהמתנתי עד לשעות הלילה המאוחרות, ורק אחרי שהם פרשו לישון בבטן הספינה, התיישבתי על האסלה. אחרי שלושה לילות הגענו לאזור הדיג. כל בוקר בעשרת הימים הבאים החל דבר ראשון בחיתוך הפיתיונות. ארגזי התמנונים הוצאו מהמקפיא ונעמדנו ליד עמדות הדיג, שהיו למעשה ארבעה מגשי עץ בארבע פינות האניה. בסכינים חדים חתכנו את התמנונים טבעות טבעות והשחלנו אותם על הקרסים. האווירה היתה נפלאה. השמש זרחה, סביבנו הים השקט, היתה כימיה ביננו, מוזיקת רוק התנגנה בקולי קולות וכולם עבדו במרץ בהשראת מצב הרוח המרומם. אחרי המבטים הגנובים שהרגשתי מצידו של לי, מצאתי את עצמי מחפשת את קירבתו. הוא לימד אותי לסלק את החלקים הפנימיים מלאי הדיו של התמנון ולקרוס את הפיתיון דרך חורי העיניים. הקרסים התחברו לחוט דיג עבה וארוך, שבקצה אחד היה קשור לגלגלת וקצהו השני הסתיים במשקולת. הספינה שטה סביב כשגלן הפעיל את הסונר ששרק את קרקעית הים ואיתר את להקות הדגים ואז עצר את האניה. המשקולת עם הקרסים והפיתיונות הושלכה מהר למים, לפני שהזרמים והגלים ירחיקו אותנו מעל ללהקות הדגים. אחרי כמה שניות הבנים משכו בחוט להרגיש אם יש התנגדות של הדגים.

"דריל", צעק דניאל, "יש לך דגים?"

"בטח שיש לו דגים", עניתי, "מה חשבת שיהיה לו, דינוזאור?"

כשגילגלו בחזרה את חוט הדיג, היתה לפעמים שרשרת הקרסים ריקה ולפעמים עלתה מחרוזת דגים גדולים ויפים, סנפר, רד אמפייר, סלמון. אז הסתערו עליהם, דחפו אצבעות בין הזימים כדי לייצב אותם והרגו אותם בממות מהיר בעזרת מברג שננעץ ישר במוח הדג.

"אם הדג מת מהר, הוא שומר על הצבעים החיים שלו", הסביר לי דריל כשראה את הפרצוף שעשיתי כשרצח את הדג. "רוצה לנסות?"

"לא, תודה. אני אטגן אותם".

הדגים המתים עם הצבעים החיים הושלכו למיכל מי הקרח, והדייגים יצאו לסיבוב דיג נוסף. בתום יום הדיג הארוך, נשפכו הדגים שנתפסו על הסיפון, נארזו בשקיות ניילון ועברו למקפיאים גדולים בבטן הספינה. יום הדיג, שהחל בסביבות ארבע לפנות בוקר, הסתיים בתשע בלילה, ורק אז התפנינו לשבת לאכול ארוחת ערב ונפלנו שדודים. לא היה קל להכין את הארוחות כשהבריזה

נשבה ופטרישיה נטתה מצד לצד ויחד איתה המעיים שלי, המים שרתחו בסיר או המחבת הגדולה עם השמן הרותח. הכל היה מקובע וממוסמר, גם הסירים והמחבתות על הכיריים הדולקים. כשהמקרר נפתח עם הטלטלות, העגבניות והקישואים פרצו החוצה. כשנפתח הארון, קפצו ממנו צלחות לכיור הקטנטן. הרגשנו חופשיים אחד עם השני. אני וארבעה דייגים ויקינגים בני גילי. לא הרגשתי שום איום בעובדה שהייתי בחורה יחידה ביניהם. הם היו נינוחים ונעימים, ונהנו לראות אותי מתלהבת מהעולם החדש שגיליתי. מהדגים הכחולים המעופפים שנפלו מדי פעם על הסיפון, מהדולפינים ששיחקו וקפצו לפני תרטום הספינה ומהכרישים שהגיחו בגלל ריח הדם ששטפנו מהסיפון למים. הם לא הבינו את הרצון שלי לצלם כל דבר שלהם נראה כל כך אפרורי, כמו חיתוך הפיתיונות, תצלומי תקריב של הדגים מומתים ושל החרטום מתרחק מהיבשה. לא ניסיתי להסביר להם למה מעניין אותי לצלם את עיני הדגים בולטות מחוריהן. הם ראו בזה עבודה מונוטונית, בעוד אני ראיתי את הצילומים כאמנות. הם התייחסו בסלחנות למה שנראה להם "שגיונות צילום של השילה הישראלית", בדיוק כמו נהגי המשאיות לפניהם.

לפעמים, כשהבנים היו עסוקים בדיג, הייתי קופצת למים עם משקפת וסנפירים, מעזה ומתרחקת קצת, כשהמבט שלי חודר עשרות מטרים בכחול העמוק והחמים המים היו מדהימים בצלילותם, ואפשר היה לראות את הדגים בעומק עשרות מטרים. הבנים התחרו ביניהם מי יצליח לדוג את מספר הדגים הגדול ביותר, ואני שחיתי סביב הספינה עם משקפת וספרתי את הדגים שהעלו ממעמקי הים. שוב ושוב השליכו את הפיתיונות ומתחו את החבל כדי להרגיש את נשיכות הדגים שנתפסו על הקרסים. "יש לך נשיכות?" שאלו אחד את השני במשך היום. "יש לך נשיכות?" שאלתי את לי, ונתתי לו ביס בכתף. "כן, אני חושבת שיש לך שם דג גדול. רגע, בעצם זו בת ים", קפצתי על מעקה הספינה, מסתחררת באוויר ונופלת בזרועות פרושות לחיק הים, מרגישה את מבטו עוקב אחרי. "פסיכית, אל תתרחקי. יש כרישים באזור".

שחיתי מהר בחזרה לספינה וקפצתי על הסיפון. דניאל השליך לי מגבת ונכנסתי להרתיח מים לסיבוב קאפה נוסף.

"בואי מהר, תראי משהו יפה", לי קרא אלי. יצאתי מהמטבחון אל הסיפון והתבוננתי לכיוון שאליו הצביע. משהו לבן ועגול צף על המים.

"מה זה?"

"זה הנאוטילוס. צדף שחי על קרקעית הים ושבלול ענק בתוכו. כשהשבלול מת, הצדף צף. זו הצורה הגיאומטרית הכי מושלמת בטבע. הוא בנוי בתוכו חדרים

חדרים, כשכל חדר הוא בדיוק שני שלישים מהחדר הקודם, מה שנותן לו את תכונות איזון הציפה שלו. על בסיס הצדף הזה בנו את הצוללת הראשונה, 'נאוטילוס' שמה".

לי קפץ למים הרגועים, ובכמה תנועות חתירה הגיע לצדף ושלה אותו. "הנה מתנה בשבילך". בתוך הצדף הגדול היו שמונה דגיגי זברה קטנים. "כשהוא צף על פני המים, לפעמים הדגיגים באים לאכול את שאריות השבלול". הוא הושיט לי את הצדף, ולכמה שניות ידיו נגעו בשלי. הוא השהה אותן בכוונה עוד קצת, וראה שאני מתבוננת בו מחייכת, הסמיק והרפה. "כדאי שנשליך את הדגים בחזרה למים לפני שימותו".

התבוננתי בנאוטילוס שלי. צדף שבלול ענק בקוטר 30 ס"מ, לבן ומפוספס בחום בהיר. דריל שטף את הצדף בחומר מחטא כדי להרוג את האצות.

באחד הערבים פגשנו בלב הים ספינת מפרש אינדונזית. האינדונזים יוצאים למשך חודשים אל הים. במהלך אותו זמן הם ניזונים מדגים, שאותם הם מתקינים מעל מדורות קטנות שהבעירו על הסיפון. איך להם מנוע, שום ציוד לאתר את הדגים או כדי לדעת אם מתקרבת סופת ציקלון, ובטח שלא אסלה עם מים זורמים או מיקרוגל.

התקרבנו אל הספינה, וכשהיינו צמודים אליהם, הם קפצו על הרגליים נרגשים. דומים אחד לשני, צנומים ושחומים, לבושים בבגדים מרופטים ומטונפים. שיערם שחור ועיניהם מלוכסנות. אחד מהם הצביע עלינו, ואז על קופסה מאורכת. "זה פאקט של סיגריות אינדונזיות. הן מצוינות. יש להן ריח קינמון ומריחואנה", דריל הסביר לי, והביא מהמקרר שלנו שני בקבוקי מיץ שהוחלפו בפאקט הסגריות. תמורת בקבוק מיץ נוסף קיבלתי במתנה צעיף צבעוני.

רחוק באופק היתה בארנפט ענקית. "בגלל האצות שגדלות עליה", יש שם המון דגים גדולים. דגי חרב וכרישים שלא צריכים אפילו פיתיון. האינדונזים יודעים את זה, ולכן הם מגיעים לכאן לדוג", סיפר גלן.

לי השליך חכה. במקום פיתיון הסתובב לו בקצה הקרס דגיגון עץ צבעוני עם קרס גדול נוסף בקצהו. אחרי שהשליך אותו למים, הוא התחיל לגלגל מהר את החוט בחזרה לאניה, תוך תנועות חדות ימינה ושמאלה. "הדגים הגדולים חושבים שדגיגון העץ הוא דג אמיתי שמנסה לברוח. הם רודפים אחריו, ובביס אחד מעלים עצמם על הקרס. תראי איך אדוג לך דג".

אחרי כמה נסיונות כושלים, לי כמעט התייאש. "אני לא מבין. בדרך כלל אני מצליח לדוג בכל פעם שאני משליך את החכה למים".

"אין דבר".

"כל כך רציתי לדוג לך דג". הוא השליך את החכה בנסיון אחרון, וחייך כשחש בהתנגדות. חוט הדיג התגלגל בחזרה למעלה ובקצהו פירפר דג חרב גדול. דניאל ניקה אותו לארוחת הערב.

כמעט נגמרו שבועיים קסומים. גלן היה מרוצה. הם תפסו קרוב לחמישה טונות דגים. משכורת יפה לכל אחד מהם. כמה אלפי דולרים.

הגיע הזמן לשוט בחזרה לברום. שלושה ימי שיט נוספים שעברו בשינה ובבטלה, בלילות ישבו הבנים לפי תורנות מול מסך המחשב, שומרים שהשייט האוטומטי לא יסטה ממסלולו, מעבירים את הזמן בקריאה ובהאזנה למוזיקה. אני, שישנתי על הסיפון, הייתי מצטרפת אל זה שהיה תורן ועוזרת לו להפיג את השעמום באחד הלילות התעוררתי מגל שנחבט על הספינה והרטיב אותי. נכנסתי אל הקבינה וראיתי את לי יושב ומעיין בחוברת גלישה. הכנתי לנו תה. ישבנו צמודים ועילעלנו בחוברת. מובן שהחוברת לא עניינה אותי. בשבועיים שחלפו קראתי כל חומר קריאה שהיה על הספינה, אבל הקירבה אליו שיכנעה אותי לא לוותר נהניתי לראות אותו מתלהב מהגלשנים, מהבחורות ומהגלים שהופיעו בצילומים בגלל שישבתי מרוכזת בו ולא הגבתי, הלכה התלהבותו ושככה עד שהשתתק. המתח המיני היה מורגש. כל אותם ימים לי לא העז להתקרב אלי, מלבד מגעים מקריים לכאורה תוך חיתוך הפיתיונות או הכנת הארוחות, או מפני שהיה אוסטרלי ביישן ומנומס או משום ששחש מתגובתי. זכיתי מארבעתם ליחס של כבוד. השילה הישראלית שמטיילת לבד על האופנוע, שעשתה וראתה הרבה ממה שהם רק חולמים עליו. האופקים הרחבים נתנו לי יתרון, וארבעתם אהבו אותי, אך לא העזו להתקרב אלי. אני, מצידי, לא עודדתי אף אחד מהם. לא הייתי מעוניינת ברומן בין הגלים עם מישהו שאני מכירה פחות משבועיים, מספקים לשאר רכילות ומנסים להתחמק לפינות פרטיות, שבין כה לא היו על הספינה הקטנה פטרישיה. אני מודה שחששתי גם, שאם אכנע לפיתוי, ייעלם משהו מאותו יחס שזכיתי לו ואהפך לרומן מזדמן לדייג בודד, נוחה בנסיבות הזמן והמקום.

"תקשיבי לשיר הזה", לי שם עלי את אחת האזניות, מכריח אותנו להיצמד עוד יותר זה לזה, בטווח חיבור החוט של שתי האזניות. עצמתי עיניים והתמכרתי למוזיקה ולחום שזרם בגופי. הנשיקה שבאה אחרי רגע לא הפתיעה אותי. פקחתי את עיני, נתקלת בשלו, מצפות, לא בטוחות בתגובתי. חייכתי אליו. שכחתי מכל מה שהחלטתי, והחזרתי לו נשיקה ארוכה.

הדלת שברצפה נפתחה, ודריל הציץ. התרחקנו מהר זה מזה, נבוכים, ודריל רק צחק: "שובבים, אני מצטער אבל אני חייב לשתות משהו".

"אני מצטער", לי לחש כשדריל הכין קאפה. ביומיים שנותרו עד לסוף ההפלגה, השתדלנו להימנע מלהימצא לבדנו עד שנגיע ליבשה, אבל המבטים שלי נעץ בי חיממו את ליבי.

שוב עברנו באזור סוער, מתחבטים בין גלים גבוהים, והספינה השתוללה ביניהם. הפעם לא הרגשתי שום בחילה. עליתי לגג האניה עם דריל ודניאל וצפינו בשחפים הצורחים שליוו אותנו. הגלים התרוממו רחוקים, הלכו והתקרבו, מתעצמים שחורים. כשהגל התנשא באוויר, אפשר היה לראות את הדגים בתוכו, ואז הסתער על פטרישיה.

כמעט הגענו לברום כשגלן ניגש אלי: "אנחנו יוצאים בעוד יומיים שוב לים, ונשמח אם תהיי שוב הטבחית שלנו. כן, נחמד שיש בחורה חייכנית באזור. גם האוכל שלך די בסדר".

כולנו ישבנו על מקרר הדגים המלא ובהינו ביבשה המתקרבת. דריל גילגל סיגריה והצית אותה מתחת לחולצה בגלל הרוח. באופק נראה המגדלור, והנה גם המזח. הרגשתי את ההרגשה המחורבנת הזו, לחזור לציוויליזציה. ממש כמו שחזרתי מקייפ יורק או מהמדבר. למרות שברום קטנטנה, ולא עיר גדולה וסואנת, לא היה נעים לשוב אליה אחרי שבועיים בים השקט ובמרחבים העצומים, והחלטתי לצאת לעוד סיבוב דיג. היה טוב עם הבנים, ובנוסף ארוויח עוד כמה מאות דולרים.

"אז מה את אומרת?" גלן חיכה לתשובה.

הסתובבתי את המבט מהחוף המתקרב וחייכתי: "בטח שאחזור. נשאר לי ללמוד לתקוע מברג במוח של הדגים ולהשתין מעבר לסיפון".

"גם לי מאוד ישמח", קרץ גלן והלך לבשר לשאר שאני מצטרפת להפלגה הבאה.

קיק סטארט עם נעלי עקב

שזופה, עם חיוך של דולפין, ירדתי מהספינה. ביד ימין אחזתי בדג אדום ענק ובשמאל, בצדף נאוטילוס. תום כבר חיכה לי על המזח. גלן הודיע במכשיר הקשר לחנות הדגים את שעת ההגעה שלנו. הוא חיבק אותי נרגש בפרצוף ממתיק סוד. "יש לי שתי בשורות, אחת טובה ואחת רעה".

"תתחיל ברעה" הסתקרנתי.

"את מחר צריכה ללכת לקנות לך שמלה יפה בעיירה".

"למה? אתה יודע שאין לי כסף לשטויות האלה".

"זה בשביל הבשורה הטובה. כשהיית בים התארגנו כמה אנשים בסוף השבוע וקנינו לך אופנוע. מתנה מתושבי ברום".

נישנקתי, לא יודעת מה לומר. לא ציפיתי. "תום, מה זאת אומרת? מהאתה אומר? "יש לך אופנוע. את יכולה להמשיך לטייל עכשיו".

לא האמנתי למשמע אזניי. בדרך הביתה תום סיפר לי כל מה שקרה.

כשהייתי בים, פיטר, הבעלים של מועדון הניפון-אין, שמע מה קרה לי ורצה לתת לי במתנה את האופנוע שלו.

"זה אופנוע אהה לשלך, שהוא זכה בו בהתערבות. הוא רכב עליו 900 קילומטרים בלבד. כשפיטר סיפר לרובו על הרעיון, רובו החליט שכל תושבי העיירה צריכים להשתתף בקניית האופנוע מפיטר. הכנו קופסאות התרמה עם התמונה שלך, ופיזרנו אותן בכמה חנויות גדולות ובפאבים. בעלי עסקים תרמו מתנות, ביום שישי עשינו הגרלה גדולה בפאב. אנשים קנו בהתלהבות המון כרטיסים. התושבים לא מוכנים שלברום ייצא שם רע בגלל כמה ילדים. תוך כמה שעות אספנו 3,500 דולר וקנינו לך את האופנוע".

דמעות התחילו לברוח מזווית העין. לא ידעתי איך להגיב להפתעה הגדולה.

הבית היה מואר ומלא בבלונים ובפרחים. כל הערב חברים התקשרו ועברו לברך אותי ולשאול איך ביליתי בים.

תום המשיך לזרוק פצצות הפתעה. "ומחר אנחנו יוצאים אחר הצהריים עם ג'יפ ששכרנו ליומיים. נוסעים צפונה להראות לך כמה מקומות יפים שתאהבי, ונחזור למחרת בערב ישר לטקס קבלת האופנוע החדש".

הלכתי לישון עם חיוך גדול. הלב כמעט התפוצץ מהתרגשות, אבל העייפות הכריעה אותי אחרי ימי השמש בים.

בבוקר נסעתי למזח להיפרד מצוות פטרישיה, שיצא שוב לאוקיינוס.

"ידענו כל הזמן מההפתעה, ולא רצינו לקלקל אותה. אני מאמין שעכשיו תעדיפי לרכב דרומה מאשר להפליג מערבה, אהה?" גלן פרש את ידיו והתחבקנו בחום.

"היה לנו קשה לחזור לאוכל הקפוא ולמיקרוגל".

לי ליווה אותי למכונית ונתן לי צדף וקלטת. אחת מקלטות הרוק שהתנגנו ללא הפסק בימי ההפלגה. הוא זכר שרציתי אותה למזכרת. התעלמתי מהצביטה שבלב. יותר לא אראה אותו, ונראה שיכול היה להתממש משהו נפלא בינינו. ניסיתי לדמיין את עצמי חיה חיי נערת חוף אוסטרלית עם חבר גולש בדמותו של לי, גרים באחת מעיירות הגלישה בבית עץ מלא גלשנים מול הים, מגדלים מריחואנה מאחור וילדי טבע מלפנים, חיים את הרגע. מחשבה רומנטית לכשעצמה, אבל ידעתי שחיים כאלה נחמדים כפסק זמן ושלא אוכל להעביר את כל חיי באופן כזה.

המשכתי אל סניף הדואר לראות אם הגיעו עבורי מכתבים בתקופה שביליתי בים. חיכו לי חבילה מהארץ וארבעה מכתבים. ישבתי על שפת המדרכה וקרעתי את המעטפות. ריפרפתי על פני המילים שכתובות בכתב יד אהוב ומוכר, מחדשות לי מה קורה בארץ, או ליתר דיוק: "כלום חדש לא קורה כאן, אבל מה איתך? מה את מתכוונת לעשות ללא אופנוע?" החבילה היתה מעופ, והיא נשלחה שלושה חודשים קודם לכן, לכבוד יום ההולדת שלי. חבילה שנודדת אחרי כבר שבועות בדרכים. בריסבן, קנברה, פרת וסוף סוף הגיעה לברום. היא היתה משופשפת מהדרכים עם המון חותמות ובולים.

פתחתי אותה. קסטה של שירים ישראליים חדשים. מכתב ארוך. מתוך נייר סגול מרשרש שלפתי החוצה בד שחור פרחוני, שמלה שחורה קיצית עם כתפיות דקיקות מצטלבות ופרחים כתומים ותכולים פורחים עליה. איזו הפתעה, חשבתי, ואני בדיוק הייתי בדרך לקנות לי שמלה לטקס. איך שהכל מסתדר. ואולי באמת יש מישהו שם למעלה שדואג לי?

אחר הצהריים הגיע מרק עם ג'יפ חדש ששכר. העמסנו צידניות עמוסות בבירות,

עוף קר, גבינות וקרקרים. מאוחר יותר אספנו את תום מהחנות ויצאנו צפונה לכיוון ווילי קריק. שם שומרת רשות הדיג את ספינות העץ האינדונזיות שעליהן ניסו להסתנן מהגרים אינדונזים לא חוקיים. חבר של תום גר על ראש הגבעה בבית עץ מבודד שמשקיף על הים ועל ערוץ נחל. על גדת הנחל עמדו עשרות ספינות עץ מגולפות, כמו ספינות פיראטים ישנות, עם תבליטים ותחריטים. פסלי בנות ים מעץ התפתלו בחרטום כשוחות קדימה, מפלסות את הדרך לספינה השטה. הספינות העצובות שכבו על הצד נרקבות, הצבע מתקלף מהעץ. כמו לווייתנים גדולים שנפלטו ליבשה.

על גבעה סמוכה, במין מכלאה גדולה, ישבו כמה אינדונזים חייכניים על החול. הם צלו דגים על מדורה, כאילו הם לא מסתננים זרים שנתפסו וכעת הם ממתינים להעמדתם לדין, אלא חבורת ילדים שיצאה לנופש וכרגע היא בהפסקת אוכל. השתופפתי לצידם והחלפתי איתם כמה מילים בשפת הסימנים. הם חייכו והנהנו בראשיהם, לא מבינים כלום. אולי עבריתי? קישקשתי כמה מילים, והם פערו פה וצחקו. מה היא רוצה מאיתנו, המטורפת הזו, אמרו העיניים שלהם. "אל תתקרבי אליהם, הם בבידוד. לכי תדעי אלו מחלות הם הביאו איתם מאינדונזיה", צעק לעברי הפקח.

המשכנו הלאה, מצפינים. חלפנו על פני משפחת דייגים שעמדה במכנסיים מקופלים ודגה בעזרת חכות במבוק בערוץ נחל שזרם בין הדיונות לאוקיינוס. עצרנו להפסקת בירות, השתנו והמשכנו.

שקיעה. תפוז לוהט נפל לים, ומרק חתך שמאלה חזק. טיפס על הדיונה ועצר. הגיע עמד בזווית חזקה, מביט למעלה. בשמלה כחולה ועם פחית בירה ביד טיפסתי על גג הרכב. מסתבכת בשמלה ובשיער שהתפרע ברוח, התחלתי לרקד על הגג לצלילי שיר אפריקאי. תום תיעד במצלמה את גלי קצת מטושטשת בגולגולת.

לחיי מקס החדש. מקס המשוגע. מד מקס.

כשהסכמתי סוף סוף לרדת מהגג, גילינו שהוא התכופף קצת פנימה.

"לא נורא. נדאג לזה אחר כך", ביטל מרק בתנועת יד, והתפרשנו לאסוף עצים למדורה.

לאט לאט נרגענו.

מה יש בה באש שגורמת לאנשים להתהפנט אליה? לשתוק ולנעוץ מבט בוהה בלהבות? הן נאחזו בעץ היבש, מתפתלות אדומות, צהובות, כתומות ובמרכז סגולות. ריקוד האש.

תום הוציא כמה מעדנים שהביא מחנות הדגים - צדפות, מולים, גבינות שמנות

וקרקרים, ולעסנו שקועים באש ובחלומות.

הקור הבריח אותי לתוך הסווג הנעים והרך ומיד נרדמתי.

בשבע בבוקר עמדתי במים הרדודים ודגתי ארוחת בוקר. אחרי שעה מרק ואל החליפו אותי ויצאתי לשוטט עם תום לאורך החוף לחפש צדפים. העונה הגשומה החלה, עונת סופות הציקלון בצפון מערב היבשת.

"אם נבוא אחרי אחת הסופות לחוף, את תמצאי צדפים גדולים שהים פלט. כל הצדפים היפים שראית אצלי ואצל מישל, הגיעו מהים אחרי הסופות", אמר תום.

"אני לא חושבת שאקח צ'אנס ואתמהמה יותר מדי. אני עלולה להיתקע כאן בתקופת הסופות בגלל הצפות וכבישים חסומים, ואני צריכה להתחיל להדרים. הטיסה שלי מיועדת לעוד חודשיים מסידני, ואני צריכה לעבור עוד 8,000 קילומטר לאורך חופי המערב והדרום עד שאגיע לשם".

"למה שלא תישארי כאן עד ליום הטיסה? תשאירי כאן את האופנוע, תטוסי לישראל ותחזרי בחזרה?"

"אולי".

זה רעיון לא רע. אני מאוהבת בעיירה ובאנשיה. אולי כדאי להישאר עוד קצת, לחסוך כסף ולשוב אחרי גיחה לארץ, כדי להשלים את המסע בלי לחץ. מסע אוסטרלי בשני פרקים. נשמע קצת מטורף, אבל למה לא? אין לי חבר, עבודה או לימודים שמחכים לי בארץ.

"תיזהרי", תום דחף אותי הצידה. כמעט דרכתי על נחש ים. מטר דק של עור זהוב ואפור שוכב בשמש על החוף.

"אתה חושב שהוא מת?" נגעתי עם מקל ארוך בגופת הנחש, והוא לא זז. המשכנו לצעוד לאט, אוספים צדפים ומקלות שהים פיסל.

"אולי אני אבוא לישראל. אני רוצה לחזור לבקר חברים באפריקה, לעשות טיול גדול מסביב לעולם".

"כן, אתה צריך לקחת פסק זמן מברום ולטייל קצת בעולם. אתה מוזמן לעשות טיול בצד הפראי".

הסתובבנו והתחלנו לחזור, חולפים שוב על פני הנחש. נראה כאילו הוא זז קצת, ושוב נגעתי בו בעדינות עם המקל. הוא ניסה להתרומם ולהכיש, חסר אונים. זרקתי אותו לתוך המים, בין בריכות הסלעים, והוא ספג את המים ולאט לאט התאושש, הגביר את פיתוליו והתחיל לשחות. להתראות, נחש יפה. אולי יום אחד ניפגש שוב, וכמו באגדות תוכל להחזיר לי טובה.

לקראת הצהריים נסענו בחזרה לאורך החוף. כמאה קילומטרים צפונית לברום

פגשנו את עלי, אוסטרלי שזוף, לבוש גלימה כמו נסיך פרסי, כיפה כורדית על שיערותיו הארוכות האסופות. הוא ישב על שטיח צבעוני, וצלה דגים. לידו כרעו חמישה גמלים. עלי התפרנס מהובלת תיירים לאורך החוף על גבי הגמלים. התיישבנו לצידו והוא כיבד אותנו בצ'אי ובדגים צלויים. בעונה הזו אין הרבה עבודה, ועלי היה משועמם.

היה כבר מאוחר, והיינו צריכים לחזור לעיירה. למסיבה.

בבית לבשתי את השמלה שעופי שלחה לי, ובחנתי את עצמי במראה. את חיה נכון, את חיה את החלום, ואני מאחלת לך כל טוב ושתהיי חזקה. הודיתי לעצמי על המחמאה, ויצאתי לאירוע.

במלון המנגרוב חיכו כבר הרבה אנשים על רחבת הדשא שצפתה לים הפתוח. איתרתי את רובו שעמד מחייך ליד האופנוע החדש. מד מקס.

פיטר, הבעלים של האופנוע, לחץ לי את היד והגיש לי משקה: כולם ניגשו לברך אותי ולהתעניין מה אעשה עכשיו. מצלמות הטלוויזיה צילמו, וכתבת העיתון ניגשה אלי מחייכת, מתקיפה בשאלות. אחרי טקס קצר קיבלתי את מפתחות האופנוע ואמרתי כמה מילים.

"תתניעי את האופנוע".

"לא", מחיתי. כלום לא עזר והובילו אותי אל האופנוע. כדי לתהניע אותו היה עלי לבעוט ברגלית הקיק סטארט. בלי לחשוב הרבה הרמתי את החצאית אל על וקפצתי עליו. בעיטה אחת עם נעלי העקב של מישל, והאופנוע התניע ונהם בצליל נקי. הקפתי את המלון ברכיבה מהירה.

אחרי הטקס חזרנו בחבורה צוהלת לבית של תום. אני רוכבת עם השמלה הקצרצרה ורובו יושב מאחורי, צוחק.

"וואוווו..." צרחתי ונעמדתי על הרגליות. לא אכפת לי מכלום. אני שוב על אופנוע משלי.

"משגעת, כל התחתונים שלך מציצים".

"לאאאא אכפת לייייי?" צרחתי. התיישבתי והנפתי רגליים באוויר, מתמרנת בין העצים שבצד הדרך, עד שהגענו לבית של תום. נכנסתי עם האופנוע, ורובו מאחורי, הישר דרך הדלת הראשית, וחניתי בסלון. כל החברים הרבים שעשיתי לי בברום התאספו אצל תום, שומעים מוזיקה, שותים ומשתטים. היפי צילם הכל בקסטת וידאו שהם הכינו לי לקחת הביתה. אני לא זוכרת יותר מאותו ערב.

בשש תום כבר ישב בחוץ ושתה קפה. הצטרפתי אליו, וראיתי את רובו יושב מדובלל ושיכור באמצע הגינה, מוקף פרחי חמניות, חלקם רמוסים תחת גופו.

וכולו נוטף מים מהממטרות שתום הפעיל. שיערו הארוך הגיר מים על בגדיו ונעליו, והוא פשוט ישב ותמך את ראשו בשתי ידיו, בוהה בחלל. חמניה שחורה בין החמניות הצהובות.

הלכתי להתבונן בשקט ובראש צלול באופנוע החדש כשהטלפון צילצל. "מדבר פקד בילו. רציתי להודיע לך שהאופנוע שלך נמצא לפני ארבעה ימים בשטות אבוריג'ינים, זרוק בין השיחים".

עליתי על האופנוע החדש, ויחד עם גראהם נסעתי למשטרה. השוטר הוביל אותי למגרש מאחורי התחנה. מקס הישן עמד נשען על הגדר, מלוכלך וחבוט. רובו הגיע עם עגלה כמה דקות אחר כך כדי לגרור את האופנוע למוסך, שם בחנו אותו שלושתנו. הרגלית נעלמה, הכידון התעקם, פנצ'רים בשני הגלגלים, כמה חבטות ושריטות. כשהתנענו אותו, המנוע הרעיש בצורה מוזרה.

רובו שיחק בשפמו. "אני יכול לתקן לך אותו, אבל יקח לי הרבה זמן. להערכתי, התיקון יעלה 400 דולר. נשאלת השאלה, מה את רוצה לעשות איתו? אני יכול לתקן ואמכור אותו ואשלח לך את הכסף לישראל".

עשיתי חושבים, "רובו, מתי מירוץ האופנועים שאתם עושים לכבוד חג המולד ובו אתם מגייסים תרומות?"

"בשבוע הבא".

"ומה הפרס הראשון שמעניקים השנה?"

"עדיין לא הוחלט. צריך תורם טוב".

איך שהדברים המשיכו להשתבץ. איזו הזדמנות נפלאה להודות לתושבי העיירה הזו. "אז השנה, הפרס הראשון יהיה אופנוע ימאהה 350 סמ"ק".

רובו קפץ והדביק לי נשיקה. "אני אדאג לתקן אותו לאירוע".

הכנתי את האופנוע החדש להמשך המסע. מגיני ידיים, מגן אגזוז, שמנים, שרשרת אורינג. מעבירה מהאופנוע הישן לחדש.

פקס הגיע מישראל. עופי הגיבה על החדשות האחרונות. "כל מה שאעדכן נראה לי תפל וטפל לעומת מה שאת עוברת. רציתי לומר לך, שהסיפורים שלך לא אמינים יותר. מאד מצטערת. דברים כאלו קורים רק בסרטים או לאנשים אחרים שאני לא מכירה, ואני לא מוכנה לשמוע יותר על הפלגות מול חופי אינדונזיה עם ארבעה תחיכים, צלילות בוקר עם דולפינים או אופנועים שמחלקים במתנה. לעבור את כל החיים ברמת חוויה כזו אינטנסיבית ומעמיקה, זה בגדר הזיית שווא. כשאהיה ראש ממשלה אמנה אותך לשגרירה שלנו באוסטרליה".

למחרת בבוקר הופיעה מישל בתרועה ונכנסה עם המיני מוק לתוך הגינה שתום כל כך דאג לטפח. "בואי, בוב מחכה. אנחנו הולכים לדוג סרטני בוץ". היא שלפה

אותי מהמיטה ישר לאוטו. מאחור גיליתי סלסלה עם עוף קר ולחם, ולידה צידנית מלאה בירות. לא רע. עצרנו אצל תום בחנות כדי לקחת פיתיונות, והמשכנו לים. בוב כבר הוריד את הסירה למים ורטן: "נו כבר, שתי שילס. אתן חייבות להתעכב עם המייק אפ ולמרוט שערות?"

"כן, נאד זקן ונפוח", ענתה מישל.

קפצנו לסירה והפלגנו. גם רד הג'ינג'י ישב איתנו בסירה. אשמאי זקן וחבר של בוב. שטנו בין המנגרובים. הים היה בשיא הגאות. אם ניתקע כאן בשעת השפל, לא נוכל להחלץ מהבוץ. בוב ורד הניחו את הפיתיונות בסלסלות מתכת גדולות, חיזקו אותן באמצעות קרסים והשליכו הכל למים, כשמצוף קטן הראה לנו את המיקום המדויק שלהן. המשכנו לשוט בין השיחים, בין כל תעלות המים החומים, ואחרי שפיזרנו את כל הסלסלות, התפנינו לעוף.

"נו, מייט. מתי את חוזרת למלחמה? אולי תספרי לכל החברות שלך על בוב הטוב והזקן. נמאס כבר מהנקבות בעיירה הזאת".

"ולמה אתה חושב שבחורה ישראלית עם עוזי תעזוב את המלחמה באמצע ותבוא לשבת לשתות בירה עם זקן שכמותך?"

"את צודקת. אפילו כסף להזמין אותה לפאב אין לי".

המשכנו לקנטר ולעקוץ אחד את השני, מעבירים את הזמן, נשרפים בשמש החמה עד שאפשר היה לחזור לאסוף את הסלסלות.

הזקנים משו אותן מהמים בבת אחת, כדי שהסרטנים לא יימלטו. הצלחה. תפסנו ארבעה סרטנים עצומים. בוב נזהר כשהשליך אותם לרצפת הדינגי: סרטן כזה יכול להוריד אצבע עם הצבטות שלו. עוד סיבוב. השלכנו את הסלסלות והסתערנו על שאריות העוף.

לארוחת הערב אכלנו סרטנים טריים שלוקים ויין לבן. היינו אדומים כמו סרטנים בעצמנו, ובוב התחיל לשחק בצבטות שלו עד שמישל סטרה לו. מישל הופיעה גם למחרת בבוקר, והעירה אותי בתרועה.

"את צריכה להיגמל מהתחביב המגונה הזה, להופיע אצל אנשים בשש וחצי בבוקר".

היא זרקה עלי כרית והתיישבה על המיטה עם קפה.

"מה היום? יוצאים לצוד תנינים?"

"קומי. היום ערב חג המולד ואנחנו צריכות לבחור ולארוז מתנות לכולם".

בלייק לא היה בבית. הוא חשב שהוא בעונש, ומישל שלחה אותו לעזור לתום בחנות כדי שלא יפריע לנו בהפתעה שהכנו לו.

"אבל מה עשיתי?" בכה.

"אם אתה לא יודע, זה עוד יותר גרוע."

"אבל לא עשיתי כלום", ילל.

"אז זה על חשבון מה שתעשה!"

כל היום קישטנו את הבית. היא קצצה שיח גדול באכזריות ודחפה אותו לעציץ ריק. "זה האשוח שלנו השנה".

ערימת מתנות נערמה לרגלי העציץ, שנראה די מפחיד עם כל הנוצצים והמנורות שזרחו וכבו סביב המלאך הגרוטסקי. פרשתי הביתה לארוז את המתנות שהכנתי להם, תופסי חלומות אינדיאניים ענקיים שיצרתי מענפי בוגנביליה שכופפתי לעיגולים. את קורי העכביש טוויתי מחוטי זהב שבתוכם שזרתי חרוזים כחולים וצדפים יפים. מתחת לעיגולים קשרתי נוצות בז.

בוקר חג המולד. בלייק לא יכול היה לחכות לפתיחת המתנות והעיר את כולנו עוד לפני שהשמש זרחה.

"אתה מוכן לפרק את העולם בשקט?" השלכתי עליו כרית. הוא היה נסער מכדי להתחיל מכות, ואחרי חמש דקות כל המתנות כבר היו פתוחות.

"אמא, מישהו כבר פתח את המתנות. תראי, הנייר לא ישר".

"לא, בלייק. אני פשוט לא ארזתי אותן כל כך טוב", עניתי לו.

אילו מבט יכול היה להרוג, מישל היתה קוטלת אותי מיד. בוב התחיל לצחוק, ותום הכניס לי מרפק בצלעות ולחש: "זה אמור להיות מסנטה קלאוס, לא ממך".

"אמא, תראי, סנטה קנה את המתנות בברום והמונופול עלה לו 40 דולר". אופס, שכחתי להוריד את תוויות המחיר. מישל, תפסיקי עם המבטים האלה. כולנו פרצנו בצחוק.

השעה היתה כבר שש וחצי בבוקר, ופתחנו בארוחת הבוקר המסורתית של חג המולד, עוף ושמפניה. אנשים הגיעו, וכולנו קיפצנו על הטרמפולינה, הפלנו את הממטרות ואנשים עפו לכל עבר. השמפניה ביעבעה בגוף, והגוף קיפץ. הראשים עטויים כובעים אדומים עם פונפונים לבנים, שלא נחו לרגע. בלייק הוציא את הצעצועים ואת המשחקים שקיבל, והמקום נראה כמו גן ילדים. חלק מהאנשים לקחו קצת יותר מדי ברצינות את המשחקים ונגררו לוויכוחים רציניים, אבל הרי אין שום דבר שקצת אלכוהול לא יכול לסדר. בשעה מוקדמת פרשנו לישון, למחרת ציפה לנו עוד יום פרוע. יום מירוץ האופנועים.

בשבע בבוקר כבר היינו בפונדק, 40 ק"מ מחוץ לברום. הרכבתי את מישל. על הפנס קשרנו שתי שפנפנות, ורודה ותכולה, בחצאיות בלט. זה אופנוע הבנות. לידינו רכב גראהם, כשבלייק יושב לפניו על מכסה הדלק, חבוש קסדה פתוחה ופרצופו מתעוות. הוא עוד לא החליט אם להנות מהרכיבה ומהעובדה שישב

ראשון על האופנוע, או לסבול מהרוח שהיכתה בפרצופו החשוף ולא אפשרה
לו לפתוח את העיניים. התקרבתי והעברתי לו תוך כדי רכיבה את משקפי השמש
שלי, וסגרתי את משקף הקסדה. מישל לא הפסיקה לצלם את כולנו תוך כדי
רכיבה. היא הושיטה יד קדימה והפנתה את עדשת המצלמה לעבר הפנים שלנו,
מצלמת "על עיוור". אחר כך הנציחה את כל מי שעקף אותנו.

בפונדק היו כבר עשרות אופנועים מכל הסוגים והמינים. מאופנועי דוקאטי
בני 50 שנה ועד אופנועי שטח, ספורט והארלי דוידסון חדשים ונוצצים. כולנו
קיבלנו חולצות טריקו שחורות שעליהן איור של סנטה קלאוס מסטול עם זיקפה
אדירה וזרועות מקועקעות, רוכב על הארלי דוידסון עם שקיות הפתעות שמתוכה
נופלים בקבוקי וויסקי ובובות לוליטה. גם זו דרך לראות חג מולד.

במקום הסתובבו עשרות רוכבי הארלי מזוקנים, רובם נראו אותו דבר עם
הבדלים קלים בין האחד לשני: בגדי העור השחורים עם הניטים שלטו במקום.
וסטים, מעילי עור, מכנסיים צמודים מעור שחור. קעקועים הציצו מתחת לשרוולים,
עגילי פירסינג ניקדו אפים, גבות, ושפתיים. שיער אסוף בגומיות, ומשקפי שמש
שחורים על הפדחת. הגברים האלה טפחו אחד לשני על השכם, אחזו כוסות
בירה ביד, נתחי בייקון מטוגנים נתחבו לפה, חלק עמדו בחוץ, בודקים אופנועים,
משווים את כל התעשיה שמסביב לאופנוע - תרמילי העור, ידיות מצופות גרבוני
עור עם חוטים משתלשלים מהם, דוקרנים שבולטים מהרגליות.

לפי סימן של רובו, כולם עלו על האופנועים והתניעו. רעש מחריש בקע מלמעלה
ממאה אגזוזים. "קדימה", הריע רובו, והשיירה יצאה, כשבראש הכבאית האדומה
והאיטית. לכולנו הוצמדו לאופנועים בובות וצעצועים. תיירים ותושבים מקומיים
קיבלו את פנינו בתרועות ובדגלים, והילדים רצו אחרי האופנועים.

העצירה הראשונה היתה בבית החולים, שם עבר סנטה בין הילדים וחילק להם
צעצועים וממתקים. משם רכבנו לחצר בית המשפט, ועשרות ילדים מופרעים
קפצו על סנטה, משכו לו בזקן ובכובע, שדדו ממנו את כל שק הממתקים
והצעצועים והותירו אותו די עקום וחבוט.

"אני לא מסוגל יותר עם החיות הקטנות האלה ואני מת מחום". הוא תלש את
הזקן ואת הכובע. קשה להאשים אותו: 35 מעלות בצל עם לחות נוראית. כמה
ילדים קטנים החלו לילל: "אמא, תראי את סנטה. הוא בכלל מפלצת".

בקיצור, בברום רק מחפשים סיבה למסיבה, וסנטה ברח לכל הילדים המסכנים,
צמאי הסוכריות והצעצועים, ישר אל הפאב.

היום עבר בשיטוט ברחובות עד לשעות אחר הצהריים, כשהחלה המסיבה שתמה
את האירוע, ובראשה הגרלת האופנוע. רובו נשא נאום, כשברקע החלו צעקות

והשתוללויות. קפצתי על האופנוע ועזבתי את המקום. לא רציתי לקחת חלק
במסיבה עם מאה רוכבי הארלי שיכורים ומעושנים. עוד הספקתי לראות אותם
נוהגים מול קיר, שורפים את הצמיג האחורי, מפזרים עשן ואבק גומי באוויר.
שלום לכם מלאכי הגיהנום.

כששבתי לביתו של תום פגשתי את לוסי, חברתו של גראהם. היא רצה למונית
שלקחה אותה לשדה התעופה. תמה חופשת חג המולד שלה, ובאותו לילה החזיר
אותה הליקופטר לאסדת קידוח הנפט בלב האוקיינוס ההודי, שם עבדה כטבחית
בשנתיים האחרונות. אחרי שנפרדנו מלוסי, נשארתי לשבת עם תום בגינה.

"תום, אני עוזבת מחר. אני צריכה להיות בסידני בעוד שישה שבועות".

הוא צחק: "את כבר חלק מברום. למה שלא תסעי לישראל לחופשת חג
המולד ותחזרי?"

"לא, תום. חשבתי על זה לא מעט, אבל אני חייבת לסיים את ההקפה שהתחלתי.
לסגור מעגל עם אוסטרליה ועם עצמי".

ערב הנסיעה היה ערב ירח מלא. נראה שבשעת מסע, החושים מתחדדים לדקויות
ממין זה. זכורים לי כל אחד ואחד מהירחים המלאים שצפיתי בהם באותה
שנה, בין אם זה היה על הים מול האי גרין, בערבות קייפ יורק, עם נהגי המשאיות
או במרכז האדום המדברי. גראהם החזיר לי את כל ציוד האופנוע שנתתי לו
חודש קודם לכן, ויצאנו לטיול אחרון עם האופנועים. חצינו את בית הקברות
הסיני העתיק של דולי הפנינים ומשם רכבנו אל חוף הים לצפות ב"מדרגות
לירח", השתקפות הירח ממישורי הבוץ שמעלים גלים ויוצרים אפקט של גרם
מדרגות שמעפיל מעלה לעבר הירח.

עצרנו בגמפייר פוינט. לפני שנים גר מתחת למגדלור זוג. האשה היתה נכה
ואהבה את הים אהבת נפש. בעלה, שראה את העצב שאפף אותה משום שלא
יכלה להגיע לחוף הים על כסא הגלגלים, חצב עבורה בריכה בסלע. הבריכה
מתמלאת במים עם כל מחזור גאות, ונחשפת בשעת השפל.

ישבנו על גדת הבריכה והתבוננו בדממה בים שהלך ונסוג. לאחר מכן ירדנו
למטה ועצרנו עשרות מטרים לתוך הים השפל. האזור נראה כמו פני הירח.
מכתשים פעורים על הקרקע וסלעים מוזרים מזדקרים מכל עבר. הים עידן
את הנוף, הזרמים ריככו את האבן, פיסלו בה צורות מוזרות. באור הירח הים
ליחך את הסלעים, הלך והמשיך לסגת. עם השפל התגלו עקבות דינוזאורים
מוטבעים בסלע.

"נתגענע אלייך".

"גם אני אליכם. אבל אני מבטיחה לכתוב ולבקר שנית". אין יותר מדי מה לומר

ברגעים כאלה. חזרנו הביתה עצובים, ואת שארית הערב העברתי בשקט עם רובו, תום ומישל. בבוקר נמנעתי מלהעיר אותם, וקפצתי על האופנוע. שונאת פרידות. הן מעיקות. האנשים בדרך כלל נסחפים לפרצי רגשות. עברתי אצל רובו במוסך, והוא צילם תמונה אחרונה - אותי עומדת בפתח המוסך בין מקס למד מקס. ביך הישן לחדש.

ביציאה מהעיירה רכבתי לאט, סופגת רגעים אחרונים של ברום, ניחוחות ומראות. סוני הצלם נופף לי מצמרת עץ באובב. הוא התעסק בסדרת צילומים חדשים של פריחת העץ. אשתו החזיקה למטה את הסולם ותיק מלא בעדשות וציוד צילום. רק שלא תנופף לי גם היא, זה עלול להיות עסק יקר. נופפתי בחזרה ויצאתי מהעיירה. היום היה לח וחם מאד כבר בשעת בוקר מוקדמת זו. התכווצתי כשניסיתי לדמיין לאלו טמפרטורות ארכב בשעות הצהריים.

רובו רכב לצידי 40 ק"מ מחוץ לעיירה עד לפונדק, שם התיישבנו.

"איזו בירה את רוצה?"

"אתה נורמלי? השעה שמונה בבוקר. וחוץ מזה, אני לפני יום רכיבה ארוך וחם."

"בחייך, בירה אחרונה. את תברכי אותי עוד שעתיים כשתהי בדרך דרומה."

מה כבר היה לי להפסיד. הזמנו בירה, מכונת המוזיקה ניגנה שירים משנות ה- 70. רובו בחר ווילי נלסון. "משחק, מייטי" הכנסתי מטבע לשולחן הביליארד.

"לקחת מספיק מים? נורא חם היום, למעלה מ- 40 מעלות".

"כן, יהיה בסדר. יש לי חמישה ליטרים".

חשוב יותר לקחת מים מאשר דלק. בימים החמים שתיתי עשרות ליטרים של מים. ברכיבה על האופנוע לא מרגישים כמה שמזיעים. הזיעה נספגת מיד בבגדים והרוח מצננת ומאד קל להתייבש.

אחרי כשעה יצאנו מהפונדק.

"יש לך רק שני פונדקים ב- 700 הקילומטרים הבאים. אם תמצמצי, את עלולה לפספס אותם. אז תישארי ערנית".

"רובו, מייט. אין לי מילים להודות לך על כל מה שעשית. עד לפעם הבאה, להתראות".

שימון שרשרת, תידלוק אחרון, מילאתי גם את המיכל הרזרבי. בקבוקי המים היו מלאים והציוד היה קשור היטב.

החום כבר הגיע לשיאו, למרות השעה המוקדמת. ניסיתי להתעלם ממנו. פתחתי את מצערת הגז ויצאתי לדרך ברגשות מעורבים. ידעתי שלפני שלושה ימי רכיבה רצופים, ושאחרי פסק הזמן הארוך בברום אנסה שוב להעמיד את היכולת שלי במבחן.

52 ניעלות בצל

הכביש שהתפרש לנגד עיני היה ישר ומשעמם. נוף מדברי, חד-גוני ושטוח. פרל ג'אם ניגנו באזניות שיר שקט על רוכב אופנוע שנעלם. "כאילו המחשבות שלו גדולות מכפי מידותיו...". התכווצתי על האופנוע, רוצה לבכות. הייתי עצובה אחרי הפרידה מכל האנשים הנפלאים האלה, ויחד עם זאת נרגשת מהיציאה לדרך. כוח הרסני גרם לי לשעוט קדימה, למרות שקול פנימי הזהיר אותי. הדחף היה חזק יותר.

רציתי להימצא שוב לבדי. לרכב בתוך הריקנות, מחוברת לכביש, ולא רק במגע הצמיגים. זה כבר נהפך לחלק בלתי נפרד ממני. גבשושיות החצץ העבירו ויברציות עדינות, כמעט לא מורגשות, בכל גופי. הזמזום העדין ליווה אותי במשך שעות ללא הפסקה, עד שהשקט שליווה את העצירות נראה לא טבעי, שקט מדי. ככל שניסיתי להתעמק, לא הצלחתי לפענח למה כל הסבל הזה גורם לי הנאה כזו עצומה.

והיה משהו שהטריד אותי מעבר לכך. מין ודאות מוזרה ועמוקה מכל הגיון, שמשהו רע עומד לקרות. כמו האינסטינקטים של בעלי חיים, שצופים סכנות טרם התרחשותן. אבל מעצם היותי מחונכת לחשוב באופן רציונלי, דחקתי את המחשבות על האסון.

יום לפני היציאה לדרך הלכתי עם לי לחנות הקעקועים ושנינו קיעקענו את קרסול רגל שמאל. הוא יצא עם שמש כתומה, ואני עם דג פירנאה צבעוני שחושף שיניים חדות ומאיימות. מזכרת עולם מספינת הדיג מברום, מאוסטרליה. יכולתי להרגיש את הפלסטר העבה שומר שהקעקוע לא יזדהם, לוחץ על הקרסול מתחת למגף.

הפנים היו מרוחות בשכבה עבה של קרם הגנה. הבנדנה קשורה סביב הפנים.

השתדלתי שרק העיניים יבצבצו. עליהן הרכבתי משקפי שמש. ובכל זאת הרוח הלוהטת חדרה מתחת לקסדה.

בגלל החום הכבד רכבתי לאט, מנסה לא לאמץ את המנוע הקטן. בלאו הכי האופנוע היה עמוס מדי, לא יכולתי לרכב יותר מ- 20 דקות רצופות בלי לעצור לשתות. הרגשתי שאני חוצה את הגיהנום, רוכבת בתוך כבשן להטו ושומם שלא נגמר. בעיתון היה כתוב שהחום יגיע ל- 50 מעלות בצל. חייכתי באירוניה. לא היה צל.

לא עבר הרבה זמן, והמים שהיו לי להטו ולא ניתן היה לשתות אותם. הרגשתי שאני חייבת מים. מים קרים. אחרת אתייבש. עצרתי בחניון משאיות שומם בצד הדרך. אחרי עשר דקות שמעתי מרחוק נהימת מנוע ונופפתי בידי. ג'יפ ממוזג נעצר לידי, והאשה שליד הנהג פתחה את החלון. הבעת חשדנות על פניה. רוח קרה נשבה מהמזגן והיכתה בפני.

"סליחה, אולי יש לכם קצת מים קרים? המים שלי רתחו במיכלים".

"את לא הבחורה שקנו לה את האופנוע בברום?"

הבעת החשדנות נהפכה לחיוך אדיב. תושבי ברום. הם הוציאו צידנית מהאוטו ומילאתי שני בקבוקים במים קרים.

"תודה ולהתראות".

"סעי בזהירות".

חלון הרכב נסגר בלחיצת כפתור, חוצץ ביני למזגן. שפכתי קצת מים על הראש ועל הגוף, דחפתי את הבקבוק הקר מתחת לחולצה שיצנן אותי, והמשכתי. השמש הלהיטה את האספלט, סינוורה והכאיבה לעיני. גם משקפי השמש לא עזרו נגד הבוהק.

האופנוע החל לקרטע. בדקתי את מד הקילומטר שאיפסתי בתחנת הדלק וגיליתי שרכבתי 240 קילומטרים. הגיע הזמן לתדלק. בתנועות איטיות ירדתי מהאופנוע. לא העזתי להוריד את הבנדנה מהפנים. עשרות זבובים התנפלו עלי.

עשרה ליטרים עברו מהג'ריקן לאופנוע. בדקתי את השרשרת ואת חום המנוע והמשכתי. הכביש העלה אדי חום והרוח צרבה. האדמה שבצד הדרך היתה מבוקעת מהחום, עור סדוק עצוב. עצרתי לשתות.

בין כל הסדקים שבאדמה עיני קלטו ענף ירוק, גבוה ודק. פרחים סגולים ועדינים עיטרו את כותרתו ופקעות קטנות שהנצו, המתינו לתורן להיפתח. פרפר צבעוני התיישב על אחד הניצנים וניענע אותו קלות. חשבתי שבחום הזה אולי הפרח ימות והניצנים לא יזכו לראות את העולם. שלפתי את המים יקרי הערך ונתתי לפרח לשתות. פתאום נבהלתי. אולי הפרתי איזה איזון. הרי הפרח גדל כאן

בלי מים, ועכשיו עודף המים יכול להמית אותו. אולי תפסיקי עם הסנטימטים האלה. בסך הכל מדובר בפרח, נזפתי בעצמי. ואיך אפשר באמת להסביר את החיבה שרחשתי לצמח? לדבר החי הזה שצץ לו בדד באמצע התופת? רגע שראוי להנצחה. הפרח והפרפר קפאו לעד בעזרת המצלמה, והמשכתי, מנסה לשמור על צלילות ולהימנע מקהות חושים בעזרת מסטיק. הגברתי את המוזיקה, שבין כה כמעט לא נשמעה בגלל הרוח ששרקה באזניים. התבוננתי בכפות הידיים. שכחתי את כפפות העור שלי אצל גראהם, וגב כף היד נצרב בשמש החזקה. בלב השממה הופיע חזיון בצורת פונדק. עצרתי שם לשעה וחצי, בתקווה שהמנוע יתקרר קצת. וגם אני.

רוח חמה נשבה ממדבר החול הגדול ומד המעלות טיפס והגיע ל- 52 מעלות בצל. מה אני עושה בחור, לבושה בגדים ארוכים ומגפיים, רכובה על אופנוע בחום הזה? לא נעים לשבת שעה וחצי בצל הפונדק בלי לקנות משהו, אבל לבזבז כסף בגלל אי נעימות יצא מכלל חשבון לנוכח מצבי הכספי. מה גם שהתאבון נעלם עם החום. לא היה לי כוח אפילו להפגין חביבות מינימלית למתדלקת המשועממת, שניסתה לפתוח עימי בשיחה. שקעתי בקריאת מכתבים.

חן כתבה וניסתה לשכנע אותי: "אולי תתחתני עם איזה אוסטרלי ותחזרי הביתה איתו ועם כל החברים החתיכים שלו?" חייכתי לעצמי. כמה הכל פשוט בעיניים של ילדה בת 13. עופי כתבה איך היתה החופשה בלוס אנג'לס. כמה שהם רחוקים ממני. עכשיו לילה שם, והם תיכף יקומו לבית הספר ולעבודה. לפעמים שיחקתי וגילגלתי מחשבה, שהלואי שהיה לי מקל קסמים, לקפוץ הביתה, לראות כמה חברים ובני משפחה ותיכף לחזור. עוד שישה שבועות, והכל ייגמר.

"את רואה את זה בטעות כסוף פרק, אבל אל תשכחי שזה יהיה גם תחילתו של פרק חדש", עופי ניחמה אותי במכתב. כן, אני באמת לפני הקץ הבלתי נמנע ולפני תחילתו של פרק חדש. אבל אני איפשהו מרחפת ביניהם, לא ממש שייכת לאף אחד מהם באותו הזמן.

התעוררתי מהחלומות. הגיע הזמן להמשיך. ושוב בדרך. הכביש מנוקד בגוויות קנגרו, נחשי פיתון ענקיים שלא הצליחו לחצות את הכביש ונדרסו, נבלות בקר. כולם שוכבים מתים ומעוותים. גל סירחון של נבלה היכה באפי וניסיתי לחלוף במהירות על פניה בנשימה עצורה. עברתי מעל פרה חומה ענקית ששכבה על הגב ברגליים פשוקות. דם נקרש על ראשה, הלשון ביצבצה והמוני זבובים חגו מעליה בטירוף. התעלמתי מהבחילה ועצרתי לצלם. מחזה שהוא חלק בלתי נפרד מהריבה על כבישי אוסטרליה. המצלמה היתה מונחת בהיכון, ארוזה בתרמיל קטן וקשורה על הבר של הכידון כדי שלא אצטרך לפתוח את התרמיל בכל

פעם. עשיתי תצלום תקריב של ראש הפרה, מבטה מיוסר וקפוא. רגע לפני המוות. פיה פתוח, השיניים חשופות, כאילו קפאה למוות תוך זעקה. קרניה תקועות כנגד הכביש החם. אין יותר אוסטרלי מזה. עורבים ניקרו בנבלה, ומשאית גדולה התקרבה מרחוק. העורבים פרחו, כשמהמקור משתלשל להם איבר פנימי ארוך ומדמם. מעניין אם גם הם מקבלים לפעמים קלקולי קיבה.

המשאית צפרה כשהתקרבה ונופפתי, מסמלת ביד שהכל בסדר בלי להסיר את הקסדה מהראש, מעדיפה שיחשוב שאני יפני קטן ולא בחורה בשממה. המשאית התרחקה, וכמה רגעים לאחר מכן יצאתי אף אני לאותו כיוון.

הערב ירד והתופת התקררה בכמה מעלות, אבל עדיין היה מאד חם. הכביש השחור פלט את חום היום והצמיגים היו רכים אחרי מאות הקילומטרים. קיוויתי שהפנימית לא תצטבט ותגרום לפנצ'ר. מסביב הלך והחשיך, והרגשתי שאני מגיעה לקצה גבול היכולת. חישבתי שלפני כשעתיים נסיעה עד לפונדק הבא וידעתי, שאני חייבת לישון שם. השטח היה פתוח ויבש, ללא כל מקום מסתור. זכרון נחש הפיתון העצומים שראיתי עדיין היה טרי. זכרתי שבשממה הזו אני לא רחוקה משמורות האבוריג'ינים, ולא כדאי שאשאר לבדי, מה גם שנהגי המשאיות סיפרו לי על מטיילים שלא רצו להתרחק מהכביש, נשכבו לישון בשקי השינה מטרים ספורים מהשוליים ונדרסו על ידי אוטובוסים ומשאיות שעצרו לנוח. "היו צ'כים לגרד 'תם מ'כביש הארור עם שפכטל", התרה בי אחד מהם.

כל הנוף מסביב הלך ונעלם לאט לאט. המדבר, העצים, הסלעים ובעלי החיים. הכל הצטמצם לכחול עמוק ואינסופי, מנוקד בכוכבים. הייתי עייפה מהרכיבה הארוכה, צרובת שמש ויבשה. הזמזום המרדים של הצמיגים כנגד הכביש והנדנדים המערסלים של האופנוע, הכל הכניס אותי לאווירה קסומה והיפנט אותי. רק הקו שצויר על שולי הכביש הואר על ידי פנס האופנוע ונמתח הרחק קדימה, מקשר אותי פיסית לקרקע. למרות שהייתי תשושה, גרמה לי אותה היפנוזה לרצות להמשיך ולרכב ולרכב ולרכב.

עד שפשוט אפול.

ראיתי את עיני הקנגרו והבקר מנצנצות בחושך החם והאטתי, נותנת לסכנה לחלחל ולהעיר אותי מהזחיחות שהייתי שרויה בה. תמרור גילה שלפני עוד 50 קילומטרים. עוד עשרה קילומטרים. והנה אורות הפונדק. שלט חברת הדלק "של", צהוב, אדום ולבן, האיר לי את הדרך כמו עמוד האש. נכנסתי ועצרתי בין משאבות הדלק לדלת הכניסה למסעדה שבתוכה ישבו שני בוקרים ובחורה. הם הביטו מופתעים ברוכב שהופיע מהחושך. הייתי כל כך עייפה אחרי מאות הקילומטרים שרכבתי בחום. בקושי עמדתי על הרגליים ובעטתי ברגלית הצד

כדי להעמיד את האופנוע. כרעתי תחת משקלי, איבדתי את שיווי המשקל וניסיתי להימנע ממעידה ולהאחז באופנוע. רצפת התחנה היתה יצוקה מחומר חלק, וכשנתמכתי באופנוע הוא נפל עלי. השלישיה בתוך המסעדה הביטה משועשעת. נותרתי מוטלת חסרת אונים וחלושה, האופנוע מעלי. לא הייתי מסוגלת להרים אותו עם כל הציוד שעליו, ולא הבנתי למה החבורה שבפונדק לא יוצאת לעזור לי. הקסדה היתה עדיין על הראש ותיארתי לעצמי שהם חושבים שאני בחור ושאסתדר לבד. הם לא קלטו שהסיטואציה לא היתה מצחיקה כפי שנראתה להם. הייתי לכודה. הרגלית לחצה על הקרסול והאגזוז התחיל שורף את הירך מבעד לג'ינס. התפתלתי מתחת לאופנוע, מנסה לקרוא להם. ידעתי שהם לא שומעים אותי מבעד לדלתות הסגורות ומתחת לקסדה. האגזוז להט יותר ויותר, והקרסול כמעט לא עמד בלחץ. נופפתי בייאוש בידי שיגשו לעזור לי. סוף סוף הם יצאו והרימו את האופנוע.

נעמדתי צולעת וניענעתי בראשי לתודה. הסרתי את הקסדה מהראש ונתתי לשערות הארוכות לגלוש על הפנים, מותירה אותם משתאים. "את בחורה. לכל הרוחות, מה את עושה כאן ועכשיו?"

נכנסנו לפונדק הקריר ומיד שתיתי שתי פחיות קולה. אחד הבחורים נראה לי מוכר, ואחרי שיחה קצרה נזכרנו, שנפגשנו חודשיים קודם לכן, כשרק הגעתי לברום עם ג'וש, ג'ין ופקה. הוא פגש אותנו על המזח וסיפר לנו שהוא עובד בפונדק הדרכים הזה.

"אה, היית עם הבחורים בקומבי המדליק עם כל הציורים הצבעוניים. איך אפשר לשכוח אותו כזה. עד עכשיו נשארת בברום? מה עשית שם כל הזמן הזה?" טריניטי הראה לי איפה אני יכולה להקים את האוהל. "סעי אחרי, זה ממש מאחורי הפונדק".

בקושי הצלחתי ללכת. לא היה לי כוח לבעוט ברגלית ההתנעה. הקרסול כאב תופת וחששתי שסדקתי אותו. אחרי כמה נסיונות כושלים, הצלחתי להניע בבעיטה עם רגל שמאל ועקבתי אחרי טריניטי לחצר האחורית של הפונדק. הקמתי אוהל רעוע ודידיתי למקלחת. שם התיישבתי על רצפת הבטון ונתתי למים לזלוג עלי. לא היה לי כוח לחפוף את השיער או להסתבן. שוב תקפה אותי אותה תחושה קשה להבנה. הרגשה פנימית מצויינת. התרוממות רוח. מין תחושה של עמידה במצבים קשים. הישרדות. אולי עצמאות. נשכבתי באוהל, את ידי. שלפוחיות של כוויות צמחו על גב כף היד. נתתי לצוואר להישמט אחורה. בבוקר הקרסול היה נפוח וכחול. חבשתי אותו בתחבושת אלסטית. באור השמש

התבוננתי באופנוע. כל החלק הקדמי היה מכוסה בפגרים של זבובים ויתושים. אין פלא שבלילה חשבתי שהפנס נחלש. הוא פשוט לא הצליח להאיר מבעד לפגרים. ניגבתי את הפנס ונכנסתי לפונדק לארוחת בוקר. בריאן, מבעלי המקום, אירח לי לחברה.

הבטתי בתמונות נחשים שהיו תלויות על הקיר.

"ראית הרבה נחשים בדרך?" שאל.

"כן, בעיקר פיתונים".

הוא הוריד מהקיר תצלום של שני נחשים שחורים סבוכים זה בזה בצמה, כשרק ראשיהם פתוחים כמו צבטות לצדדים. "זו תמונה שצילמתי במקרה. לפני כמה שנים נסעתי על הכביש בדרך לכאן וראיתי אותם משתוללים על האספלט. חשבתי שזה ענף שעף ברוח ועצרתי. הייתי בשוק כשראיתי שזה זוג נחשים מזדווגים".

באמת תצלום נדיר שהעביר את אווירת התאווה והייחום שהנחשים היו שרויים בה באותו רגע. מין הזדווגות חייתית. עוצמת היצרים. לא אכפת להם מכלום. מפותלים אחד בשני על הכביש, מתעלמים מהרוח, מכלי הרכב, מהגיפ שעבר לידם ומהאדם שצילם אותם ממרחק שני מטרים. שקועים אחד בשני בלהט.

"חכי כאן כמה ימים עד שיעבור גל החום. לא נעים לרכב בתנאים כאלה".

"אין לי זמן. אני טסה מסידני בעוד כמה שבועות".

"אז לפחות חכי לשלוש אחר הצהריים. עדיין יהיו לך חמש שעות נסיעה באור ותהיי אחרי החום הגדול. זה גם יתן לך הזדמנות לרדת עכשיו עם טריניטי לחוף "80 המייל" להתרענן קצת בים. זה חוף יפהפה מלא בצדפים מיוחדים, וזורמים אליו נחלים קטנים".

בחוץ היה כבר חם. יום רכיבה נוסף כמו זה שהיה לי ביום הקודם, לא ממש פיתה אותי. החלטתי לאמץ את ההצעה. קפצתי לג'יפ ונסענו לחוף. שבילי עפר ארוכים ואדומים חיברו את הכביש עם החוף. חלפנו על פני ערוצי מי מלח, סלעים משוננים, שלטים שהזהירו מפני תנינים, צדפים לבנים וגדולים, כוכבי ים. חלקת אלוהים לא נגועה. חוף מבודד בחוף המערבי.

על צוק שצפה אל הים עמד צריף עץ. "שם גר חבר שלנו הפקח עם המיסיס שלו ותינוקת, מפקח על 3,000 אקר".

עשיתי חישוב מהיר. שטח בן 12 אלף דונם. לא מציאותי. זו אוסטרליה. שטח עצום שלא מנוצל.

השעה היתה שלוש כשנפרדתי מטריניטי ובריאן ויצאתי לתופת. הבגדים היו רטובים והפרצוף משוח בקרם שומני. על השלפוחיות שצמחו על היד מרחתי

נוזל מצמח האלוורה ועטיתי עליהן גרביים. גם הקרסול כאב פחות. התנעתי את האופנוע ברגל שמאל ויצאתי לדרך.

רכבתי במשך כארבע שעות, עוצרת מדי פעם כדי לשתות, עד שהגעתי לפורט הדלנד. בנסיבות אחרות, לא הייתי מעיפה מבט שני לעבר עיירת הכורים העלובה הזו. במצב, המקום נראה כמו גן עדן.

מאחורי תחנת הדלק שבפתח העיירה עמד פארק קרוואנים מגודר. מאחורי הגדר היתה בריכה, וילדים שיכשכו בה. ביקשתי מבעל התחנה רשות להתקלח. "בטח שאת יכולה להיכנס למקלחות, ממזרה מסכנה. את בטח מתייבשת על הדבר הזה בחום ארור שכזה". מילאתי את בקבוקי המים, והמתדלק הכניס אותם למקפיא גדול שעמד בכניסה למשרד.

התפשטתי ונתתי למים הקרים לצנן את הגוף הלוהט. התלבשתי בלי להתנגב, נשארת יחפה במכנסיים וגופיה. יצאתי יחפה לשבת בצל, נותנת לאופנוע ולמים הזדמנות להתקרר. אופנוע קוואסקי ישן, 950 סמ"ק, הגיח מדרום. ירד ממנו גבר גדל גוף ושמן, אדום ומזיע. הוא התיישב לידי, פותח בקבוק מים. "ג'יזס, איזה חום. אה? מאיפה לאיפה, מייט?"

מזריחת החמה ועד צאת הנשמה. "דרומה, לפרת'".

"אני בדרך לקנברה. יש לי עוד 2,000 ק"מ. מקווה להגיע עד מחר בערב, אה. מחרתיים אני כבר צריך לרדת למיכרות באגם ארג'יל. היית שם, אה?" פתחנו מפה והוא הראה לי איפה יש בדרך פונדקים ומים.

"אל תעצרי באזור וויטנון. דברים מוזרים קרו שם לאנשים בגלל מכרה האסבסט, אה?"

הנהנתי בצייתנות, לא מבינה על מה הוא מדבר.

"ותנהגי בזהירות, אה?"

"אה?"

הוא תידלק והמשיך.

גם אני. הוזה.

לא פעם המציאות היטשטשה והרגשתי שאני לא באמת על הכביש, אלא יושבת מול משחק וידאו והמסך מריץ את הדרך קדימה. הכל נראה לא מציאותי. המוזיקה, האורות המרצדים, הדרך. מה שנותר לי לעשות זה להתפתל בין המכשולים שעל הדרך, ואם אכשל יורידו לי נקודות, וזהו בעצם. צאי מהחלום, פקדתי. את עלולה להתרסק באמת מהאשליה הזו.

אחרי כ- 50 קילומטרים הגעתי למזלג כבישים. הכביש הימני המשיך לזרום לאורך קו החוף המערבי, מגיע לעיירות דיג קטנות ולחופים אגדתיים קסומים

עד לפרת. הכביש השמאלי התעקל מזרחה לפנים היבשת, מקצר את הדרך לפרת בכ- 500 קילומטרים. המטרה היתה להגיע כמה שיותר מהר לפרת בלי עצירות בדרך. פניתי מזרחה. את מונקי מיה ושאר כפרי הדייגים אראה בפעם אחרת. מונקי מיה היתה עיירת חוף במפרץ הכרישים. ב- 40 השנה האחרונות מגיעים כל יום עשרות דולפינים אל החוף, משחקים עם המוני האדם שמגיעים לשם כדי לחזות בהם.

הנוף השטוח והשומם התרומם קצת. פה ושם צצו גבעות מסולעות, צמחיית מדבר בגוון ירוק דהוי, שיחים נמוכים ושוב מישור צחיח. הכביש חצה כמה ערוצי נחל יבשים, התפתל בין קטע הררי קירח ונמתח ארוך. משקף הקסדה הלך והתמלא בכתמים שחורים, זבובים שנמעכו כנגדו. האטתי והעברתי תוך כדי רכיבה את כף היד כדי לנגב אותם. הזבובים נמרחו והשאירו שובל דם ולכלוך על המשקף. לא ראיתי כלום ונאלצתי לעצור ולנקות אותו.

נקודות קטנות הופיעו מולי, הלכו וגדלו; משאיות עם ארבעה טריילרים. הם העלו גל רוח ויצרו ואקום ששאב אותי אליהם. ברחתי מתנודדת בחזרה לנתיב שלי. התייצבתי, נתתי מכת גז והמשכתי.

בז מת משך את עיני כשחלפתי מעליו, וכמה מטרים ממנו עצרתי. הסתובבתי והחניתי את האופנוע. התבוננתי בבז. ראשו שמוט לצד ברפיון, נוצות מנומרות בחום ולבן התבדרו ברוח החמה. אחרי התלבטות קצרה הוצאתי את האולר מהכיס והתחלתי מקצת נוצות יפהפיות ורכות. משאית חלפה במהירות, יוצרת כיס אוויר חם, והאופנוע נפל מהרוח. חרבון. לא הצלחתי להרים אותו. "מקס, אתה שמן" בעטתי בו מרוגזת.

על מנת להרים אותו לבדי, נאלצתי לפתוח את כל הקישורים של הציוד. הזבובים עטו עלי, מוצאים דרכם אל העור למרות הכסות הארוכה והבנדנה שעל הפנים, מרגיזים ומזרימים בי כוחות מחודשים. במכה אחת הרמתי את האופנוע. שוב קשרתי אליו את הציוד ודחפתי את הנוצות לתיק האוכף. אחרי מחשבה קצרה שלפתי את הסכין שנית וקצצתי את רגלי הבז. לא התעמקתי בשאלה של מוסריות, גועל נפש וכבוד המת. הוצאתי את עצמי באותו שלב משיקולים של דקויות מסוג זה. עשיתי עד אז כמה וכמה דברים שנחשבו מעוררי גועל.

מישל נתנה לי המון אבנים וקריסטלים, וחשבתי שאוכל להכין יופי של תופסי חלומות, כשבין הנוצות תשתלשל רגל הבז, ננעצת ועוטפת קריסטל. "אתה כבר לא צריך אותן", ניחמתי את הגוויה המרוטה.

כמה קילומטרים משם הנוף שינה גוון בבת אחת. הסלעים בהקו וסינוורו, מחייבים משקפי שמש. בלתי אפשרי לבהות בהם. בצד הכביש ניצנצו מים ממאגר.

התקרבתי במהירות עם האופנוע, והחיזיון נעלם. התחלתי להזות. אולי חטפתי מכת שמש? הרגשתי את הגוף משווע לנוזלים ועצרתי לשתות. המים רתחו, אבל הכרחתי את עצמי לשתות אותם, שפכתי מעט על עצמי וטיפסתי בחזרה על האופנוע.

עשרות קילומטרים מזרחית ומערבית לכביש היו קהילות אבוריג'ינים. שני טנדרים פתוחים מתוצרת טויוטה עמוסים בנשים, גברים וטף עקפו אותי, כ- 14 אנשים הצטופפו בארגז הפתוח מאחור, עוד חמישה היו דחוסים מלפנים. אנשים שחורים בבגדים צבעוניים נופפו וחשפו שיניים לבנות. נעמדתי על הרגליות וצפרתי להם.

עוד כמה עשרות קילומטרים, והחום נהפך לבלתי נסבל. פתחתי כפתור בחולצה ועוד כפתור. לעזאזל עם כולם. עצרתי בצד הכביש והורדתי את החולצה, מורחת קרם הגנה וממשיכה לרכב בחזיה בלבד. כשרכב בא מולי, מה שלא קרה בתדירות גבוהה, התכופפתי והתחבאתי בין תרמיל המצלמה שעל הכידון לתרמילים שמאחור.

הגעתי לבושה לפונדק עץ קטן. חמש משאיות גדולות חנו בחוץ, והנהגים ישבו בפנים ושתו בירה.

"לחיים", המוזג הוציא מהמקרר כוס זכוכית ומילא אותה בנוזל החום. הבירה הקרירה התפשטה בגוף. הנהגים סביבי התווכחו על טיב משאיותיהם, טופחים אחד לשני על הגב ומחייכים בין הצעקות. הווי גברי מחופשפ. יש אימרה אוסטרלית, "רגעי האושר הגדולים של גבר אוסטרלי הם כשעיניו נתקלות בעיני גבר אחר מעל שתי כוסות בירה בפאב".

לפני שהמשכתי, נכנסתי אל המקלחת שהיתה צמודה לפאב. מבנה פח מטונף וקטן. עמדתי עם הבגדים תחת ברז המים. שלוליות בוץ ואבק ניגרו מהבגדים, התמוססו תחתיי עד שניקוו אל בור הניקוז. אגרתי מים דרך הבד אל העור, אולי זה יעזור קצת להצטנן בדרך. מצב הידיים היה בכי רע. היום החם לא היטיב עם הכוויות. תלשתי ענף משיח אלוורה בחוץ ונקזתי מתוכו את הנוזל הירוק.

צינור הדלק השקה את האופנוע. העפתי מבט קדימה ועיני נתקלו בגוונים החומים של האדמה, בירוק הצמחיה ובכחול השמים. הכל בגוונים עייפים משהו, מהוהים.

ושוב זמזום הצמיג המחוספס על הכביש, מרדים. הגברתי את עוצמת המוזיקה באזניות. רוק התנגן לי ישר לאזניים, ויחד נכנסנו אל החשיכה. הורדתי מהמהירות והתחמקתי ממפגשים עם הקנגרו. עם חשיכה בעלי החיים יורדים ליהנות מחום

היום שהכביש פולט.

העפעפיים הכבידו. הרגשתי שהריסים עשויים עופרת. התרכזתי ונתתי פקודות מלחמה מהמוח: לפתוח עיניים, עוד מעט. רק שלא יהיה מאוחר מדי. האופנוע החל משתנק ומקרטע, ותוך רכיבה ניסיתי להעביר את ברז הדלק למצב רזרבי, מתג המותכת היה תקוע ולא הסכים לזוז. התכופפתי תוך כדי רכיבה כדי לראות מה לא בסדר איתו. לעזאזל. המתג כבר היה על מצב רזרבי. כנראה שכחתי להחזיר אותו למצבו הרגיל אחרי הפעם האחרונה שהסטתי אותו. קיוויתי שמעט הדלק שנותר יספיק לי עד לפונדק, ולא אאלץ לבלות את הלילה על אם הדרך. לא הבנתי איך עדיין לא הגעתי לתחנת הדלק, שלפי המפה היתה צריכה להופיע בקילומטרים האחרונים. עוד עיקול, עוד סיבוב, אולי מאחורי קבוצת הסלעים; טפחתי על המיכל, מעודדת את האופנוע. בבקשה, אתה חייב לעשות את זה. להביא אותנו לתחנה. אלוהים, אל תאכזב ואל תשאיר אותי כאן בחושך המפחיד הזה באמצע שום מקום.

היתה כמובן ברקע האני האחראית, שהוכיחה את עצמי: בבקשה, פסיכית. למה לא דאגת למיכל שלישי של דלק רזרבי וטעית בחישוב המרחק?

הגעתי עד קצה גבול היכולת. המנוע כמעט דמם ועצבי איימו לפקוע כשמרחוק הופיע הצדף הנכסף, מואר באור יקרות. תחנת דלק 'של'. אי של שפיות בים השיממון החם.

הצלחנו.

נתתי לעצמי להתרפות קצת. עוד יום נסיעה תם. גם האופנוע כאילו שמח להגיע למנוחה וירד מהכביש, המנוע פועל כמעט רק על אדי דלק. הוא גלש במדרון חצץ קצר ותלול צמוד לקיר התחנה, נהם עייף וחרישי ואז דמם. החניתי את האופנוע ליד טנדר טויוטה וצנחתי על הרצפה, נשענת בגבי על צמיג הטנדר. רציתי רק לנוח כמה דקות. פשטתי את הרגליים קדימה והתכופפתי לעבר הברכיים, נותנת לעייפות המתוקה לזרום לכל הגוף ולהשתלט עלי. הרגשת ציפה של המערכות בגוף וגלים רכים של כאב וניוון החלו מכים מאזור השכמות, יורדים לכיוון הזרועות והגב התחתון. לא רציתי לזוז לשום מקום. גם רעיון מקלחת ושינה באוהל לא הצליחו להרים אותי.

אוטובוס תרמילאים עצר לתדלק ונפלטה ממנו חבורת צעירים, אירופים בחופשה, שזופים עם שיער בהיר וארוך. לבושים בגדים הודיים וחולצות גלישה, תכשיטים מעבודת יד מקומית, תליונים מגולפים. בדרכם מברום לפרת, 2,500 קילומטרים ממוזגים ובטוחים. כולם היו נקיים וריחניים, בניגוד גמור אלי.

שניים מהם יצאו מהמסעדה הקטנה שבתוך התחנה עם בקבוקי קוקה קולה

והסתכלו על האופנוע. אחרי כמה רגעים ניגשו לבחון אותו. החלפנו כמה מילים, עד שנהג האוטובוס צפר והם נבלעו בפתח שנסגר, נעלמים בענן אבק. עוד כמה שניות וגם קול המנוע גווע במדבר.

שלושה חוואים יצאו מהתחנה וניגשו אל הטנדר שעליו נשענתי. הם הביטו בי בעודם מתיישבים על דלת הארגז מאחור.

"בירה, מייט?"

"כן, בטח, תודה".

הם השליכו אלי פחית וי.בי. "דרך ארוכה, אה?"

הפרצוף שלי אמר הכל. עייף ומאובק. "כן, אבל אין כמו בירה בסוף יום כזה. הטעם שלה הכי מתוק בעולם". התכוונתי לכל מילה, וידעתי שהם מסכימים איתי. גם הם, כמו הרבה אוזיס, בילו בימי חייהם שעות רבות על אופנועים בחום המדבר הזה.

ישבנו ושוחחנו קצת על הפארק הלאומי שבאזור, על הדרכים ועל אוסטרליה בכלל.

"אולי תצטרפי אלינו לארוחת ערב? לא משהו מיוחד, סטייק וביצה עין".

"בשמחה, אני רק אשלם עבור הלילה."

"את ישנה בקרוואן?"

"מה פתאום, באוהל שלי".

הם החליפו מבטים. "בחום הזה ואחרי יום רכיבה? את לא נורמלית. חכי רגע". אחד מהם נכנס אל המסעדה וחזר אחרי רגע. הוא הושיט לי מפתח: "בבקשה, קרוואן מספר תשע. לא ניתן לך לישון באוהל הלילה. סבלת מספיק היום".

ניסיתי למחות, אבל הוא ביטל אותי בהינף יד.

אחרי המקלחת הצטרפתי אליהם לארוחת הערב, והיום נחתם בשינה עמוקה על מיטה רכה ונקיה. עם מזגן.

יצאתי מקור המזגן הנעים אל החום שבחוץ והתכוננתי ליציאה. תדלקתי את האופנוע. המתדלק דרש 28 דולר, סכום שאף פעם לא הגעתי אליו. כנראה הייתי מאד קרובה להיתקע ללא דלק.

הצטלמתי עם החוואים ונפרדנו. לפני היה עוד יום ארוך. מדי פעם חלפתי על פני שלטים בשולי הכביש, שרידי עיירת כורי זהב, תחנת רכבת ישנה, תחנת טלגרף נטושה. התלבטתי אם לעצור לכמה שניות, אך האינרציה משכה אותי קדימה. לא הצטערתי, בין כה לא היה לי חשק גדול.

כדורים לבנים וגדולים היו זרוקים על הכביש. גופות כבשים. המחשבות שוב גלשו לפסים לא שפויים. מה פתאום כבשים באמצע השממה? באמצע המדבר?

על כתף ימין שד ועל כתף שמאל מלאך, מנהלים לאורך כל הדרך ויכוחים חריפים ביניהם, מתעלמים ממני לגמרי. "תתרכזי ברכיבה, אל תפריעי לנו עכשיו". ואני מתרכזת בדרך, אבל מקשיבה. מתי לעצור ואיפה לנוח, את מה לצלם. "תשתקו", ניסיתי לגרש אותם מהמחשבה ללא הצלחה.

הנופים השתנו והכל נהפך פתאום להררי. ירוק ביצבץ מכל העשיבה השרופה. הכביש התעקל בתוך פארק לאומי גדול, ושביל תלול התנתק מהכביש והעלה אותי לעבר נקודת תצפית גבוהה. מערבית להר עבר ואדי רחב ועמוק, בקרקעיתו זרם נחל ועל גדתו עמדו כמה פרים ושתו מים. אחרים שכבו, מחפשים מעט צל בין העצים. גם אני רציתי קצת צל, אבל לא היה שום דבר שיטיל אותו. השמש עמדה גבוה במרכז השמים. ירדתי מהתל והמשכתי עוד קצת לאורך הכביש, ללא קסדה, נותנת לרוח לצנן קצת וליבש את הזיעה מהמצח. חם. התיישבתי על גבי הקסדה בצל הדל שהטיל האופנוע, וקילפתי תפוז שהיה עדיין בטמפרטורה פחות גבוהה מזו שבחוץ.

נראה שלא כל מה ששתיתי התאדה, והייתי צריכה להשתין. באזור לא היה שום דבר שאוכל להתחבא מאחוריו. מצד שני, כלי רכב עברו אותי אחת לשעתיים בממוצע, ובשקט ששרר בחלק הזה של העולם, התריעו על בואם עשרות קילומטרים קודם לכן. עצרתי ופסעתי שתי פסיעות משולי הכביש. מולי נותרו שרידים אחרונים לפריחת המדבר הדרום מערבי, הפריחה המפורסמת שמושכת המוני מבקרים לחזות בפלא. נקודות עייפות של אדום וכתום, שטיחי פרחים סגולים מרוטים. שבועיים קודם לכן הכל פרח.

בערב הגעתי לעיירת הכורים מאונט מגנט. הקמתי את האוהל בזריזות, הרחק משאר האוהלים המעטים. באותו לילה לא היה לי כוח לשיחות. בדרך כלל השיחות היו אותן שיחות, רק הפרצופים והתפאורה השתנו. כל השאלות נסבו על אותם נושאים. כולם שאלו אותי.

לא באותו הלילה. רציתי שקט. הייתי עייפה מדי כדי לפתוח את הגזיה לבשל אורז. הלילה אקנה אוכל. אחרי המקלחת השארתי את כל הציוד ורכבתי לאורך הכביש הראשי. עצרתי בדיינר קטן לקנות לי דג כריש וצ'יפס, שנארזו בנייר עיתון שמנוני.

באוהל הכחול הקטן, לאור הנר, אכלתי וכתבתי ביומן. עוד כמה דפים שיישלחו לעופי. זה היומן שלי. היא בין כה יודעת הכל עד הפרטים הכי קטנים, ואין טעם לכתוב במקביל יומן. מאות דפים כבר נשלחו אליה בשנה האחרונה. יום רכיבה אחרון לפני שאגיע לפרת. הטמפרטורות ירדו בכמה מעלות. הכביש עשה סיבוב גדול בן 180 מעלות, מקיף מישור חום של קליפות בוץ סדוקות.

הסתתי את הכידון ופילחתי את שדה הבוץ. מתחת לקליפות היבשות הבוץ היה עמוק וסמיך. האופנוע נאבק. שמרתי על קו ישר וגז קבוע, עד שהאופנוע יצא ועלה שוב על הכביש בנהמה.

ככל שהדרמתי, הכל הלך והוריק. יותר ויותר כלי רכב נסעו על הכבישים. חלפתי על פני כפרים בתדירות גבוהה יותר, ואיכות הכביש השתפרה. 300 קלומטר מפרת עצרתי בתחנת דלק קטנה עם מסעדת דרכים. חניתי צמוד לספסל עץ עהוב מתחת לחלון המסעדה, השלכתי את המעיל ואת הקסדה והתענגתי על ארוחת דגים. במחיר הארוחה הזו יכולתי לחיות יומיים. נהניתי מהבזבוז הספונטני. בהחלט הרגשתי שאני לקראת הסוף, קצת יותר מתפנקת.

התקשרתי לבוו וגיון. הפעם האחרונה ששוחחנו היתה כשהם עזבו אותי בברום והייתי מיואשת לאחר גניבת האופנוע. הם יופתעו לשמוע את שרשרת האירועים שקרו לאחר מכן.

כמה שעות מאוחר יותר, מד מקס ואני התנקזנו לביוב העיר בכביש, אחד מהמוני כבישונים שהלכו והתחברו, הלכו והתרחבו. הרבה פנסים ומכוניות. כולם צפרו ונסעו במהירות, מתחברים ונשפכים למרכז העיר. לסיטי.

קטע דרך נוסף בן 2,500 קילומטרים הגיע לסיומו.

מדריך להכנת פצצות בירה

מצאתי את האוטובוס הכתום בתחנת דלק. בוו קפצה עלי בנשיקות, ג'ון לחץ את ידי, ואחרי שבוו דחקה בו, התכופף ונישק אותי בחיוך. הם הובילו אותי אל בית המשפחה. רכבתי מאחוריהם. טוב לפגוש מכרים.

"זה הבית של הבת של ג'ון. היא נסעה לחודש חופשה בחוף המזרחי. עד שנצא שוב לדרכים, אנחנו אצלה", אמרה בוו. "ספרי מה עבר עלייך, ספרי הכל, ותראי את הקעקוע החדש".

מאוחר יותר בדקתי את עצמי מזועזעת מול המראה. השיער התייבש, עור הפנים זעק ללחות, שפתי היו מבוקעות, העיניים צרבו אדומות מהאבק שעף לתוכן ומהלכלוך שנזל עם הזיעה. השיזוף המוגזם צרב, הידיים כוסו בשלפוחיות. בוו הוציאה צנצנות, קרמים ומשחות, ואחרי מקלחת ארוכה משחנו את כולי בתכשירים השונים.

"איך הצלחת לעשות את זה לעצמך בארבעה ימים?"

"הרגשתי כאילו אני נוסעת בתוך תנור ענק".

התבוננתי שוב במראה. עקבות הדרך ניכרו על פני. הגיע הזמן לטפל גם בעצמי. בזיות הפה החלו מסתמנים החריצים, וקמטי הצחוק מסביב לעיני הלכו והעמיקו. חייכתי למראה, מעמיקה אותם עוד יותר, והלכתי לישון.

בבוקר יצאנו לסיור בפרת. ג'ון נהג ברחובות ונתן לי הרצאה על העיר היפה. האופי האוסטרלי היה חקוק בעיר הנמל. הפשטות ניכרה גם בבניינים העתיקים. בעיר המון פארקים וגנים, וביניהם בריכות ותעלות מים. למרות שפרת נחשבת לפינת חמד בין ערי אוסטרליה, לא הרגשתי נוח בקרב בני האדם. התגעגעתי לחיי הטבע, ללבד. בערים הרגשתי בדרך כלל בדידות נוראית. דווקא בערים הצפופות הרגשת הבדידות חזקה הרבה יותר מאשר במקומות מעוטי האנשים.

כנראה כמות גדולה של תושבים מביאה אותם להיות חלק קטן מהכלל, והקירבה הפיסית באה על חשבון ריחוק נפשי. בדיוק ההפך מאשר בעיירות הקטנות. בערב יצאנו לבקר את אחות של ג'ון, נזירה בעבר ולסבית בהווה, שגרה עם לסבית אחרת שהכירה בין כותלי המנזר באנגליה. זוג קשישות שנונות ופתוחות שפנה לכיוון הרוחניות והבודהיזם.

מחר יהיה היום האחרון של 1996.

שתי חשמליות הביאו אותי לפרימהנטל, 30 קילומטרים דרומית לפרת. עיר של מהגרים יוונים שעוסקים בדיג. חיים לצד היפים בין שרידים של מבנים עתיקים. חוף הים משמש אניות סחר שמגיעות מהמזרח. מסעדות פועלים קטנות לצד חנויות תבלינים, קטורות, בדים וחפצי אמנות. טיילתי בבית סוהר נטוש, במוזיאון לאמנות, במידרחוב עם אמנים מקומיים.

שוטטתי ברחובות, ממששת בדים ומריחה את התבלינים של חנויות הדייגים, תבלינים שהזכירו לי את המזרח התיכון. בכל ניכרה תכונה לקראת השנה החדשה.

אחרי כמה שעות פניתי לשוב לפרת. במרכז העיר הייתי צריכה להחליף רכבות, והחלטתי לטלפן לאחל שנה טובה לחברים. הקו היה תפוס והתיישבתי ליד התא. עברו עשר דקות ועדיין היה תפוס. לידי התיישב בחור והמתין שהטלפון יתפנה. הוא הוציא את חפיסת הסיגריות שלו וגילה שנגמרו לו ניירות הגילגול. הצעתי לו סיגריה.

"תודה. אני ג'סטין", אמר אחרי שהצית את הסיגריה והביט בי במבט שואל.

"מאיפה את?"

"ישראל ואתה?"

"ברום".

איזו הפתעה. "עזבתי את ברום לפני ארבעה ימים אחרי חודשיים שגרתי שם".

"באמת? מה עשית שם חודשיים?"

סיפרתי לג'סטין בקצרה את סיפור גניבת האופנוע.

"תרמתי 50 דולר לקניית האופנוע שלך בהגרלה שנערכה בפאב הסאטיי. כל כך מוזר לפגוש אותך דווקא כאן".

החלטנו להמשיך לאחד הפאבים כדי להרים כוסית לכבוד השנה החדשה. השעה היתה עדיין מוקדמת והרחובות היו ריקים. דלתות הפאבים הגדולים היו סגורות, ובפנים נערכו העובדים להילולה שתוכננה לערב. הגענו לפאב קטן וריק באחת מסמטאות הרובע היווני. כמה זונות עליזות נפלטו ממנו, אבורג'ינים שיכורים ועייפים ישבו במרכז. ישבנו על הבר וג'סטין סיפר לי על הילדות בברום ובערבות

הקימברליס. הוא גדל הרחק מכל מקום ישוב, בין קהילות הילידים.

"עזבנו את החווה לפני עשר שנים ועברנו לברום. כבר כמה שנים אני עובד כצוללן בחוות פנינים. יצא לך לבקר באחת מחוות הפנינים?"

"כן, גם עבדתי באם הפנינה אצל פיטר, השכן שלי בברום, עשיתי כמה תכשיטים". הוצאתי מהארנק שלי את כוכב הים שפיסלתי מאם הפנינה, ג'סטין מישש אותו. "השם השני שלי הוא פנינה".

"פנינה", גילגל את המילה בעברית וצחק, "מוצא חן בעיני צליל השפה הישראלית הזו שלכם".

"אומרים עברית", תיקנתי אותו.

"האבוריג'ינים לא קברו את מתיהם באדמה, אלא כרו גומחות בסלעים מול הים ובהן הניחו את הגופות, מאכל לבעלי החיים, חוליה בשרשרת המזון. אני מכיר כמה ניקבות באזור הקימברליס שיש בהן קברים פתוחים כאלה, קברים ישנים ובתוכם שלדים ישנים ומתפוררים". ג'סטין המשיך וסיפר לי על טקסי ההתבגרות שהילידים עושים לנערים.

"גם אני עברתי טקס כזה, טקס שמשמעותו שהאבוריג'ינים קיבלו אותי אל החברה הסגורה שלהם. זה טקס קשה פיסית ונפשית. המתבגר חייב לעבור התנסויות לא קלות בכלל, לעמוד בפני מצבים מפחידים ומכאיבים לבדו, בידיעה שהכשלון יצרוב יותר". הוא לגם מהבירה והביט בי. "לא חשבת על זה שהמסע שלך הוא טקס התבגרות?"

הגיע הזמן לצאת החוצה. פסענו לעבר הגשר הגדול שמעל לנהר פרת, ישבנו על מעקה האבן והתבוננו במים, בים, בכוכבים.

"מה את רוצה לעשות כשתחזרי הביתה?"

"הכל", עניתי בילדותיות רציונית. "באמת, יש עוד כל כך הרבה דברים שאני רוצה ללמוד, לעשות, לטייל להכיר. החיפוש אחרי ההרפתקאות, ולאו דווקא הפיסיות, הצמא לידע. אני חושבת שאדם צריך חוויות חדשות. בלי שינוי בחיים, משהו רדום בתוכנו". ריחפתי על כנפי הדמיון.

השמים השחורים התמלאו בהתפוצצויות שפיזרו רסיסים צבעוניים לכל עבר, מרחפים מטה בעשן לבן עד שנמוגו. כל העיר החליפה גוונים יחד עם הזיקוקים, והמוני אנשים גדשו את הרחובות, שיכורים ועליזים. 1997.

"שנה טובה, פנינה", הוא נשק לי על השפתיים.

פסענו לתחנת הרכבת. "את חושבת שתחזרי לברום אי פעם?"

"אני מאמינה שכן. יש לי שם כל כך הרבה חברים עכשיו. אני מרגישה קשר חזק למקום. קשר חזק ממני". כנראה דבריו של פיטר בכל זאת הותירו

את חותמם.

"אני חושב שמישהו מכוון אותך מלמעלה ושומר עלייך. את בהחלט צריכה לחזור אלינו". התיישבנו על הספסל והמתנו לרכבת. "יש לי מזכרת בשבילך. מתנה ממני, מברום, מאוסטרליה. משהו שמסמל את השם השני שלך, פנינה". ג'סטין הכניס את היד לכיס, הוציא פנינה עגולה ומבהיקה והניח אותה בכף ידי. התבוננתי בה. "היא יפהפיה".

"זה בשבילך. אני רוצה שתקחי אותה. משהו יפה עם הרבה משמעות. זה מגיע לך אחרי כל מה שעברת כאן באוסטרליה".

הרכבת הגיעה במהירות והתבלבלתי. להישאר? לקפוץ על הרכבת האחרונה? ואם כן, מה לומר לבחור המקסים הזה שלפני רגע הניח בכף ידי פנינה יקרת ערך? ידעתי שהסבירות שניפגש שנית נמוכה.

"עלי מהר לרכבת, לפני שהיא תמשיך" ג'סטין דחק בי. התרוממתי על קצות האצבעות, חיבקתי אותו והדבקתי לו נשיקה על המצח. "להתראות".

הרכבת המתה אנשים, כאילו השעה היתה אמצע היום ולא קרוב לאחת בלילה. התיישבתי בפינת הקרון ודחפתי יד עמוק לכיס המעיל. מישששתי את הפנינה הקרירה ושלפתי אותה החוצה, עדיין מתקשה להאמין. קצב האירועים סיחרר אותי. האבן התגלגלה בין אצבעותי. שיחקתי בה, ניצנצתי אותה מול האור. פנינה גדולה ומושלמת.

ג'ון ובוו חיכו לי ערים. הראתי להם את הפנינה והם נפעמו מהסיפור ודחפו לי משהו עטוף לייד. "זו לא פנינה", הקניטו, "אבל זה מכל הלב. שנה טובה". למתנה היה צמוד שיר שג'ון כתב לי: על בחורה שחורשת את כבישי אוסטרליה. למחרת התעוררתי מאוחר ומיד התכוננתי ליציאה. השנה החדשה נפתחה בחמסין כבד, אבל רציתי לצאת מהעיר. יום אחד הספיק לי בכרך הגדול. חיכיתי לשעות הצהריים המאוחרות, כשהטמפרטורות ירדו בכמה מעלות, ונפרדתי מהזוג. מד מקס מוכן לדרך, כל הציוד קשור, בקבוקי מים קפואים שיפשירו תוך שעה ברוח הלוהטת, קרם הגנה ובנדנה על הפרצוף.

הפרחתי נשיקה באוויר ויצאתי דרומה מחוץ לאוטוסטרדה, רוכבת בכבישים הקטנים המפותלים. שוב אותו חום המהמם, אבל הפעם הדרך היתה קצרה יותר. הנוף היה מגוון. חציתי יערות גדולים, חלפתי על פני אגמים ציוריים, שדות, פרדסים ויערות. הנוף היה שונה מזה שאליו התרגלתי בחודשים האחרונים. הכל פרח והיה אפוף פסטורליות כפרית, הרבה תמרורים מצחיקים כמו "זהירות, אוכלי נמלים", "זהירות, צבים", ואנשים חייכניים בחולצות משובצות ומכנסי ג'ינס מהוהים.

הכביש טיפס על גבעה ירוקה, מפלס דרך עשב גבוה ורך בין כרמים ירוקים. הגפנים הולבשו בווילונות טול לבנים שהתנופפו באיטיות ברוח, מגינים עליהם מפני מזיקים למיניהם ומשווים להם מראה אגדתי משהו. בקצה הגבעה עמד בית אבן עתיק שהשקיף על העמק שמתחת. כבשים לבנות ניקדו את העשב הירוק וקשיש ישב בפתח הבית. האטתי כשחלפתי על פניו, והוא הרים את ידו בברכה.

"לאן, מיסי?"

"לאן שהאופנוע יתגלגל", התחכמתי.

"טוב, אז בהצלחה", משך בכתפיו.

הערב ירד ואיתו הטמפרטורות. החמסין החל נשבר. התכוונתי להגיע לבריל, אשתו לשעבר של תום. היא גרה במרגרט ריוור, עיירה קטנה בדרום מערב אוסטרליה. התקשרתי אליה מטלפון ציבורי שבדרך, וענה לי קן, החבר הסקוטי שלה.

"קצת מסובך לכוון אותך ברחובות הקטנים של העיירה, אז נקבע בפאב. לא תוכלי לפספס את המבנה".

"אין בעיות, מייט".

"טוב, תגיעי כשתגיעי. אני אמתין בפאב. אין לך מה למהר".

הייתי עדיין על הכביש כשירד חושך מוחלט. התחיל להיות לי קר והגברתי את המהירות. רציתי כבר להגיע ולנוח מהיום. שתי נקודות צהובות קפצו מתחת לגלגלי האופנוע. הכידון השתולל, ואיתו העולם מבעד לקסדה. כמעט התנגשתי בקנגרו. התיישרתי. הלב השתולל ודם הציף את פניי. יכולתי להרגיש את הזנב שלו מחליק על הירך שלי. אני חייבת להיות ערנית במאה אחוז כל הזמן, שניה אחת של חוסר תשומת לב יכולה לעלות ביוקר, וכל כך קל להיות שאננים לפני הסוף, אחרי כל הקילומטרים, כשימים שלמים אני מבלה על האופנוע ונלחמת בעייפות, במונוטוניות של הנוף, בתחושת הבטחון שלי זה לא יקרה.

מה זה? פניה ימינה אל לייק קוי. הדרמתי יותר מדי. ההתרגשות בעקבות המפגש עם הקנגרו בילבלה אותי. הסתובבתי ורכבתי בחזרה כמה קילומטרים עד שראיתי כביש קטן וחשוך בין העצים. הנה השלט שהתחבא בין ענפי עץ התפוחים. במקומות הקטנים האלה רוב הנהגים יודעים בדיוק איפה הפניה הנכונה, והשלטים הם יותר בגדר יציאת ידי חובה. כבר ידעתי שאם מתעורר ספק קל, הטוב ביותר זה לשאול את המקומיים, לפני שאצא לשביל קטן וארכב כמה עשרות קילומטרים בכיוון הלא נכון.

רכבתי עוד כמה קילומטרים בכביש קטן וקר, עולה ויורדת גבעה, שמימין לה

יער חשוך ומשמאל שדה גדול עם המון נקודות צהובות מנצנצות לאור הירח. עיניי הקנגרו. הנה מתחילים להופיע בתים מוארים. הגעתי.

התחברתי לכביש הראשי של העיירה ובקלות מצאתי את הפאב, מבנה עץ גדול עם ארבעה איקסים מוארים שפיארו את הגג, סמל הבירה של ניו סאות' ווילס. רחבת החניה היתה מלאה. עצרתי מול הכניסה כשגבר חייכן ניגש אלי. "האללו. אני קן. בואי, החבר'ה רוצים להכיר אותך".

קבלת פנים חמה. החלקתי את השיער ביד מלוכלכת והסרתי את המעיל. בשלב הזה כבר לא רכבתי בבגדי הרכיבה, אלא בג'ינס, חולצת טריקו לבנה ונעליים גבוהות. מדי א' לכבוד צפיפות האוכלוסין והיציאה מהבוש. על ההגנה של המעיל והכפפות לא ויתרתי.

קן פילס לנו דרך בין העשן והאנשים, והופתעתי לראות כמה פרצופים מוכרים. חברה הולנדית של גרג שפגשתי בקיירנס, שני תרמילאים שפגשתי בחווה קטנה בצפון וכמה בחורים מברום.

"הרבה אנשים מבלים את זמנם בין ברום למרגרט ריוור, שתי עיירות קטנות וסימפטיות. כשמתחיל החום הגדול ואנשים יוצאים מדעתם בברום, הם מגיעים בדרך כלל למרגרט", הסביר לי בוף, דייג שפגשתי בברום. קן הביא לנו שתי כוסות בירה. השתלבתי בחבורה הקולנית. את האווירה חיממה להקה קטנה. בפינת החדר שיחקו ביליארד על כמה שולחנות. הכל היה אפוף אדי עשן, סיגריות ואלכוהול.

"דווקא יום אחרי ערב השנה החדשה ציפיתי שאנשים ינוחו", צעקתי לקן מעל לעשן ולמוסיקה.

"לא באוסטרליה", השיב.

בחורה שחומה עם שיער בלונדיני ארוך ופרצוף לא ממוקד התיישבה מולי, "הי, מייט. שמעתי שאת מישראל. הזקן שלי בילה שם כמה שנים ונורא התלהב כששמע שאת צריכה להגיע לבריל. בטח מחר אני אסחוב אותו לבקר אותך אם תישארי באזור".

הרמנו כוסית לירושלים, והיא המשיכה: "גם לי לא אכפת לקפוץ לשם בעצמי יום אחד ולבדוק מה הסיפור שלכם, רק מלחיץ קצת כל המלחמות האלה. מתי תרגעו" היא לא גמרה את המשפט ונשמטה על השולחן.

קן צחק: "ככה זה במרגרט ריוור. אם אין גלים, יושבים בפאב ושותים". זאת כמעט כל היבשת, חשבתי. רכבתי אחרי קן לביתה של בריל, דילגתי עם מקס את שתי המדרגות של הכניסה וחניתי על הדשא מול דלת הכניסה. קן כיוון אותי לחדר שהוקצה לי. זרקתי את הציוד על הרצפה והתקלחתי, מתרעננת

כדי לפגוש את בעלת הבית, שחזרה מיום טניס ארוך באזור פרת. אשה קטנה שריחפה בבית בשמלה סגולה מתנופפת, מנערת את התלתלים הקטנים השחורים ימינה ושמאלה. "לכי לישון" גירשה אותי, "נדבר בבוקר". נרדמתי תוך דקות.

בבוקר מישהו דפק על חלון החדר ופתחתי עין. ראיתי בין קורי השינה בחור גדול מחייך מבעד לשפעת תלתלים גינגיים, מועך את הפרצוף כנגד חלון הזכוכית ומחזיק שושנה אדומה, ואת בריל צוחקת והודפת אותו מהחלון.

"אל תיבהלי, זה השכן שלנו ששמע שהגיעה אלי בחורה".

קמתי מהמיטה ויצאתי החוצה, מדלגת מעל גדר נמוכה שחצה בין שני הבתים.

בריל הכירה לי את חמשת הבחורים שגרים בבית. חמישה גולשים מובטלים.

"תתלבשי", דחק בי המתולתל, "אנחנו יוצאים לדוג לובסטרים. היום נפתחה העונה ומאחת בצהריים מותר לתפוס אותם. אנחנו מכירים כמה ערוצי נחל קטנים שבטח אף אחד לא יגיע אליהם, אז תזדרזי".

בריל דחפה לו מרפק בצלעות. "ג'ף, אתה ממש חוצפן. למה בכלל אתה חושב שהיא תרצה לצאת עם חבורת ברברים שכמותכם?"

"מה, היא לא סטודנטית לאנתרופולוגיה שבאה לחקור את התנהגות הגולשים המפגרים בדרום מערב אוס'?" השיב בתמימות.

שעה וחצי מאוחר יותר מצאתי עצמי זורקת סלסלות מלאות פיתיונות אל מי הנחל, ובערב אכלתי את הלובסטרים הכי טובים שטעמתי אי פעם. טריים, מוכנים כראוי, מתובלים בקצת חומץ וזהו.

לאחד השכנים היה רכב מסחרי שבו הוא מכר נקניקיות על חוף הים. התלוויתי אליו ליום על חוף הגלישה. הגולשים דמו כל כך אחד לשני. שיער בלונדיני ארוך עד הכתפיים, נטול תסרוקת, עור שחום וקעקועים גדולים על הזרועות. בגדים גדולים וצבעוניים, שרשרות צדפים. ביד ימין גלשן ובירה ביד שמאל, סקייט בורד מתחת לרגליים וחברה שדופה ובלונדינית מתחבאת מתחת לבתי השחי שלהם. משקפי שמש מודרניים בסגנון החלל החיצון החביאו מבט קשות.

גיף הסביר לי: "כאן יש הגלים הכי טובים בכל אוסטרליה. המון מבקרים מגיעים לכאן. ביום עם גלים טובים, תמצאי את כולם בים. לא משנה אם זה יום עבודה. כולם יודעים שביום טוב אף אחד לא מופיע לעבודה, ובעצם אף אחד לא מצפה שתופיע. סביר להניח שבין הגלים תפגוש גם את הבוס שלך שברח מהעבודה".

הוא משך בכתפיו ונאנח בעצב מעושה. "ומה לעשות שכמעט כל יום יש גלים".

החוף היה פתוח ויפהפה. המים נקיים, ודרכם ניתן היה לראות את השוניות. קצת יותר רחוק התרוממו גלים מושלמים, ומעליהם דמויות צבעוניות שהתפתלו עם הגלשנים על קצה הגלים, מכים עם החרטום על הגל, מתרוממים באוויר

בין הרסיסים, מסתובבים 180 מעלות ומחליקים על המים.

האזור היה מלא בעשרות מכוניות ישנות ושמורות. הן היו צבועות בוורוד, סגול, ירוק וצהוב. הגגונים היו עמוסים בקיאקי גלים.

הגולשים שבמים דיברו על עניינים שברומו של עולם - באיזה יום בשבוע שעבר היו הגלים הכי טובים ואיזה צבע חדש יש לזינקה-קרם הגנה בגוונים זרחניים. חתיכות בבגדי ים זעירים וצבעוניים הסתובבו עם גלשני בוגי וילדים קטנטנים, פרי אהבות קצרות שהסתיימו.

בערב, לימד אותי קן להכין בירה. "את רואה, אני קונה את התערובת בקופסת פח גדולה ומכין לבד. בקבוק תוצרת בית עולה לי עשירית ממה שיעלה לי בפאב".

הוא עירבב את החומרים, הוסיף סוכר ושמרים, מדד בכפיות מיוחדות מידות מדוייקות ושפך הכל למיכל פלסטיק גדול עם מד חום ומד לחץ בהבעה מרוכזת.

אחרי כמה שעות, כשהכל התחיל להסריח ולתסוס והררי קצף חום התחילו לגלוש, קן העביר את העיסה לבקבוקי זכוכית. בתוך כל בקבוק הוא שם סוכריית גלי שחורה, להוסיף טעם וסוכר ולעצור תסיסה מיותרת. הוא פקק את הבקבוקים והעביר אותם למחסן גדול בגינה. במשך חודש לפחות הבקבוקים צריכים לעמוד, ובלילות שהתארחתי שם שמעתי מדי פעם באמצע הלילה פיצוץ אדיר, ושברי זכוכית עפו לכל עבר מבקבוקים שלא עמדו בלחץ והתפוצצו.

"פחות האנג אובר", צחק קן כשדיווחתי לו בבקרים כמה פיצוצים היו בלילה. טעמתי בירה שהכין חודשיים קודם לכן: בירה מרה וכהה עם טעם של עוד. בבוקר היציאה נזכרתי שהגיע הזמן להחליף שמן מנוע. ניסיתי לפתוח את הבורג של מגן המנוע בתחתית כדי לרוקן את מיכל השמן וגיליתי שהבורג תקוע. הבורג היה עשוי אלומיניום, מתכת רכה שנשחקה תחת המפתח.

אחד השכנים, בעל מוסך, ניסה לפתוח את הבורג עם מפתח אחר, והרס את ראש הבורג. "תרכבי אחרי למוסך, ושם נפתח את הבורג".

במוסך העלינו את האופנוע על הליפט והשכן ניסה לשחזר עם דיסק את ראש הבורג המשושה ללא הצלחה. הוא הרים את ראשו והסיר את משקפי המגן. "אי אפשר לפתוח אותו בלי להרוס את הבורג". אבחנה דקה, חשבתי בציניות. "ואין לי כאן בורג כזה. תצטרכי להשיג בורג במוסך האופנועים, שסגור היום ומחר".

"טוב, אני אשיג כבר בעיירה אחרת. אבל רצוי שאת השמן נחליף עכשיו". למזלי לא היו גלים טובים באותו בוקר, וחמשת השכנים, שהתבטלו מול הטלוויזיה, שמחו להפיג את השעמום. הם תפסו את האופנוע והפכו אותו. השמן נזל שחור וצמיגי דרך פתח המילוי. עוד כמה טלטלות, והצלחנו לסחוט את הטיפות

האחרונות. שפכתי פנימה שמן צהוב, זך, וניקיתי את הפילטרים. המנוע הגיב ונהם יפה. ערימת הברזל הזו מרגישה את הפינוקים האלה?

חילופי מילים אחרונות, ובצהריים יצאתי לתוך הנוף הפסטורלי. התבוננתי במפה שהיתה מוצמדת בגומיות למיכל הדלק. תום סימן לי בעט עבה מקומות שכדאי לעבור בהם. התוויתי לי מסלול בראש. היום היה בהיר וקר, ורכבתי בארץ הפלאות, עוקבת אחרי המלצותיו של תום. נכנסתי לעמק הענקים, יער קטן שכולו עצי קארי, הגבוהים בעולם. הגעתי לגבוה ביניהם. עץ ענק שבנו עליו סולם ואפשר לטפס לגובה של עשרות מטרים מעל פני האדמה. האופנוע נראה כמו גרגר אבק ממרומי העץ, מגובה של כ- 60 מטרים. עצמתי עיניים ונשענתי אחורה, פורשת ידיים לצדדים, קשורה בחבל מהמותניים לעץ.

המשכתי. מקס זרם לו בין עצי הקארי העצומים, והחלטתי לעצור לצלם. השמש הציצה בין העצים, מציירת ריבועי אור צרים וחמימים על האספלט. התמקמתי בריבוע כזה, שלפתי את המצלמה וצילמתי את מקס כשברקע העצים הגדולים. עוד כמה שניות התענגתי על חום השמש שחדר מבעד לשכבות הבגדים והפשיר אותי קצת.

המשכתי לרכב, מאבדת בשניות את מעט החום שאגרתי מקרני השמש. השמש ירדה וצל האופנוע התארך. אני רכונה מעליו. שיחקתי עם הצל, משכיבה את האופנוע נמוך יותר בעיקולי הכביש, יחד עם שינוי זווית האור. הצל הגיב ושיחק איתי. מתחמק ומופיע בחזרה. מתקצר ומתארך. כאילו בעל אישיות משל עצמו. שדון ממזר שמלווה אותי ומהתל בי.

היום הלך והתקצר וחיפשתי מקום לחנות. הגעתי לאחו ירוק, מכוסה עשב עמוק. רכבתי על כר הדשא, חוצה ומסמנת שביל של עשב רמוס. הקור חילחל דרך שכבות הבגדים. בניתי את האוהל ועטיתי עלי כל מה שיש. הבערתי מדורה קטנה ובישלתי לי תה מתוק מצמח שקיבלתי מחוואית שפגשתי בצהריים. כשישבתי בפתח האוהל, גילגלתי סיגריה והצתתי אותה, בוהה בנתיב דק של עשן מיתמר ומתערבל עם אדי הקור שיצאו בנשיפות הפה. שלפתי מכיס המעיל מכתב ישן מחבר ישראלי. מכתב שהחזקתי צמוד אלי ועודד אותי בקטעים קשים בטיול, ולכן דאגתי שתמיד יהיה בהישג יד.

פרשתי את הנייר המקומט על הברכיים וריפרפתי על השורות, למרות שידעתי אותן כבר בעל פה, אבל כתב היד היה כמו דרישת שלום מוחשית ממנו. נזכרתי בשיחה שניהלנו בבית קפה קטן בתל אביב לפני שעזבתי את הארץ. אז הייתי עדיין מלאת ספקות לגבי הרעיון הכללי של הטיול. חששתי מפני העתיד לקרות, ולא הייתי משוכנעת שאני עושה את הצעד הנכון. לא אשכח איך הוא, מבוגר

ומנוסה שטייל הרבה, חיזק אותי, ואלוהים יודע כמה מתחת לארשת הבטחון והנון שלנטיות שהפגנתי הייתי זקוקה לאותם חיזוקים בזמנו.

"אם לא תצאי לשם, לעולם לא תצליחי להבין מהו מרחב אמיתי. את תפסיקי לצמוח אם לא תעשי את הצעד הזה. האופקים לא ייכנסו לתלם הנכון, ופשוט תפספסי חלק מהותי מאד שנשגב ממני להסביר לך את משמעותו, ורק אחרי שתחווי את המסע, תביני על מה אני מדבר. את חייבת לחוות את החלל. את המרחב. את השמים והאדמה".

אני חושבת שהבנתי, אולי בפעם הראשונה, באותו לילה קר על מה הוא דיבר, והסכמתי עם כל מילה. חושך מקפיא של ינואר אפף אותי. לא היה ירח שיאיר בשמים, אפילו לא כוכב. האש הלכה ודעכה ולא נותרו לי עצים. התעצלתי ללכת לקושש. זחלתי לתוך האוהל, התכרבלתי בשק השינה, משאירה רק פתח קטן לנשום דרכו, ונרדמתי.

היום הבא היה בהיר וקר גם הוא. הרגשתי שסף הגירוי שלי עלה עם ההתרחשויות, הנופים והאנשים שפגשתי. היה קר בשעת הבוקר המוקדמת, והתחלתי לקפוץ במקום, רצה סביב האופנוע, משפשפת את כפות הידיים. חימום אחרון של כפות הידיים על האגוזו. עטיתי זוג גרביים על הכפפות, והמשכתי. ערפילי הבוקר ריחפו מעל הגפנים הצעירים והגזומים ויצרו מין אווירה מיסטית מוזרה. לא הייתי מתפלאה אם מתוך האחו הירוק והרטוב היו יוצאים אבירי השולחן העגול רכובים על סוסים, עטויים שריונים וחניתות.

עצרתי בעיירות הקטנות, רואה המון היפים וזונות שחיים חיים אחרים ורגועים. בלי חומרי הדברה, בלי עשן ופיח, בלי מבני תעשיה. יושבים וסורגים, מבשלים ומציירים. נכנסתי לכמה גלריות קטנות שאנשים פתחו בחצר הבית, מוכרים כל מיני מוצרים תוצרת בית, בין לבין הצצות חטופות ולא מחייבות במבנים היסטוריים. בתי משפט עתיקים, מוזיאון לווייתנים גדול שמספר על ציד הלווייתנים באזור.

הקור הצליח לפגוע בהנאה מהיופי של המקום. המעבר מהתופת החמה לקור העז היה קיצוני מדי. בצהרי היום עצרתי בבית קפה כפרי קטן והזמנתי מרק בשר. עם כל כף מרק, התקלפתי מעוד שכבה. כפפות, צעיף, מעיל, סוודר. לבסוף נשארתי בג'ינס וגופיה, יושבת על כריות רקומות צמודה לחלון הזכוכית, כשקרני שמש נופלות עלי ומחממות. הייתי במעין טראנס של ענוג גופני, נותנת לחום לאפוף אותי ולרכך את הגוף המכווץ מהקור. אט אט שקעתי אחורה והתערסלתי בין הקרניים המלטפות. מקס הציץ מבעד לחלון. גם הוא התחרדן בשמש. בשולחן לידי ישב זוג ונעץ בי מבטים. "את אוסטרלית?"

"לא."

"מטיילת לבדך על אופנוע?"

חיברנו שוחחנו ושוחחנו. סטיב ופטרישיה מאלסקה סיפרו לי, שזו פעם שניה שהם מטיילים באוסטרליה. הפעם הקודמת היתה על גבי אופנועים, והפעם בקרוואן. יש משהו ביבשת הזו, בלי קשר לעובדה שאף פעם לא גומרים לראות בה הכל, שגורם לאנשים לשוב אליה. לשניהם אופנועי הארלי בבית, ושוחחנו, איך לא, על טיולי אופנועים. אחרי שיחה בת שעה נוצר בינינו קשר על בסיס של שני גלגלים. לפני שנפרדנו החלפנו כתובות. מי יודע, אולי יום אחד אגיע לאלסקה. לבשתי את שכבות הבגדים ויצאתי לאופנוע, מתניעה אותו, מרימה רגלית צד ומתכוונת לצאת, כשסטיב יצא החוצה ודחף לי משהו לכיס המעיל. "אנרגיה", הודיע וטפח לי על התרמילים. "תודיעי לנו מישראל איך נגמר הטיול". המשכתי לרכב. הקור הקפיא אותי. חציתי יער נוסף. קרני השמש לא חדרו מבעד לעצים. היה חשוך, קר ומלא הוד. אין מה לעשות, כשקר, גם ההתלהבות רגועה למדי. בשלב כלשהו עצרתי לצלם וחיממתי את הידיים על מכסה ראש המנוע. הכנסתי יד לכיס להתחמם. הפתעה. שכחתי שסטיב שילשל לכיס משהו. חטיף אגוזים ושוקולד. זללתי אותו, צילמתי כמה תמונות וחזרתי לרכב. השמש כבר שקעה כשהגעתי לדנמרק, וכמעט דרסתי להקת ברווזים שטיילה ברחוב. בפינת הרחוב ראיתי תמרור: "אהירות, ברווזים לפניך". גם בחנות הכללית יש שלט עתיק על הדלת: "אנא סגור את הדלת אחריך בגלל הברווזים".

בקצה העיירה עצרתי והתקשרתי לקרל ומישל, חברים של תום מברום. "כשתגיעי לאזור אלבני תלוני אצלם", אמר תום. "הם זוג מעניין, וישמחו לארח אותך".

"אבל תום, אני לא יכולה להרים סתם טלפון, שלום, אני כאן!"

"דווקא כן".

חייגתי. קרל שמח לשמוע שאני באזור. "תום דיבר איתנו ואמר שאולי תופיע איזו מרגלית ישראלית על אופנוע. את מוזמנת". הוא ניסה להסביר לי באיזה שביל מעשרות השבילים שמובילים לבתים, שנראים אותו דבר, הם מתגוררים.

"אל תדאג, אני אסתדר כשאגיע לאזור שלכם".

קרוב לשעת נסיעה נוספת, שבה רכבתי קפואה ומכווצת מאחורי הכידון. הבנדנה נקשרה על הפנים, בתקווה שהאוויר החם שנשפתי יפשיר את האף. קיוויתי שלא אדרש להפעיל איזשהו אינסטינקט, כי רכבתי קפואה כמו רובוט.

מימין ומשמאל עמדו עצים מתים. קורבנות "המוות הלבן". אדמת האזור רוויה מלחים, שגורמים למותה של הצמחיה.

שלט קטן ומיוחל הודיע לי שהגעתי לאזור אלקי. האטתי, מנסה לתת לאינטואיציה

לכוון אותי אל הבית הנכון. ילד קטן על אופניים ישב על מעקה של גשר קטן מעץ מעל לפלג מים. חשבתי שאולי עדיף שאוותר על האינטואיציה ואשאל את הילד.

עצרתי לידו. "את בטח גלי".

"ואתה בטח הגמד הקטן וטוב הלב שיוביל אותי לבית של קרל ומישל".

הוא נעץ בי מבט קשוח. ילד בלונדיני עם נמשים סביב עיניים כחולות קרות. הוא דיווש בזריזות על האופניים, ועקבתי אחריו דרך שבילים נידחים אל בית ישן ומואר. הדבר הראשון שעיני קלטו היה העשן שהארובה העלתה, וכבר ידעתי שמצפה לי ערב נעים. "מאן", פקד הילדון, ואני הצדעתי ופסעתי אחריו. הדלת נפתחה, ופניה החייכניות של מישל קיבלו את פני. לבושה סוודר ענק צבעוני על חצאית קטיפה סגולה, בידה האחת אחזה תינוק, בשניה בחשה בסיר. מאחוריה עוד שלושה בנים קטנים, כשהבכור, גיד, בן עשר בערך. בלגאן של צעצועים ותפוחים חצי אכולים, שברי צלחת על הרצפה, חתולים וכלבים מיילללים ובוכים, כשהבנים מתעללים בזנבות שלהם.

"ברוכה הבאה לג'ונגל. תתפסי כסא. הקומקום רתח והתה ליד התנור". קרל נכנס לחדר. גבר אוסטרי גדול. הוא לחץ לי את היד בחיוך ענק.

מישל התנצלה: "רק עכשיו נכנסנו לבית הישן הזה. זה בית שהיה במחיר מציאה ויש מקום לכל החיות, אבל צריך לשפץ אותו שיפוץ יסודי. הכל מתפורר ומתפרק, אז אנחנו לא שומרים במיוחד על הסדר והנקיון".

"את בטח רוצה להתקלח", קרל קלע. גיד הוביל אותי לחדר האמבטיה. אמבטיית חרסינה ישנה ומבוקעת עמדה על רגלי מתכת מסתלסלות על רצפת עץ ישנה יפהפיה. הקירות הירקרקים התקלפו, ובצד עמדה כורסת קטיפה אדומה ומהוהה. מעל לאמבטיה היה מדף עץ, ועליו נרות ומקלות קטורת.

"חיממנו מים בגיגית, אז יש לך בטח מספיק מים רותחים".

שקעתי למים החמים ונתתי לעייפות היום המתוקה להתפשט לכל קצות האצבעות. הכל נראה מושלם כל כך באותם רגעים, ולא האמנתי שהבועה הזו אי פעם תתפוצץ.

כשיצאתי מהמקלחת מישל כבר ישנה שינה עמוקה מול הטלוויזיה, וארבעת הבנים סביבה. קרל הוביל אותי לחדר שלי, אוטובוס כחול שעמד 300 מטרים מהבית. פסענו בתוך דשא גבוה וחצינו גשר רקוב מעל פלג קטן. בדרך קרל בעט בכמה תרנגולות ואפרוחים, וכשהגענו לאוטובוס הוא משך בידית קטנה ודלת האוטובוס נפתחה. בתוכה היו מיטה זוגית גדולה, מטבחון, מדפים וכורסאות, וכריות היו מפוזרות על השטיח.

"את בטוחה שתרגישי כאן בנוח? את יכולה לפתוח בבית שק שינה בסלון".
הבטתי בו. "איזו שאלה? יותר טוב מזה לא יכול להיות".
"מישל עלתה עם האוטובוס הזה לפני כמה חודשים עד לברום, העמיסה את ארבעת הבנים ונסעה 3,000 ק"מ לבדה".
נזכרתי שתום סיפר לי על ההיפית וארבעת הבנים המופרעים שהשחיתו לו את הגינה. אחרי שקרל איחל לי לילה טוב, התפשטתי וקפצתי מתחת שמיכות הצמר והפוך. חום נעים התחיל להתפזר בחלל השמיכה, והתמתחתי כשחיוך מטופש מרוח על פני. אלו אנשים יש בעולם. קליידוסקופ צבעוני ומרהיב של דמויות. התעוררתי באוטובוס. מבעד לחלון השקפתי לאגם עם ברוזים וסככה עם ארבעה סוסים. אחד הבנים הופיע מכיוון הבית. "ארוחת הבוקר מוכנה", הוא צעק בקול דק. התמתחתי עד כמה שיכולתי ומשכתי את הזמן מתחת לשמיכה. החיוך הדביק עדיין לא נמחק משפתי. הרדיו ניגן שירים עליזים והתכוננתי לאט ליום נוסף. אחרי שכל הציוד נקשר על האופנוע, הלכתי לכיוון הבית.
"אני כל כך מצטערת שלא יצא לי לשוחח איתך יותר. נורא מעניין אותי מה הספקת לעשות ולראות, אבל נורא קשה איתם", מילמלה מישל מעל סיר הדייסה כשהתינוק בינתיים הופך קערת יוגורט על השטיח. "לעזאזל. אויש, גיד, אתה לא יכול לשמור עליו?"
"אין דבר, אני באמת מקווה שיום אחד אני אארח אתכם אצלי, אם יהיו לכם עוד אנרגיות לטייל כשהילדים יגדלו. המון תודה".
התחבקנו ויצאתי לדרך.

מה שקרה בדרך לנלבור

התחלתי לרכב. תוך יום יומיים התעתדתי להגיע למדבר הנלבור, 1,500 קילומטרים שמחברים בין דרום מערב לדרום מרכז אוסטרליה. הכביש הישר הכי ארוך בעולם, שחוצה מדבר ארוך וחם. החום שם מגיע ל- 55 מעלות.
"אם בכביש ברום-פרת היה לך חם, רק חכי שתגיעי לנלבור". שמעתי את המשפט הזה כמה פעמים בימים האחרונים, ורציתי לחצות את הנלבור כמה שיותר מהר. אולי כדאי לרכב בזהירות בלילה כשפחות חם? אולי להיצמד למשאית או לרכב אחר? בכניסה למדבר יש פונדק דרכים גדול, שבו נפגשות כל המשאיות בדרכן מזרחה. כמעט כולם עוצרים שם, כי זו התחנה אחרונה במאות הקילומטרים הבאים. שם בטח אמצא תוך זמן קצר אנשים שעומדים לחצות את המדבר ואוכל אולי לרכב בעקבותיהם ולעצור רק כשאגיע לקופר פדי, עיירת הכורים התת קרקעית. הסיפורים על העיר השלמה שחצובה מתחת לאדמה בגלל החום הכבד, גירו את דמיוני. מה גם שזה אזור של מיכרות אופלים, ותמורת סכום סמלי אפשר לרדת ולחפש את האבן היקרה לבד. פגשתי כמה בני מזל בדרכים, שהסתובבו עם שקיקי עור ובתוכם אופלים קטנים שכרו בעצמם.
היה נדמה לי שהמנוע מרעיש באופן שונה. אחרי חודשים ארוכים שהעברתי ברכיבה, נעשיתי רגישה לכל שינוי בצליל המנוע, ממש כמו שבן אדם רגיש לשינוי הכי קל בהתנהגותו של אדם קרוב. המנוע נשמע לי קצת עייף אחרי הרכיבה החמה הארוכה לאורך החוף המערבי. חשבתי שכדאי שאתן למכונאי בעיירה לראות אותו.
כשהגעתי לפאתי אלבני כבר החלטתי שלא אעצור לטייל, רק אחלוף דרכה, למרות ששמעתי שהעיירה יפה. מבחינתי, אלבני היתה המרכז המסחרי של אזור

הדרום. תמיד יש אינסוף מה לראות, והייתי צריכה להיות תוך שלושה שבועות בסידני, מרחק של למעלה מ- 4,000 ק"מ. מה עוד שתכננתי לעצור באזור מלבורן וסידני לבקר חברים.

רק כדאי לבדוק את הרעש במנוע. מדבר הנלבור אינו המקום להיתקע בו. נכנסתי לאלבני. רכבתי לאט, מביטה בעיירה שטוחה ונקיה. בתים פרטיים השקיפו אל הים, הרחוב הראשי המה אנשים, כבישים רחבים. הכל מטופח. היה יום שמש בהיר וקר.

רכבתי וחשבתי, שבעוד שלושה שבועות אהיה בארץ. שנה של נדודים והרפתקאות. 27 אלף קילומטרים.

הרגשתי כבר את הטעם המריר של הסוף. נזכרתי שאילן אמר לי בטלפון: "את חוזרת, ואני חושש שרמת הגירויים ויצר ההרפתקנות שלך ידוכאו בארץ. הטיולים במדבר יהודה ייראו לך כמו משחק ילדים. הגולן ייראה לך כמו אחד הפארקים שם".

תידלקתי, והמתדלק כיוון אותי אל חנות האופנועים מעבר לכביש.

"אין לי זמן היום לעשות לך טיפול לאופנוע", אמר המכונאי, "אבל אני מוכן לקחת אותו לנסיעה קצרה ולבחון את המנוע".

הוא יצא לרכיבת מבחן, ואחרי כמה דקות חזר: "האופנוע במצב מצוין. הקילומטראז' נמוך והמנוע חזק. לדעתי, אין שום בעיה במנוע או בגיר ההילוכים, ואת יכולה להיות שקטה". הודיתי לו ושאלתי למחיר הבדיקה.

"אין צורך, לא עשיתי שום דבר שדורש תשלום". אוסטרלי חביב. אחד ממיליונים. ושוב אני על מד מקס, בדרכי החוצה מאלבני.

כביש ארוך וצר התפתל בין גבעות מוריקות ושדות סימטריים. לצידו גדלו עצי צפצפה, ונחלים זרמו מתחת לגשרי עץ. הרים שברו במרחק את קו האופק. ציפורים דורסות דאו מעלי. היה קר. בכפר הבא אעצור לקפה.

שוב פשטה בי ההרגשה שליוותה אותי בימים האחרונים מעוצמת החוויות, ההתנסויות, הנופים והאנשים, הריגושים והאתגרים והיופי. הרצתי בראש את פני החברים החדשים שרכשתי לי כאן. שנה מופלאה. התבגרתי. דרך המחשבה, נקודת הראיה, הכל השתנה.

ועם כל העצב שזה עומד להסתיים הרגשתי ציפיה והתרגשות לפגוש את החברים והמשפחה. ותמיד אפשר לצאת שוב.

הקור הציק לי, וקיוויתי שבקרוב אעבור על פני פונדק.

הכביש החל מעפיל על גבעה, והאופנוע האט את מהירותו. הבטתי במראה. ג'יפ הגיח מאחורי ויצא לעקיפה אסורה על פס לבן בקטע שבו הכביש התעקל

בחדות שמאלה. נצמדתי לשוליים כדי לתת לג'יפ לסיים את העקיפה, והוא נסע במהירות לצידי, כשפתאום, מעבר לעיקול, הופיעו שני רכבים. תקפה אותי תחושה של שבריר שניה, שמשהו רע עומד לקרות. הג'יפ ניסה להשלים את העקיפה ועצר בבת אחת לרוחב הכביש. הרגשתי את ההתנגשות הבלתי נמנעת עוד לפני שהרגל שלי התרסקה בין האופנוע לפינה האחורית של הג'יפ. התגלגלתי באכזריות עם האופנוע כמה מטרים על החצץ שבשוליים. האופנוע נטש אותי והמשכתי להתגלגל, רואה דרך משקף הקסדה את החצץ נמרח מול הראש, סנטימטרים ספורים מהעיניים. ואז כל הבלגאן השתתק בבת אחת.

הלם.

הרגשתי כאב משתק ברגל ימין. פני היו דבוקות לחצץ מבעד לקסדה, והרמתי לאט את הראש.

אני בחיים?

מהר לבדוק מה קורה. לאתר דימום או כל דבר שאוכל להגיד למי שיבוא לטפל בי; כל עוד אני בהכרה. ראיתי את רגל ימין מונחת מעוותת לגמרי מעל לרגל שמאל. לעזאזל, לעזאזל, קיללתי בליבי. התרוצצו לי בראש המון מחשבות במהירות. אמא'לה איבדתי את הרגל. מה עשיתי? למה, לעזאזל? למה עכשיו, ממש בסוף? לא מגיע לי; נשכתי את השפתיים, מנסה לדחוק את המחשבות מהכאב. אז ככה מרגישים כשמאבדים רגל?

נהג הג'יפ רץ מבועת לקראתי. גם בעלי הרכבים שהופיעו ממול רצו לקראתי. כולם התווכחו סביבי, ואני שכבתי רועדת מקור ומאדרנלין שהשתולל בדם.

"כסו אותה". מישהו הביא מטריה ופתחו אותה מעלי.

"די, תפסיקו, קר לי. אני רוצה שמש".

"לא. היא מבולבלת".

"נו, הגזמתם", התרגזתי. לא היה לי כוח להתווכח, ופשוט העפתי את המטריה ממני והלאה. "רק תנו לי לשתות קצת, הגרון שלי יבש".

"אל תתנו לה לשתות. היא כנראה תעבור ניתוח, רק תרטיבו לה את השפתיים".

ניסיתי לגנוב כמה טיפות לגרון, והרגשתי איך הכאב מקהה את החושים. אשה נעימה ישבה לידי וליטפה את הזרוע שלי ביד רכה. "אל תדאגי", מישהו נסע להזמין אמבולנס מאלבני. אין כאן קליטה, ומכשירי הפלאפון לא מתפקדים, אז בעלי נסע לאחת החוות באזור לטלפן". הנהנתי בראשי, והיא המשיכה לדבר איתי, לא לאבד אותי, את הצלילות. "מאיפה את? מישראל? ומטיילת לבדך על אופנוע? ספרי לי איפה היית".

באמת, חשבתי לעצמי, הדבר האחרון שאני רוצה לעשות עכשיו זה לספר חוויות.

כשאני כאן על הכביש, כואבת כולי. הם המשיכו להקיף אותי בפנים מודאגות, מנסים לא להראות לי כמה הם לחוצים. פתאום ההכרה חילחלה בי ונבהלתי. אולי באמת איבדתי את הרגל? לקח לי דקות ארוכות להאבק באימה שאפפה אותי, ואיכשהו הגעתי למסקנה, שאם אצליח להניע את האצבעות, אז היא כנראה מרוסקת, אבל לא אבודה.

ניסיתי לשלוח פקודה מהראש לאצבעות כף הרגל: זוזו כולכן. לאט לאט, במאמץ ובכאבים, הן הגיבו. הרגשתי אותן. המשכתי לשכב, קצת יותר מפוכחת, והמתנתי לחילוץ, נותנת לשמש לחמם אותי.

"מה עם האופנוע?" שאלתי את הבחורה שלידי.

היא הזדעזעה מהשאלה. "הוא בסדר, עיזבי אותו עכשיו".

"לא". התעקשתי שירימו אותו, שיסתכלו אם הוא בסדר. שתי מכוניות נוספות עצרו ליד מקום התאונה. זוג צעיר הביט בי מבוהל ושמע את הבקשה שלי. הבחור ניגש אל האופנוע ואמר: "אל תדאגי, עושה רושם שלא קרה שום נזק רציני לאופנוע".

"תראה לי", לחשתי חסרת סבלנות, ומד מקס התגלגל אלי, פוחד להביט לי בעיניים עם עין הפנס שלו. על פניו הוא נראה בסדר.

"תשמע", לחשתי למט, הבחור הצעיר, "יש לי על הכידון מצלמה. תוציא אותה מהנרתיק וצלם את כל מה שקורה כאן".

הוא סירב. "לא מסוגל, מצטער".

ביקשתי מהבחורה שמעלי, ושוב זיעזעתי אותה. "די, תרגיע. את לגמרי מבולבלת. תתרכזי עכשיו ברגל".

אולי היא צודקת. הרגל כאבה, וניסיתי לראות אם אני מדממת. הג'ינס והמעיל היו משופשפים וקרועים, אבל כמעט לא היה דם. השוק מעוותת לחלוטין, הברך שסועה ועצם הירך בולטת מתחת לפני העור. ללא ספק שבורה לגמרי. שאר הגוף כואב, אבל לא שבור. איזה מזל, אם אפשר לקרוא למשהו במצב כזה "מזל". ביקשתי מהם להסיר ממני את הקסדה. הרגשתי שהראש והצוואר שלמים לגמרי.

"אני מצטער, אני מצטער", הנהג הסתובב עם ידיים על הראש.

אחרי כשעה וחצי על הכביש הגיע האמבולנס. מעט לפניו הגיע בחור עם משאית והעמיס עליה את האופנוע ואת הציוד. "אני אגיע לבית החולים אחריכן ואשמור לך על הדברים עד שתחליטי מה את רוצה לעשות איתם".

נהג האמבולנס והרופאה שאיתו בדקו אותי שטחית על הכביש, גזרו ממני את הג'ינס, הנעליים והגרביים. נאנקתי מכאבים. הרגל נראתה תוהו ובוהו. הם הרימו אותי אל האלונקה. כמה אנשים הקיפו אותי כשהכניסו אותי לאמבולנס.

"נבוא לבקר בבית החולים", לחצו לי את הזרוע.

דלתות האמבולנס נסגרו ויצאנו לדרך. רק אז נתתי לכאב להשתלט עלי, לטשטש את החושים. הייתי בידיים טובות. היה מי שדאג לי. הרופא נתן לי תרופות הרגעה ומשככי כאבים. העולם התערפל וצפתי מיטלטלת באמבולנס, מרגישה כל גרגר חצץ שהאמבולנס עולה עליו, מטלטל את השברים, מכאיב.

"סעו לאט", לחשתי, "בבקשה, כואב לי". הרופא ליטף לי את הראש. "אל תדאגי, נתקן אותך".

אחרי קרוב לשעת נסיעה הגענו לבית החולים. הייתי מטושטשת מהסמים. הכאב היכה בי עמום ומעורפל. לא הבנתי על מה כל הרעש סביבי. השכיבו אותי ביחידה לטיפול נמרץ, ורופא עם פנים טובות ומודאגות ישב לידי וליטף אותי. "שמי ד"ר לינץ' ואני אטפל בך". האחות גזרה לי את מה שנשאר מהג'ינס. "אם הייתי יודעת שזה מה שיקרה, הייתי לובשת לכבוד האירוע תחתונים יפים יותר", ניסיתי להתבדח בקול שפל, והרופא המשיך לבדוק אותי ולחייך. "את תהיי בסדר", הוא רכן ונתן לי נשיקה על המצח.

"מה קורה כאן?" הווילון הוסט ונכנסה עוד אחות. תאונת אופנוע. "אויש, מסכנה שלי. רגע, את לא הבחורה שגנבו לה את האופנוע ותושבי ברום עשו מגבית לכבודה? אז אין לך רגע משעמם. ראיתי אותך בטלוויזיה".

המשיכו לשאול אותי המון שאלות, אם אכלתי ושתיתי ואם יש לי ביטוח, מאיפה אני ומה מספר הדרכון. מתוך הטשטוש ניסיתי לענות. די, עיזבו אותי. תרדימו אותי ותעשו בי מה שאתם רוצים. רק תנו לי לישון בשקט. חתמתי על אישור לניתוח.

"את רוצה שנודיע למישהו?"

"לא". אסור שאמא תדע. התגלגלתי אל חדר הניתוח, מחט בזרוע, מסיכה על הפנים, הכל יצא משליטה. שקעתי בתרדמה חסרת חלומות.

כשהתעוררתי, מצאתי את עצמי בחדר לבן וסטרילי, זר פרחים ענק עמד מול המיטה. איפה אני? חלום? זוזתי קצת. כאב חד פילח את הצד הימני שלי והכל חזר אלי – האוטו שעקף, הרגל מתרסקת, ההמתנה על הכביש. רגע, אז עברתי ניתוח. מה קורה איתי? לא היה לי כוח להניע את הראש או את האצבעות. הגוף היה במצב ריפיון נוראי. חוסר אונים.

אחרי כמה זמן נכנסה אחות לחדר, ניגשה בפנים מודאגות ובדקה דופק וחום. פתחתי קצת את העיניים ובקושי הצלחתי לפלוט: "מה קורה איתי?" היא חייכה והניחה יד על מצחי. "שמי בוו ואת בבית חולים אלבני אחרי תאונת אופנוע. שברת את הרגל בחמש נקודות וחלק מהעצם מרוסק. עברת ניתוח ארוך בן

חמש שעות וקובעו לך ברזלים לאורך כל הרגל. עכשיו זה עניין של החלמה ומנוחה".

ריחפתי לי בעולם של כאבים וצבעים, חסרת תחושת זמן: שעות עברו. שוטרים נכנסו ורשמו עדות מבולבלת. אוכל הגיע, ובקושי יכולתי לאכול קצת יוגורט. לא היה לי כוח להרים את הכף. בוו נכנסה ובדקה אותי כל הזמן.

"מאיפה הפרחים?" שאלתי.

"ממני. יש לי בת בגילך, ואם היא היתה עוברת תאונה בארץ אחרת, הדבר האחרון שהייתי רוצה זה שהיא תרגיש בודדה ושלאף אחד לא יהיה אכפת ממנה. אני מבינה שביקשת שלא יודיעו לאף אחד, אז אם את צריכה משהו, אני לרשותך".

"תודה".

השעות עברו בלי שידעתי אם יום או לילה. רק הגוף שלי היה באותם שלושה ימים על פני כדור הארץ. אני טיילתי בקוסמוס, בין קשתות ועננים, סביבי צפו פרחים ופרפרים וכל הזמן פגשתי אנשים שלא ראיתי: דמויות רכנו בשקט, דיברו עם האחיות, ובשקצת התאוששתי גיליתי זרי פרחים, ספרים ושוקולדים ליד המיטה. ליד הראש מצאתי דובי קטן, עבודת יד. מוללתי אותו בין האצבעות, וניחוח לוונדר מרדים התפשט בחדר. מי דואג לי?

ביום השלישי לקחו אותי לצילומים ואחר הצהריים נכנס הרופא. "אני חושש שנאלץ לבצע ניתוח נוסף. בניתוח הקודם השתלתי לך מסמר אחד לאורך כל עצם הירך עם לוחית וברגים בנקודת השבר, בנוסף למסמר ארוך לאורך כל עצם השוק. הפתרון לעצם השוק לא מספק, ואני מציע שנעשה ניתוח נוסף להוציא את המסמר ולחבר את הכל בלוחית ברזל באופן שווה".

"מתי אתה חושב שצריך לעשות את הניתוח?"

"כמה שיותר מהר. עוד כמה שעות, למעשה".

ושוב מצאתי את עצמי מתגלגלת אל חדר הניתוח, שוכבת בשקט בחדר ההמתנה שצמוד אליו. לצלילי מוזיקת האווירה, אחיות חדר הניתוח נראו מרחפות מול העיניים.

"את מי מנתחים היום? הו, השילה הישראלית". אחות חמודה עם שיער קצוץ נכנסה לחדר ופנתה אלי: "את יודעת שאת מקרה המסמר שלנו?"

"למה? בגלל המסמרים שיש לי ברגל?"

"לא. מפני שתלינו במסמרים על קיר חדר האוכל של הצוות את צילומי הרנטגן שלך. את אוהבת את מוזיקת הרקע?" שאלה אותי. חייכתי מתוך הסוטול והנדתי בראשי לשלילה. היא סידרה את השמיכה. "איזה קעקוע יפה. גם לי יש דג. רוצה

לראות?" ובלי להתמהמה הסתובבה והפשילה את החצאית, חושפת דג קרב יפני שחור ועצבני, והמשיכה לקשקש בעליצות: "אני חושבת שהמוזיקה הזו, שאמורה להרגיע את החולים, די מעצבנת. מין מוזיקת מעליות או מאלה ששומעים בתור לג'ינקולוג, אבל אף אחד לא מוכן להגיד את זה להנהלת בית החולים, שבטוחה שזה השינוי הכי טוב שעשינו בחודשים האחרונים. למזלך, תיכף נרדים אותך, ולא תצטרכי לסבול אותה". היא חייכה בממזריות ודחפה אותי לתוך החדר הלבן. ריחות חומרי חיטוי היכו באפי והנורות הענקיות סינוורו. אנשים רעולי פנים תקעו לי כל מיני צינוריות ומחטים. ראיתי את הרופא מתקרב עם מכשירים מפחידים ורציתי להגיד לו שלא יגע בי עד שהוא לא בטוח במאה אחוז שאני ישנה. לא הספקתי אפילו לסיים את המחשבה, ונרדמתי. כשהתעוררתי הייתי שוב בחדר, מחוטאת ונקיה. תחבושות מסודרות, השמיכה מתוחה מעלי. "זהו, את אחרי הניתוח. רוצה לאכול משהו?" יד חמה ליטפה אותי. "אני מלני". אחות צעירה ובלונדינית עם עיניים מחייכות.

"כן, אני רעבה, אבל לא מתחשק לי כלום". אכלתי קצת ענבים ויוגורט. "בטח אוריד תוך שבוע את כל הקילוגרמים שהעליתי מהבירה".

היא צחקה: "אז אני מבינה שנפגשת עם אוסטרליה האמיתית".

לאט לאט דברים התבהרו והתחלתי סוף סוף לחשוב מה קורה עכשיו. יש לי טיסה בעוד פחות משבועיים מסידני. אין לי בכלל כסף לטוס לשם. אני יכולה לטוס מפרת דרך הודו. הטיסה תהיה קצרה הרבה יותר, אבל רציתי לאסוף את קופסת הצדפים שהשארתי אצל טיג'יי למשמרת ורציתי כל כך לפגוש שוב את החבר'ה מוולנגונג. אולי יש משאיות שיוצאות מאלבני ישירות לסידני? אני אוכל עם רגל שבורה לתפוס טרמפים?

את מוכנה להרגיע? ענה המלאך הטוב לשד שניסה לשכנע אותי שההרפתקאות לא נגמרו. את עם רגל מרוסקת, אחרי שני ניתוחים, ואין לך מושג מה קורה איתה, אז תחכי בשקט. עדיף שתטוסי מפרת ישר הביתה.

הגיע הזמן לטלפן לאמא כמדי שבוע. כל כך רציתי לספר לה על התאונה. רציתי שתהיה איתי, שתלטף אותי ותפנק, אבל החלטתי שעדיף שלא תדע עדיין. היא עסוקה בעבודה ותשתגע מדאגה. אין טעם שתטוס את כל הדרך הארוכה כדי ללטף אותי. "אמא, מה נשמע?"

"גלציו, איפה את?"

"אני בעיירה קטנה בדרך לסידני. הכל בסדר".

"את בטוחה? את צריכה משהו? אני כל כך מתגעגעת אלייך. מתי הטיסה?"

"אני צריכה לטלפן למשרד הנסיעות, וכשיהיה לי תאריך, אני אתקשר".

"תשמרי על עצמך".

"כן, את יכולה להיות בטוחה שאני כבר לא אעשה שטויות". אילו רק ידעה. ד"ר לינץ' נכנס מזמזם ונשך לי על המצח. "בוקר טוב לילדה הישראלית". הוא התיישב על קצה המיטה ודיווח לי מה מצב הרגל. התרוממתי להביט ברגליים. רגל ימין היתה נפוחה פי שלושה מרגל שמאל, צבועה בכל צבעי הקשת - סגול, צהוב, לבן, שחור. המון צינוריות ניקוז דם נכנסו לי לוורידים, המון פלסטרים, תחבושות, תפרים מכוערים, שטפי דם. הנפיחות הנוראית נראתה מאיימת לפוצץ את עור הרגל כדי לתת לנוזלים שלוחצים על כלי הדם לפרוץ החוצה. תפרים גסים ומכוערים חרצו אותה לכל אורכה. "טוב, כנראה דוגמנות יצאה מכלל חשבון", צחקתי אל הרופא.

"כן, עדיף שתתרכזי באפיקים אחרים".

בימים הבאים היה לי המון זמן לחשוב. רסיסי זכרון ישראליים התנפצו כמו זיקוקים בראש. הטיול האחרון עם הגיפים לכנרת. השבילים לרמת הגולן דרך השדות של כפר איכסאל ליד התבור תחת ברד כבד, שמונה ג'יפים, כולם תקועים בבוץ עמוק. כננות מחלצות אחד את השני וההגעה בארבע לפנות בוקר אל מרום גולן, כששלג כבד יורד עלינו ומטשטש את הכביש. עופי וליאור שוחים בכנרת הקפואה. חברים נוספים מצטרפים ומטיילים ביער אודם המושלג ביום בהיר עד למסדה.

כמה שהתגעגעתי לחברים בצפון, לטיולים, לארץ.

"כל מה שאת מתגעגעת אליו, יקרה שוב כשתחזרי. זה לא כמו צבא או בית ספר, שהם תקופה שנגמרה ולא תחזור יותר. אם הכימיה ישנה, והיא ישנה, אל חשש. אחרי הכל, אפשר להקים מהמרץ שיש לנו תחנת כוח להיאחזות..." אולי הכל היה באמת אצבע הגורל, כתוב מראש בגרמי השמים, כפי שפיטר אמר לי בברום. הרי לברום הגעתי כשהייתי בנקודת משבר במסע, והנה האופנוע נגנב והייתי בלעדיו קרוב לחודשיים. ובכל זאת לא הקשבתי לאף אחד וניסיתי בעקשנות מטופשת לדבוק בתוכנית המקורית בכל מחיר. אולי משהו ניסה להזהיר אותי מפני האופנוע על ידי גניבתו, ואחר כך על ידי החלומות ולבסוף, כשלא היתה ברירה, בדרך הקשה.

הגורל הצליב מקרים שוב ושוב, ואולי רק אידיוט גמור היה מתעלם מכל הסימנים. הייתי שקועה יותר מדי בעצמי מכדי לשים לב ולהתייחס לסימנים. שמעתי את זה כל כך הרבה פעמים מאנשים לאורך הטיול, אנשים שלא שמעו את כל הסיפורים, אלא רק סיפורים מקריים. לא פעם אמרו לי בפנים רציניות: "את בחורה בת מזל. משהו שומר עליך". שבויה באמונות ניסיתי להבין אם

כשיצאתי לאותו הימור ועשיתי את כל המעשים המטופשים והמטורפים, ישב אלוהים בשמים וחייך לשיגיונות שלי, וכל מה שנראה בזמנו רצוף מקריות, בעצם ניסה להוביל אותי לאמת.

השנה הזו נראתה לי פתאום רצופה במקריות. מקריות בעלת הסתברות נמוכה. הרגשתי שכל מה שעבר עלי בחודשים האחרונים חידד את ראיית החיים שלי, שיש איזו נקודה שאגיע אליה. הייתי עדיין רחוקה, אבל בכיוון הנכון.

הרגל קובעה בקופסה עשויה ספוג כדי למנוע תזוזה מיותרת ומכאיבה. מאז התאונה שכבתי, והיו לפני עוד ימי שכיבה רבים. האחיות רחצו אותי במיטה עם מגבות ריחניות וחמות, מלמדות אותי להשתמש בסירי לילה. אחת האחיות לא היססה ודאגה, בלי שביקשתי, לגלח את רגלי. "זה כדי שתהיי מוכנה, במקרה שאחד הרופאים ממש ימצא חן בעיניך. אנחנו לא רוצים, חלילה, שהוא ירים את השמיכה ויגלה תפרים וצלקות על רגל אחת ושערות על השניה, נכון? רגע, אולי נסדר לך גם את הגבות? היום כל כך אופנתי גבות דקיקות". הסבלנות שלהן הותירה אותי אסירת תודה. הן היו מוכנות לעזור בכל מה שנדרש. פתאום היה לי חשוב להזהר ולשמור על המראה. אם אני לכודה כאן וזוכה לכל כך הרבה תשומת לב ואם בעוד מספר שבועות אני חוזרת הביתה, אולי באמת הגיע הזמן לדאוג קצת לטיפות. זמן לא היה חסר לי. מלני ושתי אחיות נוספות דאגו להביא לי קרם הזנה לפנים ולגוף, מייק אפ ותכשירי איפור, פינצטות, סכיני גילוח ושאר אביזרים שקודם לא עניינו אותי. עכשיו היה לי זמן לשחק עם כל אותם צעצועים.

המנתח קישר אותי עם דיוויד, עורך דין מקומי שבא לבקר ולקח על עצמו את תיק התביעה. דיוויד רצה לדעת אם להודיע למישהו. "חברים? משפחה?"

"לא, אין צורך. היא סתם תיבהל".

"אני לא מבין. את לבד באוסטרליה כבר שנה, את אחרי תאונת אופנוע ושני ניתוחים, ואף אחד לא יודע מכלום?"

"בדיוק".

שיכנו אותי בחדר פרטי עם טלוויזיה וטלפון. האחיות היו נפלאות. הן טיפלו בי ודאגו לי מעל ומעבר. הן פינקו אותי בספרים ודאגו שזרי פרחים ומיני מאפים יציפו את החדר.

באו לבקר אותי הרבה אנשים. אנשים שהיו במקום התאונה ואנשים ששמעו עליה מפה לאוזן, אופונענים מהעיירה, אנשי דת וסתם תמהונים.

כתבת וצלם של עיתון מערב אוסטרליה הגיעו לסקר את הסיפור, ולמחרת התקשרו אלי מהטלוויזיה האוסטרלית. "שמענו מה שקרה. זה נורא. חשבנו

לעשות כתבת המשך אחרי שלפני כמה שבועות פירסמנו את הסיפור המדהים שקרה לך בברום", וצוות צילום הופיע בבית החולים. אחרי שבחדשות דיווחו על התאונה ופירסמו את הכתבה, החלו אנשים לטלפן ולהגיע.

תום התקשר מברום: "את לא נורמלית. איך לא סיפרת לנו שאת שוכבת שם לבד? את צריכה משהו? את רוצה שנגיע?" עשרות טלפונים הגיעו מברום ומחברים שפגשו אותי בדרכים.

שבועיים חלפו מיום התאונה, ושוב צילמו את הרגל. ד"ר רייט, המנתח, נכנס לחדרי. "יש לך רוטציה בת 40 מעלות ברגל. אם את רוצה לעשות ניתוח נוסף, אנחנו חייבים להמתין כחודש. העצם עברה טראומה גדולה וצריך לחכות קצת, אחרת נסתכן בדלקת עצם".

"לא אכפת לי לחכות, רק תתקן אותי".

התעקשתי על חוות דעת נוספת, והמסקנה היתה זהה: "כן, צריך עוד ניתוח. יש לך רוטציה רצינית, אבל אסור לנתח עכשיו. הגוף עדיין בטראומה. ננתח בעוד שלושה שבועות".

הרגשתי נורא. מה יהיה עם הרגל? ניתוח שלישי, כשכל ניתוח מתקן ניתוח קודם. אולי כדאי לנתח בארץ? אולי לא לגעת? מה לעשות? כל הסבל והכאבים עד עכשיו היו לחינם. לחכות חודש באפס מעשה ולהתחיל מהתחלה. הרופא הזהיר, שכנראה בניתוח הבא נצטרך לעשות השתלה של עצם בירך. הרגשתי יאוש וריקנות. דברים יצאו לגמרי משליטה. ברגעים כאלה גם הכאב מתחזק. שקעתי ברחמים עצמיים וסוף סוף נתתי לכאב ולדמעות לחנוק את הגרון, לטלטל את הגוף קצת, לשטוף את העיניים. בכי ראשון זה חודשים ארוכים. בכי רציני ובלתי ניתן לשליטה, עד שלא נשארו לי יותר דמעות, רק השתנקויות חסרות אוויר. לבסוף שתקתי ושכבתי כמעט בלי לנוע, ואת מקום הבכי המטלטל תפסה שלווה שהתפשטה בכל גופי. צפתי בכלום, מנותקת ואדישה.

אחרי שנרגעתי, טילפנתי לאמא, ובמילים עדינות ניסיתי לספר לה מה המצב. היא החלה לבכות מעברו השני של הקו. ניסיתי להרגיע אותה: "אמא'לה, די. הכל בסדר. יש מי שדואג לי".

היא לא ידעה מה לעשות. אם לבוא, מה לשלוח.

"לא", אמרתי לה בתוקף. "אין שום סיבה שתגיעי, את לא יכולה לעזור לי כאן. עדיף שתתרכזי בעבודה שלך עכשיו, ואני רק מתעכבת עוד שבועיים-שלושה. זו בסך הכל רגל שבורה". היא עדיין לא ידעה את המצב לאשורו.

יצאתי לאט ממצב של לכודה במיטה בלי יכולת להסתובב אפילו ימינה או שמאלה. בהתחלה רק בכסא גלגלים, אחר כך עם הליכון. צעדים ספורים, תשושים.

לא יותר ממטרים ספורים בליווי צמוד. מעבר קיצוני משנה עצמאית לחלוטין על אופנוע לתלות מוחלטת וישיבה במיטה או בכסא גלגלים, כשבתוך הגוף ההיפר אקטיביות עדיין השתוללה. אחרי שהייתי יציבה יותר, הסכימה הפיזיותרפיסטית אליסון שאצעד בעזרת קביים. הכאבים היו אימומים. הלחץ על כלי הדם בנקודות השברים היה בלתי נסבל כשעמדתי. הקביים גרמו לשפשופים בזרועות וליבלות על כפות הידיים.

לפעמים, בלילות, הייתי מצליחה לדדות מטרים ספורים, עד לפינת המסדרון, ואחרי שהאחיות בתורנות הלילה מחאו לי כפיים על העצמאות, היו גועות בי שיצאתי מהמיטה בלי השגחה ומלוות אותי בחזרה לחדרי.

ובאחד הערבים הפתיע אותי גרג שבא לבקר.

"לא יכול להיות. גרגורי?"

הוא קפץ על המיטה וכמעט שבר לי את הרגל השניה. "מייט, מה לעזאזל את עושה כאן? את מוכנה להפסיק עם הבולשיט הזה? יש כאן יופי של פאב ומחכים לנו".

"אסור לי עדיין לצאת, ולא כדאי שאדדה על הקביים שיכורה".

"תיארתי לעצמי", חייך חיוך ממתיק סוד ושלף שני בקבוקי בירה. "אם מוחמד לא בא אל ההר, ההר בא אל מוחמד. תגידי, אני צריך לראות אותך בטלוויזיה עם כזה סיפור?" הוא פתח את הבקבוקים, ובשעות הבאות סיפר לי את קורותיו בחודשים האחרונים. "אני נוסע מקלגולי לפרת. השגתי שם עבדה במיכרה, אז כשתשתחררי מבית החולים תתקשרי ונלך להרים כוסית. נמצא כבר לכבוד מה. עברתי כאן רק לערב אחד לראות אותך". המשכנו לקשקש עד שהאחיות גירשו אותנו.

בשבועות הבאים זכיתי לעשרות ביקורים, טלפונים, פקסים ומכתבים. חברים התקשרו מישראל, מאנגליה, מתאילנד ומארצות הברית. קיבלתי את עיתוני סוף השבוע מהארץ ונורא צחקתי כשקראתי את ההורוסקופ שלי משבוע התאונה: "היה לך שבוע נהדר עם התחלה של רומן חדש".

אנשי ברום הפתיעו שנית ושלחו לי לבית החולים כרטיס ברכה חתום על ידי עשרות אנשים מהעיירה. רובו דאג לפרסם את סיפור התאונה בעיתוני ברום ושלח לי קסטות, מכתבים ובגדים כששמע שבאלבני קר וגשום.

בית החולים נהפך לפנימיה. הייתי בחודש המתנה לניתוח השלישי. יצאתי עם האחיות לסרטים, לארוחות ולטיולים באזור אלבני; כשאני יושבת בכסא הגלגלים או מדדה על הקביים, רגל ימין עטופה בספוג רך למנוע זעזועים.

מקס ואנקה לקחו אותי באחד מימי ראשון לכנסיה, והפתיעו אותי כשבתום

הדרשה נשאו תפילה מיוחדת לשלום הרגל שלי. בוו הוציאה אותי לטיולים ברחבי אלבני, ומישל, הפקידה של עורך הדין, לקחה אותי לציד צדפים במפרץ שנמצא למרגלות יער אורנים. ישבנו שעות בביתה שעל חוף הים, ממלאות צנצנות זכוכית בצדפים ומים ופוקקות אותן בפקקי שעם. עם טניה האחות וחבריה יצאתי לספוי שבוע באגם שבו עשינו פיקניקים וסקי מים. אליסון הפיזיותרפיסטית טיילה איתי בגיפ ביערות ובבתי קפה קטנים וגלריות אמנות שהתחבאו בין העצים. בריאן ומרגרט, זוג היהודים היחיד בעיירה, באו לבקר אותי כל יומיים ותמיד הביאו איתם משהו קטן, ובחג האהבה הביא לי ד"ר לינץ' בקבוק יין אדום מהיקב שלו. בחדר לידי שכבה לני, ילדה בת 16, שבמשחק רוגבי יצאה לה עצם הירך מהמפרק. לני הביאה לי עוגיות שכריס אחיה אפה. עוגיות עם טעם מוזר שגרמו לי לחייך. גראס.

באחד מימי הראשון, מלני לקחה אותי בכסא הגלגלים לטייל בשוק המקומי, על רצפת הרחבה פרשו אנשים שמיכות, ועליהן גיבבו ערימות של בגדים ישנים, כלי בית וספרים. היו שם היפים שמכרו סריגים עבודת יד שנצבעו בצבעים עליזים, חוואים שמכרו פירות וירקות טריים ודוכנים שהציעו ריבות, עוגות ולחמים מאפה בית.

בין כל הדוכנים ישב זוג קשיש שמכר אוסף חפצים, החל בנעלי בית ישנות וכלה באהיל קריסטל. חוברות ישנות של נשיונל ג'יאוגרפיק היו מונחות בערימה, והרמתי כמה מהן. חשבתי לקנות אותן כדי שיהיה לי חומר קריאה בבית החולים. בין המגזינים ראיתי חוברת בת שמונה שנים. על השער התנוססה תמונה של בחורה מנומשת, שיערה קלוע לצמות. היא היתה לבושה חולצה משובצת ומכנסי ג'ינס, רגליה תחובות במגפי בוקרים. שני ילדים היו צמודים אליה, ותינוק ערום היה תלוי על כתפה. מתחת לצילום התנוססה כותרת: "צפון מערב אוסטרליה". דיפדפתי בגליון נרגשת. מטיילת עם הכתב לתוך זמן החלום בסיפוריו על האבוריג'ינים, צוללת עם הביולוגים הימיים לאורך חופי הקימברלים. היו שם צילומים של מקומות שביקרתי בהם כמה שבועות קודם לכן באזור ברום וקנברה, צילומים של חוואים נאבקים בפר, שקיעה מעל עץ באובב, ילדים משחקים בילאבונג במוסך בחווה נידחת. בין כל הצילומים היה תצלום נפלא שהיכה אותי בתדהמה. בחצר גדולה, מתחת לעץ באובב עצום מימדים, עמדה אמבטיה ישנה על רגלייים. בתוך האמבטיה ישב זוג. הבחורה אחזה בכוס יין והבחור הושיט יד לעבר שני כלבים. יכול להיות שאלה הם?

הכתב סיפר על הזוג שחי בחווה מבודדת ליד שביל הגיב ריוור. בריאן ומגי. היה זה אותו זוג שיניב ואורי התארחו אצלו, הזוג ששלח את גדעון לפארק

הקרוואנים "זברה רוק" בקנברה. חבריו של פול. אותו זוג שהתעתדתי להגיע אליו, ובגלל סופות השיקולן שיניתי את תוכניותי.

הגורל חזר והצליב את דרכי שוב ושוב עם אותם אנשים. הצטמררתי.

"כמה עולה הגלויון הזה?" שאלתי את הזוג.

"50 סנט".

הרגשתי כאילו מצאתי אוצר קסום בחינם. אני חושבת שאם אותה סבתא היתה דורשת, היא היתה מקבלת ממני גם מאה דולר עבור אותו גלויון ישן. מה שנותר זה ליצור קשר עם גדעון כשאשוב הביתה, להפגיש אותו עם יניב ואורי ולסגור את מעגל הקסמים הזה.

בוקר הניתוח השלישי. התגלגלתי לחדר הניתוח ויצאתי משם אחרי שלוש שעות עם פלטינות חדשות וגבס כחול. עופי שאלה בטלפון: "תגידי, עכשיו עם כל הברזלים שיש לך ברגל, גדלו סיכויי ההתחשמלות שלך?"

הניתוח הצליח. עכשיו יכולתי להזמין טיסה הביתה. הגעגועים הלכו והכאיבו. למרות שהייתי מוקפת אנשים טובים, הרגשתי שכבר שבעתי ושאני רוצה את הסביבה המוכרת שלי, המשפחה, החברים, הבית.

באחד הימים האחרונים פתחתי את המגירה בחדר ובין כל הנוצות, החרוזים והצדפים, מצאתי את הפנינה מתגלגלת. רעיון קפץ לראשי. אולי אשבץ אותה בטבעת ואתן לאמא מתנה. מזכרת מפנינה שלה, מאוסטרליה, מברום. משהו ליום הולדתה ה- 60 שפיספסתי, משהו שיסתום את הגולל על המסע הזה. ציירתי כמה סקיצות לטבעות, ובאחד הימים מל אספה אותי ויצאנו לרחוב הראשי של העיירה. נכנסנו לחנות תכשיטים יוקרתית וניגשתי לבחור המעודן שעמד מאחורי הדלפק.

"רציתי לברר את ערך הפנינה וכמה יעלה לי לשבץ אותה בטבעת בסגנון הסקיצות".

הבחור גילגל את הפנינה בין אצבעותיו. "היא יפהפיה, קנית אותה בברום?"

"לא, קיבלתי אותה במתנה".

הוא הרים גבה והביט בי: "זו מתנה מאד יקרה. אני אבדוק אותה, ובעוד חצי שעה הצעת המחיר תהיה מוכנה".

אחרי חצי שעה חזרנו אל החנות. הבחור יצא מאחורי הפרגוד. "ובכן", אינפף, "טבעת זהב 14 קראט תעלה לך כ- 500 דולר, וערכה של הפנינה כ- 4,000 דולר לסוחר. משובצת בטבעת לקונה, היא שווה קרוב לעשרת אלפים דולר".

"אתה בטוח?" שאלתי אותו המומה, והוא עיווה את פני הפלסטיק העדינות שלו: "מובן שאני בטוח. זה המקצוע שלי, את מעוניינת למכור אותה?"

"לא, תודה". יצאנו המומות מהחנות, "מל, אני פשוט לא מאמינה, ג'סטין נתן לי אותה סתם כך, בלי שום דרמה. לא תיארתי לעצמי שהיא כל כך יקרת ערך. ולחשוב שהיא היתה במגירה במשך שבועות".

מל הביטה בי וחייכה: "אני חושבת שעכשיו, כשיש לך זמן, את בהחלט יכולה לחשוב על לשבת ולכתוב ספר על המסע".

נותר דבר אחרון לסדר לפני שאעזוב, לדאוג למקס המשוגע. החבר של מל קנה ממני את האופנוע יומיים לפני שעזבתי את בית החולים. כמעט לא קרה לו כלום. שקע נקי במיכל הדלק, כמה שריטות וכונס אוויר שבור.

דיוויד לקח אותי למקום התאונה לשחזר אותה לפני שאעזוב. זכרתי כל פרט. הצטמררתי. איך עליתי את הגבעה, את הג'יפ שעקף את הפס הלבן, המכוניות שהגיעו ממול, שברירי שניות שרצו בהילוך איטי כמו נצח. המכה שציפיתי לה. כואב. השיערות סמרו ונתקפתי חולשה.

סידורים אחרונים, פרידות וטלפונים. החלפת כתובות. קשה להאמין. חודש וחצי מטורף, לא מתוכנן. איך פתאום דברים התגלגלו, או יותר נכון הפסיקו להתגלגל. כמה חברים חדשים, כמה תשומת לב, איך אפשר להתחיל להודות לכולם? ועל הקביים, כשרגל ימין חבושה בגבס כחול, הגעתי לשדה התעופה של אלבני, מישל ומלני נתנו לי חיבוק גדול ומל דחפה לי צדף גדול למזכרת.

"הי, שלא תשכחי אותנו".

"אין סיכוי", עניתי ועליתי למטוס.

" ביתי את חוזרת ל'אוז'? "

אחרי שעה נחתתי בפרת.

הטיסה לסידני היתה אמורה לצאת שש שעות לאחר מכן, וג'פרי, הבן של ג'ון החוואי ששכב בבית החולים, אסף אותי לסיור בעיר. ישבנו בבית קפה מול הים, ובחוסר חשק סיפרתי שוב על ארץ ישראל, הצבא, המסע והתאונה. זה המעט שיכולתי לעשות בשביל כל אותם אנשים, והשתדלתי לספר בחיוך את אותו הסיפור בפעם המיליון.

חזרנו לטרמינל הבינלאומי, ויחד עם כמה נוסעים נוספים, הצטרפתי לטיסת אפריקה-סידני שעצרה בפרת. חמש שעות לאחר מכן אנחת בסידני, ושם יאספו אותי החבר'ה מוולנגונג שפגשתי בקייפ יורק.

דייל גילגל אותי בכסא הגלגלים למטוס. שוב התהליך הקבוע של ברכת הדיילות, הידוק החגורות וההמראה.

כשעה לאחר ההמראה החלה תנועה לא שגרתית במטוס. דיילות ואנשי צוות ניגשו ללא הפסקה לאחד המושבים. פניהם הלכו והקדירו. הנוסעים הרימו ראשים מהעיתונים וניסו לברר אם יש בעיה. אנשי הצוות ניסו להרגיע את הנוסעים, אבל בשלב כלשהו בקע קול הקפטן מהרמקול והוא שאל אם יש רופא בין הנוסעים. הלחשושים הלכו וגברו, עד שכמה מהנוסעים עמדו על זכותם לדעת מה קורה. הקפטן עצמו יצא מתא הטייס והסביר לנו, שאחת הנשים שעלו בטיסה מאפריקה החלה לדמם מהאף ומהאזניים. "לצערי נאלץ לחזור לפרת ולפנות באופן מיידי את הגברת לבית חולים".

נחתנו בפרת והקברניט יצא אלינו. לפי הבעת פניו הבנו, שהוא עומד לומר משהו לא נעים. "אנחנו מצטערים, אבל קיים חשש למחלה מדבקת, ואנחנו לא יכולים לתת לכם לרדת מהמטוס עד שהעניין ייבדק. הרופאים כבר בדרכם לכאן.

לצערנו, לא נוכל גם להגיש מזון ומשקאות, כי הפסקנו לחמם את המזון כשהמטוס נחת".

פרצה מהומה. אנשים החלו מתרוצצים במטוס ודורשים מהקפטן הסברים שלא יכול היה לתת. ילדים החלו ליילל מרעב ולנדנד להורים. כמה נשים פשוט פרצו בבכי. אנשים בחליפות לבנות ובמסיכות על הפנים עלו למטוס. סטריליים ומבודדים עברו בין המושבים וחילצו את האשה המסכנה.

מצאתי את עצמי די משועשע. זה היה הרי ברור שכולם לא ילך לי חלק. הוצאתי את המפוחית מהתיק והתחלתי לנגן לעצמי, שקועה בכסא ובוהה מחלון המטוס במהומה שבחוץ. הצטערתי שהבנים יסעו לשווא מוולנגונג ויחכו לי בשדה התעופה בסידני. קיוויתי שהודיעו להם על העיכוב בטיסה. אחרי קרוב לשעתיים, הודיעו לנו שמעבירים אותנו לטרמינל. אחת הנשים, שדיברה בטלפון, החלה לצרוח על אחד הדיילים. דרך הטלפון נודע לה מבעלה בסידני, שבמהדורת החדשות דווח על המטוס המעוכב ושקיים חשש שאחת הנוסעות נושאת את הנגיף הקטלני וחושבים לבודד את כל נוסעי הטיסה, עד שיסתיימו הבדיקות, לחודש שלם במלון מבודד.

חייכתי לעצמי. האם אי פעם אגיע לישראל? בקצב כזה, בטח המטוס הבא יתרסק או יותקף על ידי חייזרים.

הקברניט בא והודיע לנו, שאנחנו לא נושאים את החיידק הטורף, אבל כבר מאוחר. שדה התעופה של סידני לא פועל בלילות, ועלינו לחכות בטרמינל עד שש בבוקר לפי שעון סידני. "אני מתנצל בשמי ובשם כל הנוגעים בדבר, ותיכף יגיע אוכל".

עגלות עמוסות קופסאות המבורגרים של מקדונלד'ס התגלגלו פנימה. הילדים, שלא הבינו את פשר המהומה סביבם, התנפלו על האוכל.

חמש שעות מאוחר יותר נחתנו בשדה התעופה של סידני. נציגי כל רשתות השידור חיכו לנו. השעה היתה שבע בבוקר. היינו קרוב ל- 12 שעות עיכוב.

לא הופתעתי כשאף אחד לא חיכה לי. תיארתי לעצמי שטוני בא בלילה מוולנגונג, מרחק מאה ק"מ מהשדה, וחיכה לשווא. הצצתי בשעון. בשעה כזו הוא בעבודה. התקשרתי אליו בכל זאת, וקול רדום ענה לי. סמיתי, השותף שלו: "הוא חיכה לך כמה שעות ולא הודיעו על שום עיכוב. הוא נסע לעבודה, ואני תיכף אבוא לאסוף אותך. איך אני אזהה אותך?"

"בלי בעיות, אני הבחורה היחידה בטרמינל, אם לא בעולם כולו, עם גבס כחול על הרגל".

התגלגלתי לבית הקפה עד שסמיתי הגיע. "נעים מאד, באמת קשה לפספס אותך".

המכונית יצאה דרומה מסידני. נסענו על כביש סלול בין ההרים, כביש שחצה סלעים עצומים. מדי פעם הפסיפיק ביצבץ במזרח. בתים פרטיים קטנים ניקדו את היער שהקיף אותנו, והכביש גלש עמוק למטה אל וולנגונג ששוכנת על חוף הים, עיר תעשיה גדולה. בחלקה הדרומי היתמרו ארובות מעלות עשן בין המפעלים. השכונות היו מרשימות. בתים פרטיים ענקיים ויפים שהשקיפו לים, בנויים מדרגות מדרגות על הצוק.

הגענו לבית עץ ישן וחורק שעמד על עמודים. נכנסתי לחדר של נל, השותפה של השניים, ונפלתי למיטה. תוך רגעים נרדמתי.

אחרי כמה שעות שמעתי מכות חזקות על הדלת. "האוכל מוכן".

קמתי ודידיתי על הקביים. "בוקר טוב גם לך. תגיד, זו צורה להעיר בחורה שלא ראית שישה חודשים?"

טוני התעלם מהגבס והרים אותי באוויר לנשיקה. "שלום ילדונת, מה זה השטויות האלה? שבי וספרי הכל, אבל יש לי רק 15 דקות ואני רץ לאימון קיאקים. בערב יש לנו מסיבת רווקים. למה לא הודעת קצת קודם שאת מגיעה? היינו מתארגנים יותר".

"שטויות, אני בין כה עם רגל שבורה. לא רוקדת סמבה ולא משיטה קיאקים, אז נדבר כשנדבר".

"את זוכרת את צ'אפו? ההוא ששבר את הכתף חצי שעה אחרי שפגשנו אותך בקייפ יורק? הוא יבוא אחרי הצהריים לקחת אותך, ואני אפגוש אותך בערב". נשיקה, ביי, והוא נעלם. קצת אחריו הופיע צ'אפו. חיבוק חם.

"מה עשית לעצמך?"

נסענו לים וצ'אפו סיפר לי כל מה שעבר עליהם מאז שנפגשנו בקייפ יורק.

"חבל שאת לא נשארת עוד שבוע. את זוכרת את קוקו? הוא בטיול אופניים בדרום אמריקה וחוזר בעוד שבוע. טוני עושה לכבודו מסיבה בחצר שלהם".

בדרך חזרה הביתה הסתננו לבית של קוקו והשארתי לו פתק בתוך המקרר "ראש קוקוס, ד"ש מהשילה על האופנוע. להתראות באפריקה".

העפלנו על ההר, מאות מטרים מעל העיר. כביש שחור התפתל בין הירוק. ברדיו שר לי וואן מוריסון על הנערה חומת העיניים והרגשה מוזרה אפפה אותי, מין אי שקט, רצון לחבק את כל העולם עם חיוך אידיוטי על הפרצוף. נהמה התגלגלה מרחוק. ויש, ויש, ויש, שיירה איטית וארוכה של רוכבי הארלי דוידסון חלפה על פנינו בישיבה מוצקה של גברים שמנים מזוקנים בקסדות מלחמה ישנות ובגדי עור על אופנועים שחורים ומוכספים.

"איזה יופי", התלהבתי ונעמדתי באוטו. עשרות אופנועים גלשו במדרון, לא

נגמרים, עשרות יצירות אמנות על שני גלגלים. הבחורים שעליהם, מודעים למעמד, שמרו על הבעת פנים קפואה. כמה מהם נשברו למראה הבחורה שביצבצה והריעה להם מהאוטו והרימו יד מקועקעת בחזרה. רק כשעצרנו מול מסעדת הזכוכית שהשקיפה על כל המפרץ, יצא הרוכב האחרון, שסגר שיירה של 140 רוכבי הארלי חברי מועדון שנאספו לטיול סופשבועי.

בדרך הביתה צ'אפו עצר במקדש הבודהיסטי החדש שנבנה בעיר. ההתלהבות המיסטית שבי התעוררה בדרך כלל בגלל ההנאה האסתטית שמלווה פולחני דת. הדת כאמנות בפני עצמה. כנסיות, מנזרים, בתי כנסת או מסגדים. פסענו במעלה המדרגות לעבר ההיכל הגדול, שקולות זימרה נשמעו מתוכו. האוויר היה רווי ריחות קטורת ופרחים. שלווה שרתה על המקום, וגם התיירים שבאו מבחוץ לא יכלו לעמוד בקסם המקום והשתתקו. השמש עמדה לשקוע והקירות הלבנים נצבעו אדום עמוק. נזירים קרחים ריחפו בכל מקום כמו ציפורים ענקיות כתומות. אחד מהם הגיש לי בחיוך גביע מלא מים. פרחים לבנים צפו בו וביניהם דלק נר. "תניחי אותו מול חמשת האלים ושאי בלב תפילה". קרמה טובה נישאה באוויר, ונזכרתי במדריכת המדיטציה שפגשתי קרוב לשנה קודם לכן בפרברי סידני.

בבוקר יום שני נסעתי עם סמיתי לסידני, בדרך לבקר את טי.ג'יי ולבלות איתו את היום האחרון שלי באוסטרליה. פקקי תנועה קידמו אותנו בכניסה לעיר. השתלבנו בתנועה וחשבתי על זה שלא ראיתי פקקים כבר שנה. אפילו לא עומס תנועה. בקושי רמזורים. וכאן ישבו במכוניות אנשים אפורים עם מבט מתוסכל בדרכם לעוד שבוע עבודה. צופרים, מעשנים, עצובים. הייתי מחוץ לכל זה כל כך הרבה זמן, ושכחתי שזה קיים. אנשים בקופסאות פח ממונעות, מביטים קדימה, פוחדים להצליב עיניים עם נהגים אחרים, נדחפים קדימה כשמתפנה מרווח, נצמדים לכלי הרכב שלפניהם.

פתאום לא רציתי שהפרק ייגמר. מחר הטיסה. לא רוצה להיות חלק מאנשי העיר שיוצאים לעבודה כל יום עם מבט עצוב בעיניים וחולמים על אי בודד. הרגשתי שאיזה קפיץ נמתח בליבי.

"אבל את לא יכולה לרחף כל החיים", אמרה אמא בטלפון.

"למה לא?"

"כי את לא חיה בסרטי".

"עליסה בארץ הפלאות, תרדי אולי מהפטריה הגדולה שאת יושבת עליה", אמר לי גורן.

"אוף, לא רוצה".

"גלי, את בסדר?" סמיתי הוציא אותי מהחלומות. הגענו לבית של טי.ג'יי וסמיתי עזר לי להעביר את החפצים לתוך הבית.

טי.ג'יי הכין לנו קפה. הבית לא השתנה. שלושה אופנועי דוקאטי מפורקים עמדו בסלון, פוסטרים של יפניות ביקיני שרועות על אופנועים, חגיגה של אביזרי אופנוע וכלי עבודה. מהקומה השניה ירד וויין, מורה לספרות בן 50. "אותך לא ראינו הרבה זמן".

"כן, טיילתי קצת".

"כך שמעתי". הוא לחץ לי את היד ושוחחנו עד שהם יצאו ליומם, טי.ג'יי רכב למוסך האופנועים, וויין לבית הספר. "ניפגש אחר הצהריים".

השתרעתי בסלון ונרדמתי מיד. בצהריים הזמנתי מונית וקפצתי עם הקביים ברחובות סידני, מוסרת 30 פילמים לפיתות. היום היה קודר, השמים התערבלו אפורים והטמפרטורות צנחו במהירות. גשם החל מטפטף, ועד שהתמונות תהיינה מוכנות, נכנסתי לבית קפה קטן ברחוב הראשי.

בית הקפה היה קטן ואפלולי עם נורות שהאירו באור רך וכורסאות עץ מרופדות שספגו את הרעש. התיישבתי ליד החלון. ג'ינס ג'ופלין שרה בלדה לבובי מק'גי, "חופש הוא רק מילה אחרת לאין יותר מה להפסיד". צפתי בבועת זכרון, הרצתי את כל התמונות שיצרו את שנת החלומות. תקופה ארוכה ממה שצפיתי. לא שיערתי שהמסע יימשך זמן כה ממושך, אבל שרשרת האירועים היתה דינמית ומפתיעה, והגעתי למצב שלא רציתי שזה ייגמר. דבר גרר דבר וכל אירוע היה תוצאה של הקודם, רצף מופלא, מה שרוברט קינקייד קרא לו הסבירות הגבוהה של הלא סביר.

ומה יקרה עכשיו? איך אחזור לשיגרה אחרי תקופה כזו? אמצא שקט או אהיה חסרת מנוחה? ובכלל, מה יהיה עם הרגל?

נזכרתי שוב באמא. איך פעלתי בדרך כלל שונה ממה שקיוותה. לא תמיד קיבלתי דברים כפי שהם, וניסיתי לשכנע אנשים במה שההבנה שלי אמרה. הבנה שהלכה והתרחבה. חשבתי איך לרוב האנשים על פני כדור הארץ יש קו חיים מסוים, שנע מכוח האינרציה. הם חיים באינטנסיביות, חסרי זמן לעצור ולשים לב לדברים הקטנים המשמעותיים בחיים, ואני לא תמיד הסכמתי עם אותם קודים של החברה. רוב הזמן לא הסכמתי אך ויתרתי, כי חששתי להביע דעה שונה. פעם הנחתי, שאם הרוב מתנהג באופן דומה, כנראה הרוב צודק וזה מה שנכון לעשות. לא עוד. כנראה אנשים באמת אוהבים חיים יציבים. כאלה שיתנו להם בטחון, חסרי שינויים ואתגרים אצלם ואצל אחרים. השונה לא מתקבל בברכה. בנסיונות אחדים שעשיתי, אכן אנשים לא אהבו את זה, הרימו גבה וקבעו,

הבחורה טיפשה או ילדותית. היו כאלו שאמרו נאיבית או זולה. הפגנת הפתיחות והכנות לא תמיד היתה במקומה.

ידעתי שיהיה לי קשה להסביר לאנשים מה הניע אותי לחשוב ולפעול בצורה מסויימת. רובם פשוט לא יבינו. הם חושבים במונחים שונים, מנקודת השקפה מוגבלת.

אנשים עברו מול החלון. אנשי עסקים עסוקים, יאפים מעונבים, מתרוצצים עם פלאפונים. תקנה, תמכור. מזכירות מטופחות בחליפות ומייק אפ, יפנים שכרעו תחת עומס מצלמות, זוג פאנקיסטים, הוא בשיער ירוק והיא באדום. כולם נראו קודרים ועסוקים בין בנייני הזכוכית והבטון. ובזמן שהמון האדם של רחובות סידני התערבל וחלף על פני, המשכתי לגלגל מחשבות בראש: ואולי אני לא צריכה להיות חלק מהעולם. אולי אני יכולה לצפות על הכל מבחוץ, בדיוק כמו שאני עושה עכשיו. צופה מבעד לחלון זכוכית. כמו טלוויזיה. לבנות לעצמי את העולם שלי, להקיף את עצמי באנשים שאני רוצה, לעשות משהו שאני אוהבת, לשמור את מה שהשגתי בשנת העצמאות ולהביט על הכל "גבוה ממרומי הפטריה".

אספתי את התמונות מחנות הצילום, והן שטפו אותי בזכרונות. על דפי הכרומו הלבנים הונצחו פנים, מקומות ומחוזות סחופים בנבכי הזכרון מ-13 החודשים האחרונים.

בערב הופיעה טניה, חברה של טי.ג'יי, והכנו ארוחת ערב אוסטרלית אחרונה. פגשתי בטניה לפני שיצאתי מסידני למסע, ובדקות הראשונות לפגישתנו היא רק רצתה לשמוע מה עבר עלי בחודשים האחרונים.

"בטח השתגעת משעמום כל החודשים הארוכים האלה לבדך, רוכבת שעות על גבי האופנוע".

"בכלל לא. כל אותה תנועה פיסית ממקום למקום וההתעסקות בפעילויות היומיומיות, העסיקו אותי ללא הפסקה, וכשישבתי לנוח, או במשך שעות הרכיבה הארוכות, נעתי בין תנודות הרגשות ומצבי הרוח. לא הייתי משועממת, אף לא לרגע".

ווין סיפר על הפעילות שלו כיושב ראש עמותת ההומוסקסואלים בסידני ועל ההכנות לקראת מצעד המארדי גרא הססגוני שייערך בשבוע הבא, וטי.ג'יי סיפר על תאונת האופנוע שעבר בעצמו חמישה חודשים קודם לכן, שריתקה אותו שלושה חודשים למיטה. טניה התפרצה: "הוא שיגע אותי. כל היום שוכב במיטה, כשכל מה שהוא יכול לעשות זה לקרוא, לכתוב ולעשות סקס".

"אני לא זוכר שהתלוננת אז. דווקא הסתובבת כל היום עם חיוך על הפרצוף.

גם הבלוק שלך לא רוכב על אופנוע, וגם מעלה את תדירות יחסי המין". צחקנו.

"מתי את חוזרת ליאוז?"

"כמה שיותר מוקדם. יש לי כאן כמה עניינים לא סגורים שמחייבים אותי לחזור".

"ענייני בית החולים ובית המשפט?"

"לא. לסיים לרכב את קטע הדרך בין אלבני לסידני".

ווין וטי.ג'יי ליקחו אותי לשדה התעופה. 15 דקות אחרונות באוסטרליה. עמדתי בתור והדיילת אמרה: "את יודעת שיש לך 30 קילוגרם משקל עודף?"

כן, ידעתי. כל התרמיל מלא צדפים. 30 קילוגרם של צדפים, סלעים ואבנים. לא יכולתי לוותר עליהם.

"כן, אני מצטערת".

"טוב, בסדר", פלטה כשראתה שאני בכסא הגלגלים.

כשקיבלתי את כרטיס העלייה למטוס מיהרנו לכיוון הבר. נותרו לנו עשר דקות אחרונות, ובהחלט התכוונתי לתת לאוסטרליה את הכבוד הראוי לה ולשתות לחייה כמה שיכולתי. ווין וטי.ג'יי הסכימו איתי, ובדקות האלה הצלחתי לרוקן שלושה בקבוקי בירה.

דייל הגיע עם כסא גלגלים ודחק בי לעלות למטוס. הייתי צריכה כסא גלגלים בלי קשר לרגל.

אחרי קרוב ל- 35 שעות וארבעה שדות תעופה, נחתתי בישראל. לא הרגשתי את ההרגשה שציפיתי לה. נדהמתי מהאדישות שאפפה אותי. חייכתי כשהישראלים מחאו כפיים בעוד המטוס נוחת וכשהנוסעים דחפו בתור לביקורת הדרכונים. נכון שהתרגשתי לראות את אמא, שבדרכה המיוחדת הצליחה להשיג אישור כניסה כמעט עד לפתח המטוס. צחקתי עם המוכס שראה אותי מדדה על הקביים, ולמזלי לא פתח את תיק הצדפים, רק הניד באצבעו. חייך מתחת לכריך שאכל ובפה מלא אמר: "הזהרתי אותך לא לעשות סקי, אה?" כל אלה והנופים שראיתי בדרך לבית של אמא, נתיבי איילון המוכרים, הרחוב עם הריח שלו, המשפחה והחברים הקרובים שהגיעו עוד באותו ערב, הכל דאג ואפף אותי, חיבק והרית, חיפש בי שינויים הן במראה והן בהתנהגות. ואני? לא ממש הייתי שם. הגוף שלי כן, אבל עמוק בפנים עדיין רכבתי במהירות של מאה קילומטרים לשעה על שביל חצץ אדום שלא נגמר.

פעם היה לי חלום ...

"ובכן, עשינו את זה".
"זה לא נגמר, כל המרחב הזה. אהה"
"מה עכשיו"
"אני חושבת שאני רוצה לחזור הביתה".
"גם אני".
"בסדר גמור. נגמור את ההופעה ונחזור הביתה".

פליסה, מיצי וברנדט מעל קינגס קניון.
'פריסיליה מלכת המדבר'

נכון לכתיבת שורות אלה, הרומן הארוך שלי עם אוסטרליה עדיין לא תם.

נחתתי מבולבלת. קצב האירועים באותה שנה היה מסחרר, ואחרי שנה בסוף העולם שמאלה, היה מוזר לחזור לישראל.

לא קשה. פשוט מוזר.

בשבועות הראשונים הייתי עסוקה בהליכים בירוקרטיים ורפואים מייגעים. במשך קרוב לשנה התהלכתי בעזרת קביים, מתרוצצת בין הטיפולים הפיזיותרפיים למוסד לביטוח לאומי, מבלה שעות בשיחות עם עורכי דין וסוכני ביטוח.

מצב הרגל התנדנד. בכל פעם שנדמה היה לי שהיא פחות נפוחה, הייתי עולה על האופניים או שוחה עם סנפירים, והיא התנפחה שוב. הצלחתי אפילו לשבור את אחד מ- 20 הברגים בעקבות העומס. הפין הארוך שקובע בעצם הירך גרם לכאבים לא מעטים, וגם הלוחית שעוטפת את עצם השוק גרמה לנפיחויות. באותה תקופה הייתי תלויה בעזרתה של אמי, ששמחה שהתינוקת שלה שוב בבית. דברים פשוטים, כמו להעביר כוס קפה מהמטבח לחדר האורחים או להתלבש בעמידה, היו בלתי אפשריים עבורי. הרגשתי מחורבן. שנאתי את העיר, הזוהמה והצפיפות, את מבטי האנשים שננעצו בי ברחמים כשהלכתי ברחוב עם הקביים ואת הביקורת שלה זכיתי: "את רואה, אמרנו לך שאופנוע זה דבר מסוכן". לנהוג לא הייתי מסוגלת. הישיבה בדירה בעיר תיסכלה אותי, ויותר לא נהניתי מהישיבות בבתי הקפה או מהמסיבות בעיר הגדולה. התגעגעתי

לעצמאות, והרבה יותר מכך, לארץ השמים הפתוחים.

המעבר בחזרה הביתה על קביים, היה חד מדי. לא פעם שאלו אותי אם כל זה היה שווה את הסיום הדרמטי. קשה לי לענות. זה המצב, ואני משתדלת להפיק ממנו את הטוב ביותר.

כשאנשים שמעו קצת מהסיפורים שלי, דחפו אותי לשבת ולכתוב ספר. במשך חודשים ארוכים ישבתי שעות, קוראת את עשרות המכתבים שכתבתי לעופי במהלך השנה, כותבת בתחילה בכתב יד ולאחר מכן בעזרת מחשב. הקריאה החזירה אותי אחורה, ולא פעם באמצע משפט הפסקתי כדי לטלפן למייט אוסטרלי.

כשמצב הרגל השתפר והייתי יותר עצמאית, עזבתי את העיר ושכרתי לי קרוואן במושב באזור השרון. שם יכולתי לשבת ולהשקיע את עצמי בכתיבת הספר. אחרי כמה כתבות שפורסמו בעיתונים שונים אודות המסע, קיבלתי הצעה להצטרף לחוג מרצים, ואחרי כתבה שפירסמתי במגזין האופנועים "מוטו", הציע לי העורך להיות הבחורה הראשונה בצוות הכותבים. אני, שהחלום שלי היה שעמוד קטן ב"מוטו" יספר על המסע שלי, מצאתי עצמי משתייכת לשורת כותביו. את הימים בשנה שחלפה מאז ששבתי הביתה העברתי הרבה לבדי, מציירת, מכינה עבודות יד וכותבת את הזכרונות.

תהליך ההחלמה מתארך הרבה ממה שהרופאים חשבו בתחילה, ועדיין אין לי מושג מה יהיה מצב הרגל בעתיד, כמה ניתוחים לפני, אם יוציאו אי פעם את הפלטינות ואם ישארו צליעה קלה או צלקות רציניות. כששואלים אותי אם אחזור לרכב על אופנועים, אני לא יודעת מה לענות. לא הייתי צריכה את התאונה כדי להבין שאופנוע הוא כלי מסוכן, אבל התאונה, ללא ספק, חידדה את הזהירות שלי. אני עדיין חושבת, שעבורי, לטייל על אופנוע, זה הדבר האולטימטיבי. כפי שכתבתי, במסע על אופנוע אתה חווה דברים שלא תחווה אם תטייל אחרת, אתה חלק מהתהליך לטוב ולרע, וההתעסקות עם האופנוע מוסיפה מימד מיוחד לטיול. מתברר שגם האנשים שפוגשים בדרכים מתייחסים שונה לתייר שמטייל על אופנוע מאשר לאלה שמטיילים ברכב או בטרמפים. האופנוע מקרין חופש, יש בו סממן הרפתקני, יש לי עדיין יש חלומות על חציית יבשת אמריקה מאלסקה לדרום או על חקירת מזרח אירופה, על גבי אופנוע כמובן. כרגע אני דוחקת את החלומות האלה ומתרכזת בריפוי הרגל, אבל אחרי הכל, זה תמיד מתחיל בחלום.

אני מנסה לחשוב איך צמח אצלי הרעיון לצאת למסע הזה, למה אוסטרליה, למה לבד ולמה אופנוע.

ליציאה לטיול קדמה תקופה לא פשוטה. מערבולת רגשות שלא הניחה לי. חוסר השקט הלך וגבר ולא מצאתי מנוח. אירועים מסוימים בחיי הביאו אותי לעשות את הצעד הזה. אולי העובדה שגדלתי מגיל שמונה ללא אב והייתי ילדה מפונקת ומרדנית, אולי המרחבים שקסמו לי בתור עירונית, אולי המיאוס מהקצב המטורף של החיים, פרידה מחבר אחרי מספר שנים של זוגיות. אין לי תשובה אחת. לא גדלתי על שני גלגלים, והתחלתי לרכב בגיל 21. גם זה התחיל בחלום שחלמתי לילה אחד, ולמחרת כבר עשיתי את שיעור הרכיבה הראשון שלי. באופן אירוני, דווקא אותו בן זוג, שהיה כל כך נגד אופנועים, קנה לי את האופנוע הראשון שלי. זה היה אחרי שהתחלתי, בתור סטודנטית, לעבוד בלילות כדי לממן את החלום. אחרי כמה חודשים נמאס לו לחזור לבית ריק, והוא הפתיע אותי עם אופנוע. אותו אופנוע, אגב, הוא היחיד מסוגו בארץ. אופנוע יפני שהובא ארצה ביבוא אישי ב- 1980.

בגיל 23 הצטרפתי לחבורת אופנועניות שעשתה קידום מכירות בכל רחבי הארץ, וימים שלמים ביליתי על הכבישים, מתמכרת לתחושת הרכיבה. בראש הלך והתגבש הרעיון לצאת לבד למסע האופנוע הגדול. הלכתי והתקרבתי לעולם האופנועים, פגשתי מספר בחורים שטיילו על גבי אופנועים באוסטרליה, והתמונות והסיפורים שבו את ליבי. אוסטרליה הצטיירה לי כיבשת המושלמת עבור המסע שתכננתי: שמים אינסופיים ומתחתיהם עפר אדום, קנגרו ובוקרים.

אין הרבה מקומות על פני הכדור שיכולים להציע את מה שאוסטרליה יכולה. באותו אי עצום בעל שטח של 7,682,300 קילומטרים רבועים יש הכל. ניגודים מרתקים, תושבים חדורים ברוח הרפתקנות, אאוט בק קשוח, כבישים, שבילים אדומים אינסופיים, קרחונים, מחסום השונית הגדול לצלול בו, יערות גשם, איים, תנינים, קנגרו, משאיות, חוות מבודדות ופונדקים שכוחי אל. זו יבשת מרתקת ומלאת חיים. יש בה שילוב של תרבות אירופית לצד חיספוס ותושבים נטולי רשמיות. המקום המערבי הכי פחות מערבי. עדיין חיים שם חוואים ובוקרים שובינסטים, כורים מבודדים, נהגי משאיות ודיגים צרובי שמש. היה לי הכבוד והעונג לפגוש בכל אלה.

לא ידעתי הרבה על אופנועים ולא הבנתי במכונאות. לא היה לי מושג בהישרדות ואיך אצליח להתמודד עם כל הקשיים הפיסיים והנפשיים. אני מודה שאפילו היה לי ספק אם אהנה באותו טיול. יצאתי מכאן בחורה אימפולסיבית שקופצת למים בלי לדעת לשחות ולא תמיד דואגת למצופים, והגישה שלי אמרה שדברים יסתדרו וישתבצו מעצמם. שאלתי את עצמי אם אני לא מנסה להתמודד עם משהו שהוא הרבה מעבר ליכולתי. אני בטוחה שלא פעם עשיתי שיקול מוטעה

והמזל היה לצידי. אולי באמת היה לי יותר מזל משכל ואולי, כמו שגרג אמר לי, מישהו שמר עלי שם למעלה.

באחד מימי ראשון ארזתי בגדים, מחברת, שמן מנוע ואת הספר הנפלא "זן ואמנות אחזקת האופנוע" ויצאתי צפונה על גבי האופנוע שלי. המטרה היתה לרכב את כבישי הארץ, לקרוא את הספר, לכתוב, ומעל הכל, לטעום מה מצפה לי באאוט בק האוסטרלי. איך זה לשבת שעות על מושב האופנוע. אלו מחשבות רצות מתחת לקסדה. אם זה מתאים לי בכלל.

חמישה ימים ראשונים לנתי בבית ריק בקצרין, וכל יום רכבתי שעות. ביקרתי בכפרי הדרוזים, בקיבוצים, במצפים, במושבים ובכפרים ערביים. תרתי את כל כבישי עמק יזרעאל, הגליל והרמה. עצרתי בכל מקום שמצא חן בעיני, שוחחתי עם האנשים, קראתי בספר וכתבתי יומן דרך. ביום השישי, אחרי ארוחת בוקר במג'דל שמס שברמת הגולן, רכבתי דרך כביש הבקעה, ישר לאילת. זו היתה הרכיבה הארוכה ביותר שעשיתי מעודי. היא לא היתה קלה, אבל הסיפוק שהיה לי כשראיתי את אורות מפרץ אילת, היה שווה הכל. בעצם גם הבירה ששתיתי בפונדק של כושי.

את הדרך חזרה למרכז עשיתי למחרת. רכבתי לכיוון צפון מערב, לאורך הגבול המצרי ומזרחה, לתוך מכתש רמון.

אותו טיול קטן שיכנע אותי שאני בכיוון הנכון.

עם תמיכה של המשפחה והחברים וכרטיס הלוך-חזור יצאתי לדרך לא ידועה, ללא תוכנית מגובשת. כל מה שידעתי היה, שאני רוצה לראות ולעשות כמה שיותר. נתתי לטיול לקבל אופי משלו ולהוליך אותי. אם היו אלה המקומיים שיעצו לי מה לראות ועל מה לוותר, מזג האוויר שביטל תוכנית אחת אבל הפנה אותי לכיוון חדש ובלתי צפוי, מכירה של האופנוע הראשון, גניבתו של השני ותאונה עם השלישי.

למדתי להסתכל על חצי הכוס המלאה. כשאתה אופטימי ולא נותן לאירועים לכופף אותך, הכל נראה אחרת. עכשיו אני מוכנה יותר לפעם הבאה (ולמה, לעזאזל, אין ציור של סמיילי במחשב). אני יודעת הרבה יותר.

במהלך הטיול למדתי הרבה מאד על אחזקת אופנוע, הישרדות, אוסטרליה ומעל הכל, על עצמי. שם העזתי לקום ולעשות כל מיני מעשים שבחיי היומיום לא הייתי עושה. לנסוע ימים ולילות עם נהגי המשאיות, למשל, או לרכב 20 שעות רצופות. מעשים שנחשבים מטופשים או אמיצים, תלוי בנקודת המבט. לא פעם אמרו לי שלקחת סיכונים זה כיף, כל עוד הם נשארים מחושבים. האם "מחושב" זה לא דבר יחסי? הרי יש כאלה שיגידו, שלצאת לטיול היה מלכתחילה

צעד מטופש, ואחרים ישימו את הגבול בקייפ יורק, בעוד שיהיו שיגידו, שלא לקחתי שום סיכון לא מחושב לאורך כל השנה.

לא פעם עמדתי במצבים שהפתעתי את עצמי באופן שבו התמודדתי איתם. היום, כשאני יושבת ומספרת על מקרים מסוימים ורואה את תגובות האנשים, אני מנסה לחשוב איך הייתי מגיבה לאותה סיטואציה בנסיבות של זמן ומקום אחרים. הגעתי למסקנה, שאנחנו לא יכולים לומר מראש "אני לא הייתי עומד במצב כזה. הייתי משתגע או נשבר".

כשמגיעים לסיטואציה מסוימת, יכולים להיות מופתעים מתגובה שלא מצפים לה. כשתנקעתי בקייפ יורק על גדת הנחל, הבנתי שלא יעזור אם אשבר ואבכה ושאני חייבת להיות יותר עניינית, להקים מחנה ולכלכל את צעדי הבאים בראש צלול. כששכבתי עם הרגל המרוסקת על הכביש, ניסיתי להתנתק מהכאב ולחשוב מה כדאי לעשות.

סף המשבר, האומץ והסבל עלה על כל מה שציפיתי. למעשה, לא היה לי למה לצפות. זו היתה חוויה חדשה ושונה עבורי.

החזקתי מעמד כי נקטתי בגישה חיובית לאורך כל הדרך. טוב, לא היו לי הרבה ברירות. לצרוח ולבכות היה מביא רק לגרון צרוד ולעיניים נפוחות. מצד שני, ההתמודדות העניקה לי את תחושת העצמאות המשכרת. יצאתי מזה לבד, בלי עזרה מאחרים. ואם לא יצאתי מזה, לפחות ניסיתי.

לטייל לבד היה חוויה. היה לי קל יותר להתחבר ולהיפרד מאנשים שפגשתי בדרך, לעשות החלטות לפי ראות עיני. גם לאנשים היה הרבה יותר עניין בי. זכיתי להרבה עזרה בתיקון האופנוע, או כשהייתי במצוקה כספית, מעשרות אנשים נפלאים שפגשתי בדרך. ללא ספק, הרבה ממה שעבר עלי קרה מעצם העובדה שהייתי לבד. בגלל החודשים הארוכים לבדי, חשבתי וכתבתי המון. יומן לא ניהלתי מהסיבה הפשוטה, ששלחתי לעופי את כל המכתבים הארוכים, משתפת אותה בכל הסיפורים המצחיקים, המפחידים, האינטימיים והבודדים. היא שמרה את המכתבים מסודרים עבור שתינו. אם הייתי סותרת את כל אותם דפים כיומן מסע, הייתי צריכה שסנשן פנשו ירכב לידי עם תרמילים מלאים. לאורך כל אותם עשרות אלפי קילומטרים לא חששתי מהעובדה שאני בחורה קטנה לבדה בערבות. שום גבר אוסטרלי או תייר לא ניסה להיטפל אלי. יתכן שהקרנתי עצמאות וחוזק. עשיתי משהו שרבים מאותם גברים לא היו מעזים לעשות, והדבר גרר יחס של כבוד.

למה היו כל כך נחמדים אלי, גם לי קשה להסביר. בטיול הייתי נטולה כמעט מדברים חיצוניים שהיו עלולים להטריד אותי מלבד הקיום הבסיסי. לא היו

לי לימודים, עבודה, בן זוג או טרדות אחרות שהעסיקו אותי, ומה שאני זוכרת הכי הרבה זה את החיוך שכמעט לא מש משפתי. כל מה שנתקלתי בו באותה יבשת מופלאה הקסים אותי. רק אני והאופנוע במרחב הגדול הפתוח, עוצרת מדי פעם בפונדקים הקטנים או בפאבים שבצידי הדרך, סופגת אלי את הטבע והאנשים, מתעסקת עם האופנוע, מתמודדת עם האתגרים ועומדת במצבים שונים. לא לשווא אמרתי לג'ון ובוו, שאני מרגישה כמו עליסה בארץ הפלאות. יתכן שהאושר פשוט פרץ ומשך את כל אותם אנשים לרצות בקרבתי ולעזור לי. בהחלט יתכן שזו המנטליות של בני העם הזה.

אני יושבת לפעמים, מביטה בתמונות ונזכרת ברגעים מהטיול. מוצאת עצמי מתקשה להאמין שבאמת הייתי שם ופגשתי את כל אותם האנשים. מיק וסטיב, האמנים מברום, צפים מטושטשים בדמיון ולידם הלילות סביב המדורה במרכז האדום או אותו לילה מפחיד בקייפ יורק. גרג הנוירוטי מלמד אותי לנקות דג, ואוליביה מנגן על התוף האפריקאי, מהפנט אותי.

האוסטרלים לא שכחו אותי, ואני עדיין בקשר הדוק וחם עם רבים מהם, ובעיקר עם תושבי ברום ואלבני. רובם עושים אותו דבר, או כפי שהם אומרים: "אותו בולשיט, יום אחר". גין ובוו עדיין מטיילים באוטובוס הכתום, זו השנה השמינית. שולחים לי מדי פעם גלויות ממחוזות רחוקים שאני מחפשת על המפה איפה הם לעזאזל. שנה לאחר שעזבתי את ברום, לקראת חג המולד, מכר רובו את האופנוע שנגנב ממני והכסף נתרם בשמי לילדים מעוטי יכולת בעיירה. מלני רוכבת על מקס המשוגע בשדות אלבני, ולמקס ואנקה נולדה תינוקת תשעה חודשים לאחר התאונה שלי, והיא נקראה סיגלי. בוו האחות כתבה לי שבמקום התאונה נבנה צומת. בושי ורייני נפרדו אחרי שבושי צבט בישבנה של מלצרית אנגליה. הוא קנה ספינת דיג ושלח לי תמונות שלו על הספינה ושלל דגי לוקוס סביבו. והרבה אוסטרלים אחרים ממשיכים לשלוח לי מכתבים מדי כמה חודשים, שואלים "מתי את חוזרת לאוז?"

תהיתי לא פעם איך באמת יהיה לחיות לצידו של חוואי אוסטרלי אי שם במדבר האדום, כשהשכנים הקרובים נמצאים במרחק 400 קילומטרים, או על עיירת חוף, מגדלת את ילדיו של גולש שזוף ומקועקע, או מנהלת בקייפ יורק פונדק לאופנוענים.

כל המחשבות האלה נחמדות בגדר חלום רומנטי. בינתיים אני כאן. מי יודע איפה אהיה בעוד מספר שנים, כשאפגוש באותו הרפתקן נודד שלי.